

Jacqueline Monsigny

CICLUL FLORIS

Jacqueline Monsigny
LES AMANTS DU MISSISSIPPI
Editions Grasset & Fasquelle, 1977

4. Amanții de pe Mississippi

În românește de MANUELA CERNAT

Partea întâi

NOPTILE DE LA NEW ORLÉANS

Capitolul I

— Pofțiți de cumpărați o iconiță făcătoare de minuni, domnii mei, și prea bunul Sfânt Fiacre vă va aduce fericire și bunăstare!

Bătrâna negustoreasă își lăuda marfa întinsă pe tarabă. Deodată se pomeni cu un bănuț de aramă în poală.

— Oh, vă mulțumesc, domnule, sunteți din cale afară de mărinimos... dar ce faceți?... hei, domnule, ați uitat să vă luați-iconița! Se vede cât de colo că sunteți îndrăgostit... Hei, domnule, m-ați auzit?

Ridicând din umeri, bătrâna se lăsă păgubașă, privind nedumerită în urma grupului care se depărta, croindu-și cu greu drum în înghesuiala de pe strada Conti.

În frunte mergeau semeț doi tineri nobili îmbrăcați în veșminte de preț, peste care își petrecuseră câte o mantie de carnaval. Pasul lor elastic dovedea că erau mai obișnuiți cu câmpul de luptă decât cu covoarele saloanelor. Primul dintre ei, chipeș nevoie mare și cu un cap mai înalt decât toți cei din jur, părea agasat la culme de peruca pudrată pe care era silit să o poarte. Chipul celui de-al doilea reflecta dimpotrivă mult calm și o adâncă înțelepciune. Amândoi erau escortați de o namilă înarmată cu un jungher oriental și de un chinez cu părul împletit într-o codiță subțire și legată, ce i se bălângănea pe șale la fiecare pas.

Cei patru se opriră o clipă la răspântia cu strada Bienville, apoi o luară în sus pe strada Royale.

Priveliștea oferită de acel cartier le încânta ochii. În pofida zăpușelii, în tavernele și cârciumile pline ochi se înghesuia o faună hirsută, ieșită din desișul pădurii tropicale anume pentru carnavalul de Lăsatul Secului. În schimb doamnele și gentilomii din lumea bună, îmbrăcați în straie scumpe de brocart, își îndreptau pașii spre eleganta stradă ce mărginea fluviul.

În seara cu pricina, întreg orașul Noul Orléans fremăta de nerăbdare: marchizul și marchiza Rigaud Cavaignol de Vaudreuil dădeau un bal mascat pentru înalta societate. Protipendada coloniei se luptase, care mai de care, să capete o invitație.

Confortabila avere a noului guvernator îngăduia soției acestuia să ducă o existență fastuoasă. Întreaga colonie era în admirația strălucitoare a caleștii cu patru cai adusă de marchiză, cu mare cheltuială, direct de la Versailles. Cu excepția călăreților și a câtorva rare lectici, în rest toată lumea, de la cerșetor la senior, se deplasa pe jos. La tot pasul nu auzai decât imprecării și înjurături:

— Fașteți loc... loc... loc pintu stăpin al meu!

— Țe nu dați la o pate din dum...

— Ticălosule!

— Nemernicule!

Sclavii de pe plantațiile de bumbac făceau o zarvă de nedescris, croind drum stăpânilor lor pe străzile acoperite de un colb gălbui.

— Loc... loc pintu stăpân a mea!

Doi negri vânjoși cu câte o făclie în mâini păseau dinaintea unei lectici purtate de alți doi sclavi îmbrăcați în livrele de mătase verde. Cei patru necunoscuți săriră în lături lipindu-și spinările de zidul unei clădiri joase, din scânduri de chiparos. Lectica avea perdelele trase.

Namila cu jungher la brâu rânji, încrețindu-și fioros obrazul brăzdat de cicatrice:

— Tii, ce mai hărmălaie fac harapii ăștia! Ce-ați zice dacă Li Kang și cu mine le-am închide pliscul, înălțimile voastre?

Cel mai flegmatic dintre cei doi gentilomi îl fulgeră cu privirea:

— Ferit-a sfântul, bunule Feodor... pentru nimic în lume n-aș vrea să atragem atenția asupra noastră prin vreun gest necugetat... Nu-i așa, frățioare? adăugă el, adresându-se gentilomului cel înalt și chipeș.

Acesta privea țintă lectica ce tocmai trecea prin fața lor. Perdeaua de mătase se dăduse într-o parte, împinsă ușor de nervurile din fildeș ale unui elegant evantai, lăsând să se întrevadă, ca o părere, un profil de femeie cu trăsăturile ascunse de catifeaua neagră a măștii de carnaval. Cât ai clipi, perdeaua își reluă locul și lectica se depărta în direcția palatului guvernatorului.

Cei patru porniră în urma ei, spre malul fluviului. Văzduhul începea să răsunе de acorduri de vioară. Pe strada cheiului, iluminată a giorno de mii de lumânări, invitații se îmbulzeau la intrarea în palat.

Marchizul și marchiza de Vaudreuil își întâmpinau oaspeții în salonul cel mare. Musafirii se înclinau ceremonios, își puneau măștile și abia apoi își făceau intrarea în saloanele scăldate în lumină.

Cei doi tineri gentilomi se despărțiră de tovarășii lor în fața peronului și urcară treptele cu pas sigur și hotărât. Un șambelan le luă invitațiile și le anunță sosirea cu glas tunător:

— Domnul conte Adrien de Villeneuve-Caramey.

— Domnul marchiz Floris de Portejoye!

Din mulțimea invitaților se înalță un murmur. Numele noilor veniți părea să suscite interesul unanim al celor din colonie. Până și guvernatorul și soția acestuia îi priviră cu nedisimulată curiozitate.

— Suntem nespuse de bucuroși să vă primim în palatul nostru, domnilor... După cum vedeți, faima domniilor voastre v-a precedat... Gloria are picioare lungi... Nădăjduiesc că ați călătorit în bune condiții? se interesă amabil guvernatorul, adresându-i-se direct contelui de Villeneuve-Caramey.

Acesta făcu o plecăciune adâncă:

— Întocmai, excelență, alizeul ne-a fost prielnic și slavă Cerului n-am întâlnit decât o singură furtună, așa că am putut atinge țărmul primitiv al Louisianeii după numai optzeci și două de zile de mers pe mare.

— Vă implor, domnilor, nu mă mai țineți pe jăratec și spuneți-mi de grabă: care e ultima modă la Versailles? Mor de curiozitate să aflu ce-au mai inventat croitorii de la curtea Regelui nostru...

La cei treizeci de ani ai ei, marchiza Arthémise Rigaud Cavaignol de Vaudreuil era o femeie nespuse de frumoasă. Fandosindu-se, îl privea languros pe Floris de Portejoye. Acesta îi răspunse cu aerul cel mai serios din lume:

— Când am plecat noi, doamnă, la Versailles se purtau mătăsurile de culoarea „pulpă-de-nimfă-emoționată”.

În culmea extazului, marchiza se întoarse către „curtenii” ei și exclamă:

— Ați auzit, doamnelor și domnilor? „Pulpă-de-nimfă-emoționată”... Ah, numai la Versailles se putea inventa ceva de un asemenea rafinament... cu nume atât de subtil sugestiv... Domnule de Portejoye, vreau să vii să îmi povestești pe îndelete...

Evantaiul marchizei întârzie o clipă mai mult decât s-ar fi convenit pe brațul frumosului Floris. Ochii verzi ai tânărului sclipiră șagalnic.

— Sluga voastră prea plecată, doamnă... oricând dispus să mă supun dorințelor

voastre...

Adrien își ridică disperat ochii spre cer. „Nici n-am pus bine piciorul în Louisiana și frate-meu e gata să se bage-n bucluc. Of, vanitatea asta de cocoș!” oftă el resemnat, pregătit sufletește să-l salveze de la cine știe ce nouă trăsnaie.

— Vă urez să petreceți o seară agreabilă și... nu uitați să vă puneți măștile, cum cere regula jocului, îi sfătui guvernatorul în timp ce șambelanii continuau prezentarea șirului nesfârșit de invitați:

- Doamna Josepha de Sainte-Hermine!
- Domnul cavaler Gaëtan d'Artaquette!
- Domnul baron Populus de Protais!
- Doamna contesă Margueritte Faucon du Manoir!

Floris și Adrien intrară în saloanele supraîncălzite de flacăra torțelor și a lumânărilor din sfeșnice și candelabre. Petrecerea era în toi. Redingotele brodate cu fir de aur și crinolinelor se roteau în ritmul menuetelor și al gavotelor. O farandolă îndrăcită se înălțau cât ai clipi împrejurul bufetelor cu bucate dintre cele mai alese, stropite din belșug de către toți cei prezenți cu vin vechi de Baléron. Floris și Adrien fură reperați cât ai bate din palme. Mâini delicate, cu degete lungi și fine, se întindeau spre ei îmbiindu-i să se prindă în lanțul dansatorilor.

- Cine sunteți voi, frumoșilor mascați?
- Niște bieți străini însetați de iubire!

Răspunsul păru a fi pe placul tinerelor domnișoare care îi traseră după ele în pas de gigă.¹ Adrien avusese parte de o brunetă focoasă, cu plete lungi și buclate, în timp ce Floris se ținea după o superbă roșcovană cu năsuc în vânt, ițit obraznic pe sub masca de catifea... Cei doi frați trecură direct la atac, fără să se mai încurce cu farafastâcuri romantice. După aproape trei luni de traversare a Atlanticului, fără picior de femeie la bord, simțeau nevoia să recupereze cât mai grabnic timpul pierdut. După convenitele preliminarilor, Floris socoti că terenul era îndeajuns de pregătit și îi declară de-a dreptul partenerei sale de dans:

- Află, frumoasa mea, că aici, pe malul Mississippiului, mi-ai răpit inima!

Complimentul era cum nu se poate mai banal, dar roșcata nu păru să bage de seamă. Încurajat, Floris o cuprinse strâns de după mijlocel. Pe terasele dinspre parcul ce se întindea până la țărmul fluviului, briza nocturnă aducea o boare aromată, zăpăcitor de dulce. Căldura umedă, apăsătoare, a tropicelor răspândea în sângele tânărului o plăcută moleșeală, biciuindu-i totodată simțurile. Dintr-o ochire inspectă terenul. Fratele său, Adrien, se făcuse nevăzut într-un budoar. Dincolo de terase, în întunecimea boschetelor, farandola măștilor se subția întruna. Floris își trase partenera de dans în umbra viorie a unui bouganvilliers² în floare.

— Ah, doamnă, frumusețea voastră mă amețește, murmură Floris, fără să remarcă absurdul acelei declarații adresate unei ființe cu obrazul mascat.

Un râs batjocoritor, de femeie, răsună de undeva din imediata lor apropiere.

Mirat, Floris privi de jur împrejur. În afară de el și de proaspăta lui cucerire, pe terasă nu se mai afla nimeni. Ferm decis să treacă la fapte, tânărul își lipi delicat buzele de tâmplă, apoi de urechiușa dulcineei, mursicându-i blând lobul. Tânăra îl cuprinse cu brațele de după gât. Floris îi sărută în joacă alunițele de catifea presărate obraznic, ici și colo, pe obrazul și pe decolteul roșcovanei. Măștile îl încurajau pe Floris care, fără să mai stea pe gânduri, o smulse autoritar pe a fetei, aruncându-i-o cât colo. Gestul se soldă cu o plăcută surpriză. Tânăra avea trăsături frumoase și spirituale. Tulburat, se plecă spre ea cu intenția de a-i săruta buzele. O pereche gălăgioasă năvăli în aceeași clipă pe terasă, încremenindu-l în plin elan. Enervat, Floris o cuprinse pe după umeri pe frumoasa fără nume și o conduse spre parcul ce cobora în trepte până la fluviu. Îndărățul unei imense tufe de oleandru trandafiriu se ascundea o căbănuță de grădinar. Florile tropicale răspândeau o mireasmă amețitoare. Floris deschise ușa cabanei cu o lovitură de picior. Tânăra păru că șovăie.

- Nu... poate că ar fi mai bine să ne ducem după ceilalți...

¹ Dans săltăreț de origine engleză (n.t.)

² Plantă agățătoare decorativă, cu flori mari, roșii-violacee, originară din America (n.t.)

— Desigur, frumoaso, imediat... Vino...

Hipnotizându-și prada ca un șarpe, Floris o trase încetișor în interiorul cabanei. Sub mângâierile lui blânde, tânăra torcea ca o pisică. Floris își alungă pletele buclate de nesuferita-i perucă pudrată pe care o zvârli neglijent peste umăr și întinse brațele spre frumoasa care îi zâmbea supusă, sedusă de farmecul irezistibil al străinului...

— Pentru încântătoarea primire pe care mi-ați făcut-o în această țară minunată, fiți binecuvântată prea-frumoasă doamnă... Doamnă... oh, iertați-mi impolitețea, dar... nu vă știu numele...

Floris se ridicase în picioare și își ajuta proaspăta cucerire să își aranjeze ținuta, cam mototolită după furtunosul ceas petrecut împreună.

— Sunt vicontesa Marie-Blanche Chiendel de Pontalba.

Floris făcu o plecăciune adâncă.

— Marchizul Floris de Portejoie, prea-plecata voastră slugă, doamnă!

Frumoasa roșcovană își netezi cu palmele dantela amețitorului ei decolteu.

— Arăt decent, domnule?

— Sunteți minunată, doamnă... nu vă fie teamă, ochiul celui mai gelos dintre soți n-ar descoperi nimic care să-i dea de bănuț... o liniști Floris, îngenunchind ca să-și caute pe pipăite, prin întuneric, blestemata de perucă.

Vicontesa oftă cu adâncă întristare.

— Oh, domnule, din partea asta nu am a mă teme de nimica... din nefericire... bietul meu soț a fost tăiat bucăți-bucățele... acum două săptămâni...

— Bucăți-bucățele... acum două săptă... o îngână fără să vrea Floris, cu desăvârșire năucit de cele auzite.

— Întocmai... l-au măcelărit indienii Natchez când au atacat Fort Rosalie... așa e aici la noi, în Louisiana, domnule... viața și moartea au cam același preț...

Lui Floris nu-i mai fusese dat să întâlnească o văduvă care să vorbească cu atâta detașare despre moartea bărbatului ei, ba încă la numai două săptămâni după dispariție.

„Poate că într-adevăr aici, la Tropice, vezi cu alți ochi destinul” își spuse el. Totuși, fără să îl fi cunoscut pe răposatul, începea să-și simtă conștiința încărcată față de el.

— Aăă... știți... ei bine, doamnă... adică... poate că ar fi bine să ne întoarcem la petrecere...

Tânărul nu era prea convins că asta se cuvenea să fi spus. Nu găsisese nici cuvintele și nici tonul convenit unor condoleanțe și oricum acestea nu s-ar fi potrivit cu locul și mai ales cu postura caraghioasă în care se afla, în patru labe, pe podeaua putredă a unei căbănuțe de grădinar, scotocind cu disperare în toate ungherele.

Intrigată și, de ce să nu o spunem, nițeluș speriată, vicontesa îl întrebă în șoaptă:

— Dar... ce... ce faceți acolo, domnule?

— Îmi caut peruca, doamnă!

Răsuflând ușurată Marie-Blanche de Pontalba, neputându-se lăsa la rândul ei în genunchi din pricina crinolinei, se aplecă doar, încercând să străpungă cu ochii întunericul. Zadarnic însă. Peruca parcă intrase în pământ. Enervat, Floris își trecu degetele prin buclele ca pana corbului:

— O farsă de prost gust.

Rușinată, vicontesa își ascunse obrazul în palme:

— Nu se poate, domnule... ce rușine... cineva a intrat aici în timp ce... în timp ce...

— ...mă călăuzeați spre al șaptelea cer, doamnă...

Un hohot de râs cristalin se auzi de undeva din imediata vecinătate. Floris o apucă de mână pe vicontesă cu gândul de a o îndepărta cât mai grabnic de acel loc compromițător.

— Vai, domnule... stați... văduvia mea e foarte recentă și chiar dacă defunctul meu soț era bătrân și foarte hapsân, poate că de ochii lumii ar fi totuși mai înțelept să nu apărem în public împreună, mai ales așa cum vă aflați acum: fără perucă...

— Aveți de o mie de ori dreptate, doamnă, și sunt de neiertat pentru a nu-mi fi dat seama de la bun început. Leșiți dumneavoastră prima, iar eu am să vă urmez ceva mai târziu... ne vom reîntâlni în saloane. În vălmășagul de acolo nimeni nu va observa nimic.

Floris se înclină respectuos și, luând mâna vicontesei, i-o sărută curtenitor.

Marie-Blanche de Pontalba îl privi cu recunoștință mută și se depărtă în fugă,

pierzându-se în întunericul parcului.

Rămas singur, Floris se așează pe o ladă spartă, pusă cu fundul în sus, și oftă din rărunchi. Acea agreabilă aventură de un ceas nu îi alungase din suflet pricina pentru care se afla la capătul pământului, acolo, în Lumea Nouă. Închise ochii și se rezemă de peretele umed al cabanei. Să fi traversat oare Atlanticul în zadar? În ciuda zădufului înăbușitor, pe Floris îl trecu un fior rece. După atâtea luni, remușcările și părerile de rău îi frigeau din zi în zi mai tare sufletul. Neapărat, își încleșta pumnii. Oare avea să-și regăsească vreodată dragostea pierdută?³ Pentru năvălașul Floris pedeapsa fusese crudă, dar binemeritată.

Clopotul din turla unei biserici învecinate bătu miezul nopții. Socotind că de la plecarea vicontesei trecuse destul timp, Floris își puse masca și părăsi la rândul său cabana. Din zecile de piepturi ale celor aflați pe terase tocmai țâșnea un strigăt de încântare. Artificiile lansate de pe celălalt țărm al fluviului trosneau sec, incendiind cerul înstelat de primăvară cu o puzderie de serpentine multicolore. Jerbe scânteietoare se preschimbau în feerice salamandre. Porumbei de foc țâșneau spre înalt și se topeau într-o ploaie de lumină.

Cu capul dat pe spate, la un loc cu toți invitații guvernatorului și cu întreaga suflare a orașului Noul Orléans, Floris contempla somptuoasa demonstrație de pirotehnie. Cu un pocnet răsunător o ultimă rachetă zvâcni spre Calea Lactee, desenând pe boltă o gigantică floare de crin. Ovații nesfârșite întâmpină însemnul regal francez.

Întunericul nopții cuprindea la loc patriarhala urbe. Feeria artificiilor se încheiase. În palatul guvernatorului reîncepeau să răsunе vioi harpele și viorile. Balul avea să țină până în zori.

— Floris se apropie agale de terasă. În saloanele de la parter, perechile tocmai se aliniau pentru menuet. Coloritul vesel al costumelor de carnaval, eleganța fastuoasă a decorației interioare pusă în valoare de profuziunea de sfeșnice și candelabre dovedeau că, în acel colț pierdut de lume, rafinamentul civilizației franceze începea să prindă rădăcini. Ca și moravurile libertine!

Floris zâmbi fără să vrea. Deodată însă zâmbetul îi îngheță pe buze. La una din ferestrele de la etaj răbufnise un licăr portocaliu. Pricepând mai înaintea tuturor ce anume se petrecuse, tânărul se repezi spre sala de bal.

— Doamnelor, domnilor, vă rog să vă păstrați calmul și să părăsiți de îndată saloanele!... ieșiți toți pe peluze... la etajul al doilea a izbucnit un incendiu!

— Aaaaah!

Marchiza de Vaudreuil leșinase, deși momentul era cum nu se poate mai prost ales. Îngroziți, doi șambelani își târără stăpâna până la poalele unor portocali în floare, înghesuindu-se și îmbrâncindu-se care mai de care în fața ușilor-fereastră, doamnele își ridicau jupoanele ca să o rupă la fugă spre peluzele cu gazon.

— Găleți!... Aduceți apă din Mississippi! Sclavii să formeze un lanț viu până acolo! răcnea disperat guvernatorul.

Între timp Floris țâșnise în sus pe scări.

— lute... Veniți după mine... acolo sus!

Tânărul gentilom suia în goană treptele, din patru în patru.

— lată-mă, frățioare!

Floris recunoscuse vocea fratelui său, care îl ajunsese din urmă pe palierul etajului cu pricina. Floris îl privi admirativ pe Adrien. Peruca îi era la fel de impecabil pieptănată ca la sosire. Nimănui nu i-ar fi putut da prin minte că Adrien de Villeneuve-Caramery petrecuse câteva clipe de intensă solicitare în intimitatea unui budoar. Adrien era însoțit de doi gentilomi, cavalerul Gaëtan d'Artaguet și baronul Populus de Protais, ale căror nume Floris le auzise la sosire din gura șambelanului, așa că nu mai trebuia să piardă vremea cu fritiseli de prisos.

— Să luăm niște cuverturi de pat! strigă Adrien, care nu-și pierdea sângele rece în nici o împrejurare.

Focul se apropia amenințător de scara centrală. Floris încercă să stăvilească furia devastatoare a incendiului înăbușind o parte din flăcări cu un covor. Gaëtan d'Artaguet

³ A se vedea volumul *Frumoasa din Louisiana*.

și Populus de Protais se căzneau să strângă apă din vasele de flori găsite prin camere. Eforturi derizorii și inutile! Deși lanțul sclavilor începuse să funcționeze, căldările cu apă soseau prea târziu. Incendiul nu mai putea fi stăpânit. Focul se întindea cu repeziciune silindu-i pe cei dintâi sosiți în preajma focarului să se retragă, pas cu pas, deși le soseau mereu întăriri.

— Repede, repede, rochiile mele!... Oh... oooh!

Gemetele marchizei răzbeau pe deasupra vacarmului general.

La etajul de dedesubt, slujnicele azvârleau, de-a valma, prin ferestre, tot ce găseau la îndemână: haine, pelerine, șaluri, crinolone și peruci, în vreme ce valeții se opinteau să facă vânt în grădină mobilelor, lustrelor, tablourilor și galeriilor cu perdele. Toate se prăbușeau peste rondurile cu flori, făcându-le zob.

Floris și Adrien își scosese războaie. Cei doi frați iubeau primejdia. De câte ori nu le fusese dat să o înfrunte, umăr la umăr, în situații mult mai grele!?

— Aaaaah! Priviți acolo! Acolo sus! se auzi de afară un urlat disperat.

Teferi și nevătămați, invitații și gazdele lor se aflau pe peluze, de unde priveau spre acoperișul clădirii, indicând cu degetul o fereastră mansardată.

— Acolo! Acolo! Negresele! Negresele!

Cei doi tineri gentilomi pricepură pe dată: două bătrâne de culoare, dădacele odraslelor guvernatorului, nu se putuseră salva. Focul cuprinsese scara de serviciu, tăindu-le retragerea. Moarte de frică, cele două nenorocite se țineau strâns în brațe, aplecându-se în afara ferestrei de unde nu se încumetau să sară, deși dedesubt slujitorii așternuseră în pripă un strat gros de paie.

— Săriți! Săriți! răcnea la ele guvernatorul.

Nefericitele roteau niște ochi cât cepele, dar nu se puteau hotărî să se arunce în gol.

— Adrien, fugi și caută-mi o frânghie!

Floris sări pe balustrada balconului. Adrien îl apucă de braț:

— Stai, ascultă-mă! Întreg palatul e construit din lemn. Se poate prăbuși dintr-o clipă în alta.

Fără să-i dea ascultare, ca de obicei, Floris se agăță cu mâinile de streășină.

— Decât să pierzi aici vremea degeaba, mai bine fă ce ți-am spus! Lute!

Dintr-un salt Floris ajunse pe acoperișul în pantă. Sub tălpi simțea cum șindrila începe să frigă și cum grinzile încinse ale podului prind să pâraie.

— E nebun... O să-și rupă gâtul! Pentru Dumnezeu, prietene, nu merită să-ți riști viața pentru două cotoroaște, arză-le-ar focul de toante!

Strigătele celor de pe peluză nu făceau decât să-l ambiționeze și mai tare pe Floris. Se agăță de cornișa unui coș și, cu un ultim efort, ajunse la fereastra mansardei. Cele două negrese țipau ca în gură de șarpe.

— Oh, musiu... bunule musiu... ajută... noi prăjim ca porcii în cupto...

Floris se așeză o clipă pe marginea ferestrei, să-și tragă sufletul:

— Liniștiți-vă, n-o să vi se întâmple nimic... Totul este să faceți întocmai ce vă spun eu. Așa, acum rezemați-vă de brațul meu și ieșiți una câte una pe acoperiș... nu vă fie teamă, până se prăbușește podul ne-au mai rămas câteva minute bune... să le folosim...

Ca pentru a-i dezminți vorbele, o limbă lungă de foc se prelinse în cameră pe sub canatul ușii care se aprinse instantaneu. Femeile începură să chirăie isteric, incapabile să dea ascultare îndemnurilor lui Floris.

— Țin-te bine, frățioare, am sosit!

Adrien se întorsese cu frânghia cerută. Încălecă balustrada balconului și se cațără la rândul lui pe acoperiș. Trâmbele de fum îl ascundeau privirilor celor de jos. Deodată o pălălaie de scânteii străpunse acoperișul, înălțându-se spre cer. Floris scoase un strigăt de spaimă, la unison cu cel al spectatorilor de pe peluze. Adrien fusese înghițit de flăcări!

— Îmi pare rău că te-am speriat, frățioare!

Auzind vocea flegmatică a lui Adrien, Floris răsuflă ușurat. Prăbușindu-se o dată cu bucata de acoperiș pe care se afla, Adrien căzuse înapoi pe balconul rămas din fericire intact.

— Prinde-o!

Adrien încercă să-i arunce un capăt a frânghiei, dar limbile de foc ce le dădeau târcoale și trâmbele din ce în ce mai groase de fum îi împiedicau să se vadă unul pe

celălalt și să-și coordoneze mișcările. După câteva încercări neizbutite, Floris se lăsa păgubaș și se întorsese spre cele două bătrâne paralizate de groază:

— N-avem încotro, dragele mele, trebuie să luăm taurul de carne... O să vă scot una câte una pe acoperiș... Mai întâi pe tine...

Floris o apucă de subțiori pe cea mai dolofană dintre ele. Nefericita tremura ca varga, înțeleștându-se cu disperare de cealaltă negresă.

— Nu... misi... mi... fică...

— Uite ce-i, se enervă Floris, acum nu-i vreme de fasoane. Ori veniți cu mine, ori rămâneți aici să vă prăjiți de vii, pentru că eu unul am plecat!

Amenințarea susținută de un nou asalt al flăcărilor care se suiseră în pat, cuprinzând cearceafurile și pernele de puf, avu efectul scontat.

— Bine... misi... vinim cu tine...

Era și cazul. Focul se apropia văzând cu ochii de cerceveaua ferestrei. Spre norocul lui, Floris fu scutit de a le mai trece în brațe, peste prichiciul ferestrei, pe dădace. Mânate de la spate de groaza morții, cele două bătrâne ieșiră pe acoperiș cu sprinteneală de adolescente, în pofida tonajelor lor și a tuturor reumatismelor. Floris se căzni să le apuce cu câte un braț de după talie. Imposibil. Rotunde ca două butoiașe, negresele erau de necuprins. Disperat, tânărul le strigă:

— Luați-mă voi în brațe, țineți-vă strâns de mine, închideți ochii, eu număr până la trei și... sărim! Unu... doi...

— Aoleu... nuuu... misi... ao!

Fără să stea să le mai asculte văicărelile, Floris se azvârlise în gol, trăgându-le după el. Deși amortizată de stratul de paie, aterizarea fu destul de brutală.

— Ești întreg, frățioare?

Adrien își croia drum cu coatele prin mulțimea de curioși. Floris se ridică în picioare zâmbind. Cămașa îi era zdrențuită, chipul năclăit de fum. Dădacele nu cutezau să se miște, de teamă să nu-și fi frânt toate oasele.

— Pe ciuma roșie, trebuie să fii nebun să-ți riști viața pentru asemenea nespălate, bombăni un gentilom cu pieptul acoperit de decorații.

Sclavii se grămădeau, gesticulând zgomotos, în jurul bătrânelor salvate miraculos de la o moarte sigură. Cu peruca în vânt, guvernatorul se apropie în fugă de cei doi frați.

— Vă mulțumesc din inimă, domnilor. Datorită sângelui vostru rece, n-a pierit nimeni.

Floris se înclină ceremonios.

— Dar ați rămas fără palat, Excelență...

— O să-l reconstruim, de astă dată însă, din cărămidă... Și voi porunci ca de azi înainte nimeni să nu-și mai facă locuință din lemn. În Noul Orléans nu vom mai dura decât case de piatră și cărămidă. Cum s-ar spune, tot răul spre bine...

Un țipăt disperat de femeie tăie vorba guvernatorului.

— Aaaaah! Bijuteriile mele!

Marchiza de Vaudreuil leșina pentru a doua oară, în vreme ce pe peluză se dezlănțuia un concert de lamentații:

— Colierul meu de diamante!

— Vai, brățările mele de safir!

— Cerceii mei de smarald!

Nu mai încăpea nici o îndoială. Profitând de îngheșuială și de panica generală, un hoț dibaci le jefuise pe toate doamnele din înalta societate.

— Scotociți colibele sclavilor! tună guvernatorul.

Soldații din garda acestuia se repeziră să-i îndeplinească ordinul cu un exces de zel ce indica o anume satisfacție.

Curând, dinspre locuințele mizerabile ale negrilor se auziră bufnituri îndesate, urmate de vaiete și țipete. Nenorociții erau snopiți în bătaie ca să mărturisească unde ascuseseră podoabele șterpelite. Nemulțumiți de întorsătura evenimentelor, Floris și Adrien încruntară din sprâncene.

Impulsiv ca de obicei, Floris făcu un pas înainte și se adresă guvernatorului pe un ton destul de sec:

— Iertați-mă, Excelență, dar mi se pare puțin probabil ca acești amărâți să fie autorii furtului.

— Mai practic ar fi, adăugă calm Floris, să-i numărăm pe toți cei aici de față ca să fim siguri că nimeni n-a părăsit balul înaintea celorlalți.

Sufocat de indignare, generalul rămase cu gura căscată, nevenindu-i să-și creadă urechilor, pe când restul auditoriului șușotea, revoltat de o asemenea propunere. Să bănuiești că hoțul, ar putea fi o persoană din lumea bună, puah, ce nerușinare!

Dintr-o dată Adrien și Floris simțiră că atmosfera le devenea ostilă. Lumea se depărta de ei de parcă ar fi fost ciumați.

— Nu ești în toate mințile, domnule?... Întreaga societate îți va întoarce spatele! spuse în șoaptă vicontesa Marie-Blanche de Pontalba, apropiindu-se discret de Floris. Acesta îi zâmbi cu simpatie. Drăguț din partea ei că voia să-l prevină.

Soldatii se întorceau în fugă:

— Excelență am pus mâna pe doi suspecti!

Spre mirarea generală, Floris și Adrien pufniră într-un imens hohot de râs. Arestații nu erau alții decât Feodor și Li Kang.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, voi ați pus mâna pe noi, mă? Șobolani nenorociți ce sunteți! Noi veneam de bună voie să ne întâlnim cu stăpânii noștri.

— Fie ca Broasca cea Verde să dezumfle prostia din burțile voastre! Li Kang și Lamă Ascuțită îi căutau pe Floare de Mai și pe Bucurie a Zilei!

Și chinezul, pe care un soldat îl târa după el, ținându-l strâns de codiță, arătă cu mâna înspre Floris și Adrien. Tinerii oftară adânc. Acea apariție intempestivă îi încondeia și mai rău în ochii colonilor.

Guvernatorul își înălța sprâncenele a mirare:

— Să mă bată Dumnezeu, domnilor, dacă mai pricep ceva! Aceste persoane cu jargon nemaiauzit sunt cu adevărat slujitorii domniilor voastre?

Floris și Adrien făcură front comun.

— Nu, Excelență, Feodor și Li Kang au fost preceptorii noștri.

Răspunsul lui Floris declanșa un nou murmur reprobator. Sfidând la rândul său asistența, Adrien prelua ștafeta de la fratele lui:

— De unde veniți, prieteni?

— Dintr-o tavernă din port, înălțimea voastră prea luminată! răspunse Feodor, apăsând pe ultimele cuvinte, ca guvernatorul și sclifosiții lui coloni să știe bine cu cine aveau de-a face.

Observând că vorbele lui își făcuseră efectul, Feodor clipi șmecherește din unicul ochi rămas teafăr după o viață de lupte fără număr și adăugă ceva mai bine dispus:

— Tocmai ne așezasem la o partidă de zaruri, când un marinăr a dat buzna în tavernă răcnind: „Arde palatul!” Am dat fuga cu Li Kang să vă sărim în ajutor și, tocmai când intram în parc, dobitocii ăștia s-au năpustit asupra noastră. Asta-i tot, boiernașule...

— Aici s-a comis un furt, prieteni, și sunt căutați făptașii... Nu cumva, venind înapoi ați văzut pe cineva plecând pe furis? îl întreabă Adrien.

Fudul, Feodor se bătu cu mâna peste jungher:

— Păi dacă hoțul ar fi trecut pe lângă noi, nu ajungea departe!

Chinezul nu se putu abține să nu râdă sarcastic:

— Din păcate ochiul Lamei Ascuțite nu mai este pătrunzător ca-n falnica lui tinerețe... Fotoliul Lotusului transporta evantaiul necunoscut observat de Floare de Mai în drumul spre onorabila locuință în flăcări a „Legalității Nemulțumite”...

— Ce? Ce spune dumnealui? mârâi Legalitatea Nemulțumită, pe care discursul metaforic al chinezului îl năucise. Ce Lotus și ce Legalitate? Nu pricep o boabă din chineza asta!

Adrien își dresă glasul și interveni cu gândul să-l îmbuneze pe guvernator:

— Excelență, Li Kang folosește limbajul înflorit al limbii sale materne. Ne-a spus că a văzut plecând de aici o lectică purtată de sclavi, în care se afla o femeie... Vreuna din doamnele de rang înalt, obosită pe semne de emoțiile acestei nopți... Dacă veți întreba străjile, cu siguranță că vor confirma spusele lui...

Legalitate Nemulțumită îi tăie vorba:

— Mulțumesc, mulțumesc, domnule de Villeneuve, știu și singur ce am de făcut... Benjamin, Gotrand! Cine a părăsit balul? Șambelanii lăsară privirea în pământ, brusc interesați de vârfurile pantofilor lor de lac.

— Aăă... Excelență... ăăă... Două doamne mascate, ăăă... au plecat nu de mult... adică, să vedeți... când domnul marchiz se afla pe acoperiș... dar n-am știut că e cazul să le reținem... Erau două doamne de neam mare foarte elegante... cu rochii de gală... au plecat cu lectica lor purtată de sclavi îmbrăcați în livrele verzi...

La auzul acestei descrieri, Floris tresări.

— Idioților! Cretinilor! Alergați după ele... Întrebați pe toată lumea! Să mi le scoateți din pământ, din piatră seacă! M-ați înțeles? fulmina guvernatorul.

Nimeni din cei prezenți nu le cunoștea însă pe cele două „doamne de neam mare”. Nici în colonie nu le văzuse nimeni. Străjerii traversară în galop tot orașul și se îndreptară spre zona de „retragere”⁴. Într-un târziu se reîntoarseră cu buzele umflate: lectica, pasagerile ei, căraușii și făclierii, intraseră pur și simplu în pământ.

Deși istoviți, invitații așteptaseră să afle rezultatul cercetărilor. Dezamăgiți, se risipeau acum în lucirea palidă a zorilor, lăsând în urmă ruinele fumegânde.

Floris își frecă cu palma obrazul neras. Ochii lui verzi priveau, fără să vadă, unele nisipoase ale Mississippi-ului.

Ce noapte!

A doua zi în Noul Orléans bârfele aveau să se învârtă exclusiv în jurul unuia și aceluiasi subiect: frații de Villeneuve-Caraméy. De bijuterii aproape că se uitase...

Capitolul II

— Pentru numele lui Dumnezeu, Josepha, spune odată!

Doamna de Sainte-Hermine își savura succesul. Își invitase cele mai apropiate prietene și, instalate cu toatele în grădina casei ei, sporovăiau care mai de care. Doi negrișori le făceau vânt mișcând ritmic un evantai uriaș din pene de struț, în timp ce o sclavă solidă cât un dulap le turna în pahare sirop de arțar. Doamna de Sainte-Hermine zâmbi încrețindu-și ca o smochină obrazul care, pe vremea răposatului Rege Soare, trebuie să fi fost tare frumos.

— Hi, hi! Vorbești de lup și lupul la ușă! pufni contesa Margueritte Faucon du Manoir.

Într-adevăr, de după colțul străzii se iviseră Floris și Adrien. Cei doi gentilomi, escortați de Feodor și Li Kang, coborau spre port. Aruncară o privire amuzată în spre viesparul feminin care amuțise brusc la vederea lor. Era limpede că acele doamne trecute de o anumită vârstă nu aveau nici o altă menire pe lume decât să clevească, să se dondănească pentru fleacuri și apoi să se împace. Uneori, ca să le mai treacă vremea, se vedeau nevoite să inventeze, dacă nu chiar să provoace câte un scandal. De astă dată însă, datorită celor doi celibatari proaspăt sosiți în urbea lor provincială, aveau de dezbătut un subiect gras, nu glumă.

Ajunși în dreptul casei Doamnei de Sainte-Hermine, Floris și Adrien își scoaseră tricornurile, salutându-le ceremonios pe doamnele preschimbate parcă în stane de piatră. Din pricina căldurii toride, tinerii renunțaseră să-și mai pună perucă și pletele legate cu un catogan de catifea neagră le respirau liber în bătaia vântului.

— Ce le-aș mai scărmana pe pupezele astea! murmură Floris printre dinți.

— Pușchea pe limbă, frățioare, că doar atâta așteaptă babele! replică Adrien în șoaptă. Mai bine grăbește pasul, până nu le dă prin cap să ne invite și pe noi la parastasul lor!

De-abia se depărtară cei doi, urmați de strania lor escortă, și musafirele doamnei de Sainte-Hermine începură să cotcodăcească agitat.

— Uf! Tare m-am speriat! O clipă am crezut că m-or fi auzit! pufni în răs Margueritte Faucon du Manoir.

— Ce priviri!

— Ce alură!

— Nici cu prăjina nu le-ajungi la nas!

— Mai ales celui mai înalt dintre ei!

— Da, da, cel cu bucle negre, e dracul gol!

⁴ Zonă cu căsuțe de țară.

— Să-și riște pielea pentru niște negrese, auzi idee!
— Cel blond pare mai blând!
— Ași, mâța blândă zgârie rău!
— A sedus-o pe Madam Juliette de Buissonnière!
— Nu mai spune! Unde?
— Într-un budoar!
— Ha, ha... și de celălalt ce spui... într-un tufiș?!
— Cu cine, dragă? Nu mă mai fierbeți...
— Cu văduva Chiendel de Pontalba, draga mea!
— Mă-ntreb ce i-o fi adus aici, în colonie?
— Mai știi... poate au venit să se însoare... Ducele de Belle-Isle caută un soț pentru unica lui fiică, Emilie...

— Ai dreptate. De când a rămas văduv, ducele nu trăiește decât pentru ea!

— Se pare că i-a făcut o zestre uriașă!

— Cu toată infirmitatea ei, e destul de frumușică!

— Dar domnii ăștia or fi având vreun sfânt?

— Ba bine că nu...

— Sunt favorizații Majestății Sale!

— Dacă-i așa, de ce n-au rămas la Versailles?

În culmea surescitării, matroanele vorbeau toate deodată. Exasperată, doamna de Sainte-Hermine bătu cu lingurița în marginea pocălului ei de argint.

— Terminați odată cu cotcodăceala... Spuneți numai prostii... Sunt singura care deține informații exacte...

— Sst, tăceți, să o ascultăm pe Josepha! strigă bătrâna domnișoară Alexandrine.

Sub portocali se făcu o liniște de mormânt. Satisfăcută, doamna de Sainte-Hermine tăcu o clipă, prelungind cu bună știință suspansul.

— Sclavul meu, Jasmin, căruia cum bine știți îi acord deplină libertate de mișcare, s-a dus azi de dimineață în port, unde a intrat în vorbă cu marinarii de pe Opal, corabie cu care au venit de la Bordeaux contele de Villeneuve și Marchizul de Portejoye... În timpul călătoriei, marinarii au stat de vorbă cu valeții acelor domni și au tras cu urechea la ce vorbeau pe seama lor căpitanul de vas și ofițerii... Sunt frați vitregi... și, dacă Adrien este moștenitorul legal al familiei Villeneuve-Caramey, în schimb pare-se că frumosul Floris ar fi... BASTARD!

— Un bastard!

Prietenele Josepheii palpitau de emoție.

Doamna de Sainte-Hermine marcă o pauză ca să-și facă vânt cu un evantai de fildeș, apoi continuă:

— Și... țineți-vă bine, doamnele mele, nu e vorba de un bastard oarecare... mama lor, contesa Maximilienne, o frumusețe de femeie, după câte se spune, ar fi fugit în Rusia împreună cu marea ei iubire, un bărbat căruia, dragele mele, nu-i porunca decât Dumnezeu!...

Josepha de Sainte-Hermine făcu o nouă pauză, savurându-și efectele.

— Spune odată Josepha, nu ne mai fierbe! o imploră domnișoara Alexandrine.

— Ei, bine, scumpelor, frumosul Paris este... bastardul Țarului Petru cel Mare!

— Ei poftim! Și de unde știi tu că astea nu sunt bârfe de-ale slujitoarelor?! spuse Margueritte Faucon du Manoir pe un ton disprețuitor.

Doamnei de Sainte-Hermine nu-i plăcea să-i fie puse la îndoială afirmațiile:

— Pentru că eu, spre deosebire de tine, știu ce vorbesc, draga mea... Mă găseam la curtea Regentului când Țarul Moscovei a venit în vizită la micuțul nostru Rege... Ah, n-am să-l uit niciodată pe Petru cel Mare, dragele mele, ce bărbat falnic... avea un mod de a te privi de parcă te dezbrăca din ochi... Pot deci să vă asigur că Floris are întocmai statura ieșită din comun și ținuta impunătoare a Țarului!... Da, da, parcă-l văd pe Țar înclinându-se dinaintea Regelui Ludovic al XV-lea copil... ca ieri a fost...

Un surâs nostalgic abia ghicit miji pe buzele zbârcite de ani ale Josepheii.

— Ce ciudat... eu nu-mi amintesc acea vizită imperială... s-o fi petrecut în secolul trecut?... Josepha ai putea să ne indici data ei exactă? întrebă cu un aer fals nevinovat Margueritte Faucon du Manoir.

Doamna de Sainte-Hermine pricepu că i se întindea o capcană:

— Oh, să tot fie vreo... vreo... stai să vedem... da, vreo treizeci de ani... în primăvara lui 1717... da, așa este... pe atunci eram doar un copil... de-abia împlinisem zece ani...

Margueritte Faucon du Manoir zâmbi subțire:

— Câtă precocitate... să fii invitată la curte la o atât de fragedă vârstă...

— În schimb tu erai o acritură de care nu se apropia nici dracul!

— Minți, viperă, în 1717 nici nu mă născusem!

— Mincinoaso, erai doamna de onoare a ducesei d'Orleans!

— Asta-i prea de tot! Auzi nerușinare! Ai luat-o razna, pupăză bătrână!

— Cine vorbește! Maimuță sclifosită!

Doamna de Sainte-Hermine și contesa de Manoir erau gata-gata să se ia de păr.

— Liniștește-te, Margueritte, liniștește-te, și las-o pe Josepha să ne povestească mai departe...

Domnișoara Alexandrine sărise să le despartă pe cele două rivale de-o viață.

— Pe mine bârfele bucătăreselor nu mă interesează! fulmină contesa du Manoir întorcându-le spatele și îndreptându-se demn spre poartă.

— Atâta pagubă! ridică din umeri Alexandrine, Josepha, las-o să se ducă în plata domnului și spune-ne mai bine ce altceva ai mai aflat?...

Plecarea contesei liniști ca prin farmec spiritele la umbra portocalilor în floare. Eliberată de prezența acelei martore incomode a trecutului său, doamna de Sainte-Hermine se putea desfășura în voie. Sorbi o înghițitură de lichior de ananas îndoit cu apă și le făcu semn prietenelor ei să-și apropie fotoliile de rafie:

— Ei bine, dragele mele... contele Adrien de Villeneuve și marchizul de Portejoie trăiesc pe picior foarte mare. Au venit însoțiți nu numai de cazac și de chinez, despre care pretind că ar fi „preceptorii” lor, dar și de un bătrân majordom și de o bătrână dădacă... Au tras cu toții la hanul „Leul de Argint”, dar am auzit că sunt în căutarea unei reședințe, și, luați aminte, nu vor orice fel de locuință, ci neapărat una spațioasă, cu ferestre și uși de sticlă...

— Oho! exclamă în cor doamnele care locuiau în case cu ferestre astupate cu muselină.

— Ei, da, ei pot să-și îngăduie acest lux pentru că au bani berechet... aflați că aici au plătit totul cu monezi de aur și nu ca noi toți cei din colonie, cu bani de hârtie!

— Dar ce vânt i-o fi adus la noi în colonie, Josepha? Te pomenești că vor să-și cumpere o plantație, ori poate să deschidă un birou de comerț?

— N-aș prea crede, continuă doamna de Sainte-Hermine care păstra încă ascunsă în mânecă o ultimă carte... Venirea lor aici e legată de o taină încă de nimeni dezlegată... Dar lăsați pe mine, nu mă las până nu aflu... Deocamdată tot ce pot să vă spun este că Regele l-a repus în drepturi pe contele de Villeneuve, înapoindu-i întreaga avere, și l-a făcut marchiz pe frumosul Floris, ca răsplată pentru serviciile aduse coroanei cu ocazia unei misiuni secrete în Moscova unde acești doi domni ar fi petrecut mai bine de cinci ani!... În sfârșit, după câte am dedus eu, contele Adrien și marchizul Floris ar fi aparținut „SERVICIULUI SECRET” al Majestății sale Regelui...

Doamna de Sainte-Hermine rostise aceste ultime cuvinte în șoaptă. Oricâte cleveteli ar fi auzit la viața lor, vestea le lăsa cu gura căscată pe smochinitele doamne și domnișoare din umbra portocalilor în floare.

— Sfinte Sisoe! Agenți secreți! pe domnișoara Alexandrine o apucă amețeala.

— Te pomenești că se află aici în misiune!

— Phii, ce palpitant! Cu siguranță că îi spionează pe englezi!

— Ba nu, pe spanioli!

— Ori poate pe pirați!

— Nu cumva... vor să-l supravegheze pe Guvernator?

— Am ghicit! Au venit să-i pună la respect pe indieni!

— Sau să verifice respectarea „Codului Negru”!

— Să știi că s-ar putea să ai dreptate, prea exagerează de la o vreme unii proprietari de sclavi!

— Păi dacă sunt în slujba poliției, poate că ne ajută și pe noi să ne găsim bijuteriile!

— Hai, mai spune, Josepha, ce altceva ai mai aflat?

Surescitare din cale afară, băbuțele cotcodăceau iarăși asurzitor.

Doamna de Sainte-Hermine clătină din cap:

— Ei, prea îmi cereți și voi multe! Altceva nu mai știu... decât că în golf s-au ivit două flute⁵, *Loara* și *Delfinul*... În clipa de față probabil că au și început să urce cursul fluviului spre port, deci spre seară vom avea cu siguranță vești proaspete...

Habar neavând de viitoarea provocată de trecerea lor prin fața cercului de respectabile matroane, Floris și Adrien ieșiră din oraș îndreptându-se spre port.

Fire delicată, chinezul Li Kang strâmba dezgustat din nas:

— Efluviile dragonului blestemat gâdilă gândurile lui Buda!

Ceea ce pe limba chinezului însemna că aerul era aproape irespirabil. Pe cheiuri, un munte de pește putrezea în soarele arzător. Măruntaiele în descompunere își lăteau zeama imundă peste nămolul vâscos încins de căldură.

Fără să bage în seamă mirosurile dezgustătoare, Floris și Adrien își croiau drum printre mateloți, spre *Opalul* din a cărui cală sclavii descărcau mărfurile.

Necruțătorii maringuini⁶ roiau terorizându-i pe noii veniți.

— Ale dracului lighioane, boiernașilor, or să ne vină de hac! Ce n-au izbutit osmanlâii și chitaiții or să izbutească ele, mormăi Feodor, frecându-și posomorât nasul umflat ca o pătlăgică.

Floris îl privi râzând:

— Te pomenești că tânjești după gerul Siberiei, bunule Feodor!

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, chiar așa, boiernașule, un geruleț coala, cât să prindă coajă marea, ar fi tocmai bun să alunge duhoarea de hoit și toate gângăniile pripășite de ea!

Floris și Adrien tocmai treceau pe lângă un grup de bărbați care, așezați pe vine, jucau zaruri în pofida interdicției oficiale, interpelându-se gălăgios!

— Pariezi pe trei soli? Bate palma! tună un acadian înalt adresându-se partenerului său, un irlandez pipiriu și pistruiat.

La câțiva pași mai încolo, câțiva negri desculți maimuțăreau jocul albilor:

— Pali pi tli soli... bati... pam... ti chistigat... ai, ai!

Adrien îl bătu pe umăr pe acadian.

— Ascultă bătrâne, n-ai vrea să câștigi de la mine câțiva bănuți? Avem de descărcat niște cufere...

Cuviincios, acadianul⁷ își scoase pălăria soioasă. Veșmintele îi erau ponosite și în privirea demnă, dar încărcată de o adâncă amărăciune, se citea drama exilatului.

Răspunse blând, cu un inimitabil accent:

— La ordinii domniii Voastri, domnili, n-ași zâsi nu', da' aștăpt ieșea-șă cu îști oameni să piși acușăca o corăbioară! Și să nu vî luați un nigrotei di aista. Tăt ard gazu' di pomanî... ei voi, nigroteilor, sălțați turu' di pi gios și ascultați aiși la domnu'!

Doi zdrahoni de culoare își lăsară baltă partida de zaruri și se repeziră să-și ofere serviciile lui Floris și Adrien.

— Poruncă, misiui!

— Ai cui sclavi sunteți? Întrebă Adrien, temându-se să nu dea de bucluc cu vreun stăpân hapsân.

— Eu sunt om liber, misiui, replică mândru unul din negri, scărpinându-și părul creț.

— Cum te cheamă?

— Cicelon, misiui!

— Și pe tine? Întrebă Floris întorcându-se spre tovarășul acestuia.

— E sclav, misiui, dar stăpâna mea foarte bună la mine. Ea foarte bucuroasă eu ajut la tine...

— Și cum îți spune, băiete?

— Jasmin, misiui!

⁵ Corăbii înalte, utilizate deopotrivă ca vase de comerț și ca nave de război.

⁶ Țânțari tropicali.

⁷ Locuitor din Acadia, regiune din Noua Franță cedată englezilor în 1913 și integrată astăzi Canadei.

Amuzați de jargonul celor doi, Floris și Adrien zâmbiră. Fiece nouă zi petrecută în colonie le dezvăluia pitorescul locuitorilor ei. Versailles-ul rămăsese undeva departe, în amintire, de parcă n-ar fi fost...

— E-n regulă! Ciceron și Jasmin, faceți rost de un cărucior și duceți cuferele și lăzile noastre la hanul Leul de Argint de pe strada Bienville. Știți unde se află?

— Disigul, misiu!

— Perfect! Când ajungeți acolo, primiți fiecare câte cinci pistoli, le promise Adrien.

Perspectiva acelei „averi” păru să dea aripi hamalilor. Cei doi frați zăboviră să supravegheze descărcatul bagajelor. Jasmin și Ciceron se descurcau de minune. Scăpați de grijă, gentilomii se îndreptară, urmați de Feodor și Li Kang, spre Căpitănia portului. Aici se foia o faună pestriță. Toată lumea striga și gesticula. Soldații făceau coadă la ghișeele de distribuire a soldei, indienii colonizați și mărunții cultivatori din împrejurimi își vindeau recolta de porumb, zilierii pândeau să le pice un angajament ca să aibă ce cheltui la cabaret, negustorii de sclavi așteptau să le sosească un transport de „abanos”, mateloții își ofereau serviciile căpitanilor de corabie. Câțiva plantatori bogați aduseseră convoaie de căruțe pline cu indigo și trestie de zahăr, alți câțiva gentilomi veniseră să cumpere care un armăsar, care o slujnică de culoare. În port găseai tot ce-ți poftea inima, inclusiv femei de moravuri ușoare și de toate culorile.

O superbă creatură, cu tenul imperceptibil ciocolatiu, se apropie de Floris.

— Dacă mă vrei, monseniore, ție n-am să-ți iau bani!

Fata vorbise pe șleau și Floris îi aprecia sinceritatea. O privi cu atenție. Sub umbreluța ei cochetă nu arăta deloc rău, ba chiar era foarte apetisantă. Ochii ei negri catifelați îl priveau discret provocator, în vreme ce buzele cireășă coaptă dezvăluiau șiragul de o albeață strălucitoare al dinților.

Floris își scoase politicos tricornul și o salută pe necunoscuta care îi amintea de departe de Belle Rose, trențăroasa de pe Pont-Neuf⁸.

— Draga mea, propunerea ce-mi faci este cum nu se poate mai îmbietoare, din păcate însă mă aflu prins de unele obligații mărunte... trebuie să-mi iau caii de la potcovit...

— Cum ți-e voia, monseniore, eu o vorbă am. Dacă te răzgândești întrebi de Carlotta la doamna Gobal, pe strada Orléans, chiar în spatele catedralei.

Fata îi întoarse spatele și se depărtă în foșnet de mătăsuri. Sub imboldul unei inspirații de moment, Floris alergă după ea.

— Frumoasa mea, mi se pare mie sau nimic din ce se petrece în portul ăsta nu-ți scapă?... Nu cumva ai auzit vorbindu-se despre o corabie... „Frumoasa din Louisiana”?

Carlotta își miji ochii ca și cum ar fi vrut să afle ce dedesubturi ascundea întrebarea lui Floris. Înțelegând ce se petrece în mintea ei, acesta se grăbi să-i explice:

— Vrem să dăm de urma ei, pentru că la bord se află o bătrână verișoară de-a noastră... Ar fi trebuit să ajungă de mult aici, de vreme ce a ridicat ancora la Bordeaux cu două luni înaintea noastră...

— La căpitănia portului te-ai interesat? îl chestionă Carlotta.

— Desigur, dar n-au primit nici o știre și se tem c-ar fi eșuat...

Ca să nu dea de bănuț, Floris vorbise pe un ton extrem de detașat, fata îl privi lung și, după ce șovăi o clipă, se hotărî să-i ofere o speranță:

— Caută-mă unde ți-am spus, monseniore, după miezul nopții.... s-ar putea să-ți dau vreo veste!

Încântat, Floris o privi cum se îndepărta ondulând grațios din șolduri. Întorcându-se pe călcâie, se apropie de Adrien care se angajase într-o discuție aprinsă cu un marinar. Floris n-avea nevoie să-i audă ca să știe despre ce anume vorbeau.

Feodor și Li Kang tocmai aduceau caii de la potcovar. Din fericire, iapa alezană nu mai șchiopăta. Liniștit în privința ei, Floris își lăsă privirile să lunece pe undele mocirloase ale fluviului.

Șlepuri încărcate până la refuz coborau pe firul apei venind dinspre Illinois. Barcagii cu brațe vâjnoase și arămite de soarele tropical cântau, cât îi țineau jocii, melodii celebre pe Pont-Neuf, adaptându-le strofele la situația locală. Floris îi asculta cu inima pătrunsă de melancolie:

⁸ A se vedea *Floris, dragostea mea*.

*Ca să umple tot ținutul
De pe Mississippi,
Mulți băieți și fetișcane
Au uitat Parisul
Și-au făcut copii
La, la, la, li
La, la, la, re.*

Un simțământ de acută nostalgie îl cuprinsese pe Floris. Fără să înțeleagă prea bine de ce, Louisiana îi reamintise brusc de Ucraina. Acea Ucraină unde fusese pe punctul de a ajunge rege al cazacilor răzvrățiți...

„Aici soarele e mai strălucitor și pământul mai roditor, aici ploile sunt mai blânde și sufletul cazacului mai nedomolit!” Da, așa îi vorbise nașul său, Hatmanul Saratov. Numai că aici, în Louisiana, cu excepția lui Feodor, nu se afla nici picior de cazac. Floris oftă.

— Bună ziua, domnule de Portejoie! Ce stai așa pe gânduri? Ei, mă auzi?

La auzul acelui glas de femeie, Floris se trezi din reverie. Marie-Blanche Chiendel de Pontalba se afla pe capra unei căruțe încărcată cu baloturi de bumbac și cu câteva sclave ghemuite pe deasupra.

Veselă și zâmbitoare, tânăra femeie purta o pălărie mare de pai, care îi ferea obrazul de razele fierbinți ale soarelui. Buclele roșcate i se răsfirau șăgalnic pe umeri. Într-un cuvânt era fermecătoare..

— Respectele mele, doamnă, sunteți cel mai minunat vizitiu din câți mi-a fost dat să văd vreodată.

— Ce să fac, domnule, trebuie să-mi vând recolta... La câteva leghe de aici am o plantație de care acum sunt nevoită să mă ocup singură...

Floris se rezemă cu mâinile de loitrea căruței.

Marie-Blanche se aplecă brusc spre el.

— Plantația mea se află la trei leghe de aici, pe șoseaua spre Bayou Saint-Jean. În fiecare seară cânt la clavecin, așa că nu te pot primi decât după ceasurile unsprezece. Vino... te aștept.

Floris făcu un calcul rapid. Oricât de iute de picior ar fi fost iapa lui alezană, totuși nu avea aripile lui Pegas. Floris îi luă galant mâna și îi sărută podul palmei.

— Ar fi prea crud să aștept atâta, doamnă... cu permisiunea voastră, voi veni la ceasurile zece... îmi îngăduiți?

Marie-Blanche izbucni în râs, prefăcându-se a nu înțelege.

— Îți îngădui domnule, îți îngădui... Adu-l și pe domnul de Villeneuve.. Mi se pare că Juliette de la Buissonnière trece pe la mine în seara asta... Die, die!

Vicontesa plesni din bici. Floris lovi cu palma coapsa unuia din caii atelajului și abia după aceea își scoase respectuos tricornul:

— Îl aduc cu nespusă plăcere, doamnă, amândoi adorăm muzica!

De pe țărm se auziră strigăte. Toată lumea alerga spre cheiul de care se apropia o corabie.

— Vine „Loara!”... „Loara!”

Floris i se alătură lui Adrien. La bordul goletei marinarii începeau să strângă pânzele. Corabia urca încetișor cursul fluviului. Piloții măsurau întruna nivelul apei, atenți să nu dea peste vreun banc de nisip.

— Ai putut afla ceva, frățioare? Întrebă Adrien fără să-și ia ochii de la *Loara*.

Floris ridică din umeri.

— Nu, nimic... Decât că diseară ne-a invitat pe amândoi vicontesa... Dar ție ce-ți tot îndruga marinarul acela?

— Fleacuri... nici n-a auzit pomenindu-se de „*Frumoasa din Louisiana*”.

Dezamăgit și pus pe arțag, Floris întoarse enervat capul să vadă ce-i cu zarva din spatele lui. O somptuoasă caleașcă precedată de un pâlț de sclavi își croia drum prin aglomerația portului.

— Faceți loc Excelenței Sale... faceți loc... loc...

Guvernatorul, venit probabil să întâmpine cine știe ce notabilitate aflată la bordul *Loarei*, cobora spre chei.

— Bună ziua, domnilor... Bună ziua... Bună ziua... Ce căldură! Ah, bună ziua domnule de Villeneuve... Ce noapte, dragul meu, ce noapte!

Marchizul de Vaudreuil îl luă cu familiaritate de braț pe Adrien care se simți pe dată săgetat de privirile invidioase ale „curtenilor”.

— Ah, dragul meu, oftă cu obidă marchizul, oare cei de la Versailles își dau seama câte am făcut eu de când mă aflu aici în colonie?... De pildă, până la venirea mea, pe timpul predecesorului meu, domnul de Beauville, altminteri un om extrem de destoinic, corăbiile erau nevoite să arunce ancora la intrarea în deltă; acum, în urma lucrărilor de amenajare dispuse de mine, fluviul a devenit navigabil până chiar la Noul Orléans unde, precum vezi, există și port. Louisiana evoluează, dragul meu... din zi în zi colonia este tot mai prosperă și nimeni... da, nimeni dintre apropiații regelui nu se gândește să-i pomenească Majestății Sale despre inițiativele și succesele mele.

Înțelegând încotro bătea marchizul, Adrien se înclină cu mâna pe inimă:

— Fiți încredințat, excelență, că întorcându-mă la Versailles atât eu cât și fratele meu vom prezenta Majestății Sale un raport detaliat asupra grandioaselor prefaceri trăite de Louisiana sub oblăduirea Voastră!

Un zâmbet fericit iluminează obrazul rubicond al guvernatorului.

— Dacă înainte de a ne cunoaște auzisem numai lucruri bune despre domnia ta, domnule de Villeneuve, și de ieri încoace mă conving la fiecă pas că cele auzite sunt pe deplin întemeiate... Dar, hai să ne tragem la umbră, soarele ăsta mă omoară... Doamne, ce căldură!

În timp ce Adrien conversa cu guvernatorul, Floris se apropiase de caleașca acestuia. Marchiza de Vaudreuil deschisese portiera și se lăsa curtată de o droaie de gentilomi. Printre ei, Floris îl recunoscuse pe cavalerul Gaëtan d'Artaquette și pe baronul Populus de Protais, care cu o noapte în urmă îl secondaseră în tentativa lui disperată de stingere a incendiului.

— Pe strămoșii mei, doamnă marchiză, nu vă fie teamă de indienii Chicachas. Ca să ajungă la dumneavoastră ar trebui să treacă mai întâi peste cadavrul meu!

— Ei lasă, d'Artaquette, nu-i cazul să fii așa patetic! pufni în râs Populus secondat de ceilalți gentilomi.

Marchiza se arăta foarte prost dispusă, ceea ce era perfect de înțeles din partea cuiva care în ajun rămăsese fără casă, fără rochii și mai ales fără bijuterii! Își contempla atent curtezanii. Le cunoștea până și măselele din gură și poate tocmai de aceea o plictiseau de moarte. Deodată privirea i se învioră. Îl zărise pe Floris, care stătea la umbră, rezemat de o baracă de lemn.

— Psst... domnule de Portejoie.. Apropie-te... Vino aici... Pffii... ce căldură îngrozitoare... Te rog dă-mi brațul domnule... Malbrou... umbrela mea!

Un sclav cât un munte se precipită și înmână stăpânei sale, cu extremă delicatețe, obiectul cerut. Gentilomii se dădură de-o parte ca să-i facă loc de trecere lui Floris. Acesta se înclină fără o vorbă dinaintea marchizei. Tulburată, doamna de Vaudreuil îi contemplă ceafa puternică și buclele strânse cu o panglică de catifea.

Ridicând capul, Floris îi surprinse privirea. O, de câte ori nu citise el acel impuls în ochii femeilor, fie că erau de rang înalt ori niște biete subrete... FLORIS, DRAGOSTEA MEA... FLORIS... Toate îi murmuraseră numele, topite de dragoste... Până și o împărăteasă⁹ căzuse în mrejele frumosului Floris. O singură ingenuă îi rezistase... Floris își frecă fruntea ca să alunge norul ce-i trecea prin fața ochilor. Și o ajută pe doamna de Vaudreuil să coboare de pe scara caleștii. Degetele marchizei se încleștară de ale lui.

— Să mergem pe chei, domnule...

Îndoindu-și cotul, Floris îi oferi brațul. Malbrou porni după ei apărându-i de soare cu umbrela. Ceilalți curteni îi urmară îndeaproape. După câțiva pași făcuți în tăcere, marchiza vorbi cea dintâi:

— Îți sunt nespus de recunoscătoare, domnule, ca și domnului de Villeneuve. Copiii mei au fost tare fericiți că guvernantele lor au scăpat cu viață. Ce să-i faci, copiii se atașează lesne, prea lesne!...

Marchiza avea aerul să se scuze.

⁹ A se vedea *Floris, cavalerul de Petersburg*.

Floris o privi cu răceală.

— Așa și este normal, doamnă... Cum vă simțiți după atâtea emoții? V-ați mai revenit?

— Nu, domnule... nu... Nu mai am cu ce să mă îmbrac... am rămas complet dezbrăcată... Nu zâmbi domnule! protestă moale marchiza la surâsul ironic al lui Floris. Cea mai frumoasă din parurile mele s-a dus pe apa copcâi... Ah, era să uit, m-am mutat împreună cu câteva slujnice la reședința mareșalului de Belle-Isle, undeva în afara orașului. Voi locui acolo până când ne vom construi un nou palat... Guvernatorul însă rămâne la Noul Orléans... foarte tristă sunt că va trebui să mă despart de el pentru o vreme! încheie apăsând marchiza.

Nu era nevoie să spună mai mult. Floris pricepea și singur cât de fericită era de fapt marchiza de această neașteptată ocazie de a-și face de cap.

— Trebuie să lăsați de-o parte gândurile astea negre... Să vă distrați doamnă.. Să primiți musafiri... Să faceți muzică! murmură mașinal gentilomul.

Frumoasa Arthémise se opri și se bătu cu palma peste frunte, de parcă până atunci nici prin cap nu i-ar fi trecut așa ceva:

— Oh, domnule, Cerul mi te-a scos în cale... Într-adevăr, n-am voie să mă las pradă neurasteniei... Ce-ar fi să vii diseară la plantația lui Belle-Isle, pe șoseaua Bayou du Chef Menteur, pe la ceasurile nouă?... O să cântăm la patru mâini!

Propunerea îl luă pe nepregătite pe Floris.

— Ah, doamnă... mi-e teamă să nu vă deranjez... poate ar fi mai bine să vă menajați. Colonia are nevoie de voi... În câteva zile, după ce o să vă reveniți din emoțiile acelui tragic eveniment, vă promit că....

— Nu, domnule ce-ți veni? Mă simt perfect, te aștept, am zis! îi tăie vorba marchiza, fără drept de apel. Ne vedem la nouă.

Nu era o invitație, ci un ordin. Floris își făcu rapid socoteala. Deși cunoștea destul de puțin împrejurimile, reținuse din auzite că Bayou du Chef Menteur se afla la distanță de câteva leghe bune de Bayou Saint-Jean. Seara se anunța istovitoare pentru biata lui alezană!

Floris se aplecă spre urechea marchizei:

— Prea bine doamnă, dacă aceasta vă este voia, n-am să aștept până la nouă. Nerăbdarea de a ne revedea mă va aduce la opt.

Măgulită, marchiza gunguri tandru. Din fericire n-apucă s-o audă nimeni, căci în acea clipă din toate piepturile izbucneau strigăte și exclamații de bucurie. *Loara* își coborâse toate pânzele și trei solide bărci cu vâsle o remorcau cu băgare de seamă aducând-o la țarm. Văzduhul răsună de urale ca ori de câte ori în port sosea o navă franceză. Fiecare se înghesuia să afle știri din patria mamă. Bucuroși, bărbații își lansau pălăriile spre înaltul cerului. Un grup gălăgios dădu buzna pe chei, separându-l pe Floris de marchiză, spre marea ușurare a acestuia. Marinarii de pe *Loara* zvârliră parâmele spre mal și odată vasul priponit, lăsară să lunece în jos o scară înaltă de lemn. În aclamațiile mulțimii guvernatorul sui cu destulă sprinteneală treptele înguste și cam șubrede. Mategoții cocoțați pe greement și pe vergă îl încurajau cu șuierături admirative. Deodată uralele se întetiră. În radă pătrundea acum și *Delfinul*. Vâslașii remorcherelor trudeau din greu ca să-l alinieze la chei cu *Loara*.

Nerăbdător să ajungă pe puntea *Loarei* și urându-i-se să-și aștepte rândul, Floris înșfacă o parâmbă.

— Doamne sfinte! exclamă îngrozită marchiza văzându-l cum se cațără în rapel pe flancul corăbiei.

Gaëtan d'Artaquette, Populus de Protais și alți gentilomi suiau și ei la bord, dar prea puțini se încumetau să urmeze exemplul lui Floris, preferind scara de lemn.

Puntea a treia gemea de lume, cu toate că femeile rămăseseră pe țarm. Coloniștii îi asaltau cu întrebări pe mateloți.

— Traversarea a fost ușoară, căpitane? se interesă guvernatorul.

— Cerul s-a milostivit să ne ferească de peripeții neplăcute, domnule guvernator. Am ajuns fără probleme în Coasta de Fildeș, de unde am preluat încărcătura de negri și un vântuleț prielnic ne-a împins până aici... Nu-i așa, domnilor?...

Căpitanul adresase întrebarea pasagerilor săi.

Floris tresări. Un bărbat înalt și chipeș, deși cam buhăit la față, se repezi să-l salute cu

excesivă slugărnicie pe guvernator.

— Oh, Excelență, călătoria a fost o adevărată încântare, mai ales pentru cineva ca mine, venit să-și afle fericirea în Louisiana...

Domnul de Vaudreuil își duse tricornul la piept.

— Bine spus, domnule... domnule...

Bărbatul își ridică țațoș bărbia.

— Excelență, sunt contele Jéodard Castillon du Rocher, înnobilit de Maiestatea sa Regele pentru servicii aduse Coroanei.

Adrien se apropie discret de Floris. Ochii verzi ai acestuia fulgerau, prevestitori de bucluc.

— Ține-ți firea, îi șopti Adrien, mai ales că te mâinii de prisos.

Floris scrâșni din măsele. Deși vedea negru înaintea ochilor, își luă fratele de după umeri și îi spuse afectuos:

— Nu te teme, frățioare, am să mă stăpânesc.

Căpitanul *Loarei* continua prezentările.

— Îngăduiți-mi, Excelență, să vă recomand încă un simpatic pasager de-al nostru, destoinic camarad în clipele grele și agreabil tovarăș de taclale în lungile noastre seri pe mare, căpitanul de cavalerie ușoară Ernaudau de Gastagnac.

— La ordinele Voastre, Excelență.

Graiul tânărului cavalerist avea accentul melodios al gasconilor.

— Nu cumva, căpitane și domnia ta te află aici în căutarea fericirii, ca domnul conte du Rocher? Întrebă glumeț guvernatorul.

Floris cunoștea dinainte răspunsul. Simțind că se înăbușe, își deschise tunică. Va să zică Jéodard și Ernaudau se ținuseră de cuvânt, pornind și ei pe urmele *Frumoasei din Louisiana*. Vederea rivalilor săi îl scotea din minți pe Floris. Ca să-și păstreze cumpătul și să nu-l mâhnească pe Adrien, coborî pe puntea inferioară. Din cală tocmai ieșeau sclavii în lanțuri.

Sub pojghița de murdărie, pielea lor neagră căpătase o culoare cenușie, nesănătoasă. De altfel mulți dintre ei păreau a fi grav bolnavi. Din piepturile tuturor se revărsa o sfâșietoare melopee. Floris îi privi întristat. Nu suporta să vadă oameni în lanțuri, poate pentru că el însuși trăise umilința convoaielor de ocnași purtați în fiare prin pustietățile Siberiei. Oare valoarea omului o dădea culoarea pielii? Spre deosebire de contemporanii săi, Floris era de părere că nu. Prea văzuse și trăise multe, prea asistase sub toate latitudinile la tragedia unor ființe maltratate, bătute și torturate, ca să nu considere că sclavia era o monstruozitate.

Stânjenit, Floris își întoarse ochii într-o parte.

Arătându-i cu degetul pe nefericiții paria, un matelot de pe *Loara*, exclamă satisfăcut:

— Marfă de calitate întâia... Negustorul a făcut o afacere bună... O să ne dea o primă!

Puntea trosni sub pașii furioși ai lui Floris. Între timp trăsesese la chei și cealaltă corabie. Prora ei aproape că atingea pupa celei dintâi sosite. Lăsând baltă *Loara* lumea de pe chei dădu năvală spre noii veniți.

— Ehei, voi cei de pe *Delfin*, ce vești aduceți?... Cum a fost traversarea?

— Am salvat naufragiați!

Pe Floris răspunsul îl plesni ca un bici. Se repezi ca un nebun spre coverta din față, ca să audă mai bine. Pe chei știrea se răspândea ca fulgerul.

— Naufragiați... naufragiați... *Delfinul* a salvat naufragiați...

— De pe ce corabie? răcni Floris cu mâinile pâlnie la gură.

— Ce... ce spuneți?

Marinarii de pe *Delfinul* îi făceau semn că nu aud.

În culmea nerăbdării, Floris puse mâna pe o parâmbă, își încolăci picioarele de ea și, făcându-și vânt, sări de pe *Loara* pe *Delfin*.

— Aaah, e nebun?

Doamnele de pe țarm închiseră ochii, îngrozite. În viața lor nu văzuseră un gentilom cu asemenea maniere. Tremurând de emoție marchiza își sfâșie batista cu dinții.

Floris aterizase simplu pe puntea *Delfinului*.

— Floris... ai auzit... Floris?

Adrien își urmase fratele.

Aaah! Gata-gata să leșine, doamnele își făceau de zor vânt cu evantaiele. Hotărât lucru, frații Villeneuve erau niște originali.

Atrași de agitația de pe chei, guvernatorul și pasagerii de pe *Loara* coborau tacticos scara de lemn, dornici să afle și ei ce se petrece. Floris alerga pe puntea *Delfinului*. Se opri în spatele unui breton bine legat la trup și, apucându-l de umeri, îl întoarse cu fața spre el.

— De pe ce corabie proveneau naufragiații, prietene?

— Di pi *Frumușica din Louisiana*, dom'le! Valeu, de' ista'i nebun rău, taică! se văicări bretonul pierzându-și echilibrul și căzând în fund pe un balot de parâme, în vreme ce, îmbrâncindu-l într-o parte, Floris se năpustea ca o furtună spre un grup de pasageri rezemați de balustradă.

Încărcați cu baloturi de zdrențe, aceștia se pregăteau să coboare la țarm.

Floris îi interpelă.

— Domnilor... vă implor... sunteți cumva de pe „*Frumoasa*”?

Trei dintre bărbați întoarseră capul spre el. Palizi și încercănați, aveau ochi triști, de câine bătut. Unul dintre ei articula anevoie:

— Da, domnule... sunt căpitanul Robineau. *Frumoasa din Louisiana* se afla sub comanda mea. Și iată-l pe doctorul Vieille și pe secundul meu, Domnul de Gallic... În fața dumitale se află, domnule, niște bieți oameni dezonozați... Am fost capturați prin surprindere...

La auzul acelei vești îngrozitoare, Floris se clătină ca lovit în moalele capului.

— Da, domnule... de piratul Fokker Diavolul... Ne-am împotrivit cu disperare, ne-am luptat ca leii, dar ne-au copleșit prin număr... Ne-au luat prizonieri și nemernicul de Fokker ne-a zvârlit pe fundul unei bărci și ne-a părăsit în mijlocul oceanului...

La auzul acestor ultime cuvinte, Adrien îl apucă febril de braț, întrebându-l cu glas gătit:

— În afara domniilor voastre mai sunt și alți supraviețuitori, căpitane?

— Doar câțiva mateloți, domnule.... Nu vă fie cu supărare, dar trebuie să coborâm, iertați-mă...

Marinarii de pe *Delfin* îi trăgeau spre scară pe cei trei supraviețuitori.

Floris și Adrien se priviră. Amândoi erau albi ca varul la față.

— Dumnezeule... a dispărut... sau a pierit... Oh, nu, frățioare, nu se poate... Refuz să cred...

Ochii de smarald se înrouraseră. Adrien întoarse capul ca să-și ascundă propriile lacrimi. O clipă îl înecă plânsul, dar își recapătă rapid stăpânirea de sine.

— Să nu ne pierdem speranța, bătrâne, vino, să-i mai întrebăm și pe alții. Să coborâm și noi, pe scară de astă dată, și așa am făcut destul circ.

— *Frumoasa din Louisiana* a fost capturată de pirații din Barataria!

Știrile se încrucișau în aerul fierbinte al amiezii.

— Pirații au pus mâna pe toată marfa!

— În ce consta marfa?

— Abanos din Senegal și femei.

— Albe?

— Da, osândite din Paris.

— Ha, ha, pirații n-or să se plictisească!

Lumea se strânsese ciopor în jurul celor câțiva pasageri. Localnicii vorbeau toți deodată, interpelându-se și comentând evenimentul.

— Sunt ruinat! Ruinat gемеa un negustor de carne vie, copleșit de acea lovitură a sorții: să-și piardă tocmai el încărcătura de negri din Senegal.

— Corabia mea... *Frumoasa din Louisiana*... Asasinule! urlă armatorul repezindu-se să-i strângă de gât pe bietul căpitan Robineau.

Floris și Adrien își croiau cu greu drum prin acea învâlmășeală. Din fericire statura uriașă a lui Floris inspira respect. Cei doi frați îi zăriră de la distanță pe Feodor și Li Kang, care priponiseră caii și veneau, să afle și ei noutățile.

Adrien îl apucă de braț pe unul din naufragiați. Era secundul vasului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Le Gallic, fiți bun și amintiți-vă: ați cunoscut

cumva pe corabie o tânără... Da, o pasageră... Domnișoara Baptistine... Bourguignon!

Buzele lui Adrien de Villeneuve rostise anevoie acel nume de împrumut.

— Am cunoscut-o, domnule... Am cunoscut-o pe domnișoara Bourguignon... ne și logodisem și Fokker Diavolul mi-a răpit-o!

— Ce-ai spus?

Acel strigăt de uimire răsună simultan din trei piepturi: al lui Floris și ale celor doi „rivali” ai săi, contele Du Rocher și căpitanul de cavalerie ușoară de Gastagnac. Cei trei făcură un pas înainte.

— Domnule, ai să-mi dai socoteală, căci domnișoara Baptistine era logodnica MEA! Și am străbătut oceanul până aici spre a o lua de soție! tună Jéodard, stacojiu de mânie.

— Pardon, domnule, n-ai nici un fel de drept asupra domnișoarei... Din ordinul Majestății Sale, grațioasa ei mână îmi revine mie! răcni Ernaudand de Gastagnac, scoțându-și pe jumătate spada din teacă.

Un răcnet neomenesc se auzi din gâtleele lui Floris. Adrien dădu să-l apuce de braț și să-l țină în loc. Prea târziu. Sângele aprig al Romanovilor i se încinsese în vine. Nimic nu-l mai putea opri. Tâșnind ca din pușcă, îl apucă pe Yann Le Gallic de guler și îl ridică în sus ca pe o marionetă.

— Te învăț eu, lașule, ce-nseamnă a nu fi știut să-ți aperi *logodnica*.

— Dar, domnule, priviți-mi rănille... Eu sunt un om de onoare și...

Nenorocitul nu apucă să rostească nici un alt cuvânt. Floris îl strângea de gât, gata-gata să-l sugrume.

— Lașule... lașule..., trebuia să mori apărând-o!

— Hei, dar ce se petrece aici? Chestiunea asta mă privește numai pe mine! răcni Jéodard, cu intenția de a-l smulge pe Yann Le Gallic din mâinile răzbunătoare ale lui Floris; dumneata ce te bagi?

— Ah, nu, eu sunt trimisul Regelui și, cum Majestatea Sa intenționa să mi-o dea mie de soție, mie îmi revine onoarea de a pune lucrurile la punct! interveni Ernaudand de Gastagnac.

— Trimisul Regelui? Da? Atunci na, poftim!

Lui Floris gelozia îi înzecea puterile. Cu un formidabil pumn îl doborî la pământ pe cavalerist. Lui Jéodard i se strâmbase peruca. Yann Le Gallic de-abia mai respira. Cei patru se încăierară orbește, rostogolindu-se în praful străzii. Gentilomii aceștia își fac de ocară numele.

— Oșteni, la mine! Arestați-i! ordonă guvernatorul.

— Ba nu, lăsați-i în pace! protestă marchiza, care de emoție își sfâșiasse de tot batista.

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? Din ce s-au luat? se întrebau curioase doamnele.

— Marchizul de Portejoye a sărit la bătaie ca cel din urmă rândaș!

— De ce?

— S-ar părea că de dragul unei femei.

— Ce n-aș da să fiu în locul ei! oftă marchiza fremătând din nări ca o iapă.

— Boiernașilor!

— Floare de Mai! Bucurie a Zilei!

Cazacul Feodor și chinezul Li Kang izbeau cu pumnii în spinările mulțimii adunate ca să-și croiască drum până la stăpânii lor și să le dea o mână de ajutor. Între timp, Adrien, care avea oroare de încăierări, încercase să-i potolească pe combatanți, însă când colo, fără voia lui, se pomenise cooptat în acea absurdă păruială.

— Aha, vrei și tu o trântă! Poftim, strigase Jéodard, și, apucându-l de o cizmă, îl trase peste el în vâlmășagul de brațe, capete și picioare.

Numai că, deși Adrien era ființa cea mai temperată din lume, când își ieșea din pepeni știa să lovească la fel de necruțător ca și Floris.

— Aoleu!

Jéodard și Ernaudand aflau acel adevăr pe propria lor piele. Contele de Villeneuve-Carames știa să se bată ca mardeiașii. Mateloții de pe *Loara* și de pe *Delfin* se înghesuiau care mai de care să parieze.

— Zece scuizi de carton pentru frumosul brunet!

— Ba nu, doi pe blond!

— Unul pe cavalerist!

— Trei de argint pe marinar! Pariurile suiau vertiginos.

— Aaah!

O exclamație decepționată țâșni din zeci de piepturi. Tot tăvălindu-se pe chei, cei cinci se rostogoliseră direct în apa fluviului. Curentul puternic îi îndepărtă cât ai clipi de mal.

— Aaah, ajutor!

Peruca lui Jéodard plutea spre ocean. Târât de undele tumultuoase, nefericitul se îneca sub privirile celor de pe țărm. Padin, slujitorul lui credincios, se lamenta, zadarnic pe chei.

— Stăpânul meu, săriți, stăpânul meu!

Padin își frângea mâinile cu disperare, dar nici că se gândea să-i sară în ajutor lui Jéodard. Un soldat mătăhălos îl îmbrânci cât colo. Era La Fortune, ordonanța lui Ernaudand de Gastagnac.

— Ehei, căpitane! Încotro? Doar n-o să-l lași baltă pe bietu' tău La Fortune, de unu' singur în țara asta de sălbatici!

Strigătul lui avu darul să-i atragă pe loc ostilitatea zeflemitoare a localnicilor.

— Iete-te la el! Fleanca, maimuțoi păios!

— Pe toți dracii, ia zvârliți-l în Mississippi pe dobitocul ăla!

Pentru o dată, sclavi și stăpâni erau de aceeași părere.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, faceți loc, loc!

— Lotusul cu o mie de petale să se deschidă în fața noastră!

Strecurându-se prin mulțimea curioșilor, Feodor și Li Kang izbutiră să ajungă în primele rânduri. Cazacul îi dădu cu cotul chinezului și clipi șmecherește spre el, din singurul lui ochi. Stăpânii lor înotau mai bine ca Neptun. N-aveau a se teme pentru ei. Cu toate că Floris și Adrien erau bărbați în toată firea, Feodor și Li Kang, care trebuiseră să îi educe în condiții atât de ieșite din comun, continuau să îi trateze ca pe niște copii.

Între timp, Floris și Adrien se lăsau purtați de curent. Apa răcoroasă ostoise furia celui dintâi.

— Ei, cum te simți frățioare?

Adrien se descotorosi de tunică și de cizmele lui. Floris îl imită. Cei doi gentilomi se apropiară unul de celălalt. De câte ori nu le fusese dat să înoate astfel, umăr la umăr, în situații infinit mai periculoase? Bun înotător, Ernaudand de Gastagnac îi ajunse din urmă. Tânărul cavalerist încă nu se calmase.

— Pentru această baie nedorită ai să-mi dai socoteală, domnule de Portejoie.

În ochii lui Floris se ivi un licăr vesel.

— Cu mare plăcere, domnule, parcă ți-am mai găurit o dată coapsa, la Bordeaux...

— Și eu brațul, domnule, precum vezi nu ești singurul cu ținere de minte.

Floris și Ernaudand se îndreptau unul spre altul. Prudent, Adrien se întoarse pe spate și se lăsă să lunece între ei.

— Domnilor, vă rog, măcar așteptați să ajungem înapoi la țărm.

Într-un vârtej de brațe și picioare lângă ei se ivi nefericitul Jéodard. Floris întinse brațul și-l pescui din mers.

— Oare când ai să înveți să înoți, domnule, nu de alta, dar ai merita să te las să te îneci!

— Nu... nu... gâl... gâl... să... gâl... nu... gâl... faci asta...

Jéodard se zbătea ca un nebun. Încleștându-se cu disperare de gâtul lui Floris, îl trăgea și pe el la fund. Fără să mai stea pe gânduri, acesta îi arse lui Jéodard un pumn în bărbie, adormindu-l pentru o bună bucată de vreme.

— Îmi pare rău, prietene!

Adrien pufni în râs.

— Hotărât lucru, ori de câte ori îl vezi pe amantul ăsta, îl trosnești. Mi se pare mie ori a devenit o obișnuință?

Floris se pregătea să-i răspundă pe șleau, când atenția le fu atrasă de agitația bruscă a celor de pe mal. Femeile zbierau isteric. Bărbații arătau cu mâna spre un punct din aval. Pe puntea celor două corăbii marinarii alergau încărcându-și din fugă muschetele. Floris, Adrien și cavaleristul întoarseră capul. Yann Le Gallic se lăsase în voia curentului care îl purtase către un golfuleț mălos de pe celălalt mal al fluviului. Acum însă secundul de pe *Frumoasa din Louisiana* se căznea cu disperare să înoate împotriva curentului.

Trunchiurile de copac de la suprafața golfulețului începuseră să se miște, lucind în soare.
Pe dată Floris pricepu groaza celor de pe mal.
— Întoarceți-vă... Întoarceți-vă imediat... Crocodilii!

Capitolul III

Gloanțele șuierau pe deasupra undelor. Cazacul Feodor mârâi furios.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, nepricepuții ăștia or să-i lovească pe boiernașii noștri.

Din păcate armele nu băteau însă îndeajuns de departe ca să-i alunge sau măcar să-i sperie pe crocodili.

— Grăbește-te, Lamă Ascuțită, câinii înfometați ai fluviului galben or să-l înghită pe Floare de Mai!

Descurcăreț ca orice chinez, Li Kang făcuse rost de o pirogă „împrumutată” de la niscaiva indieni. Cazacul sări în fragila ambarcațiune care sub greutatea lui pârâi și se clătină amenințător.

— Grăbiți-vă! Grăbiți-vă! striga mulțimea de pe chei.

Sfatul era binevenit și mai ales nu-i costa nimic pe fricoșii rămași la adăpost. Doar doi gentilomi făcuseră și ei rost de o ambarcațiune. Aceștia erau Gaëtan d'Artaguette și Populus de Protais.

— Luați-o înaintea noastră, vă urmărm!

Li Kang vâslea din răspuțeri. Feodor își arma pistoalele. Priveliștea ce li se înfățișa ochilor, la depărtare de vreo patru sute de braseuri, nu era de fel liniștitoare. Pricepând primejdia de moarte în care se afla Yann Le Gallic, Floris nu șovăise. Anii maturității nu-i temperaseră curajul vecin cu inconștiența, elanul, bucuria luptei cu neprevăzutul și plăcerea gesturilor necugetate.

— Ia-l și du-l la mal!

Floris îi pasă lui Ernaudan de Gastagnac trupul inert al lui Jéodard.

— Nu, frățioare, îți interzic! răcnii Adrien pricepând intenția lui Floris.

Fără să-i dea ascultare, ca de obicei, acesta pornise cu braseuri viguroase în direcția golfulețului.

— Ține-te bine, domnule, sunt încă departe de noi!

Auzindu-l pe Floris, lui Yann Le Gallic îi mai veni inima la loc. Nenorocitul înota cât putea el de repede. „Trunchiurile de copac” pluteau deja la suprafața apei. Cu cât întorcea capul mai des să privească înspre ei, cu atât Yann Le Gallic pierdea din viteză. Era limpede că începeau să-l lase puterile. Scârboasele reptile se apropiau văzând cu ochii. Răgeau și își căscau boturile înfometate. Floris scoase din teacă pumnalul și sabia pe care le păstrase la șold și le ridică deasupra capului.

— Prinde-o! îi strigă el rivalului său întinzându-i sabia.

Yann ezită o fracțiune de secundă, cu buzele încleștate, apucă lama și se întoarse să-și înfrunte cumplitii agresori. Floris simțea de-acum vârtejul stârnit cu cozile de monstruoasele reptile. Se cutremură de dezgust. La suprafața apei plutea mirosul pestilențial revărsat din gâtlejurile larg căscate. O sabie șfichiui aerul în stânga lui Floris. Adrien le venea în ajutor. Cei trei erau gata de luptă. Floris își încleștă mâna pe pumnal și îl ridică deasupra apei. Primul crocodil se afla la un pas de el.

Deodată, de undeva din imediata lor apropiere răsună o salvă. Reptila zvâcni în sus și se prăbuși inertă. Furioase, celelalte loveau apa cu cozile. Împrejurul celor trei înotători fluviul parcă dădea în clocot. Alte salve îi lovira pe crocodili între ochi. Mississippi-ul se înroși de sânge. Gloanțele șuierau pe la urechile celor trei gentilomi care, de teamă să nu fie împușcați din greșeală, se dădură la fund și înotară pe la mare adâncime spre mijlocul fluviului unde curentul rapid îi depărta cât ai clipi de locul primejdiei. Floris scoase cel dintâi capul din apă.

În amonte, Feodor și Li Kang vâsleau de zor în piroga lor, urmați la mică distanță de bărcuța noilor săi prieteni, Gaëtan și Populus. Pentru tânărul gentilom era limpede că nu lor li se datora miraculoasa și salutara intervenție. Se aflau la distanță mult prea mare ca să fi putut trage în crocodili.

— la seama frățioare!

Strigătul lui Adrien îl opri la vreme pe Floris, pe care era cât pe ce să-l izbească o stranie ambarcațiune.

— Noroc că vasul ăsta urca pe firul apei, altminteri s-ar fi zis cu noi! constată calm Adrien.

Floris se depărtă câteva braseuri ca să poată privi barca salvatoare. Era un fel de joncă dolofană, construită după toate aparențele de cine știe ce trăsnet din golful Mexic. Avea fundul teșit, ca al bărcilor chinezești, și câte o derivă laterală de-o parte și de alta. La pupa se înălța un soi de cabană cu acoperiș de bambus și pereți din doc albastru. Pânzele catargului erau coborâte și opt africani spătoși trăgeau la ramele deocamdată suspendate în aer. Vâslașii râdeau și îi felicitau zgomotoși pe alți doi tovarăși de-ai lor suiți pe acoperișul cabanei. Puștile fumegânde ale acestora stăteau martore dibăciei lor de veritabili trăgători de elită.

— Vă mulțumim, băieți, vă mulțumim, dar cine sunteți voi? strigă Floris, din apă, făcându-le semn cu mâna.

Unul din pușcași îl salută cu respect, fără să scoată însă o vorbă. Era un băiat frumos, bine făcut, îmbrăcat doar cu un pantalon ponosit de pânză. Torsul gol îi lucea în soare. Coborî dintr-un salt pe fundul joncii și, semn că el era șeful, la un simplu gest al lui, ceilalți afundară vâslele în apă și începură să rameze energic.

— Hei, băiatule, cine e stăpânul tău? Să știm și noi cui să trimitem răsplata pentru tine și pentru oamenii tăi. Hei, hei! striga Adrien intrigat de purtarea necunoscuților.

— Poate că e surdo-mut? Își dădu cu părerea Le Gallic, ajungându-i din urmă pe Floris și pe Adrien.

Cei doi frați nu-i răspunseră, urmărind din ochi ambarcațiunea ce se depărta. Căpetenia vâslașilor dădu într-o parte un colț al perdelei și se strecură în întunericul colibei. Lui Floris i se păru că aude un râs cristalin de femeie, același din noaptea incendiului, dar de bună seamă era doar o halucinație, datorită oboselii și încordării prin care trecuse. Vâslașii ramau ritmic. Jonca aluneca ușor pe luciul apei. Câteva clipe mai târziu era hăt, departe. Fără să-i dea vreo atenție, cazacul și chinezul se precipitară să-i recupereze pe înotători. Mai întâi Ernaudan de Gastagnac le încredință trupul bietului du Rocher, încă năucit de pumnul primit în bărbie.

— Codița mea mă cam mănâncă. Lamă Ascutită... e semnul trimis mie de Buddha, în limba-i parfumată, ori de câte ori dragonii cu șase capete stau să se dezlănțuie. Să fim cu ochii-n patru...

Feodor se încruntă. Nu-i plăceau de fel acele ținuturi calde unde de cum puseseră piciorul trecuseră dintr-un bucluc într-altul.

— Of, tare m-ați speriat, boiernașilor... că eram departe și n-aveam cum ajunge la vreme până la voi... Fără negroteii aceia, acum vă cântam prohodul!

Nemulțumit, Feodor se plesni peste teaca săbiei.

Din spatele lui se auzi o exclamație bucuroasă:

— Pe Dumnezeuul nostru, cu voi nu se plictisește omul niciodată!

Gaëtan d'Artaquette și Populus de Protais soseau și ei la locul dramei. Șiroind de apă, Floris și Adrien se suiră în barca lor, în timp ce Le Gallic se urca alături de ceilalți în pirogă.

Cele două șubrede ambarcațiuni ajunseră la mal în uralele mulțimii de gură-cască. În clipa când să sară pe țărm, ochii verzi ai lui Floris se întoarseră o ultimă dată în direcția joncii. Aceasta se făcuse nevăzută pe după cotul fluviului de unde începeau plantațiile. Yann Le Gallic sări cel dintâi din pirogă și se repezi să-i întindă mâna lui Floris pentru a-l ajuta să suie pe chei.

— M-ați salvat, domnule, de la o pieire sigură, vă mulțumesc pentru curajul și generozitatea voastră!

Floris îl privi drept în față. Spre regretul său trebuia să admită că marinarul avea un chip luminos care-i inspira încredere. Din nefericire, orgoliul nemăsurat al lui Floris se dovedi mai puternic decât spontana pornire de a face pace cu el. Lăsându-l cu mâna întinsă, replică sec:

— Să lăsăm ipocriziile, domnule. Ți-am salvat viața doar pentru plăcerea de a te ucide cât de curând în duel, ca și pe domnii aceștia doi... adăugă Floris desemnându-i pe Ernaudan și Jéodard. Oricum, nu mie îmi datorați totul, ci acelei ambarcațiuni

misterioase!

Și Floris se răsuci scurt pe călcâie.

Yann Le Gallic se luă după el.

— Dar, pentru Dumnezeu, măcar spune-mi cine ești și pe ce temei mă urăști în halul ăsta?! Ce legătură există între dumneata și Domnișoara Baptistine Bourguignon?

Floris îl privi disprețuitor.

— N-am a-ți da nici o explicație, domnule, în afară de aceea că nu te suport, cum nu-i suport nici pe acești domni. Pe toți trei vă vor căuta mâine martorii mei. Adio, domnule!

Agasat, Floris îl dădu brutal la o parte pe Le Gallic, complet zăpăcit de noua și neașteptata întorsătură a relațiilor dintre ei, sări cu suplețe pe chei și se depărtă fără să stea să-i mai asculte pe cei ce îl felicitau cu căldură.

Padin și La Fortune se precipitară spre stăpânii lor.

— Ah, domnule conte! Ce spaimă, am mai tras, domnule conte, gemea Padin, sprijinindu-l de subsuori pe Jéodard.

— Ascultă la mine, căpitane, lasă-l dracului pe rege și hai s-o ștergem din țara asta de maimuțe, cu cât mai iute, cu atât mai sănătos pentru toată lumea! implora La Fortune.

Ernaudan de Gastagnac își roti îngrozit privirile, ca să fie sigur că nimeni nu auzise vorbele nechibzuite ale ordonanței sale. La un pas de ei, Adrien părea adâncit într-o discuție cu guvernatorul. Ernaudan își dojeni soldatul:

— Taci din gură La Fortune, că mă bagi în bucluc, și mai bine vino să mă ajuți să-mi schimb hainele.

Braț la braț cu Adrien, guvernatorul se îndrepta spre caleașca unde marchiza se instalase confortabil, răsfirându-și fusta amplă pe pernele de mătase. Soțul ei i se așeză alături și porunci vizitiului să dea bice cailor. În timp ce caleașca se urnea din loc, scoase capul pe portieră, făcu semn vizitiului să oprească și îi strigă lui Adrien:

— Pe curând, domnule de Villeneuve... De când vă aflați aici urbea noastră și-a pierdut tihna colonială... Ah, era să uit: mi-a ajuns la ureche un zvon despre nu știu ce duel al domnului de Portejoie. Vă amintesc că duelurile sunt strict interzise. Dacă trăsnetul ăsta de frate al dumitale nu se răzgândește, să știi că vinovat vei fi dumneata!...

Concomitent cu această agreabilă amenințare, guvernatorul înălță brațul și caleașca porni în scârțâit din osii, stârnind în urmă nori de praf portocalii. Adrien oftă resemnat. De când se știa, își petrecuse viața căznindu-se să-și apere mezinul de consecințele firii sale extravagante.

Tânărul conte se îndreptă spre Feodor și Li Kang, care îl așteptau cu mâna pe dârlogii cailor. Azvârlindu-se în șa, porniră pe urmele lui Floris. Se vede treaba că frământau aceleași gânduri, pentru că tăcură mâlc tot drumul. Li Kang își scărpină tot mai des și mai apăsător codița de șoricel.

În fața hanului „Leul de argint”, Elisa și Grégoire îi așteptau frângându-și mâinile.

— Domnule Adrien... domnule Adrien, ce s-a întâmplat?

Îngrijorați, fideli servitori le ieșeau în cale călăreților.

Adrien descălecă dintr-un salt.

— Nimic, nimic prieteni! Precum vedeți sunt teafăr. Floris a venit?

— Da, răspunse Grégoire, apucându-i calul de dârlogi; era posomorât și murat până la piele ca și dumneavoastră, domnule Adrien, nici nu s-a uitat la noi... Spuneți-mi, domnule Adrien, ați aflat ceva despre micuța noastră Baptistine? cobori glasul Grégoire.

Tânărul conte îl bătu afectuos pe umăr pe credinciosul său servitor pe care îl iubea și îl respecta ca pe un părinte.

— Nu, adică nu prea, bietul meu Grégoire... dar nu fi îngrijorat, câtă vreme nu se știe absolut nimic despre ea există încă speranțe să o găsim. Nu degeaba zicem noi, francezii, „*e bună veste să n-ai veste*”. Mai bine spune-mi, le-ai dat acestor doi flăcăi cei cinci scuzi promiși de mine?

Adrien se referea la cei doi africani care, așezați pe vine lângă un munte de cufere, își așteptau cumiți plata.

— Nu, domnule Adrien, pentru că nu mi-au pomenit nimic de bani.

— Jasmin și Ciceron, poftim, luați pentru osteneala voastră!

Și Adrien le puse în palmă câte douăzeci de monede de aramă. Uluiți de generozitatea

lui, cei doi se repezică să-i sărute mâinile.

— Mils! misi! Tu bun stăpân! Dacă vleo altă culsă făcut, tu chemat la noi, noi vinit la tine...

Străfulgerat de un gând, Adrien îi întrebă:

— Vreunul din voi a auzit cumva de un stăpân cu mulți sclavi și o plantație pe undeva în amonte? Are un soi de corabie cu fundul plat, cu o colibă de bambus pe ea... trasă de opt vâslași... un soi de joncă.

Holbându-se unul la celălalt, cei doi negri clătinară cu regret din cap.

— Nu, misi... nu... nu știe la noi...

— Atunci străduiți-vă să aflați, întrebați-vă prietenii, interesați-vă prin port. Dacă prindeți vreun fir, dați-mi de știre și veți primi de la mine încă o dată pe atât! le promise Adrien.

— Poți bizui la Cicelon și Jasmin!

Fericiți, cei doi negri o tulică cât îi țineau picioarele. Adrien îi urmări o clipă cu privirea. Fără să știe prea bine de ce, îi inspirau o totală încredere. Mai mult, simțea un fel de solidaritate fraternă pentru durerea acelor dezrădăcinați din Africa lor natală.

Adrien intră în han și sui glonț în apartament. Floris se bălăcea într-o cadă cu apă fierbinte. Chipul lui încruntat nu prevestea nimic bun. Fără o vorbă, Adrien începu să se dezbrace. Într-un târziu, Floris se hotărî să rupă tăcerea.

— Adrien, mâine dimineață la prima oră te vei duce acasă la domnul du Rocher pentru a-l întreba ce loc, ce oră și ce armă preferă. Pe urmă faci același lucru cu domniile de Gastagnac și Le Gallic!

— Ești sigur că nu vrei să te duelezi cu toți trei deodată? îl întrebă cu răceală Adrien.

Floris sări din cadă ca o fiară.

— Așa va să zică, refuzi să aperi onoarea surorii tale?

Floris tremura de furie. Înșfăcă un prosop din cuierul din lemn de nuc și și-l petrecu peste mijloc. Adrien simți că n-avea să-i fie ușor. Muind glasul, încercă să fie ceva mai conciliant.

— Ascultă-mă Floris... adică nu, mai întâi calmează-te și încetează de a te mai învârti prin cameră ca un leu în cușcă... Te rog să-mi spui, dar cinstit, nu ți se pare că începi să exagerezi? N-ar strica să fim mai prudenți... fără să vreau am auzit o frântură de conversație care m-a pus pe gânduri... s-ar putea ca acest Gastagnac să nu se afle aici de capul lui.

— Cum adică? mormăi Floris frecându-și nervos mâna prin părul buclat. Te rog să nu născocesci cine știe ce ca să mă faci să mă răzgândesc!...

— Adică, continuă imperturbabil Adrien în timp ce și scotea pantofii, să aibă instrucțiuni precise din partea regelui... cum ar fi să-i transmită fiecă gest și fiecă cuvânt al nostru și... poate să o ducă înapoi la Versailles.

— Splendid! Vrei să spui că Gastagnac este spionul regelui! Cu atât mai bine, îmi va face mai multă plăcere să-i fac o gaură de trei degete în piept. Frerot¹⁰ nu va avea încotro, doar știi prea bine ce pact am încheiat cu el!¹¹

— Floris, Floris... termină cu bravada... Ce rezolvi ucigându-l pe amărâtul ăsta? Îți mângâi orgoliul rănit. Dar merită să sacrifici pentru asta o viață de om? Oricum nu-ți pot fi de niciun ajutor. Guvernatorul ne-a interzis categoric orice dueluri și a trece peste cuvântul lui ar însemna...

Floris începu să râdă batjocoritor.

— Oho, așa stă treaba! Doamne cum te-ai mai schimbat, Adrien! Va să zică nu poți sau nu vrei să treci peste cuvântul guvernatorului... Bravo, frățioare... Acești indivizi au avut o purtare nedemnă de un gentilom... Și-au trâmbitat în gura mare pasiunea pentru Baptistine și pentru asta îmi vor da socoteală, cu sau fără sprijinul tău; este de datoria mea s-o fac!

— Floris, Floris... te rog... n-ai să treci Louisiana prin flacăra și spadă pentru că Baptistine a dispărut... Amintește-ți că s-ar putea ca ea să nu se mai afle printre cei vii... dacă scumpa noastră Baptistine a pierit...

¹⁰ Poreclă dată de curteni Regelui Ludovic al XV-lea.

¹¹ A se vedea volumul *Frumoasa din Louisiana*.

Vocea lui Adrien se frânse și ochii viorii se umeziseră. Gândul că zânei lor blonde i s-ar fi putut întâmpla o nenorocire îl dă râma acum. Strivit de povara fatalității, se prăbuși pe un fotoliu cu capul în mâini... De ce fusese dat ca Floris, credincios jurământului făcut Dragonului Albastru, să descopere că Baptistine nu era și sora sa, ci numai a lui Adrien?... De ce Prea Iubitul se îndrăgostise de Baptistine?... De ce ingenua lui surioară dezlănțuia pasiuni furibunde?... Și de ce orgoliosul Floris căzuse și el în capcana unei asemenea pasiuni?... Adrien mai avea și alte întrebări sortite a rămâne pe veci fără răspuns. Singura lui certitudine din acea clipă era aceea că, după o tragică noapte de iubire, aflând de la Floris teribilul secret al genealogiei sale, Baptistine își luase lumea în cap pornind spre Louisiana. Adrien închise ochii. Lacrimi grele i se rostogoliră pe obraji. Spectacolul durerii lui îl împlânzi ca prin farmec pe Floris.

— Iartă-mă, frățioare,... Nu m-am îndoit nici o clipă de curajul tău și nici nu e cazul să fii disperat, pentru că Baptistine trăiește!

Mirat, Adrien își ridică fruntea spre el.

— Îmi spui asta doar ca să mă liniștești, da?

— Nu, Adrien.

— Atunci? Ai aflat ceva?

— Nu... pur și simplu simt că n-a murit!

Afară începea să se înnopteze. Floris se apropie de fereastră. Clopotul mănăstirii Saint-Cyr bătea de șapte și jumătate.

— Dacă trăiește și dăm de ea... ai s-o ierți, Floris? Întrebă încetișor Adrien.

Floris se aplecă să caute o cămașă cu jabou într-un dulăpaș din lemn de salcâm. Când se ridică, ochii lui verzi erau întunecați ca frunzișul pădurii sub un cer de furtună.

— I-am oferit numele meu de bastard, dragostea mea sinceră și credința mea, Adrien, iar ea... ea m-a umilit și m-a ridiculizat cu toți acești bărbați... Gallic ăsta, ce favoruri a avut de la ea ca să o iubească atât de nebunește? Nu, Adrien... nu, vie sau moartă n-am s-o mai pot ierta... n-am să pot decât... să mă răzbun!

Capitolul IV

Pe drumul spre Bayou du Chef Menteur magnoliile răspândeau un parfum îmbătător. Iapa alezană galopa pe o șosea în toată regula, lată de patruzeci de picioare. Din goana calului Floris admira roadele hârniceii colonilor. Luminișuri tăiate în desișul stejarilor seculari adăposteau reședințele de o albeață imaculată ale proprietarilor de plantații. Dintre toate, cea mai impunătoare era desigur aceea a mareșalului de Belle-Isle, vestită pentru peristilul său cu coloane delicate.

Pătrunzând pe poarta parcului, Floris își struni alezana să meargă la pas. Pe peluze crengile măslinilor chinezești se încovoiau sub povara glicinelor viorii și a iasomiei înmiresmate.

Floris descălecă dintr-un salt. Se vedea cât de colo că era așteptat. Din umbra zidurilor un sclav se repezi să-i ia calul și să-i ducă la grajduri.

— Pe aici, misiu! șopti cineva în întuneric.

Surprins, Floris întoarse capul. O tânără negresă îi întindea o torță. Floris o urmă spre o portiță dosnică. Fata îl preceda cu câțiva pași, legănând din șolduri. Tânărul se așteptase să fie condus în salonul cel mare. Când colo, negresa începu să urce o scăriță în spirală.

— Cum te cheamă? o întrebă Floris, amuzat de mersul provocator al negresei.

— Bossi, misiu!

— Ești în serviciul doamnei marchize?

— Da, misiu, văzut la tini când salvat bătrâni dădacă di la fligale.

Floris o apucă de braț și luându-i torța din mâini i-o apropie de obraz ca s-o vadă mai bine.

— Ești sclavă, Bossi?

Floris o privea uimit de finețea și armonia trăsăturilor ei.

— Da, misiu... da' marchiz și marchiză foarte buni la mini... copii nu sunt lăi, dacă ei plecat, Bossi foarte nenocită, Bossi atunci vândut, nou' stăpâni poate lăi să fi... Tu,

dlăguț. Dacă eu plăcut la tîni, tu cumpălat Bossi?

Bossi îi zâmbea cu nevinovăție. Înduioșat, Floris se aplecă și-i sărută abia simțit, ca unui copil, buzele întredeschise. Se vedea cât de colo că Bossi era neprihănită ca un înger. Floris nu s-ar fi codit să o corupă, dar ce te faci, acum era așteptat. Incorrigibilul seducător oftă, promițându-și să-și amintească de ea la momentul potrivit.

— Deocamdată nu te pot cumpăra, Bossi, dar dacă marchizul și marchiza de Vaudreuil părăsesc colonia, îți făgăduiesc să am grijă de tine. Și acum du-mă la stăpâna ta, sunt și așa în întârziere.

Bossi îi întoarse spatele cu părere de rău și urcă scara fără să mai sufle un cuvânt. În capul treptelor, o rază de lumină se strecura pe sub o ușă întredeschisă. Bossi o dădu de perete. Floris își scoase tricornul înainte de a pătrunde într-un elegant budoar tapisat cu o indiană viu înflorată. Înfipse într-un sfeșnic de argint, lumânări de culoarea trandafirului, aruncă o lumină blândă asupra canapelei din salcie pe care se afla întinsă leneș doamna de Vaudreuil. Un neglijé din mătase aurie pune în valoare decolteul superb al marchizei.

— Vai, ce necaz, ce rău îmi pare domnule de Portejoye!

Cuvintele marchizei erau dezmințite de sclipirea veselă a ochilor.

— Dar ce s-a întâmplat, doamnă? întrebă Floris, aplecându-se să sărute respectuos mîna albă ce i se întindea.

Marchiza se ridică într-un cot.

— Ei bine, domnule, n-o să putem face muzică, așa cum îți promisesem... Mi-a fost cu neputință să găsesc un clavecin prin vecini... Dacă ai ști ce dureros este pentru un suflet sensibil de muziciană să renunțe la plăcerea de a cânta la patru mîini. Of, dar nu ți-am oferit nimic de băut! Poate vrei un pahar cu sirop de portocale... Mda, ia să vedem cam ce-am putea face ca să ne treacă vremea... Cum să ne distrăm în liniște ca să nu deranjez gazdele... Oh, da, ce-ai zice de o partidă de table?

Floris era prea bine crescut ca să-și îngăduie să zâmbească ori să-și permită mitocănia de a observa că într-adevăr tablele făceau mai puțin zgomot decât clavecinul.

Elegant, se mulțumi să se încline ceremonios.

— Excelentă idee... tablele au avantajul de a putea fi jucate doar în doi. Orice dorință a voastră o primesc ca pe o delicioasă poruncă.

La auzul acestui răspuns cu înțeles, doamna de Vaudreuil clipi galeș. Floris voi să-și tragă un fotoliu capitonat și să se așeze în fața marchizei.

Aceasta îl opri cu un gest hotărât:

— Nu, nu pune mîna pe el, are un picior rupt... ce vrei, ne aflăm într-o colonie și în casa asta unde sunt doar invitată n-am parte de nici un lux... la război ca la război... uite, îți dau voie să te așezi aici!

Arthémise de Vaudreuil îi arătă cu nevinovăție un capăt al canapelei.

— Vă las, doamnă, misiunea de a declanșa ofensiva! exclamă Floris trântindu-se între pernele de mătase.

— Vai, domnule, frumos ar fi să te las pe dumneata să începi? se fândosi marchiza.

— Nici gând, doamnă! cel mai bun tunar nu face doi bani până ofițerul nu-i dictează cum să regleze tirul. Dați-i drumul!

Floris isprăvisc de aranjat tablele albe și negre. Își încrucișă brațele și așteaptă cu nările fremătînd de nerăbdare. Doamna de Vaudreuil luă cornetul cu zaruri.

— Șase-șase! Ce v-am spus eu, doamnă, o să mă dați gata în doi timpi și trei mișcări!

Floris aruncă la rîndul său zarurile. Unul dintre ele se rostogoli peste o piesă albă de-a marchizei.

— Vedeți ce ghinionist sunt... zar anulat.

Doamna de Vaudreuil își făcu vînt cu evantaiul.

— Insistați domnule, trebuie să faceți măcar o poartă-n casă...

— Îmi dați curaj, doamnă! exclamă Floris azvîrlind iarăși zarurile.

Dăduse un doi și un trei. Marchiza se îmbujoră.

— Poștalionul vostru a rămas în pană, domnule.

— Da, doamnă, ce să fac, aștept până găsesc loc să intru. Sunteți stăpână pe situație.

Pendula bătu ora nouă. Floris tresări aducându-i brusc aminte că nu-și mai putea permite să piardă vremea cu preliminarii inutile de vreme ce ambii parteneri știau prea

bine pentru ce anume se afla el acolo.

Ca din întâmplare, Floris lăsă să-i cadă mâna dreaptă pe marginea canapelei în timp ce cu stânga continua să arunce zarurile și să mute tablele.

— Trei-trei, doamnă, cu scuzele mele, zâmbi Floris, în timp ce degetele lui atingeau coapsa marchizei.

— Nu te grăbi, domnule, sau te țin în loc. Uite, cinci-cinci, poartă-n casă, îmi pare rău, dar trebuie să te pun pe tușă!

— Ba nu, doamnă, am dat patru-patru! Nimic nu mă mai poate opri.

Doamna de Vaudreuil protestă cu un gungurit.

— Îmi pare rău, dar uite că te scot eu acum. Mâna dreaptă a frumoasei marchize scotea o damă neagră de-a lui Floris în timp ce mâna ei stângă se încleșta de degetele tânărului.

— Luați seama, doamnă! Am câștigat! Și urmându-și vorba cu fapta, Floris se aruncă asupra marchizei care se lăsă pe spate râzând. Pendula bătea de nouă și jumătate. Tablele zburară cât colo.

* * *

— Te aștept cât de des pentru o partidă ca asta, domnule! spuse marchiza încheindu-și cochet deshabillé-ul, în vreme ce Floris își aranja jaboul de dantelă. Ai talent!

— Dați-mi voie să vă întorc complimentul, doamnă, pentru că izbânda jocului ține de cum mișcă partenera. Iar dumneavoastră aveți o remarcabilă măiestrie!

Arthémise își înăbuși un surâs măgulit. Floris își luă tricornul și, după ce o salută o ultimă oară, coborî val-vârtej scările: nădăduia s-o revadă în treacăt pe drăguța Bossi, dar probabil că aceasta se culcase deja. Auzindu-i pașii pe pietrișul aleii, rândașul îi aduse iapa. Floris sări în șa, nu înainte de a-l întreba pe sclav:

— Spune-mi, băiete, știi cumva cum se ajunge la Bayou Saint-Jean?

— Ti duci la dleapta... pi ulmă la stânga, pi ulmă tot dlept... pi ulmă fați la...

Până să-și isprăvească el polologhia, Floris ajunsese departe. Clopotul mănăstirii ursulinelor bătea de zece și jumătate când calul lui pătrundea ca o săgeată pe poarta plantației vicontesei Marie-Blanche. Parcul și reședința erau mai puțin somptuoase decât cele ale lui Belle-Isle. În cerceveaua ferestrelor nu erau prinse geamuri, ci văluri de muselină, în schimb arhitectura grațioasă, în stil colonial, avea un farmec insolent care îl cuceri pe dată pe tânărul gentilom.

Sub un cireș sălbatic, calul pag al lui Adrien rumega fân dintr-o traistă. Floris își legă iapa ceva mai încolo, lângă un boschet de coada-vulpiei. Schiță câțiva pași în întunericul de nepătruns al nopții. Mireasma parcului avea un indubitabil efect dionisiac. Ridicând ochii spre bolta pe care stelele străluceau feeric, mai puternic și parcă mai aproape de pământ decât pe oricare alte meleaguri, respiră cu nesaț. Pentru o clipă uită de Louisiana. În pofida brizei fierbinți și umede, i se părea că se afla la Mortefontaine, în castelul părintesc din Isle-de-France, în urechi îi răsună ca un clopoțel râsul cristalin al Baptistinei. Amuțit, se rezemă de trunchiul unui portocal. Simțea că se înăbușe. O durere surdă îl împungea în piept.

— Ah, iată-te, în sfârșit, domnule de Portejoye... Îți place să te lași așteptat...

Cu un sfeșnic în mână, Marie-Blanche de Pontalba se ivise pe verandă.

Deodată pe Floris îl fulgeră dorința nebună de a porni în triplu galop spre Noul Orléans, unde să sară pe puntea primei corăbii cu destinația Franța. Șovăi o clipă întrebându-se dacă să dea sau nu curs acelui impuls. Dezertarea nu rima totuși cu firea lui impetuoasă. Furios pe sine însuși, țâșni ca din pușcă spre vicontesă.

— Iertare, doamnă, dar ne-am pierdut...

— „Ne-am” pierdut? se miră vicontesa.

— Ei da, doamnă, iapa mea alezană și cu mine...

Floris făcu o plecăciune adâncă. Frumoasa Marie-Blanche de Pontalba se apropie de el în foșnet îmbietor de mătăsuri. Cu un zâmbet, dădu capul pe spate și își privi musafirul în ochii adânci și verzi. Îi înmână degrabă sfeșnicul, ca să nu se observe cât de tare îi tremurau mâinile. Niciodată nu se pierduse într-atâta cu firea în fața unui bărbat. Poate pentru că simțea că de acea dată n-aveau să se poată mulțumi cu o simplă aventură.

„Mă va iubi... vreau să mă iubească...” își spuse în sinea ei tânăra femeie în vreme ce rostea cu glas tare:

— Vino, fii arbitru nostru, domnule... Nu știm ce să alegem: muzica sau tablele!

— Eu spun să dăm câștig de cauză Euterpei! o sfătui Floris, sătul de jocul cu zaruri.

În salon, Adrien sorbea cu înghițituri mici un lichior de cicoare, în compania doamnei Juliette de la Buissonnière.

— Ei, cum a mers, Floris? ridică Adrien capul spre el.

— Cum nu se poate mai bine, frățioare.

Adrien părea că se distrează de minune, iar Juliette de la Buissonnière gângurea fericită. Viața la Noul Orléans începea să se organizeze în ritm burghez. După ce schimbare de formă câteva amabilități, Floris și Marie-Blanche se instalează la clavecin, în timp ce Juliette și Adrien se ridicau și se postau în mijlocul încăperii, pregătiți să danseze.

— Așa, ia să vedem, ce-ați spune de o gigă de Domenico Scarlatti? propuse vicontesa Marie-Blanche.

Juliette protestă vehement, făcându-i ochi dulci lui Adrien..

— Nu, te rog... vrem ceva mai lent, poate un contra-danț de Pergolesi...

— Sau mai bine o gavotă foarte lentă de Couperin? sugeră volubil Adrien.

Floris se strâmbă.

— Domnul Couperin e cam depășit!

— Ah, am găsit! exclamă Marie-Blanche ridicând ochii din partituri. Vom cânta un „*passe-pied*” al domnului Rameau.

Propunerea îi avantaja pe toți patru deopotrivă. *Passe-pied*-ul avea avantajul că apropia partenerii de dans și încrucișa mâinile interpreților pe claviatura clavecinului.

— Îl cunoașteți pe domnul Rameau? îl întreabă Juliette, profund impresionată, pe Adrien care îi cuprinsese talia cu amândouă mâinile.

— Desigur, doamnă, anul acesta l-am întâlnit de mai multe ori în dormitorul Majestății sale. Domnul Rameau ne-a explicat chiar că muzica este o știință fizico-matematică bazată pe sunet... fenomen fizic... și pe raporturile matematice dintre sunete... cum vi se pare această teorie, doamnă?

Adrien își puncta explicațiile cu câte o sărutare furișată pe urechiușe, pe gâtul și pe umărul partenerii sale. Înfiorată, tânăra își ridică palma stângă și și-o uni cu palma dreaptă a lui Adrien, în poziția primei „figuri”.

— Am citit și eu în *Mercure*¹² o altă teorie a domnului Rameau care afirmă că țelul muzicii este de a exprima și a stârni sentimente!

— Așa este, doamnă, domnul Rameau a scris într-adevăr asta într-un tratat de dinamică destinat domnului d’Alembert pentru *Enciclopedia* sa!

Adrien o strânse la piept pe Juliette, care-i putea ghici îndeaproape sentimentele exprimate de anumite modificări anatomice...

— Oh, la-la. *Enciclopedia*!

Tânăra se lăsa moale în brațele partenerului ei de dans. Incitat, Adrien îi făcu cu ochiul lui Floris. Acesta însă era cum nu se poate mai prost dispus. Flirtul fratelui său cu doamna de Buissonnière îl scotea din sărute. Enervat, aproape că se răsti la vicontesa Marie-Blanche.

— Ce facem, doamnă, atacăm în *so*/ major? Marie-Blanche de Pontalba se ridică pe jumătate de pe banchetă întinzând gâtul ca să privească mai de aproape partitura. Pieptul bogat împungea mătasea corsajului, în timp ce crupa generoasă se desena sub faldurile rochiei. Privind-o, Floris se simți cuprins de poftă soldățești. Tânăra femeie se așeză la loc pe banchetă.

— O să mă mulțumesc cu un *la* minor, domnule! răspunse ea mucalit.

Floris o privi cu răceală:

— Cum doriți, doamnă... am să vă las să urcați singură o octavă!

Ochii verzi fulgerau. Exasperat la culme, o rănea inutil pe vicontesă. Aceasta păli și își mușcă buzele.

— Sper să ne regăsim împreună, aici, pe această quintă a acordului.

— Luați seama la terță, doamnă și la principiul acordului răsturnat! mârâi Floris posac.

¹² Revistă franceză la modă, ca și *Almanahul Regal*.

— Oh, domnule, sunt obișnuită cu qintele ascendente și descendente!

Marie-Blanche își păstra simțul umorului.

Floris atacă primul acord. Pe muzica grațioasă dar plină de elan, Juliette și Adrien se salutau, piruetau, se atingeau și se despărțeau. Cu fiecare figură se apropiau imperceptibil de ușa salonului. După o ultimă reverență, Adrien o luă de mână pe Juliette și o trase după el în încăperea alăturată. Flacăra sfeșnicului tremură. Dansatorii închiseseră ușa în urma lor.

Plecarea lor îl exasperase și mai rău pe Floris. Ca un câine turbat, simțea nevoia să muște. Vicontesa îi mângâia degetele la fiecare încrucișare a mâinilor.

— Do, mi, sol, do!

Floris lovea notele cu furie crescândă.

— Luați seama, domnule, aici nu scrie *fortissimo*! Piciorul vicontesei se întinse spre pedala acționată de Floris ca o foală de fierar.

— Eu improvizez, doamnă, replică sec Floris.

— Iertați-mă, domnule, cred că e timpul să atacăm preludiul.

Vicontesa îl provoca de-a dreptul.

— Eu prefer libertatea variațiunilor!

Duelul verbal începea să-l agaseze pe Floris. Vicontesa își lipi coapsa de a lui. Îi venea să o trateze ca pe o iapă. În seara aceea disprețuia femeile. Le pune pe toate în aceeași oală. Încornorat, da, fusese încornorat de cea mai șireată dintre ele! Dispreț, asta era tot ce meritau!

Montându-se de unul singur, Floris se răzbuna pe clapele clavecinului.

— Pianissimo, domnule, pianissimo!

Interpretând greșit agitația partenerului ei, Marie-Blanche de Pontalba nu mai cânta decât cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga mângâia genunchiul lui Floris. Deodată acesta sări în picioare, agresiv, violent, superb! Vicontesa se simți luată pe sus. Brațe de fier o lipiră de clavecin. Jupoanele foșneau strivite de îmbrățișarea pătimașă a uriașului cu ochi verzi. Marie-Blanche voi să-i țină piept, întredeschise pleoapele și privirea sumbră, aproape disperată a bărbatului o înfioră. Se zbatu să se elibereze din brațele lui.

— Dă-mi drumul, domnule.... rogu-te... ai milă...

— Ești o cătea de salon, dar tocmai asta îmi place, mârâi Floris.

Umilită vicontesa începu să plângă. Își dădea seama că se îndrăgostise nebunește de acel om căruia, iată, îi ierta orice... Trebuia să-l înlănțuiască, să-l cucerească pentru totdeauna, dar cum?...

Într-un acces de neputincioasă revoltă, îi strigă în față:

— Brută... ești o brută!

Floris pări și îi dădu drumul din brațe. Dezechilibrată, vicontesa se clătină, gata să cadă pe parchet cu poalele peste cap.

Aranjându-și ținuta, Floris se înclină:

— Adio, doamnă... aveți dreptate, m-am purtat ca un animal.

Gentilomul traversă salonul cu pași mari și ieși pe coridor. Vicontesa se calmă. Știa că dacă-l lăsa să plece acum, n-avea să-i mai fie niciodată amant. Fulgerător, înșfăcă un sfeșnic.

— Domnule, slujitorii mei s-au culcat, luminează-mi te rog drumul până la camera mea.

Floris se opri. Admirase dintotdeauna persoanele tari de înger. Se întoarse în loc și fără o vorbă îi luă sfeșnicul din mână, precedând-o pe scări. Urcară treptele în tăcere. Ajunși pe palierul primului etaj, Marie-Blanche de Pontalba deschise ușa dormitorului. În mijlocul încăperii trona un pat imens din nuc sculptat, cu picioare în forma copitei de căprior. Deasupra așternutului scrobite, de un alb imaculat, perdelețele de indiană înflorată ale baldachinului fluturau alene, clătinate de o briză abia simțită. În depărtare un orologiu bătea miezul nopții. Floris șovăi. Îl aștepta Carlotta. Așeză sfeșnicul pe măsuta de la capul patului, și dădu să iasă.

Marie-Blanche îi preveni gestul.

— Îndrăznesc să te rog, domnule, să faci pentru mine oficiul de cameristă. De una singură nu mă pot descurca și ar însemna să mă culc îmbrăcată.

Degetele îndemânaticale ale lui Floris dezlegară cât ai clipi șireturile din spate ale

corsetului. Vicontesa călcă în picioare jupoanele rigide. Rămasă numai într-o cămășuță fină din pânză topită, părea mai mărunțică și mai zveltă. La lumina lumânărilor, buclele arămii revărsate pe umeri luceau amețitor. Privind-o, Floris își spuse că se purtase nedrept și nedemn cu ea. Schiță un pas înainte.

— Noapte bună, domnule! rosti demn Marie-Blanche întorcându-i spatele și suindu-se în pat.

Floris căzu în cursă. Rănit în amorul propriu se repezi să o cuprindă în brațe. Vicontesa voi să protesteze dar Floris îi astupă gura cu un sărut.

— Lasă-mă să te iubesc, frumoasa mea! murmură Don Juanul, cerându-i iertare în felul său.

Vicontesa ar fi vrut să i se împotrivească încă, dar era prea târziu...

— Floris... Floris, dragostea mea... șoptea Marie-Blanche, lipindu-și capul de pieptul tânărului.

Îi mângâia ușor trupul și degetele îi întârziu pe conturul nenumăratelor cicatrice, măturii ale unui destin greu încercat. Dând de straniul medalion petrecut cu un șnur de mătase pe după gâtul lui, se ridică într-un cot și îl cercetă cu curiozitate.

— Ce-i asta?

— O amintire...

— De la o femeie?

— Într-un anume sens, da. Cred că este un soi de talisman, pentru că mi-a salvat de mai multe ori viața...

Floris o sărută pe frunte. N-avea chef să-i povestească mai multe despre talisman și despre bătrână regină Guzrati.

— Draga mea... ești o mică vrăjitoare, dar acum trebuie să plec!

Tânărul își culegea veșmintele împrăștiate pe podea. Marie-Blanche îi privea admirativ trupul suplu și musculos, de zeu grec. Floris se îmbrăca în tăcere. Vicontesa și-ar fi dorit să-l păstreze lângă ea toată noaptea, dar era îndeajuns de înțeleaptă ca să nu riște un refuz. Intuiția îi șoptea că singura ei șansă ca fiara să își vâre de bună voie capul în laț era să îi lase iluzia deplinei libertăți.

— Noapte bună, Floris... murmură Marie-Blanche somnoroasă.

— Pe foarte curând, draga mea... răspunse Floris.

Legătura lor evolua în favoarea vicontesei. Floris îi trimise o sărutare din vârful degetelor, închise ușa în urma lui și coborî tiptil scara. Din budoarul alăturat se auzeau murmure. Cu siguranță că Adrien nici nu s-ar fi gândit să-l urmeze.

Câteva clipe mai târziu, Floris galopa sub clar de lună spre Noul Orléans. Tandrețea dragăstoasă a vicontesei îi îmblânzise pornirile misogine.

— Văduva asta e o comoară la casa omului... la urma urmei, de ce nu mi-aș afla în brațele ei tihna sufletului și a trupului? își spuse el zâmbind de unul singur.

Trecând pe lângă un pârau din marginea unui lan de porumb, Floris opri alezana ca să o adape și să-și răcorească și el fruntea. Deodată ciuli urechea. Pe urmele lui se apropia în galop nebun un călăreț. Probabil că Adrien încerca să-și ajungă fratele. Un al șaselea simț îl îndemnă pe Floris să se ascundă împreună cu iapa în porumbiște, de unde putea supraveghea în voie drumul fără să fie văzut. Floris nu se înșelase. Călărețul făcut una cu coama calului său nu era Adrien, ci un bărbat de culoare. Floris se ghemui la pământ. Fără să știe prea bine de ce, ar fi putut jura că negrul îl urmărea pe el. Stărnind nori de praf, iscoada se topi în noapte. Floris mai așteptă câteva minute și abia apoi sări în șa. N-avea nici o dovadă precisă și totuși inima îi șoptea că dăduse de un fir. În lucirea clarului de lună i se păruse a recunoaște căpetenia vâslașilor de pe misterioasa joncă.

Miasme pestilențiale îl amețeau pe Floris pe măsură ce se apropia de oraș. În canalele putrede de la periferie, broaștele și buhail de baltă orăcăiau de zor.

— Mizeria asta ar trebui curățată, gândi Floris cu dezgust, în vreme ce se angaja pe un podeț din lemn de chiparos. Se făcuse de unu și un sfert când bătu discret la o poartă deasupra căreia atârna o lanternă roșie. O sclavă întredeschise ivărul și îl cântări din ochi. Pe Floris îl încercă simțământul că se află în fața unui telal. Satisfăcută probabil de rezultatele acelui examen sumar, negresa îl pofti înăuntru. O altă negresă, tânără și frumoasă, îmbrăcată cu o rochie cu crinolină, îi arătă drumul spre salonul unde câțiva întârziați își goleau paharele cu crușon sau cu vin de Frontignan. Clientela pestriță

reflecta întocmai compoziția populației din Noul Orléans.

La una din mese, câțiva gentilomi înveșmântați în somptuoase tunici de brocart și ciorapi albi de mătase, ciocneau vesel cu un grup de vânători și de tăbăcari îmbrăcați în haine de antilopă cu franjuri. Ceva mai încolo, doi țărani în straie de droghit¹³ și cu pălării din blană de castor sporovăiau cu câțiva soldați în uniforme ponosite. Se vedea de la o poștă că aceștia din urmă își cheltuiseră întreaga soldă pentru noaptea petrecută în tovărășia frumoaselor creaturi cu pielea ca spuma laptelui sau ca abanosul, care treceau râzând printre mese.

— Bună seara, Portejoye... aha, va să zică te depravezi și tu cu noi! răsună cu veselie un glas de bariton.

Floris îi salută de la distanță pe Gaëtan d'Artaguette și Populus de Protails. Beți turtă, fiecare din ei ținea câte o fată pe genunchi.

— Vizita voastră, Monsignore, mă onorează nespus... Cu ce vă poate fi de folos doamna Goba!

Floris se întoarse și dădu nas în nas cu o metisă trupeșă, după toate aparențele patroana stabilimentului. Trecută de patruzeci de ani, femeia, care în tinerețile ei trebuie să fi fost grozav de frumoasă, purta o superbă rochie cu crinolină din catifea sângerie și o perucă abundent pudrată. De sub pleoapele grele, ochii mici și ageri îl priveau sfredelitor pe noul venit. Floris intui că redutabila matroană nu putea fi păcălită cu una cu două. Îi inspira o antipatie instinctivă și totuși curiozitatea îl îmbia să vrea să-i deslușească tainele trecutului.

— Pe care dintre fete o dorește Monseniorul? insistă Doamna Goba.

— Mi-ar fi plăcut Carlotta! răspunse fără să șovăie Floris.

— Va să zică te pricepi, dragă prietene!... Carlotta e cea mai solicitată și cea mai scumpă! Vino să-ți povestim noi ce știe să facă!

Râzând, Gaëtan și Populus își ridicau paharele în direcția lui Floris. Pe dată un sclav îi înmână acestuia un păhărel cu rachiu. Floris ciocni de departe cu noii săi prieteni și sorbi tăria dintr-o înghițitură. O căldură plăcută, binefăcătoare, i se răspândea în trup. Doamna Goba bătu din palme. O negresă tinerică, îmbrăcată sumar cu o fustiță scurtă și înfoiată, se repezi să afle porunca stăpânei sale, săltându-și vesel sânii rotunzi și tari ca două portocale.

— Condu-l pe domnul marchiz la Carlotta! porunci patroana.

Floris nu se obosi să se întrebe de unde anume îi știa rangul. La urma urmei, meseria o obliga pe doamna Goba să fie la curent cu tot ce se petrecea în oraș.

Floris o urmă pe tânăra negresă la etajul luminat a giorno de nenumăratele sfeșnice. Unele camere aveau ușa deschisă. Din mers, Floris observă că erau mobilate cu divane încăpătoare, acoperite cu pânză de madras viu colorată și boțită. Pereții erau placați cu oglinzi mari, bizotate. Brusc, Floris realiză că nu mai intrase niciodată într-o astfel de casă.

Fetișcana se opri în fața unei uși închise, ciocăni respectuos și o deschise larg, poftindu-l înăuntru pe Floris. Întinsă leneș pe o canapea înflorată, Carlotta se ridică într-un cot și-l privi ușor încruntată:

— Și eu care credeam că n-ai să mai vii, monseniore!

Floris o cercetă cu atenție pe frumoasa quarteronă¹⁴. La lumina lumânărilor părea încă mai apetisantă și mai rasată decât în plin soare. Imperceptibile cearcăne viorii îi dădeau un aer fragil și înduioșător. Genele lungi și întoarse îi adânceau privirea visătoare. Ființa ei respira în egală măsură energie și indolență. La un gest al său sclava închise ușa.

— Ți-e sete, monseniore? întrebă Carlotta.

Floris făcu semn că nu, și se așeză pe marginea canapelei.

— Atunci poate îți plac dulciurile? îi oferii ea o cupă cu praline și fistic.

— Singurul lucru care ar putea să-mi placă aici ești tu, draga mea! zâmbi Floris.

Frumoasa metisă așeză cupa pe o măsuță de liane negre și se aplecă spre Floris.

— Ai venit să iei ce ți-am promis, monseniore?

Floris șovăi. Se simțea stors ca o lămâie și nu mai avea chef de nimic. În Louisiana,

¹³ Stofă cu modele țesute din fir de lână sau bumbac.

¹⁴ Metisă, pe trei sferturi albă și doar pe sfert colorată.

noaptele prindeau să se arate pentru el mai istovitoare decât zilele. Răspunse pe un ton indiferent, la limita grosolăniei:

— Ah, nu, frumoaso. Voiam doar să știu dacă mi-ai făcut rost de informația cerută...

Carlotta se depărtă brusc. Rezemându-se de speteaza canapelei, își puse mâinile pe după ceafa. Îl privi o clipă ținută apoi răsă înfundat, fără ca buzele să-i dezvelească dantura de mărgăritar...

— Da, eu când făgăduiesc ceva mă țin de cuvânt, pe când tu, monseniore... ca o proastă ce sunt am crezut că ai venit și ca să mă vezi pe mine... treaba ta... tu pierzi disprețuind-o pe Carlotta.

Floris voi să protesteze, dar tânăra îi tăie vorba:

— Taci, nu spune nimic, oricum nu mai ai cum s-o dregi... Va să zică voiai informații despre *Frumoasa din Louisiana*... Corabia a fost capturată de Fokker Diavolul, piratul... Există câțiva supraviețuitori...

— Da, știu, dar ai aflat cumva ce-a devenit corabia?

Floris nu-și mai putea ascunde nerăbdarea.

Carlotta îl privi lung.

— Cauți cumva o femeie?

— Da... pe... verișoara mea!

— Niște marinari mi-au spus că au văzut *Frumoasa din Louisiana* navigând cu toate pânzele sus, în Golful Mexicului. Unul dintre ei pretinde chiar că ar fi ancorat undeva, în Barataria.

— Ce-i asta, Barataria?

— Patria piraților de pe această coastă.

Floris simți că-l trece un fior rece pe șira spinării.

— În afară de asta, Carlotta, spune-mi te rog, ai auzit vorbindu-se despre un mare proprietar de sclavi?

— Despre care anume, că aici sunt puzderie! zâmbi batjocoritor Carlotta.

Enervat, Floris ridică din umeri.

— Știi foarte bine la cine mă refer... Doar ai văzut și tu azi dimineață ambarcațiunea aceea ciudată care ne-a salvat. Vreau să aflu cui aparțin sclavii cărora le sunt dator cu viața.

— Și de ce mă rog, monseniore? Ce ești tu: polițist? Îl luă peste picior Carlotta.

— Vreau pur și simplu să mă revanșez cum se cuvine față de dâșii, răspunse Floris ferindu-se a-i spune că unul dintre ei se ținea pe urmele lui.

Carlotta mestecă alene o alună trasă prin zahăr.

— Nu, nu știu a cui este. Am auzit însă că o misterioasă doamnă de neam mare a luat în concesiune o plantație de pe lângă Bayou Monchac... destul de departe de aici, la vreo douăsprezece leghe de drum, îți direcția Râului Roșu și a lacului Pontchartrain... se mai spune că negrii de pe plantația aceea sunt oameni liberi și că doamna cu pricina, are în jurul ei o mulțime de albe, dar până acum nu le-a văzut nimeni la față... Altceva nu mai știu, monseniore. Acum ești mulțumit?

Câteva clipe Floris rămase cu capul în piept. Chibzuia.

— Barataria... sau misterioasa plantație...

Intuiția îi șoptea lui Floris că într-unul din cele două locuri avea să afle adevărul despre soarta Baptistinei. Sări în picioare și se căută în buzunarul de la pantalonii trei sferturi, de unde scoase o pungă de bani pe care o așeză în palma Carlottei.

— Îți mulțumesc, Carlotta, ești o fată și jumătate!

Metisa îl privi cu ură.

— Ești la fel ca ceilalți... Nu știi decât să plătești... să dai bani... ca să nu-mi datorezi nimic... Ca toți albi voștri înfumurați, tu nu poți decât să o disprețuiești pe Carlotta. Prea bine, pleacă!

Floris se afla deja la ușă, cu mâna pe clanță. Mirat, se opri în loc, oftă și se reîntoarse spre ea.

— Ciudată mai ești, Carlotta! Nici prin cap nu mi-a trecut să te jignesc oferindu-ți o recompensă pentru informațiile pe care eu însumi te rugasem să mi le obții. Te înșeli, nu te disprețuiesc defel, ești chiar una din cele mai splendide femei pe care le-am cunoscut vreodată. Frumusețea ta nu mă lasă rece, dimpotrivă. Numai că... nu te supăra pe

mine... dar, se întâmplă... În seara asta sunt absolut sleit de puteri... e singurul motiv, crede-mă! încheie Floris rușinat.

Frumoasa quarteronă pufni în răs.

— Tu, monseniore, sleit de puteri? Cu neputință... las pe mine!

Era pentru prima oară în lunga lui carieră de seducător când Floris pășea așa ceva. Om de acțiune, era obișnuit să aibă inițiativa operațiunilor. De astă dată însă tonul îl dădu Carlotta, dezbrăcându-l cu remarcabilă dexteritate.

— Destinde-te în mâinile mele, monseniore, și uită orice altceva!

Recomandarea Carlotei era bine venită. Închizând ochii, Floris se încredința ca un pașă mângâierilor ei dibace, în timp ce, contrar recomandărilor fetei, în loc să nu se gândească la nimic, începu să își rememoreze, pe rând, toate femeile pe care le iubise. Chipurile lor i se succedau în minte ca într-un caleidoscop. Poate că rachiul nu era străin de acel vârtej amoros!... Cea dintâi fusese... superba Pauline de Neuilly Bresle pe care i-o suflase de îndată Regele... urmase la rând Belle-Rose, vagaboanda de pe Pont-Neuf... Floris zâmbi la amintirea acelor clipe ale adolescenței... și deja din negura trecutului îi întindea brațele Țarevna Elisabeta... Ce îndrăgostit fusese de acea minune de prințesă!... Un oftat amar umflă pieptul gentilomului. Floris retrăia în gând, de parc-ar fi fost ieri, sumbra lor dramă, incestul pe care fusese la un pas de a-l comite cu imperiala lui soră... Da, pe Floris, bastardul țarului, aveau să-l urmărească până la moarte amintirea Elisabetei și nostalgia cupolelor aurite ale Moscovei... Dar imaginea țarinei se topea alungată de chipul Zingarei, țigăncușa cu suflet curat, pe unde se va fi aflat ea acum, pe ce coclauri rățăcea, urmându-și destinul în șatra lui Vajda Tamără... Doamna Chong... Ducea de Gramont... tribul mongolilor... Floris încercă să le numere... le pierdea șirul... și amintirea tuturor pălea dinaintea uneia singure care îi lăsase în suflet o rană de nevindecă și o cumplită remușcare: Baptistine. Ce demon îl împinsese să îi zvârle în față adevărul despre mama ei? De ce îi dezvăluise că se trăgea dintr-o haimană și o hoată, sora cumplitului Cartouche?... Tocmai el, bastardul, se găsisese să vrea să o umilească pentru că se născuse din împreunarea contelui de Villeneuve-Caramery cu o golancă?... Ah, de n-ar fi fost blestematul ăla de jurământ pe care îl făcuse Dragonului Albastru, de nu s-ar fi știut obligat să o ia de soție, cât de fericit ar fi fost lângă ea!...

Mirată de lipsa de reacție a lui Floris, Carlotta îl privi. Readus la realitate, Floris îi mângâia cu blândețe părul cârlionțat:

— Carlotta, frumoasa mea, ești o vrăjitoare, m-ai făcut să retrăiesc o viață într-o clipă...

O privi zâmbind și deodată, cuprins de un soi de nebunie, o luă în brațe...

Floris adormise cu capul pe umărul Carlotei care îl veghease toată noaptea, necutezând să se miște chiar dacă amorfise de tot, de teamă să nu îl trezească. Soarele era de o suliță pe cer când tânărul se întoarse pe o parte și deschise ochii. O clipă nedumerit, sări brusc din pat și se îmbracă în grabă.

— Ai să te mai întorci s-o vezi pe Carlotta, monseniore? îl întreabă în șoaptă metisa, din pragul ușii.

— Cum altfel, Carlotta?

Floris îi sărută mâna cu degete lungi, arămii. Simțind că metisa îi strecura în palmă punga cu bani, zâmbi înduioșat.

La parter, gentilomul se opri o clipă în salonul rămas fără mușterii la acea oră a dimineții. La o masă din colț, doamna Gobal contabiliza încasările. Mătăhăloasa metisă îl privi țintă, de parcă ar fi vrut să ghicească gândurile noului și generosului ei client. Acestuia îi stătea pe buze să o chestioneze asupra *Frumoasei din Louisiana*, dar licărul șiret din ochii matroanei avertiza că era mai înțelept să se abțină.

Ieșind la lumina soarelui, Floris respiră adânc aerul proaspăt al dimineții, se întinse de-i trosniră oasele și sări în spinarea iepei care îl aștepta cuminte în grajd. În loc să pornească direct spre casă, se opri în strada Orléans să comande o parură de flori pentru Marie-Blanche, un flacon de patchouli pentru marchiză și o pereche de cercei de coral pentru Carlotta. Cele trei cadouri însumau o sută cincizeci de livre.

— Sclavul meu va livra pachetele chiar în această dimineață, monseniore, promise proprietara magazinului, fericită de neașteptata plească.

— Dac-o țin tot așa, nu mă văd ajungând prea departe! își spuse Floris cu resemnare descălecând în fața hanului „Leul de Argint”.

Așezați pe prag, Feodor și Li Kang își curățau pistoalele.

— Adrien s-a întors?

— Da, boiernașule!

— Roua Dimineții înviora privirea bunului nostru Bucurie a Zilei care îl așteaptă pe Floare de Mai în apele parfumate ale lui Buddha, dorindu-și de o mie de ori o mie...

Ca orice bun „fiu al Cerului”, Li Kang se lansase într-o frază kilometrică. Floris îl întrerupse trăgându-l afectuos de codiță.

— E-n regulă, am înțeles. Duceți-vă să înșeuăți caii, prieteni, și pregătiți-vă de drum!

— Iisuse Hristoase, Fecioară Marie, Sfinte Iosife! Unde vă mai duceți? se auzi vocea Elisei care tocmai cobora scările.

Floris se repezi spre bătrâna dădacă, o luă în brațe și, după ce o învârti pe sus, o sărută apăsând pe amândoi obraji:

— Să dăm de-o urmă, buna mea Elisa...

— Ba eu vă rog foarte mult să stați locului... Of, dă-mi drumul, domnule Floris, giumbușlucurile astea nu mai sunt pentru vârsta mea, protestă dădaca.

Tânărul se supuse docil:

— Eu credeam c-ai să te bucuri, Elisa... Cred că am dat de urma... scumpei noastre Baptistine... îi șopti la ureche Floris.

Elisa își lăsă capul în piept privind într-o parte.

— Nu vă mai amestecați în viața ei, domnule Floris... Ați făcut și-așa destule boacăne... lăsați-o pe porumbița mea acolo unde este...

Floris rămase cu gura căscată. Scărpinându-și nedumerit fruntea, porni spre trepte în vreme ce-și spunea în sinea lui:

„Rău a mai îmbătrânit Elisa... ba chiar s-a ramolit de tot, nu mai știe ce vorbește... Până ieri ne înnebunea de cap că de ce n-o căutăm pe Baptistine, că unde e porumbița ei, și astăzi, poftim, hăm... hăm... mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea...”

— Încotro plecați iarăși domnule Floris, încotro?

Grégoire ieșea din bucătărie ștergându-se la gură. Bravul intendent număra cu douăzeci de primăveri mai mult decât Feodor și Li Kang, dar în ciuda firelor albe ca neaua ce-i nimbau fruntea, îmbătrânea falnic, aidoma stejarilor.

— Pornim spre Râul Roșu și spre lacul Pontchartrain. Vii cu noi, bunule Grégoire?

— Mai întreb?

Grégoire porni într-un suflet spre grajduri să le dea o mână de ajutor lui Feodor și Li Kang.

Câteva clipe mai târziu, Floris și Adrien coborau. Își pusese cizme și trupurile le aveau încinse de redingote, cum cerea ultima modă¹⁵. Tocmeala celor doi frați fusese strânsă. Profitând de ascendentul avut asupra impulsivului său mezin, calmul Adrien impusese un „târg”. Îl însoțea pe Floris până la misterioasa plantație cu condiția ca acesta să renunțe, măcar pentru moment, la cele două dueluri.

Deși amiaza era încă departe, o căldură umedă strivea orașul. În grădinile caselor dimprejurul hanului, negrișori în pantalonași de mătase viu colorată își răcoreau stăpânele mișcând fără oprire uriașe evantaie.

— Misiu... Misiu... Eu aflat cine... negli cale împiedicat clocodili papat la tini și la flatele tău sunt oameni libeli... ei muncit la male doamnă pi plantație însple Pontchatain!

— Știu, Ciceron, într-acolo și plecăm... îi spuse Adrien, mișcat de devotamentul negrului.

Acesta își plecă fruntea, decepționat. Sosise prea târziu și n-avea să mai primească răsplata promisă. Adrien îi bătu pe umăr:

— Știi să călărești, Ciceron?

— Mai întlebi, misiu? Și Cicelon cunoaște dlum, cu el nu înecat în vleo mlaștină!

Floris și Adrien pufniră în râs. Băiatul nu era prost de loc.

— Îmi placi, Ciceron... Dă fuga la grajduri și spune-i rândașului că noi am poruncit să

¹⁵ Vestimentație lansată de englezi la începutul secolului și introdusă la Versailles în 1725, de ducele de Gesvres.

îți închirieze un cal, hotărî Adrien, cerând din ochi încuviințarea fratelui său.

Feodor, Li Kang și Grégoire se priviră cu oarecare perplexitate. Nu s-ar fi spus că includerea negrului în grupul lor îi încânta peste măsură. Fără să aibă nevoie să se sfătuiască cu glas tare, cei trei devotați prieteni hotărâră să-l țină la distanța cuvenită pe acel fiu de sclav, care, iată, se reîntorcea călărind țăntoș un roib de toată frumusețea.

De cum dădură colțul, Elisa alergă cât o țineau picioarele în cămăruța ei, se închise pe dinăuntru având grijă să învârtă de două ori cheia în broască și scoase din buzunarul șorțului un bilețel împăturit în patru. Pleoapele ei obosite se îngustau în timp ce citea și recitea cuvintele, pentru că alfabetul îl prinsese mai mult din zbor și se descurca greu... Măinile bătrâne și noduroase începură să tremure. Scăpă bilețelul din mână și se lăsă moale pe podea, la picioarele patului din lemn de salcâm. Ochii lăptoși se umplură de lacrimi.

— Dumnezeule mare... Dumnezeule... porumbița mea... Ah, toate astea se vor isprăvi rău!

Supunându-se modei lansate la Versailles și importate rapid în Louisiana, doamna de Sainte-Hermine își împodobește „Frumușica”¹⁶ înfășurând-o în panglici multicolore, când deodată auzi tropot de cai. Curioasă, bătrâna azvârli craniul pe pat și se grăbi să iasă pe balconul din fier forjat al cochetei sale căsuțe coloniale.

Floris, Adrien și prietenii lor se îndreptau în galop spre poarta de est a orașului.

Doamna de Sainte-Hermine era o femeie de acțiune. Se precipită spre camera noului ei chiriaș care, exasperat de caniculă, se culcase gol pușcă. Nuditatea lui n-o sperie pe bătrână doamnă, dimpotrivă.

— Domnule de Gastagnac... Domnii de Villeneuve și de Portejoie tocmai părăsesc orașul!

Ernaudan sări în sus buimac și cu un gest reflex își trase pudic cearșaful pe burtă.

— Îți foarte mulțumesc pentru informație, doamnă... Hei, La Fortune, îmbracă-te, pleacă!

De afară, din curtica din spatele casei se auzi un mormăit. Burduhănosul cavalerist se odihnea într-un hamac.

— Sluga voastră, domnule, susură doamna de Sainte-Hermine, părăsind cu regret camera tânărului.

Într-o prăvălie de pe strada Orléans, baronul Jéodard Castillon du Rocher, însoțit de credinciosul său Padin, făcea unele mărunte cumpărături, când patroana prăvăliei în care tocmai intrase exclamă:

— Ia te uită, clientul meu de azi-dimineață părăsește orașul!

Jéodard tresări. În fruntea pilcului de călăreți îl recunoscuse pe Floris. Padin își trase stăpânul de mânecă.

— Domnule, vă conjur, feriți-vă din calea turbatului ăsta... parcă văd că iar vă face ciur!

— Isprăvește, Padin.... Știu eu mai bine ce am de făcut pentru a-mi regăsi logodnica! răspunse demn Jéodard.

— Dacă domnul pățește ceva, înseamnă că și-a căutat-o cu lumânarea! oftă cu resemnare Padin.

Negustoreasa de mărunțișuri era numai urechi la dialogul lor. De cum părăsiră prăvălia, trase oblonul și alergă într-un suflet să povestească de-a fir a păr cele auzite prietenei sale, nevasta spițerului. Aceasta tocmai pansa rana redeschisă a căpitanului Yann Le Gallic.

— Închipuiește-ți, Arthémise, că gentilomii aceia de curând sosiți, care le-au salvat pe negresele guvernatorului, părăsesc orașul și asta n-ar fi nimic, dar domnul care era să se înece ieri în Mississippi părea să vrea să se ia furiș pe urmele lor.

Yann Le Gallic sări în picioare ca împuns de un tăun.

— Stați domnule... ce faceți... hei. Domnule, nu v-am terminat pansamentul! E nebun! exclamă soția spițerului privind în urma lui Yann Le Gallic care alerga în josul străzii.

— Ce-or fi având cu toții în dimineața asta, parcă i-a apucat strechea!? conchise negustoreasa, rezumând destul de corect situația.

¹⁶ Autentic cap de mort, pe care doamnele din lumea bună îl țineau pe măsuta lor de noapte.

Fără să aibă habar de agitația stârnită în urma lor, Floris și Adrien ajunseră la tranșeea de apărare din marginea orașului. Tocmai intrau pe podul de cărămidă, când din partea cealaltă se ivi o ceată de indieni Natchez. Se duceau să vândă în piață vânat și fleacuri artizanale. Cei doi frați se dădură la o parte din calea lor, lipindu-și caii de portalul podului. Ceilalți le urmau exemplul. Indienii pășeau unul în urma celuilalt, cu ochii pironiți în pământ. Singură o fetișcană îndrăzni să-și ridice privirea. Avea pielea de culoare deschisă, ca spaniolele. Ochii mari și expresivi zăboviră asupra lui Adrien. Amuzat, acesta își ridică tricornul și o salută cu o plecăciune adâncă. Frumoasa indiană își lăsă precipitat bărbia în piept și grăbi pasul.

— Mi s-a părut mie sau ai făcut-o să roșescă? zâmbi Floris pe sub mustață.

Adrien își înfundă tricornul pe frunte fără să-i răspundă. Acum aveau cale liberă. Cei șase trecuseră podul și își lansară caii în galop întins de-a lungul Mississippi-ului, pe sub salcâmi în floare. Copitele cailor se înfundau în solul negru, destul de nisipos. Din fericire, intrară destul de curând pe un drum bătătorit, din argilă. Panglica lui roșiată șerpua paralel cu cursul leneș al fluviului. Caii alergau cu spor. Deodată Floris trase brutal de frâie, stăpânindu-și iapa în plin elan. Tovarășii săi de drum îl imitară. Dinspre ocean creștea un vuiet surd, de parcă o baterie de treizeci de tunuri ar fi intrat în acțiune. Neliniștiți, Floris și Adrien ridicară din sprâncene. Priviră spre fluviu. Nici o adiere de vânt nu încrețea undele, iar pe cerul azuriu nu se zărea fir de nor.

— S-o fi dând vreo bătaie navală în Golful Mexic... spuse Floris într-o doară.

Adrien se întoarse spre prietenii lor:

— Voi ce credeți c-a fost?

Feodor se plesni țănoș peste teaca săbiei.

— Porcii ăia de englezi... n-au de lucru, boiernașule, las-că le arătăm noi lor!...

Ca să dea încă mai multă greutate spuselor sale, Feodor trânti un scuipat în argila prăfoasă. Dar Li Kang îi făcu semn să tacă și, arătând cu degetul spre cer, păru să asculte ceva numai de el știut.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem? propuse prudent bătrânul Grégoire.

Bubuitul se auzea din nou. Amplificându-se inexplicabil, trecu pe deasupra lor și se topi în direcția Illinois-ului. În zare, locuitorii din Noul Orléans alergau ca furnicile spre fluviu, speriați de acel straniu fenomen. Ciceron dădu pînteni calului și se apropie de Adrien.

— Nu bine, misi... nu zgomot de om... deget la Dumnezeu!

Feodor și Li Kang îl priviră cu dispreț. Voiau să-i dea de înțeles macacului că, împreună, un cazac și un chinez nu aveau a se teme de nimic.

— Ce mai stăm?... Înainte!

Floris și iapa lui porniră ca din pușcă. Soarele ardea tot mai necruțător. Cei șase cavaleri galopau în tăcere. Nu voiau să o recunoască, dar cu toții aveau presimțiri negre. Atmosfera era încărcată. La răstimpuri regulate, bubuitul părea să le țină urma călăreților...

Capitolul V

Dinaintea lor se deschidea o priveliște de vis. Din sălciile plângătoare, liane înflorite își scuturau petalele în potirul invoalt al nufurilor. Măslinii sălbatici și măceșii își împleteau rădăcinile pe sub undele vâscoase acoperite cu o pojghiță fină de mătasea broaștei. Bayou Mantchac era unul din nenumăratele brațe moarte ale Mississippi-ului.

— Iată țala pământului ce tlemulă! spuse Ciceron făcând semn tovarășilor săi de drum să-l urmeze pe o potecă îngustă mărginită cu mușchi verde mustind de apă.

Feodor ridică din umeri a dispreț. Li Kang se închise într-o muțenie dezaprobată, de dragon călcat pe coadă. Rubicondul Grégoire pălea văzând cu ochii. Bravul servitor nu gustase niciodată ambianțele exotice și acea luxuriantă vegetație îl neliniștea. Escadrile de țăntari coborau în picaj asupra lor, în vreme ce caii tresăreau, speriați de sâsăitul șerpilor cu clopoței.

— Cum adică, Ciceron? Nu înțeleg! întrebă Adrien.

— Nu cumva pe aici sunt nisipuri mișcătoare? exclamă Floris.

Ciceron clătină din cap.

— Nu, misiu, da' glijă unde puni picioru', și tu fațe la fel, misiu.

Îndatoritor, Ciceron se întoarce și apucă de căpăstru calul lui Feodor. Era prea de tot. Cazacul mârâi furios. Nu mai suporta să-și vadă tinerii stăpâni duși de nas de acel terchea-berchea tuciuriu.

— Pe crucea Sfântului Gheorghe!

Majestuos, Feodor dădu pintoni calului care se ridică în două picioare și sări peste trunchiul unui mesteacăn trăsniț.

— la seama, misiu! strigă Ciceron îngrozit, văzând că Feodor se abate din cărare. Și într-adevăr, ceea ce lui Feodor i se păruse a fi teren solid se dovedi a nu fi decât o pojghiță subțire de pământ plutind pe apele vâscoase.

Floris și Adrien descălecară fulgerător. Feodor se zbătea în mijlocul mlaștinii. Înnebunit de spaimă, calul se cabra, dar cu cât dădea mai deznădăjduit din copite cu atât mai rău se afunda. Feodor nu izbutea să descalece. Un pinton îi rămăsese agățat de scară. Primejdia n-ar fi fost prea mare dacă la suprafața apei n-ar fi început să foșgăie, într-o clipă, vipere lungi și negre. Sâsâind amenințător, convergeau din toate direcțiile spre nefericitul cazac.

— Ține-ți cumpătul, Feodor, te acoperim noi! strigă Floris și Adrien în timp ce își încărcau pistoalele.

La rândul lui, Li Kang își cumpănea în palmă pumnul cu care țintea fără greș până la o depărtare de două sute de picioare.

— Nu misiu... lăsați la Cicelon!

Negrul sări cu capul înainte în mlaștină. Înota pe sub apă, ca un brotac. După fiecare braseu ieșea la suprafață și scotea un straniu sunet ascuțit care părea să le displace reptilelor. La fiecă răcnet al lui făceau cale întoarsă și se refugiau sub tipsiile imense ale frunzelor de nufăr.

Primejdia trecuse. Feodor izbutise să își degajeze piciorul și ieșea din mlaștină tras de Grégoire și Li Kang. Floris și Adrien se opinteau acum să scoată afară și calul. Ciceron țâșni din apă la câțiva metri de ei. Rușinat, Feodor lăsă capul în pământ.

— Uite ce e, omule, chiar dacă arăți de parcă te-ar fi scăpat mumă-ta într-un butoi cu catran, de aci înainte poți să te lauzi că Feodor Tartakovski îți este prieten... prieten îndatorat pe vecie!

Cazacul strângea ca într-o menghină mâna lui Ciceron, mai-mai să i-o rupă. Noroc că Li Kang le întrerupse efuziunile, cu o plecăciune ceremonioasă:

— Fie ca Peștele cu Solzi de Noapte să fie răsplătit o mie de ani înmiresmați pentru a-l fi scăpat pe Lamă Ascuțită din apele ucigașe ale Falsului Dragon... Peștele cu Solzi de Noapte se poate bizui pe recunoștința eternă a Lotusului cu Cinci Frunze!

Ciceron își rotea ochii, năucit de acel discurs metaforic din care nu pricepea o iotă.

— Bravo băiete... Bravo, ești un tip curajos!

Floris și Adrien îl băteau cu simpatie pe umăr pe noul lor prieten. De acum, Ciceron era de-al lor!

Micul grup se pregătea să încalece și să-și vadă de drum, când de undeva de aproape răsunară focuri de armă. Cei șase se repeziră într-acolo. Un spectacol neașteptat se oferea privirii lor. În mijlocul mlaștinii se căznea să se țină la suprafață Jéodard Castillon du Rocher. Pe cărare, Ernaudan de Gastagnac și Yann Le Gallic trăgeau de zor în masa de șerpi negri, în timp ce Padin și La Fortune se văicăreau care mai de care:

— Aoleu! Măculiță! Aoleu! Ce țară nenorocită! Ciceron se pregătea să plonjeze din nou.

Floris îl opri cu un gest.

— Nu, de idiotul ăsta mă ocup eu! mormăi el dezbrăcându-se de tunică.

Ochiul de mătasea broaștei se închise deasupra lui. Floris înotă pe sub apă scoțând din timp în timp capul ca să emită țipătul ascuțit învățat de la Ciceron.

— Foarte bine, bavo.... Misiu fațe ca sălbații! îl felicită Ciceron, mândru nevoie mare de „elevul” său.

Acesta îl trăgea după el pe Jéodard, ca pe un sac de cartofi.

— Hai, mișcă-te... Va să zică, orice-aș face, îmi este scris să mi te încurci mereu în picioare!

Jéodard se trânti pe patul de mușchi.

— Ah, mulțumesc domnule de Portejoye... Mulțumesc... De fapt nu prea înțeleg ce mi s-a întâmplat și cum de m-am trezit în apă până la gât!

— Nici eu, domnule, nu înțeleg ce cauți aici... de fapt te-am salvat de veninul șerpilor ca să-mi spui ce dracu făceai aici?... Nu cumva mă urmăreai, împreună cu domnii aceștia, aici de față? tună Floris în timp ce ochii îi fulgerau de mânie.

Ernaudan se puse între ei.

— Domnule, Louisiana este mare...

Floris ricană:

— Cum bine spui, domnule, e de zece ori cât Franța! Ar trebui să avem loc berechet cu toții... or eu nu pot face un pas fără să mă ciocnesc de dezagreabila voastră prezență...

— Să-mi fie cu iertare, domnule, dar suntem liberi să ne plimbăm pe unde ne place.

Floris îl fulgeră cu o privire asasină.

— Plimbările voastre îmi displac din cale afară și voi ști să vă împiedic de a ne mai spiona!

Două săbii țâșniră din teacă în aceeași clipă. Cu riscul de a fi străpuns, Adrien se aruncă între cei doi spadasi.

— Domnilor, vă implor, nu vă duelați!

— Dă-te la o parte Adrien! tună Floris făcând mulinete furioase.

Dar Adrien își încrucișă calm brațele.

— Nici nu mă gândesc! Ucide-mă și după aceea ești liber să duelezi cât poțestești... înfruntarea voastră este stupidă. Ne aflăm în jurul unei mlaștini, departe de orice așezare omenească. Dacă unul dintre voi este rănit, n-avem cu ce vă dezinfecța plaga și veți face cangrenă... Mai bine lăsați-mă să vă propun un târg!

Autoritatea calmă a lui Adrien îl potoli pe Floris, care își băgă sabia în teacă. Yann Le Gallic îl imită. Ceilalți făcură cerc în jurul lui Adrien. Cu toții ardeau de nerăbdare să-i audă propunerea.

— De aici înainte fiecare dintre voi este liber să facă ce va voi și să se ducă unde va voi, dar nu avem voie să ne apropiem unii de alții la mai [mult de](#) trei sute de picioare... Pe scurt, să păstrăm distanțele... Dacă vă învoiți, fratele meu este gata să nu vă mai provoace la duel; nu-i așa, Floris?

Acesta mârâi răutăcios.

— Pentru astăzi, treacă-meargă, mă învoiesc... cu condiția ca domnul du Rocher să nu se mai înece una-două! Dar nu care cumva să vă apropiați mai mult de trei sute de picioare, altminteri, chit că-mi voi petrece restul zilelor la Bastilia, vă fac chisăliță pe toți trei.

— Pe onoarea noastră de gentilomi, primim târgul. Nu-i așa domnilor? se întoarse Ernaudan spre tovarășii săi.

— De-acum se descurcă fiecare pe cont propriu! preciza Jéodard scuturându-și veșmintele de apă.

Yann Le Gallic se mulțumi să dea din cap, fără o vorbă.

Neliniștit, Floris păli. Prin sinceritatea lui, dintre cei trei претенdenți ai Baptistinei, acesta i se părea cel mai redutabil.

Toată lumea încălecă. Grupul condus de Floris și Adrien se afla în frunte. Floris se întorcea întruna, să vadă dacă rivalii lui se țin de cuvânt. Ernaudan de Gastagnac îl urma la distanța convenită. Yann Le Gallic îi așteptă să se depărteze trei sute de picioare și dădu și el pintoni calului. Într-un târziu, porni la drum și Jéodard, escortat de Padin și La Fortune.

Sătul să mai facă poliție cu ei, Floris ridică din umeri și își lansă alezana în galop întins, nerăbdător să ajungă odată la misterioasa țintă a călătoriei lor, plantația. Printre copaci începea să mijească o zare albicioasă. Smâncurile se uscau văzând cu ochii. Ieșind la câmp deschis, Floris își miji uimit pleoapele. În fața lor, cât vedeai cu ochii, sub soarele nemilos se întindea un covor de un alb imaculat. Cazacul exclamă entuziasmat:

— Boiernașilor, visez eu sau ce vedem este aievea? Parc-ar fi o mantie pufoasă din fulgi de nea!

Feodor exprima cu glas tare simțământul tuturor. Se aflau în Louisiana sau în Ucraina?

Floris și Adrien priveau cu nesaț capsulele întredeschise. Doar un câmp de trandafiri albi ar fi putut rivaliza în splendoare cu priveliștea plantației de bumbac. De-aici încolo, surprizele promiteau să se țină lanț. Culesul era în toi, dar proprietarul acelor locuri trebuie să fi fost un original, pentru că angajase nu numai bărbați de culoare, ci și femei cu pielea albă.

În marginea câmpului tocmai se încărca o căruță.

— Unde se află reședința stăpânului vostru? îl întreabă Floris pe vizitiu, un negru vânjos, cu pălăria trasă pe ochi.

Fără să ridice capul, acesta se mulțumi să arate cu mâna în direcția unui pâlț de arbori.

Cei șase cavaleri porniră la trap într-acolo. Curând, printre copaci se ivi o clădire joasă din scânduri de chiparos, înconjurată de un părculeț destul de îngrijit, în care se intra pe sub o barieră cam rudimentară, instalată de foarte curând, după cum părea să indice albeața lemnului proaspăt geluit. Fără a fi luxoasă, reședința se arăta îndeajuns de confortabilă. În curte, într-un ȋarc împrejmuț de cactuși imenși, încărcați cu fructe comestibile, pășteau câteva capre. Deodată Floris tresări. Căpetenia vâslașilor negri tocmai traversa ȋarcul.

Adrien îl strigă:

— Salut prietene, precum vezi, tot ȋi-am dat de urmă!...

Pe chipul flăcăului păru să treacă o umbră. Privindu-l fix, șovăi să răspundă.

— Nu fi fică la tine... poți ai încledele... sunt plieteni la mini! se umflă în pene Ciceron.

Floris descăleca.

— Doream să vă mulțumim, ȋie și tovarășilor tăi, pentru că ne-ați scăpat de crocodili acolo, pe Mississippi...

Fără să pară a-l asculta, negrul privea preocupat într-o direcție anume, peste umărul lui Floris. Mirat, acesta întoarse capul. La distanță respectuoasă, Ernaudand, Jéodard și Yann Le Gallic așteptau călare.

Enervat, Floris îi spuse interlocutorului său:

— Lasă-i în plata Domnului de neisprăviți!

Descumpănit, negrul se hotărî totuși să dovedească că nu era surdo-mut:

— Ei... jandalmi?

— Ei ași... se plimbă, atâta tot... ȋine, băiete, ia pentru tine și pentru oamenii tăi!

Floris îi întinse o pungă doldora de bani. Tânărul își clătină capul cu păr scurt și creț ca blana de astrahan.

— Mulțumesc, misiu... nu esti niveie... La levedele, misiu...

Și făcând stânga-împrejur, porni grăbit spre casă.

Din ce în ce mai intrigati, Floris și Adrien se luară după el.

— N-ai vrea să ne anunți stăpânului tău... am dori să-i prezentăm omagiile noastre?!... întreabă Adrien.

— Stăpân' nu acas'!

Și zdrahonul se postă cu brațele încrucișate dinaintea peristilului, susținut de două coloane. Era limpede că n-avea de gând să-i lase pe cei doi gentilomi să pătrundă înăuntru.

Floris însă nu se dădu bătut. Zâmbind cu nevinovăție cerberului, îl întreabă, pe cât putea el mai mieros:

— Fii bun, prietene, și spune-ne numele tău, ca să știm pentru cine să ne rugăm cu recunoștință!

Flăcăul șovăi o clipă. La urma urmei întrebarea era cât se poate de inocentă. Răspunse din vârful buzelor:

— Pă mini... Jeannot, misiu!

Adrien interveni cu blândețe în discuție:

— Ni s-a spus că ești om liber, Jeannot?!

Flăcăul își înălță mândru fruntea.

— Da, misiu, aiți toți libeli. Stăpâna la noi foalte buna libelat la noi toți!

— Așa ni s-a spus și nouă... Dar cum o cheamă pe stăpâna ta, își reluă Floris atacul.

Jeannot își mușcă buzele. Îl luase gura pe dinainte. Holba ochii disperat, neștiind cum să iasă din încurcătură.

— Lasă, Jeannot, îi primesc eu pe acești domni!

În peristilul umbros se ivise o femeie înaltă, înveșmântată în negru din cap până-n picioare. Jeannot avu o tresărire de nemulțumire, sesizată prompt de Floris și Adrien.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnilor? continuă misterioasa făptură cu chipul ascuns sub faldurile unor văluri negre. Vorbise cu glas abia șoptit, și totuși se simțea că are un accent străin. Adrien sui o treaptă ca să audă mai bine.

— Îngăduiți, doamnă, să ne prezentăm. Sunt contele Adrien de Villeneuve-Carames și domnul acesta este fratele meu, marchizul Floris de Portejoye. Nu dorim decât să mulțumim stăpânului sau stăpânei acestor locuri pentru binele făcut nouă de acest credincios slujitor.

Femeia în doliu rămase în penumbra verandei. Clătină ușor din cap și câteva șuvițe negre, lungi, și buclate, se revărsară de sub văluri.

— Iertați-mă că vă vorbesc în șoaptă, domnilor, dar mă aflu puțin răgușită... Sunt canonica de Nedgemn, am renunțat la bunurile lumești ca să plâng îndoliată o mare durere... Verișoara mea, doamna de Gongibourno, de origine italiană, ca și mine, a moștenit această plantație de la răposatul ei soț... Acum e dusă într-o călătorie... La întoarcere am să-i povestesc despre amabila voastră vizită, dar, vă rog, aveți bunătatea și pe viitor nu ne mai tulburați pacea, verișoara mea este văduvă ca și mine și dorim să trăim în singurătate, departe de ochii lumii, cu rugăciunile și cu durerea noastră...

Pe Floris îl încerca o ciudată stinghereală. Nu-și putea lua ochii de la mâinile călugăriței care, pe când vorbea, își crispa spasmodic degetele lungi și albe. Floris simțea nelămurit că ceva din ființa ei era cunoscut, fără să-și poată defini impresia neplăcută. Ca să-și alunge instinctiva neliniște, scutură din cap și făcu un pas înainte.

— Iertată fie-mi indiscreția, doamnă, dar aveți idee dacă doamna de Gongibourno se afla sau nu la bordul ambarcațiunii care ne-a salvat de la pieire?

Floris simți că dinăuntrul vălurilor femeia îl cerceta cu ochi sfredelitori.

— Nu aș ști să vă răspund... Și acum vă rog să nu vă supărați, domnilor, dar nu vă pot invita să intrați în casă... știți două femei cucernice, locuind singure, nu au voie să își primejduiască reputația. Adio, domnilor...

Canonica schiță o scurtă reverență. Floris și Adrien o salutară cu o adâncă plecăciune. Până să-și îndrepte ei spinările, se și făcuse nevăzută.

Odată intrată în casă, cucernica femeie își zvârli cât colo vălurile. Dacă le-ar fi stat în putere să o vadă în acea clipă, Floris și Adrien, care în viața lor nu știuseră ce-i frica, s-ar fi înfiorat cu siguranță. Ochii plumburii îi sticleau sinistru, paloarea cadaverică a chipului contrasta violent cu pletele ca pana corbului, risipite pe umeri ca niște șerpi întărâtați. Frecându-și triumfător palmele una de alta, izbucni într-un sălbatic hohot de râs și se precipită spre fereastră. Ridicând cu băgare de seamă un colțișor al plasei de muselină, privi în urma celor doi gentilomi care se îndreptau spre caii lor.

— Ha-ha! Tocmai ei... Ei... rânji călugărița. E prea frumos, nu pot să cred. Care va să zică există totuși diavol pe lumea asta, ha ha! Am să mă răzbun... Mai întâi pe tine, Floris... Floris și apoi pe Ea... Doamna face pe mărinimoasa cu mine... Las' că vede ea... O să-și muște mâinile... Ha! Am să-i pedepsesc pe amândoi!

— Tlebuie plevănim la plinșes!

Canonica tresări. În încăperea se ivise Jeannot. Flăcăul se cumpănea când pe un picior când pe altul, scărpinându-se în cap cu un aer încurcat. Canonica îl repezi, furioasă:

— Ce mai vrei, coloratule?! Mă enervezi. Calci ca o pisică, de nu te aude nimeni când intri și când ieși pe o ușă, spion nenorocit ce ești... Îți interzic să-i dai de știre. Doamna se întoarce mâine. O să ai tot timpul să-i spui atunci... Trala-la-la-la!

Canonica părăsi salonul și se îndreptă spre camera ei fredonând o melodie la modă. Ha, ha! Viața în colonie promitea să devină palpitantă.

Cei șase cavaleri se depărtau la pas pe drumul prăfos.

— Înălțimile voastre sunt mulțumite de ce-au aflat? întrebă Grégoire căruia îi plăcea să-și trateze din când în când stăpânii cu exagerată deferență.

Floris nu-i răspunse. Încruntat privea pieziș spre „următorii” săi care pătrundeau, la rândul lor, în parcul de unde ei tocmai ieșiseră.

— Călătorie sprâncenată! mârâi tânărul printre dinți.

Dus pe gânduri, Adrien tăcea și el. După un timp se întoarse spre prietenii lor.

— Hâm... spuneți-mi, prieteni, ați văzut-o și voi pe călugărița aceea... cum vi se pare?
Li Kang își clătină codița.

— Cele șaptezeci și două de piscuri ale neprihănirii nu pot fi atinse de mîta cu șapte cozi ce nu privește soarele în față.

Uneori doctele maxime ale chinezului deveneau de neînțeles pentru muritorii de rând. Ciceron se scărpină în vârful capului. Ca și sfântul Toma, nu credea decât în ceea ce auzea cu urechile și vedea cu ochii. Bravul flăcău își bătu calul pe grumaz și strângând din coapse îl determină să înainteze până în dreptul lui Floris.

— Plivește, misiu... stlaniu... Jeannot foarte glăbit!

Orbiți de soarele încă foarte puternic la acel ceas al după-amiezii, Floris și Adrien își mijiră ochii. În dreapta lor, capul unui călăreț se ivea din când în când pe deasupra unui lan de trestie de zahăr. Ciceron nu se înșelase. Într-adevăr, Jeannot se îndrepta în galop nebun spre plantația de bumbac.

Curioși, Floris și Adrien îmboldiră caii și se luară după el. Jeannot se opri în dreptul culegătorilor și dădea scurte instrucțiuni vizitilor de la șaretele trase de măgari. La ordinul lui, culegătorii, atât negrii cât și femeile albe, lăsară baltă culesul părăsindu-și coșurile cu bumbac în mijlocul plantației. Între timp, Jeannot dăduse pintenii calului și, tăind-o de-a dreptul peste câmp, pornise ca o săgeată spre apus.

— Gata, ați isprăvit treaba? întrebă Adrien cu un zâmbet larg, apropiindu-se de culegători.

Aceștia tăceau mîlc. Enervat de muțenia lor, Floris își opri calul în dreptul unei grășane cu pielea ca spuma laptelui. Aceasta voi să-l ocolească, dar cu iuțeala fulgerului Floris descălecă și îi tăie calea.

— Bună ziua, draga mea... vorbești franțuzește ori ești și tu o italiancă de-a călugăriței voastre? o întrebă Floris pe limba lui Petrarca.

Grăsana pufni în răs.

— Îhî, d'apăi cum? Nu-ți bate capu' frumosuli, io vorbăsc ca din carte, mîncate-ași, mă jur pă mama care m-o lepădat pă piatra goală din insula Saint-Louis, așa că, zâi pă' șleau, cari-i treaba, da' rapide!

Cu mâinile puse în șold femeia îl privea șăgalnic. Părea o fire veselă și deschisă.

— Sunteți de mult timp aici, în Louisiana?

Adrien descălecă și el. Grăsana șovăi și după o scurtă clipă de gândire, răspunse:

— D'apăi... mda, așa și așa...

Prudente, tovarășele ei de corvoadă se depărtaseră lăsând-o să îl înfrunte de una singură pe străinul care, după cât se vedea, nu prea era pe placul lor.

— Și vă convine să trăiți așa, izolate? continuă Floris dialogul pe un ton sfătos.

— D'apăi... mda, așa și așa...

Era clar că se temea să nu spună ce nu trebuie.

— Nu cumva ai venit cu *Frumoasa din Louisiana*? o întrebă abrupt Adrien, mânat de o inspirație subită.

Grăsana se holbă pe rând la cei doi frați.

— Cum... cum ai zâs? Care Frumoasă, ce Frumoasă?

— Așa se numea o corabie care a dispărut în largul Golfului Mexic, o lămuri abătut Floris.

— Aha... d'apăi mde, nu'ș ce s'zic... Ei, taci că sunteți simpatici foc, să mor io!

Grăsana râdea de se prăpădea. Apucându-și coșul de toartă le întoarse spatele. Din mers, Floris o înșfacă de braț strângându-i-l ca-ntr-un clește.

— Aoleo! Dă-mi drumu' fire-ai al morții să fii!

Grăsana se răsucea căznindu-se să scape din mîna lui.

— Pariez că știi să-mi spui unde putem da de doamna de Gongibourno? o întrebă amenințător Floris.

— D'apăi... mda, adică nu, nu... Șade mereu singurică și la ceasu' ist o hi pe insula ei...

— Insula ei?

— D'apăi mda... adică... haidi omuli, dă-mi drumu'... nu mai apuc nici o lîngur' di supă... ia-n auzi clopotu'd' veșernie... ziua bună... Aoleo, păcatili mei, da ș' mai vrei acu'?

Floris o strîngea din ce în ce mai tare de braț.

— Vreau să știu cum te cheamă!

— D'apăi... ăăă... Dédé, tânăru' meu domn.

Floris își apropie obrazul de al ei. Tulburată de fulgerele verzi din ochii lui, grășana clipi speriată.

— Îmi plăci, Dédé, așa că ascultă bine ce-ți spun. Dacă auzi cumva vorbindu-se de domnișoara Baptistine de Villeneuve sau Baptistine Bourguignon și mai cu seamă dacă auzi că se află în primejdie, trimite-ne pe dată vorbă la hanul „Leul de Argint” din Noul Orléans... Ai priceput? O să te alegi cu o recompensă grasă... Ține bine minte numele ăsta, BAPTISTINE BOURGUIGNON!

Floris dădu drumul femeii care încremenise. Sări în spinarea calului și se depărtă urmat de Adrien și de prietenii lor. Călăreau în tăcere. Fiecare se gândea la ale lui. Ziua fusese lungă și grea. Rupți de foame, se opriră la o crâșmulică deschisă în pofida orei târzii, din apropierea orașului, și hăpăiră cât ai clipi o supă de varză cu ou bătut, numită pompos „Supă a Fecioarei” și câteva broaște la proțap.

Trecuse de mult de miezul nopții, când ajunseră în oraș. Frânți de oboseală, cei șase cavaleri descălecară în fața hanului.

— Mulțumesc pentru ajutorul dat, Ciceron... Poftim cei zece scuți promiși, îi meriți cu prisosință, i se adresă Adrien inimosului negru.

Acesta își tot muta greutatea trupului de pe un picior pe altul, fără a se clinti din loc.

— Dacă misiu vlea... Eu pot culcat pe plag la tini și făcut mici munci pentlu tini și misiu Flois... Cicelon libel... Tu dat la el doal cât umplu bulta...

Adrien se întoarse spre ceilalți:

— Voi ce părere aveți, prieteni?

Li Kang clătină demn codița.

— Valea celor Nouăsprezece Coline va fi mai lesne de traversat în tovărășia Peștelui cu Solzi de Noapte!

Ochii micuțului chinez sclipeau șiret.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, boiernașule, să-l luăm cu noi pe Ciceron și mă prind să fac din el un adevărat ucrainean!

Însoțită de o formidabilă strângere de mână, această promisiune a lui Feodor păru să-l fascineze pe cel în cauză.

— Găsiți-i o saltea de paie, prieteni, și haideti să urcăm tiptil spre camerele noastre, ca să nu trezim pe nimeni, șopti Adrien, binecrescut ca totdeauna.

A doua zi de dimineață, Floris aproape că nu se miră să afle că în lipsa lor bătrâna Elisa dispăruse!

Capitolul VI

— la să vedem... ahî... ahî... Ați spus domnul sau doamna de Gongibourno... Ahî... Ahî... de-abia ne mai descurcăm în hârțogăria asta... ce să-i faci, colonia se dezvoltă... ahî... ahî...

Domnul de Caresse tușea mai-mai să-și dea duhul. Floris clocotea de nerăbdare. Se stăpânea cu greu să nu risipească cu o lovitură de picior munții de registre de pe minusculul birou al funcționarului de la cadastru. De n-ar fi fost Adrien, ar fi plecat de mult în goana calului și cu siguranță că, lăsându-se călăuzit de instinct și intuiție, ar fi dat de urma Elisei, minuscul fir al Ariadnei capabil să îi conducă până la cealaltă fugară, numai că fratele lui mai mare ținuse morțiș ca în prealabil să își ia toate măsurile de precauție și să obțină toate informațiile necesare. Inevitabil ancheta lor îi adusese în fața lui de Caresse. Acestuia îi revenea dificila misiune de a înregistra pentru cancelaria regală toate cumpărările și vânzările de terenuri, toate concesionările.

Cufundat în pergamentele lui, domnul de Caresse își puse bicicletele pe nas.

— Ahî... Ahî... cum să mă mai descurc aici... colonia s-a populat considerabil... Gândiți-vă și domniile voastre... Registrul numelor se îmbogățește proporțional cu căsătoriile și nașterile consemnate de mine... De unul singur nu mai fac față... Ahî... Ahî... Dumnezeu mare, cum de-am putut răci în halul ăsta pe o asemenea caniculă... ahî... Numai în Noul Orléans numărăm de-acum o mie două sute de suflete dintre care două

sute sunt soldați.

— Cu cei de culoare cu tot? întrebă Adrien.

Domnul de Caresse îl privi pe deasupra lentilelor de la ochelari cu o mirare vecină cu stupoarea.

— Nu, domnule, bineînțeles că nu... pe ei nu-i socotesc la capitolul suflete... Ahî... ahî... În oraș să tot fie vreo patru sute de sclavi... Desigur însă că pe plantații numărul lor este cu mult mai mare...

— Dar negri liberi, câți aveți? se interesă Floris.

— Păi... aici în Noul Orléans sunt foarte puțini, cel mult o sută... Bun, ia să vedem, care era celălalt nume... ah, da, canonica de Nedgemn... ahî... dincolo de mlaștina Bayou Mantchac... nu, nu figurează... Ah, ba da, am greșit! exclamă deodată domnul de Caresse, mirat el însuși de o asemenea incredibilă victorie.

De emoție, Floris simți că i se răcesc mâinile și că i se golesc obraji de sânge.

— Poftim! Priviți! continuă victorios domnul de Caresse bătând cu indexul în registrul său. Am aici semnătura doamnei de Gongibourno... Parcă îmi amintesc că a venit la mine acum vreo lună cu toate actele doveditoare cum că pământurile acelea îi aparțin... Da, da... asta este... douăsprezece mii de acri¹⁷ între Râul Roșu și Bayon Mantchac... Nu mai începe nici o îndoială... Această doamnă de Gongibourno a încasat și contravaloarea unei scrisori de credit, zece mii de livre¹⁸, pe care i-a schimbat pe loc în plăști de carton¹⁹. Eu nu mă aflu la cadastru când s-a prezentat persoana în cauză... A primit-o și s-a ocupat de ea copistul meu, domnul Peluche, dar se pare că totul era în perfectă regulă... Dar de ce, aveți cumva vreo obiecție? se neliniști brusc domnul de Caresse..

— Nu, domnule, ferit-a sfântul! se grăbi să-l liniștească Adrien, dar suntem pur și simplu în căutarea unei verișoare depărtate... Fiți bun și chemați-l o clipă pe copistul vostru, ca să ne-o descrie pe această doamnă de Gongibourno.

— Cu toată plăcerea, domnule!

Un minut mai târziu, domnul Peluche își rememora vizita italienei la cadastru.

— Ah, cum să nu, îmi amintesc perfect de doamna de Gongibourno... O persoană corpolentă... Înveșmântată din cap până în picioare în doliu, fiind văduvă după câte m-a lăsat să înțeleg. Deși obrazul îi era acoperit cu o voaletă, mi-am dat seama că era destul de în vârstă, mă rog, cred că avea spre cincizeci de ani...

— Cincizeci de ani! exclamă năucit Floris.

— Da, domnule... avea părul cărunț bine.

Floris simți că se învâрте camera cu el. Deziluzia era totală. Așadar porniseră pe o pistă greșită. Insesizabila Baptistine se evaporase pe malurile Mississippi-ului.

Parcă i se pusese o greutate pe inimă. Se apropie de fereastră. Nu departe undele fluviului scliffeau în soare. Ca în fiecare din ultimele trei dimineți, dinspre ocean răsună același bubuit surd. Misteriosul zgomot începea să-i calce pe nervi pe locuitori.

— S-a aflat sursa acestui fenomen sonor, domnule? îl întrebă Floris pe domnul de Caresse, în timp ce își închidea tacticos registrele.

— Nu, domnule, ahî... guvernatorul a poruncit o anchetă... dar soldații n-au găsit nimic... ahî... ahî... Cu ce altceva vă mai pot fi de folos, domnii mei?

— Ne-ar place să ne stabilim aici... spuse pe nepusă masă Adrien apropiindu-se de o hartă agățată de perete.

— Ahî... aici, în Noul Orléans?

— Da, sau poate încă mai departe... am putea cumpăra o plantație sau lua în concesiune terenuri pe care să le defrișăm, numai că nu cunoaștem de fel regiunea și nici țara!

Floris știa din experiență că Adrien nu vorbea niciodată la întâmplare. Îl privi curios să afle ce se ascundea în spatele acelei neașteptate afirmații. Fericit, domnul de Caresse își împinse ochelarii pe nas și luă în mână o trestie de bambus. Louisiana era marea lui pasiune.

— Priviți, domnilor... Colonia e împărțită în nouă districte: Noul Orléans, unde ne aflăm

¹⁷ Un acru reprezintă circa cincizeci de arii.

¹⁸ Circa patruzeci de mii de livre.

¹⁹ Monedă curentă în Louisiana.

noi, și celelalte... Biloxi... Mobile... Alabamas... Natchitodez... Yazoux... Natchez... Arkansas și acolo sus, Illinois.

Asemeni unui dascăl de școală, domnul de Caresse indica districtele cu vârful trestiei. Aidoma unor elevi silitori, Floris și Adrien își ascultau cu atenție profesorul.

— Illinois-ul, pe care îl vedeți aici, este cel mai bogat dintre toate... aproape tot grâul nostru provine de acolo... Fără Illinois noi cei de aici am muri de foame... Și în Arkansas pământurile sunt mănoase, dar și mai izolate... Nu cred să avem acolo mai mult de două sute de plantații... O concesiune luată în zonă v-ar costa o nimica toată.

Adrien îl întrerupse pe de Caresse.

— Îngăduiți-mi o întrebare, domnule... După părerea voastră, cam câți suntem cu totul, aici, în colonie?

— Greu de apreciat, domnule, ahî, ahî... dar să tot fie vreo cinci mii de albi și cam vreo trei mii de sclavi, ceea ce pentru un teritoriu gigantic ca acesta este floare la ureche. Ahî... Desigur, nu i-am pus la socoteală pe sălbatici²⁰... Nimeni n-a explorat sistematic întreaga Louisiana, domnilor... nimeni, nici măcar părintele Jacques Marquette când a coborât pe firul Mississippi-ului, acum optzeci de ani... Ah! acea epocă, domnilor, epoca marilor pionieri... Părintele acela iezuit, ce bărbat!

— Va să zică el a descoperit Mississippi-ul? întrebă Adrien.

Domnul de Caresse tuși încurcat.

— Ahî, ahî... ca să spun drept, ahî, ahî... cel dintâi a pus piciorul aici Hernando de Soto, în 1540... dar ahî, norocul nostru a fost că spaniolul a dat ortul popii și că regelui Spaniei numai de asta nu-i ardea, altminteri nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce ar fi urmat. Ahî... În sfârșit, Dumnezeu să-l odihnească totuși în pace.

— Vrei să spui că europenii au ajuns în Louisiana încă din 1540? se miră Floris.

— Ahî... întocmai, domnule... Cum vedeți, un veac și mai bine acest teritoriu a fost dat cu desăvârșire uitării... de-abia în 1672, părintele Marquette și Louis Jolivet, un tip din Québec, însoțiți doar de câteva piei roșii, au pornit din Noua Franță²¹, au traversat lacul Delfinului²², au coborât pe râul Vulpilor și pe Wisconsin... ce curaj pe ei, vă dați seama... ahî... nimic nu le garanta supraviețuirea în pustietățile spre care se aventurau... și într-un târziu au ajuns la Mississippi... de acolo și-au urmat călătoria pe firul apei doar până la Arkansas și, nemaexistând nici un dubiu că fluviul se vărsa în Golful Mexic, au făcut cale întoarsă ca să ducă vestea cea bună în Québec.

— Cu alte cuvinte, Louisiana aparține Majestății Sale datorită părintelui Marquette.

— Nu chiar... domnule, căci părintele s-a prăpădit și Cavelier de La Selle a fost cel care a organizat adevărata expediție și a ajuns până aici în Golful Mexic... ahî... ahî... Tot el, în a noua zi a lui aprilie 1682, a poruncit să fie înălțată și o coloană de piatră care să ateste cum că Louisiana este colonie franceză... ahî... ahî... Ah, domnilor, unul dintre tovarășii de drum al lui Cavelier mi-a repetat cuvânt cu cuvânt discursul ținut de explorator cu acea măreață ocazie: „În numele Prea Înaltului, Prea Puternicului și Prea Binecuvântatului principe, neînvinsului și gloriosului Ludovic cel Mare, prin voia lui Dumnezeu Rege al Franței și al Navarei, al paisprezecelea purtător al acestui ilustru nume și în virtutea înscrisului Majestății Sale... ahî... ahî... pe care vi-l înfățișez aici, dar care nu poate fi citit de oricine, am luat acum în stăpânire, în numele Majestății Sale și al urmașilor săi la Coroană, această țară, Louisiana, cu mările, porturile, orașele, satele, minele, mineralele, lacurile cu pește, pâraiele și râurile de pe întreg cuprinsul numitei Louisiana... ahî... ahî... de-a lungul râului Colbert, zis și Mississippi, toate acestea cu încuviințarea indienilor Chauessnon, Chicachas și a altor populații locale, pe temeiul încredințării că suntem cei dintâi europeni care au coborât sau urcat vreodată cursul râului Colbert... ahî... ahî... protestând astfel împotriva oricui ar voi pe viitor să ocupe această țară prejudiciind drepturile Majestății Sale. Pentru care îi iau ca martori pe toți cei prezenți și cer notarului aci de față să ia act de cele declarate de mine.” Ahî... ahî... Ah! Ei da, domnilor... datorită lui Cavelier de La Selle, Louisiana se întinde astăzi de la nesfârșitele prerii ale Noii Franțe până la Golful Mexic.

²⁰ Indieni.

²¹ Canada.

²² Lacul Michigan.

Celor doi frați nici prin cap nu le dădea să se amuze de entuziasmul patriotic al domnului de Caresse. Dimpotrivă chiar, povestirea lui îi emoționase profund. Lui Floris i-ar fi plăcut grozav să se fi numărat printre însoțitorii lui Cavelier de La Selle. Sentimentul că nu mai era nimic de descoperit, de explorat sau de făcut, îl mână. Îi fusese dat să trăiască într-o epocă tristă, în care aventura, nelipsita lui prietenă de odinioară, îl părăsise probabil pentru totdeauna. Oftă adânc.

— Și aici, spre soare-apune, teritoriile astea cui aparțin?

— Acolo se află Noul Mexic și Tucarcas²³, domnilor, ținuturile Apașilor și ale indienilor Paducas²⁴, ținuturi virgine și pare-se foarte primejdioase... teoretic ele aparțin tot coloniei noastre... ahî... ahî...

Floris își plimbă degetul pe hartă.

— Credeam că Louisiana este de zece ori cât Franța?

— Ahî... nu, domnule, este cu mult mai mare, cine poate ști cu exactitate? Ahî... poate că se va afla peste o sută de ani, când totul prin partea locului va fi fost explorat până la fruntariile dinspre soare-apune, unde se înalță piscurile veșnic înzăpezite pe care cei de aici le numesc Munții Stâncoși.

— Și aici, spre răsărit? întrebă Adrien.

— Ah, acolo unde țineți degetul nu vă mai aflați în Louisiana, admise cu părere de rău domnul de Caresse... ahî... ahî... acelea sunt teritoriile englezilor... Pennsylvania, Vermont, Massachussets, New Jersey și fostul New Amsterdam, devenit New York. Spre sud se întinde Virginia, a cărei parte de apus ne aparține nouă și cele două Caroline... ahî... ahî...

— Și această impresionantă peninsulă este Florida, nu-i așa? se interesă Floris.

— Da, domnule... aparține spaniolilor... Ce loc minunat... și Florida ar fi putut fi a noastră... ahî... ahî... din păcate însă, între noi fie vorba... ahî... ahî... poate că mă înșel eu, dar spre deosebire de răposatul rege, Majestatea Sa nu pare să-și dea prea bine seama de însemnătatea coloniei noastre... Adevărul este că ne simțim cam singuri și cam părăsiți...

Posomorât, domnul de Caresse tăcu strângând din buze, el însuși mirat de îndrăzneala cuvintelor sale. Floris zâmbi nostalgic. Parcă-l vedea pe Prea Iubitul meditănd de unul singur în tăcerea vătuită a cabinetului secret de la Versailles. Într-adevăr, ce putea înțelege Ludovic al XV-lea din fascinația acelei țări prea calde și prea depărtate? În pofida rivalității lui amoroase cu regele, Floris nutrea față de acesta sentimente contradictorii. Chiar dacă ranchiuna și gelozia umbriseră prietenia lor din tinerețe, respectul față de suveranul său rămăsese intact.

În urechi îi răsună încă și acum binecunoscutul glas răgușit al lui Frérot: „Floris, prietene... ce noroc pe tine să fii liber... să nu depinzi de nimeni și de nimic... te numesc marchiz de Portejoie! Fie ca acest nume să-ți aducă ție și urmașilor tăi veșnică bucurie...”

Adrien îl smulse din visare, adresând o nouă întrebare domnului de Caresse:

— Și aici, spre sud, insulele astea din Golful Mexic ale cui sunt?

— Ah! acela este Golful Barataria... ahî... ahî... Aceasta este Insula Pisicii, pustie după câte știu eu... iar acelea, Marele Pământ și Marea Insulă, sunt bârlogul piraților de pe coastă!

— Nu se poate! exclamă Floris. Cum, toată lumea știe care le este ascunzătoarea și nimeni nu se gândește să-i dea afară de acolo?

Domnul de Caresse păru din cale afară de mirat.

— Păi de ce să-i dea afară? E drept că uneori se mai leagă de corăbiile noastre, dar numai în cazuri cu totul și cu totul excepționale. În schimb, îi vânează sistematic pe englezi, împiedicându-i să pătrundă prin Delta Mississippi-ului până la noi... ahî... ahî... Vedeți dumneavoastră, domnilor, Noul Orléans este prea puțin apărat... Și ca să revenim la oile noastre, ascultați sfatul meu, reluă de Caresse bătând cu palma în hartă...

Floris și Adrien tresăriră. Luându-se cu vorba, uitaseră cu desăvârșire de „obiectul” discuției lor.

²³ Texas.

²⁴ Colorado.

— Cumpărați o duzină de sclavi frumoși, din Senegal, puteți găsi de vânzare cu două sute sau chiar, tocmindu-vă la sânge, cu o sută optzeci de plăști de carton²⁵ bucata! și îi puneți să defrișeze terenul pe care îl luați în concesiune... de pildă... aici! Degetul domnului de Caresse indică un punct din vecinătatea lacului Pontchartrain.

— Zona e avantajoasă și pentru că în lac se găsesc scoici foarte gustoase, cam fade, pentru că apa lacului e dulce, dar foarte hrănitoare.

Această ultimă informație fusese oferită, cu amabilitate, de domnul Peluche.

Floris și Adrien le mulțumiră celor doi funcționari și își luară rămas bun de la ei. Afară îi așteptau Feodor și Li Kang. Timp de patru traversări Piața Armelor. Era zi de târg. Pe tarabele supraîncinse de soarele torid, mărfurile erau pudrate de praful portocaliu răscolit din țarină de picioarele mușterilor. Dinspre ocean răsunau la intervale regulate acel straniu, și neliniștitor bubuit, dar lumea își vedea de treabă fără să-i mai dea atenție. Prin apropiere nu se afla nici un vulcan și nimeni nu auzise vorbindu-se de vreun cutremur în acea parte a lumii.

Floris și Adrien le salutară de la distanță pe vicontesa Marie-Blanche și pe Juliette de la Buissonnière, care făceau cumpărături, precedate și escortate de câte două sclave trușe.

Nu departe de ele, marchiza de Vaudreuil alegea raci vii dintr-un coș, scoțând câte un mic țipăt ori de câte ori unul din aceștia își întindea cleștii spre degetele ei delicate. Marchiza era însoțită de nostima Bossi, căreia Floris îi zâmbea discret. Împrejurul soției guvernatorului roia slugarnic o curte în miniatură. Câțiva negrișori stilați îi apărau albeața imaculată a tenului ținându-i deasupra capului un baldachin din catifea. Doamnei de Vaudreuil i se făcuse probabil dor de o partidă de table, pentru că, dând cu ochii de Floris, îi făcu un semn cu evantaiul. În dimineața aceea însă lui Floris nu-i ardea de aventuri galante. Se mulțumi să o salute respectuos dar de la distanță. La un pas de el, doamna Gobal și câteva din pensionarele ei cumpărau pepeni. Carlotta se apropiase de cuștile cu păsări colorate care își cântau de zor trilurile melodioase. Observându-l pe Floris, frumoasa quarteronă își însenină privirea. Tânărul o salută ceremonios.

Doamna de Sainte-Hermine, care nu rata nici un prilej de a turna gaz peste foc, îi atrase de îndată atenția marchizei de Vaudreuil.

— Ați văzut ce neobrazare, doamnă marchiză? Domnul de Portejoie i-a tras pațachinei ăsteia o plecăciune mai adâncă decât primei doamne a coloniei.

Remarca era mai mult decât perfidă. Doamna de Vaudreuil se încruntă. Între timp, Floris, și Adrien dăduseră nas în nas cu Gaëtan d'Artaguet și Populus de Protais. Cei patru tineri intrară pentru câteva clipe într-o tavernă să se răcorească cu un păhărel de must.

— Veniți cu mine, prieteni, vreau să-mi cumpăr o menajeră și sfatul vostru mi-ar prinde bine, spuse Populus.

Gaëtan pufni în râs.

Alegerea se anunța într-adevăr delicată... Protais este flăcău, așa că menajera îl va sluji și pe lumină, și pe întuneric.

Floris și Adrien se eschivară politicos. La câțiva metri mai încolo, un negustor de sclavi își vindea marfa. Câțiva tineri africani, fete și băieți, se înghesuiau îngroziți pe o estradă. Floris și Adrien întoarseră capul scârbiți. Acel comerț cu ființe umane practicat de compatrioții lor li se părea o monstruozitate și totuși el se desfășura sub oblăduirea legii, cu binecuvântarea Bisericii și cu încuviințarea Versailles-ului. O dată mai mult, Floris avea dovada că Regele parafase „Codul Negru” care stipula statutul sclavilor, fără să realizeze că pecetluia cu „umanitate” nu destinul unor animale, ci al unor oameni.

— Vii, Floris?

Fără să-i mai aștepte răspunsul, Adrien porni spre Feodor și Li Kang. Aceștia tocmai cercetau cu minuțiozitate caii unui telal, cu intenția de a cumpăra unul pentru Ciceron. Cel închiriat de la „Leul de Aur” nu prea ținea la tăvăleală.

Floris porni pe urmele fratelui său când atenția îi fu atrasă de un pergament pironit pe un stâlp. Se apropie să citească textul înscris.

Era tocmai Codul Negru:

²⁵ Circa o mie de franci.

- 1) *Sclavii vor fi botezați și înmormântați după ritualul catolic, pe spezele stăpânilor lor.*
- 2) *Orice altă religie decât cea catolică le este interzisă.*
- 3) *Duminicile trebuie respectate.*
- 4) *Căsătoriile și concubinajul între albi și negri sunt interzise.*
- 5) *Preotul nu are voie să cunune un sclav decât cu încuviințarea stăpânului acestuia.*
- 6) *Un stăpân nu poate aplica unui sclav mai mult de treizeci de lovituri de bici pe zi.*
- 7) *Sclavilor le este interzis portul de arme de foc sau de băte, cu excepția cazului când participă la o vânătoare și aceasta numai cu încuviințarea stăpânului.*
- 8) *Sclavul nu are voie să vândă și nici să cumpere ceva fără autorizația stăpânului său.*
- 9) *Sclavii nu au voie să se întrunească decât dacă îi autorizează stăpânii.*
- 10) *Copilul rezultat din căsătoria unui sclav cu o femeie liberă se va naște liber.*
- 11) *Copilul rezultat din căsătoria unui soț liber și a unei femei slave se va naște sclav.*
- 12) *Stăpânul trebuie să asigure sclavilor îmbrăcăminte, hrană și îngrijire medicală.*
- 13) *Li se interzice stăpânilor să le dea sclavilor băutură în loc de îmbrăcăminte.*
- 14) *Stăpânul are dreptul să ucidă un sclav care a evadat.*
- 15) *Oricine va da adăpost unui sclav evadat va suporta rigorile legii.*

În fața aceluia document, pentru prima oară în viața lui Floris se simțea rușinat că este francez. Pe acel nou continent, poftetele de mărire ale concetățenilor săi instituiseră o monstruozitate.

— Vino, Padin, hai să-ți cumpăr o negresă care să te ajute la gospodărie, se auzi de undeva din spate, glasul lui Jéodard Castillon du Rocher. Floris se întoarse ca ars. Baronul avea să plătească pentru rușinea întregii nații.

— Va să zică așa, domnule!... Cumperi o sclavă! Nu te dai în lături de la nici o ticăloșie... ești gata de orice murdărie!

Floris se îndrepta amenințător spre Jéodard.

— Păi... stai... nu înțeleg... fac și eu ca toată lumea... le-te-te, și la urma urmei, cu dumneata nu vorbesc, domnule!

Luându-și inima în dinți, Jéodard era ferm hotărât să-i țină piept nebunului.

— Să plecăm de aci, domnule... vă implor, să plecăm, îl rugă disperat Padin trăgându-l de pulpana redingotei.

— Dar eu îți vorbesc, domnule, dacă ai avut imprudența să te apropii de mine la o distanță mai mică decât cea convenită, adică trei sute de picioare! tună Floris.

Ernaudan de Gastagnac și Yann Le Gallic veneau în fuga mare să-i sară în ajutor lui Jéodard.

— Vezi-ți de drum, domnule... fă bine și lasă-l în pace pe domnul Du Rocher! Strigă cavaleristul.

Floris pufni răutăcios.

— Aha! După cum văd, v-ați constituit într-o confrerie, domnilor... sunteți nedespărțiți!

— Ba nu, domnule... adică ce te privește pe dumneata?... Ne plimbăm împreună pentru că așa ne place și nu avem a-ți da socoteală, se îmbătoșă Yann Le Gallic.

— Ha, ha, cred și eu că vă încântă să evocați amintiri comune! îl ironiză Floris, ferm decis să-și scoată din sărite adversarii.

Împrejurul celor patru, lumea începea să se adune, recunoscându-i cu exclamații amuzate.

— Ia te uită, sunt trăsniții aceia care au căzut în Mississippi.

— Pariez trei soli pe cavaleristul care tocmai vorbește!

— Trei soli pe brunetul cărlionțat!

Ernaudan de Gastagnac brava.

— Remarca dumitale, domnule, este deplasată... Ca gentilomi ce suntem am încheiat un pact pe care sper că îl veți înțelege și veți adera și domnia ta la el, domnule!

— Ah, da? Și mă rog, cum sună pactul vostru?

— Am hotărât de comun acord că dacă avem suprema fericire să o regăsim în viață pe domnișoara Baptistine îi vom propune ei să stabilească, o dată pentru totdeauna, care anume dintre noi este alesul inimii sale, ceilalți, bărbați de onoare, urmând a se retrage

civilizat din competiție.

Floris simți că i se pune o perdea sângerie pe ochi. Îl mâncau palmele și, mânat de porniri ucigașe, puse mâna pe plăselele săbiei. Din mijlocul mulțimii, Adrien, Feodor și Li Kang își croiau drum spre el. Prea târziu. În mâna lui Floris, lama ascuțită scânteia amenințător în soare.

— În gardă, domnilor bărbați de onoare, vă arăt eu vouă civilizație! O să vă dau o lecție la toți trei deodată, de-o să mă țineți minte pe lumea cealaltă! răcni Floris.

Dând cu ochii de prietenul său Populus de Protais, îi făcu un semn elocvent. Acesta înțelese cu mirare și, scoțându-și propria sabie de la brâu i-o azvârli cu dexteritate. Cu câte o armă în fiecare mână, Floris era gata de luptă.

— Haideți, lașilor, doar nu v-o fi teamă la toți trei de un singur om!

— Hei, ia'n veniți să vedeți!

— Taci că mor!

— Ciupește-mă, bărbate, să știu că nu visez!

— Nemaivăzut!

— Ca-n vremurili d'demult!

— Marchizul duelează cu două mâini!

Exclamațiile se întretăiau în piața plină-ochi de curioși. Atins în amorul propriu, Ernaudan de Gastagnac trase la rândul lui sabia din teacă. Cu brațul drept, Floris schiță „invitația”. Lamele se încrucișară.

Erau ceasurile douăsprezece și jumătate. Orașul se cocoșa sub povara căldurii. Inima lui Floris bătea să-i spargă pieptul. Sângele impulsiv al Romanovilor își spunea cuvântul. Bastardul lui Petru cel Mare se simțea în stare să țină piept unei întregi armate. Jéodard și Yann Le Gallic se codeau să intre într-o luptă care lor li se părea incompatibilă cu codul onoarei de gentilom. Floris pară cu dreapta, în cruce înaltă, un atac al lui Ernaudan, care scrima cu eleganță și, după o neașteptată fandare laterală, înțepă fulgerător cu sabia din mâna stângă coapsa lui Jéodard și umărul lui Yann Le Gallic. Strâmbându-se de durere, aceștia ripostară instinctiv. Satisfăcut, Floris izbucni într-un hohot de râs. Își atinsese țelul.

— E nebun! se cruceau orleanezii, încântați de nemaiîntâlnita ocazie de a asista la un duel în care un singur scimeur înfrunta simultan trei adversari.

— Așa, boiernașule... ah, ce frumoasă eschivă! se minuna Feodor, mândru nevoie-mare de elevul său. Cazacul aștepta calm să-l vadă aplicând lovitura secretă a țarului, pe care i-o dezvăluise cu ani în urmă. Li Kang își clătina codița. Adrien pufnea mânios.

Cei patru spadasi se înfruntau cu agresivitate nelipsită de o anume rigoare. Floris combătea cu agilitate de tigru întărit. Sărea, se ferea, ataca în patru părți deodată. Bostanii de pe tarabe se rostogoleau printre picioarele dueliștilor ca niște popice.

— Aaaa!

Doamna de Vaudreuil leșinase la vederea sângelui. Cu o fandare adâncă, Floris zburase sabia din mâna lui Jéodard Castillon du Rocher și-l doborâse la pământ cu fruntea însângerată de o rană adâncă. Bietul conte, zăcea în brațele lui Padin.

— Aaaa!

Ca să nu rămână mai prejos decât marchiza, vicontesa Marie-Blanche scoase un țipăt ascuțit și se prăbuși în brațele lui Populus de Protais, fericit de acel nesperat noroc.

Fandând ca să-l lovească pe Jéodard, Floris rămăsese descoperit pe partea dreaptă. Ernaudan profitase ca să-l împungă în coaste, de unde țâșnise un șuvoi de sânge. Yann Le Gallic îl înghesuia și el cu lovituri rapide și precise. Cavaleristul duela ca la carte, în schimb ofițerul de marină ataca scurt dar eficient. Hotărât să isprăvească bâlciul, Floris execută o mulinetă furioasă cu dreapta și cu stânga pară în „cruce joasă”, ca să-și determine adversarii să fandeze. Amăgiți de eroarea tactică simulată de Floris, aceștia căzură în plasă. Profitând de înșelătoarea lui „invitație”, Ernaudan se azvârli înainte ca să-l atingă la cap, în timp ce Yann Le Gallic îi ținti inima. Mlădios ca un șarpe, Floris își apropie mâinile pregătite să le aplice după ceafă fatala lovitură secretă a țarului.

— Nu!...

Un urlat disperat îl opri în plin elan.

Întoarse capul și se înfioră de propria nălucire. Pe deasupra capetelor mulțimii îl privea Baptistine. Năucit, Floris rămase stană de piatră. Totul durase o fracțiune de secundă,

Îndeajuns ca Ernaudan și Le Gallic să îl doboare.
Străpuns de săbiile lor, Floris se prăbuși la pământ.

Capitolul VII

— De-abia-i mai bate inima!

— N-apucă dimineața!

Într-un colț al încăperii, chirurgii se sfătuiau în șoaptă. Spițerul își orânduia borcănașele cu leacuri. Lipitorile, sângerările și alifiile calmante se arătasera neputincioase în a-l readuce în simțiri pe rănit.

Floris trăgea să moară. De opt zile încheiate febra îi măcina fără milă trupul.

Afară se întuneca. Nori negri amenințători acopereau cerul. La răstimpuri tot mai dese răsunau tunete surde. Curând primele fulgere sfâșiară cerul. În pragul neființei Floris nu vedea și nu auzea nimic.

Nimeni nu putea pricepe ce anume i se întâmplase, cum de își oferise pur și simplu pieptul adversarilor.

Deznădăjduit, Adrien nu se mai dezlipea de la căpătâiul lui. Feodor și Grégoire își smulgeau părul din cap. Singuri Li Kang și Ciceron nu-și pierdeau speranța, primenindu-i întruna pansamentele.

— Pe crucea Sfântului Gheorghe... Nu e cu putință... de ce boiernașul nostru n-a făcut ce-l învățasem eu?... De ce-a rămas cu săbiile în aer...

Misterul acela nu și-l explica într-adevăr nimeni.

Oameni de onoare, Ernaudan de Gastagnac și Yann Le Gallic veniseră încă de a doua zi după nenorocire să se intereseze de starea sănătății lui Floris, împreună cu domnul du Rocher, deși acesta era ușor rănit. Adrien le acceptase scuzele. N-avea încotro, duelul se desfășurase corect. Ulterior nu-i mai văzuse, pentru că guvernatorul poruncise arestarea lor. Fuseseră ridicați de la domiciliu și așteptau la închisoare verdictul pentru a fi încălcat legislația referitoare la interzicerea duelurilor.

Fără să-i pese că-și supără sau nu bărbatul, marchiza de Vaudreuil o trimitea zilnic la „Leul de Argint” pe Bossi; ca să afle cum îi merge rănitului. Marie-Blanche și Juliette treceau și ele pe acolo, dimineața și seara. De fiecare dată se întâlneau pe scări cu Carlotta, care se făcea că nu le vede. Fiecare din ele aducea un leac, o vorbă de mângâiere, un talisman făcător de minuni.

Adrien le mulțumi, deși nimic nu părea să-l mai poată salva pe Floris. Buzele livide îi rămâneau înclăștate. Cufundat într-o comă adâncă nu deschisese ochii nici o singură dată. În zadar se străduise Li Kang să-l trezească înfigându-i ace de aur în glezne, în brațe și în cap. La rândul său, Feodor îi strecura pe ascuns sub pernă firișoare din țărâna Ucrainei lui natale, pe care le purta cu sfințenie asupra lui, într-un săculeț legat de gât cu un șnur gros. Toate se dovediseră zadarnice. În loc să scadă, fierbințeala creștea întruna.

Un fulger orbitor luminează încăperea. Adrien tresări. Trăsnetul căzuse în imediata apropiere. Se apropie de fereastra fără geam. Vântul umfla muselina prinsă în cercevea. Furtuna începea să semene a uragan. Oamenii și animalele își căutau adăpost care încotro. Se dovedea acum că acel straniu bubuit care de zile întregi urca și cobora în largul Mississippi-ului anunțase un cataclism fără precedent în existența locuitorilor coloniei. Dumirindu-se prea târziu, fiecare se închidea acum în casă, rugându-se bunului Dumnezeu ca acoperișul de lemn sau de trestie de deasupra capului să reziste.

Adrien își miji ochii. În depărtare, doi bărbați înaintau anevoie în lungul uliței pustii, luptând din greu cu rafalele turbate. Amândoi își țineau cu mâinile pălăriile cu boruri largi, de vânător, înfundate până peste urechi. Unul dintre ei, un negru vânjos și bine clădit, purta sub braț un soi de cufăraș. Celălalt părea să fie un puști slăbuț și pipiriu.

Adrien nu le-ar fi dat nici o atenție dacă nu l-ar fi intrigat atitudinea unuia dintre ei. Cum strada Regală se preschimbase într-un torent noroios, din când în când, negrul întindea brațul tânărului, ca să-l ajute să sară peste gropi.

Un geamăt slab se strecură printre buzele lui Floris. Adrien se repezi înspre el. Cei doi chirurgi și spițerul clătinară din cap cu înțeles. Nările transparente și tenul livid al rănitului nu prevesteau nimic bun. Unul din chirurgi începu să-și strângă trusa.

— Mi s-a comunicat, domnule conte, că ați chemat în consult pe noul așa-zis chirurg, spuse acesta pe un ton veninos.

Adrien se grăbi să-l îmbuneze.

— Într-adevăr, domnule... dar asta nu are nimic comun cu respectul meu față de știința și priceperea domniilor voastre... Domnul Vieille mi-a transmis că se află în posesia unui remediu imbatabil împotriva febrei rebele care îl dă gata pe fratele meu. Vreau să folosesc orice șansă, cât de mică... ca să nu-mi reproșez vreodată...

— Cum doriți, domnule conte... cum doriți... cu tot regretul trebuie să vă anunț însă că marchizul de Portejoie nu mai are de trăit decât câteva ceasuri... pentru toaleta mortuară am să vă trimit o călugăriță ursulină...

Omul de știință făcu un semn colegilor săi. Toți trei salutară cu o scurtă reverență și părăsiră încăperea lăsându-l pe Adrien cu muribundul. Acesta respira tot mai anevoios. Adrien înmuie o bucată de pânză în oțet și îi șterse tâmpile, îndepărtându-i cu grijă de pe frunte buclele lipite de transpirație.

— Floris, Floris... frățioare!...

Un hohot de plâns i se opri în gât. Ca să-și redobândească stăpânirea de sine, se ridică în picioare și se apropie din nou de fereastră. Privi înspre Piața Armelor, în lungul străzii Regale pe care acum nu se mai zărea țiipenie de om. Doar pescărușii smotociți de furtună își căutau refugiul rotindu-se nebunește pe deasupra caselor.

O rafală mai puternică decât altele îi izbise pe cei doi temerari de un portal. Profitaseră ca să-și mai tragă sufletul înainte de a înfrunta din nou urgia. Tânăruțul pirpiriu înainta cu greu. Tot mai neliniștit de cerul vinețiu pe care alergau nori de culoarea cernelii, tovarășul lui de drum aproape că-l trăgea pe sus după el.

— Culaj... țini blaț la mini... ajungem culând!

Urcau pe strada Sainte-Anne. La încrucișarea cu strada Bourbon, negrul păru să șovăie; apoi îi arătă celuilalt, prin trâmbele de praf, o căsuță joasă, din scânduri de chiparos. Tinerelul părea la capătul puterilor. Trase adânc aer în piept și ciocăni cu putere în ușa de la intrare. În aceeași clipă trăsni asurzitor. Dinăuntru nu se auzea nici o mișcare.

— Dumnezeule, am ajuns prea târziu, murmură tinerelul frângându-și disperat mâinile.

— Așteaptă, lasă la Jeannot.

Gigantul negru se porni să izbească cu pumnul în ușă, de se cutremura casa. Începea să plouă cu picături mari și calde.

— Sfântă Fecioară, tocmai mă pregăteam să plec fără să vă mai aștept... Slavă Cerului că ați ajuns! Să mergi pe jos pe o vreme ca asta nu e glumă!

În pragul ușii se ivise un bărbat de vreo cincizeci de ani cu chip blând și deschis. „Tânărul” și însoțitorul său dădură buzna înăuntru luați pe sus de curent.

— Am lăsat caii într-un grajd din marginea orașului ca să nu dăm de bănuț.

— Să ne grăbim!

— Cum îi merge? întrebă tinerelul scoțându-și pălăria de vânător de sub care se revărsa o cascadă de plete aurii.

— Din păcate n-o mai duce mult!

— Oh, domnule Vieille, vă implor, faceți ceva! Trebuie să îl salvăm, mă înțelegeți, trebuie! Stăpânul casei clătină din cap cu tristețe:

— Eu nu sunt Dumnezeu... nu sunt decât un biet chirurg marinar... În sfârșit, am făcut întocmai cum m-ați rugat, mi-am oferit serviciile contelui de Villeneuve... Nu v-ați răzgândit?

— Nici pomeneală, domnule Vieille... repede, dați-ne tot ce ne trebuie!

Chirurgul le întinse două bluze negre pe care „tânărul” și însoțitorul lui și le petrecură peste hainele lor.

— E foarte primejdios ceea ce faceți... În caz că va fi prins, șopti medicul arătând cu capul spre negrul cel vânos care se îmbrăca în tăcere, se va spune că l-ați furat, ca pe toți ceilalți!

„Tânărul” își scutură buclele de culoarea mierii. Ochii mari albaștri străluceau ca două safire.

— Dacă domnia ta n-ai să spui nimănui nimic, nu avem a ne teme.

Chirurgul o privi demn.

— Oh, în ce mă privește, fiți liniștită... n-am prea priceput eu mare lucru din ce mi-ați povestit, dar mi-ați muiat inima, așa că vă fac credit total... Bizuiți-vă pe discreția mea... Când orice speranță e pierdută merită să riști imposibilul. Poftim, luați și asta!

Domnul Vieille le înmână musafirilor săi câte o mască neagră cu nas lung, din cele care acopereau deopotrivă capul și ceafa: își luă și el una sub braț.

— O să ni le punem când ajungem acolo... Haideți!

Ciudatele personaje ieșiră în stradă. Cocoșați de ploaia torențială înaintau cu greu. Medicul și namila de culoare îl susțineau respectuos pe „tinerel”. Prin văzduh zburau șindriile smulse din acoperișul clădirilor. La fiecă pas riscau să le cadă ceva în cap. Piața Armelor era măturată cu furie de trâmbele de apă. La tot pasul se împiedicau de păsări ce se zbăteau cu aripile năclăite de noroi. Înfruntând îndârjit uraganul, urcară pe strada Chartres. Tavernele erau zăvorâte. Pe strada Toulouse unele case începeau să-și piardă acoperișurile. Medicul mergea înaintea celorlalți doi, arătându-le drumul. Traversară strada Saint-Louis, apoi strada Conti. Tocmai ieșeau în strada Bienville, când în urma lor se auzi un trosnet infernal. Se prăbușise un șopron plin cu fân. Paiele se împrăștiară cât ai clipi prin aer, plesnind ca niște bice. „Tinerelul” își proteja obrazul, sufocat ca și tovarășii săi de miriadele de frânturi de paie care le pătrundeau, o dată cu stropii de ploaie, în ochi și în nări.

— Am ajuns! strigă domnul Vieille.

Hanul „Leul de Argint” se afla pe colțul străzii Chartres. Căsuțele și grădinile din jurul lui erau serios vătămate. Trotuarele erau presărate cu crengi și cioturi de portocali.

Ușa hanului se deschise larg. Tânărul și negrul își puseră în grabă măștile. Nu li se mai întrezăreau decât ochii.

— Ah, domnule doctor... Ceilalți chirurghi au plecat... Vă așteptam cu nerăbdare.

Bunul Grégoire îl întâmpină cu o plecăciune pe domnul Vieille.

— Prea bine, omule... Febra tot n-a scăzut?

— Din nenorocire nu, domnule... dar... dar nu este vorba decât despre o rană pricinuită de sabie... Dumnezeule... doar nu credeți că o fi luat și vreo boală contagioasă? Întrebă Grégoire descoperind cu îngrijorare chipurile mascate ale celor doi „asistenți”. Domnul Vieille tuși încurcat și își trase la rândul său masca peste cap.

— Hâm... nu chiar... dar e mai bine să fim prevăzători, nu-i așa?... hâ... hâ... Fii bun și arată-ne drumul...

— Pe aici... pe aici, domnule! se repezi bătrânul Grégoire să lumineze scara cu o lumânare.

Nu erau decât ceasurile cinci ale după-amiezii, dar cerul se înnegrise de-ai fi spus că sta să cadă noaptea.

— Pe Sfântul Vasile, măștile astea trei seamănă a corbi aducători de nenorocire, mârâi Feodor venind de la bucătărie cu o căldare de apă fierbinte în clipa când medicul și asistenții lui tocmai se făceau nevăzuți la etajul întâi, pe urmele lui Grégoire. Credinciosul Li Kang venea pe urmele prietenului său ucrainean cu brațele încărcate cu bucăți de pânză albă nouă.

— Când ceasul „Leului va suna, Vulturul cu Trei Capete va aduce pace aceluia care a meritat-o!”

Cazacul îl privi nedumerit. Deși era deprins de mai bine de douăzeci de ani cu vorbirea înflorită a micuțului chinez, de astă dată înțelesul ascuns al cuvintelor lui îi scăpa cu desăvârșire.

— Oh, misiu Floris... misiu Floris... nu muli... nu muli!

Bravul Ciceron aducea și el un lighean. Ochii lui mari și rotunzi înotau în lacrimi. Feodor îl bătu prietenește pe umăr cu o palmă grea cât să cocoșeze trei boi, dacă tot nu avea la îndemână trei vulturi.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe... boiernașul meu... boiernașul meu...

Glasul ucraineanului se frânse de durere.

— Ce părere aveți, domnule? se adresă Adrien cu inima strânsă noului venit.

Încă nădăjduia într-un miracol. Domnul Vieille examina în tăcere pacientul. După ce sondă rănilor, se ridică cu greu de pe marginea patului.

— Nu prea mai sunt speranțe, domnule conte... rănilor astea sunt tare urâte... Dacă

cerul nu l-ar fi înzestrat cu o constituție excepțional de robustă, ar fi fost demult mort și îngropat.

— Dar... ce aveți de gând să-i faceți?

Adrien privise neliniștit în direcția celor doi „asistenți” care nu suflaseră o vorbă și care așteptau în penumbră, într-un colț al camerei.

— Domnule conte... trebuie să vă rog să ieșiți pe coridor... suntem mai la largul nostru fără altcineva de față... Rugați-i pe slujitorii voștri să ne aducă o căldare cu apă clocotită și... lăsați-ne să vă îngrijim bolnavul!

Adrien nu se putea hotărî să-și părăsească fratele în mâinile acelor stranii necunoscuți. Doctorul Vieille își ridică masca. Pe chipul jovial și simpatic al practicianului se citea o neobișnuită răceală.

— Aveți încredere în mine, domnule conte... Doar vreți să vă salvez fratele, nu-i așa?... împreună cu asistenții mei voi face tot ce-mi stă în puteri pentru trupul său... căci mintea nu i-o pot oricum însănătoși. Te rog, domnule conte, lasă-ne singuri, pierdem clipe prețioase...

Pronunțând aceste ciudate cuvinte, medicul îl împinse afară pe Adrien. Tânărul gentilom rămase o clipă în fața ușii închise încercând să înțeleagă la ce anume se referise Vieille. În cele din urmă ridică din umeri și coborî la parter ca să transmită credincioșilor săi prieteni dispozițiile doctorului. Câteva clipe mai târziu, Feodor, Ciceron și Li Kang se repezeau în sus pe scări încărcăți cu ligheane și găleți. Cazacul și chinezul țineau morțiș să asiste și ei la operație. Vieille îi pofti frumușel afară, trase zăvorul la ușă și se întoarse spre „asistenții” săi. Între timp, aceștia își scoaseră măștile. Tânărul blond își ascundea emoția sub un zâmbet arogant, dar un ochi atent ar fi observat că îi tremură mâinile. Domnul Vieille se apropie de el, în vreme ce bărbatul de culoare scotea din cufărașul lui un mănunchi de ierburi și plante pe care începea să le piseze într-un mojar.

— Domnișoară... hăm... Doctorul tuși încurcat, își coborî mai tare glasul și șopti abia auzit: Domnișoară Baptistine, aveți chiar atâta încredere în băiatul ăsta...? Hăm... vreau să spun, nu e decât un sclav, hăm, hăm...

Tânăra își ridică spre bunul doctor ochii de culoarea cerului de vară, care zăpăciseră un rege, un prinț și un mareșal, schimbând cursul bătăliei de la Fontenoy²⁶.

— Domnule Vieille... ești în stare să-l salvezi?

— Cinstit vorbind, nu, domnișoară... eu... știința mea nu mai poate face nimic pentru el.

— Atunci, rogu-te, nu-ți mai face probleme de conștiință... lasă-l pe Jeannot să încerce... are niște leacuri indiene miraculoase.

Băiatul avea auz ascuțit. Ridică privirea din mojar și zâmbi cu gura până la urechi.

— Da, misiue, nu fie flică la tini... Sălbatici învățat la Jeannot când el plizoniel fost la Chicachas... am înglijit și la mamzel Baptistine când șalpe lău mușcat la ea în pădule, nu-i așa plințes?

Baptistine încuviință din cap privindu-l cu recunoștință.

— E adevărat, domnule Vieille. Jeannot m-a vindecat de o mușcătură veninoasă de pe urma căreia toate prietenele mele erau convinse că o să mă prăpădesc în câteva ceasuri... dați-i crezare...

— Desigur... desigur...

Cuvintele bravului medic erau contrazise de tonul pe care erau rostite. Se vedea cât de colo că se simțea depășit de evenimente.

Hanul trosnea din încheieturi. Lemnăria scârțâia amenințător. Domnul Vieille privi neliniștit spre tavan. Afară uraganul șuiera dezlănțuit. Sub presiunea lui șarpanta părea că va ceda dintr-o clipă într-alta.

Imperturbabil, Jeannot alinia prișnițele pe un cearșaf împăturit în patru.

— Așa, acum e moment. Misiue și mamzel ajutat la Jeannot.

Domnul Vieille și Baptistine se apropiară ca să ridice binișor capul inert al lui Floris. Jeannot îi aplică cu dexteritate pe frunte și pe ceafă o cataplasma groasă, de culoare verde-roșiatică.

²⁶ A se vedea *Frumoasa din Louisiana*.

— Sfântă Fecioară... Ce-i asta? întrebă medicul în șoaptă.

— Foarte bun solsepail pintlu dolmit, răspunse Jeannot cu aplomb.

— ?

Domnul Vieille se întoarse perplex spre Baptistine.

— Este solsepareil, domnule Vieille, o iarbă antiinflamatorie și saporifică.

— Maică Precistă, păi nefericitul ăsta zace în comă de opt zile și dumneata vrei să-l adormi, fie-ți milă de tinerețile lui, așa îl adormi pe vecie!

— Nu, misi, el nu dolmit... el sufelit... mult... dacă el doalme... el vindecat.

Jeannot era pe deplin conștient de temeiul afirmațiilor lui. Degetele lui dibace dezgoleau acum pieptul rănitului.

Domnul Vieille o privi pe Baptistine care, la vederea cumplitelor răni violacee, păli imperceptibil și își duse mașinal mâna la gât, ca pentru a-și lărgi gulerul prea strâmt al bluzei. Apoi degetele ei coborâră spre gâtul rănitului de care atârna un medalion cu semne cabalistice. Domnul Vieille căscă ochii mari.

— Dar... domnișoară!...

Cu un gest sec, Baptistine smulse medalionul de la gâtul lui Floris. Îl contemplă o clipă ținându-l în palmă, apoi și-l băgă calm în buzunarul de la pantaloni. Domnul Vieille își șterse sudoarea care începuse să-i șiroiască pe frunte, în pofida vântului ce se năpustea în cameră prin toate crăpăturile. Bunul medic începea să se căiască pentru a fi acceptat să fie părtaș la acea stranie întâmplare. Nu pricepea în ruptul capului cum de blânda și delicata domnișoară cunoscută de el pe corabie se putuse preschimba în acea aventurieră îmbrăcată ca un vânător și escortată de un sclav... Lui Vieille îi plăceau actele de caritate, dar detesta tot ce ieșea în afara legii... Domnișoara Bourguignon pomenise de prietenele ei. Să fi fost vorba tot de acele borfașe de care își amintea nu fără strângere de inimă?... La urma urmei, Domnul Vieille o cunoștea prea puțin pe Baptistine... Petrecuseră împreună șaizeci de zile la bordul *Frumoasei din Louisiana*... Fokker Diavolul capturase corabia cu tot cu pasageri... și iată că domnișoara Bourguignon se înfățișase la el acasă, în urmă cu o seară, istorisindu-i acea înduioșătoare poveste care ar fi înmuiat până și inima unui crocodil. Bietul medic parcă o auzea pledându-și cauza:

— Vă implor, dragă domnule Vieille, ajutați-mă să ajung până la căpătâiul rănitului... fără ca nimeni din anturajul lui să mă recunoască... Vedeți, cândva am jurat mamei lui muribunde, nașa mea preaiubită, că voi veghea întotdeauna asupra lui, căci dacă acest biet marchiz de Portejoie are un fizic normal, în schimb creierul i-a fost afectat încă de la naștere... Nenorocitul, nu e vina lui...

— Dar... domnișoară... după câte știu are un frate, domnul conte de Villeneuve... este de datoria lui...

— Oh, da, desigur, domnule Vieille... numai că acest conte de Villeneuve are tot interesul ca... *fratele lui să dispară*... înțelegeți... e îngrozitor de trist... nu, contele nu trebuie să mă vadă... vă rog... Ajutându-mă, săvârșiți o faptă caritabilă pentru un biet degenerat... Ajutați-mă să ajung cu Jeannot până la el ca să-i pot administra un leac de care, nu vă fie cu supărare, medicii din Franța nu au cunoștință... Ajutați-mă sau altminteri e pierdut... Ajutați-mă... ajutați-mă...

— Melsi, doctol, dați glăsime de la gâscă!

Auzindu-se interpelat de Jeannot, Vieille tresări și îi întinse borcănașul cerut. Medicul marinar transpira de zor. În viața lui nu văzuse ca un creștin să fie îngrijit cu asemenea metode. Jeannot întindea pe deasupra plăgilor un balsam gălbui.

— Sunt rădăcini de bumbac fierte în ulei de urs! murmură Baptistine în vreme ce Jeannot presăra peste răni frunze de laur. La urmă acoperi totul cu un strat gros de grăsime de gâscă în care pluteau căpățânile mici și verzi ale fructelor de chiparos și înfășură trupul rănitului în fâșii de pânză curată.

Respirația lui Floris părea să se fi oprit. Din reflex, domnul Vieille apropie o oglindă de buzele muribundului. Luciul ei se aburi imperceptibil.

— Măine dimineață misi, vindecat! exclamă Jeannot, satisfăcut.

Baptistine tresări. O mână se încleștase de a ei. Rănitul întredeschisese pleoapele. Privirea golită de expresie o fixa insistent. Buzele se mișcau, dar nici un sunet nu ieșea din gâtlee. Totul dură doar o clipă. Muribundul închise ochii și mâna îi recăzu inertă pe

cearșaf. Era la fel de livid, dar respira mai liniștit.

De pe scară se auziră țipete. Domnul Vieille se repezi să tragă zăvorul și, deschizând ușa, se precipită pe coridor. Un muget înfiorător venea dinspre acoperiș. Zgâlțâită din temelii de ciclon, clădirea nu mai rezista mult. Bârnela plafonului începeau să cedeze.

— Boiernașule!

— Floare de Mâi!

Cazacul și chinezul dădură buzna în cameră. Cei doi „asistenți” își puseseră precipitat măștile și se întoarseră cu spatele, adunându-și în grabă pomezile și ierburile.

— Cum îi merge, doctore? A suportat cu bine tratamentul? Ce i-ați făcut?

Adrien intrase și el, în trombă. Domnul Vieille îl privi cu antipatie, montat împotriva lui de cele auzite de la Baptistine.

— E prea devreme să mă pronunț, domnule conte, oricum, fiți încredințat că am făcut tot ce ne-a stat în puteri.

Un zâmbet trist se ivi pe chipul lui Adrien.

— Înțeleg, domnule... dar... clădirea se va prăbuși dintr-o clipă în alta, trebuie să-l coborâm pe fratele meu în pivniță.

Grăbit, Adrien organiza transportarea lui Floris. Ciceron îl secunda cu multă eficacitate.

— Ușurel, ușurel, orice mișcare bruscă îi poate fi fatală! îi preveni domnul Vieille, supraveghind suspicios mutarea bolnavului, întins pe o saltea umplută cu iarbă de mare. În colțul lor, cei doi „asistenți” își strângeau discret lucrurile. În zăpăceala generală, nu-i mai băga nimeni în seamă.

Furia ciclonului se dezlănțuia abia acum. Un trosnet sinistru clătină scara. Doi cedri smulși din rădăcini se prăbușiseră peste bucătărie.

— Ai, ai, ai! Bun Dumnezeu supălat!

Sclavii gemeau ghemuiți cu capul în poale, într-un colț al sălii de la parter. Hangiul le trăgea șuturi ca să-i oblige să se ridice și să coboare la adăpost, în pivniță.

— Așa... încetișor... au, nu, nu-l zdruncinați... așa, acum cotim la stânga, comanda Adrien.

Domnule Vieille se scarpină în creștetul capului. Mare pișicher și contele ăsta! Ce comedie juca! Ai fi jurat că tremură de grijă pentru nefericitul lui de frate cretin.

Toată lumea se înghesuisese în pivniță. Salteaua lui Floris fusese pusă peste o prelată. Deasupra lor casa pâraia din încheieturi. Smulse din țâțâni, ușile se izbeau de pereții de scândură. Din pod se auzeau bufnituri înfundate. Grinzile începeau să cedeze. Un vârtej prăfos se abătu asupra refugiaților. Acoperișul zburase ca un fulg.

— Pe Sfântul Gheorghe, am coborât la țănc, boiernașule! exclamă Feodor.

— Pe Sfânta Genoveva, ce bine era la Paris, pe Pont-Neuf! gemu hangiul cu fruntea în fustele soției.

— Pe Esculap, ce noapte! îi ținu hangul domnul Vieille.

— Pe Muntele Roșu al Celei de-a Șaptea înțelepciuni, dar unde-au dispărut prea cinstitele degete ale lotusului care au adus imaculata însănătoșire? se trezi Li Kang să întrebe, între două rafale.

În speranța că îi poate transmite ceva din propria energie, Adrien încălzea la piept mâna înghețată a fratelui său. Auzindu-l pe chinez, întoarse capul spre domnul Vieille.

— Că bine spune Li Kang, doctore! Ce s-a întâmplat cu asistenții domniei tale?

În întuneric, lumea începea să-i caute pe bâjbâite.

— Hei... hei... sunteți aici? Vai de mine, te pomenești că au fost striviți de vreo grindă înainte să coboare? Rămăseseră în urma noastră să-și strângă ustensilele! Vai de mine, gemu Vieille îngrozit de eventualele consecințe ale descoperirii cadavrelor și mai ales ale identității acestora!

În aceeași clipă, o formă întunecată țâșni spre pieptul rănitului.

— Ai, ai, ai, Duhul lău, ai, ai, ai, începură să zbiere sclavii arătând cu degetul micuțul animal care se apleca spre obrazul lui Floris.

Feodor aprinse feștila unei candelă.

— Pe Sfântul Gheorghe! S-a întors! exclamă el uluit.

Sub privirile asistenței înmărmurite, un animăluț straniu, îmbrăcat ca un om, cu

redingotă și tricorn, se înclina politicos, cu o lăbuță pe inimă.

— Georges-Albert!...

Lui Adrien nu-i venea să-și creadă ochilor. Cum și mai ales de unde venea? Și prin ce minune dăduse de urma stăpânului său?

— Ei da, eu sunt! chițcăi Georges-Albert. Oricât de umanizat ar fi fost el, totuși de vorbit nu vorbea.

— EA ERA!

Într-o fracțiune de secundă, în mintea lui Adrien se făcuse lumină. Sări în picioare cu intenția de a-i căuta pe „asistenții” chirurgului.

Georges-Albert îl trase de pulpana hainei, cu o mimică expresivă.

— Ce spui tu? Aha... a plecat! Dumnezeule, pe uraganul ăsta... e nebună... Ah, inconștienta! Domnule Vieille... ce-a fost tot circul ăsta? se întoarse Adrien amenințător spre Vieille.

— Păi, hăm... domnule conte, hăm... domnule conte... nu mai înțeleg nimic! dădu Vieille din colț în colț.

— Eu înțeleg însă că te-ai aflat la bordul *Frumoasei din Louisiana*, unde ai cunoscut-o pe SORA MEA! răcni Adrien ieșindu-și din sărite.

— So... sora dumitale!? se bâlbâi Vieille.

— Da, domnule... sora mea: Baptistine de Villeneuve-Caramey. Își luase numele de Baptistine Bourguignon. O căutăm de luni de zile.

— Ah... în... înțeleg, înțeleg, plângăci bietul Vieille deși nu mai pricepea chiar nimic... și acest amărât idiot din naștere este...

— Este fratele meu și vă interzic să vorbiți așa despre el. Până la duel se afla în deplinătatea facultăților lui mintale și fizice! fulmină Adrien, din ce în ce mai enervat.

— Ah! Oh!... păi... a... atunci este și... fratele domnișoarei...

Vieille abia dacă mai izbutea să articuleze.

— Nu, domnule, nu... este... adică era LOGODNICUL EI!

Auzind acestea, nefericitul Vieille își duse mâna la inimă simțind că face infarct.

— Vai, domnule conte... ce-am făcut, Dumnezeule, ce-am făcut... logodnicul ei... bine, dar... ea venise la mine povestindu-mi că... Oh! trebuie să vă mărturisesc totul! Totul!

Medicul scoase din buzunarul de la piept o batistă mare în carouri, se șterse cu ea la ochi și își suflă zgomotos nasul.

— A... dri... en...!

Un oftat dureros întrerupse spovedania lui Vieille. Adrien se repezi spre Floris și îngenunche lângă salteaua lui.

— Dumnezeule, ai milă de stăpânul nostru! murmură bătrânul Grégoire.

— Boiernașule! mormăi Feodor.

— Floare de Mai! susură Li Kang.

— Bunul meu stăpân, nu te lăsa! îi spuse în gând Georges-Albert.

— Frățioare... frățioare... Cum te simți? șopti Adrien apropiind candela de obrazul muribundului.

Flacăra ei tremurătoare lumina un chip emaciat. Ochii verzi, adânc înfundați în orbite, străluceau vioi. Adrien se înfiora... Nu cumva era ultimul zvâcnet de viață dinaintea sfârșitului?

Floris încerca să articuleze.

— Geor... ges... Al... bert... EA EST...

Epuizat de efort, închise ochii. Lui Adrien i se tăiară picioarele. Ar fi vrut să verifice dacă Floris mai trăiește sau nu, dar nu îndrăznea. Într-un târziu își luă inima în dinți și își apropie urechea de buzele lui. Rănitul respira liniștit. Adormise.

— Ah, prieteni... doctore! Mulțumesc, îți mulțumesc... cred că Floris e salvat. Salvat! strigă el fericit sărind în picioare.

Drept răspuns, se auzi un bubuit asurzitor. Hanul se dărâmasse peste pivniță.

Capitolul VIII

— Ajutor!

- Săriți!
- Ajutor!
- Scoateți-ne de aici!
- Se aude? E cineva acolo? Ne auziți?
- Ajutor!
- Am rămas îngropați de vii! Ajutați-ne!
- Hei, voi cei de acolo, de sus! Grăbiți-vă, rămânem fără aer!

Pe cheiul pustiu strigătele înfundate se pierdeau în gol. N-avea cine să le audă. Strada era pustie.

Bilanțul uraganului era catastrofal. Năuciți, orleanezii ieșeau de-a bușilea de sub dărâmturile caselor lor din lemn și se îndreptau clătînându-se spre Piața Armelor. Acolo, guvernatorul împărțea aferat ordine în dreapta și în stânga.

— Nu vă lăsați copleșiți de disperare și nu vă descurajați... O să reclădim totul din piatră și cărămidă, prieteni... Împușcați fără milă câinii turbați care vagabondează în oraș și pe plantații. Ne trebuie brațe de muncă... Colonii trebuie să fie pildă de curaj și dârzenie pentru sclavii lor. Jaful, încăierările și duelurile vor fi sever pedepsite... Un cât de mic furt comis de un sclav îi va atrage condamnarea la moarte!... Deocamdată avem nevoie de o sută de voluntari care să încarce grânele și orătăniile rămase încă în viață pe *Loara* și pe *Delfin*... La treabă... timpul nu ne iartă...

Cei teferi și nevătămați priveau cu îngrijorare înspre Mississippi.

Fluviul crescuse cu cincisprezece picioare. Apele lui pământii rostogoleau vijelios spre ocean uriași arbori smulși cu rădăcină cu tot de furia stihilor dezlănțuite. În aval, câteva corăbii, printre care *Opalul* și *Albina*, se scufundaseră. Curentul era cumplit de puternic. Unii pretindeau că la gura fluviului un val gigantic măturase totul în cale.

Oamenii se împrăstiau care încotro. Albi și negri împlineau fără să crâcnească dispozițiile guvernatorului, îngroziți în egală măsură de perspectiva foametei. Era limpede ca bună-ziua că de întreaga recoltă se alesese praful. Vreme de cinci zile și cinci nopți uraganul făcuse una cu pământul tot ce-i ieșise în cale, dărâmând, dezrădăcinând, scuturând și spulberând nemilos roadele muncii îndârjite a colonilor. Pe „bulevard” nu rămăsese piatră pe piatră. În cavalcada lor infernală, vârtejurile de vânt și ploaie nu iertaseră nimic. Nici o singură casă nu rezistase, totul era devastat, sfărâmat.

— Sfinții Arhangheli, înfricoșată privești, boiernașule!

Cazacul privea uimit miile de păsări moarte de pe malurile inundate ale fluviului. Adrien încuviință cu tristețe. Propria lor supraviețuire se datorase exclusiv întâmplării. Hangiul avusese fericita inspirație de a-și amenaja sub han o pivniță în toată legea, larg boltită și consolidată, unde să-și poată păstra la răcoare șuncile și butoaiile cu vin de Frontignan. Să răzbată de acolo, din adânc, spre lumină nu fusese de fel simplu, dar pentru deplasat grinzi colosul Feodor nu avea egal. După nesfârșite ceasuri de caznă și de eforturi de cârțiță, ieșiseră într-un târziu la suprafață din refugiul lor subteran, palizi, și nerași, dar neatinși. Avuseseră noroc căci, rămași afară, caii lor muriseră striviți în grajdul care se prăbușise peste ei. Singură alezana lui Floris era de negăsit... pasă-mi-te rătăcea înspăimântată pe cine știe ce coclauri...

— Cum merge, frățioare?

Adrien îl luă grijuliu de braț pe Floris. Acesta își miji ochii ca să și-i reobișnuiască cu lumina zilei. Murdar și năclăit de noroi ca și ceilalți, palid și descărnăt, se ținea totuși pe picioare, călcând apăsător.

Domnul Vieille asistase neîncrezător la spectaculoasa vindecare a tânărului gentilom în cavoul lor cu șunci și cu vin. După patru zile petrecute pe salteaua lui, timp în care devorase și supsese mai bine de jumătate din proviziile hangiului, Floris nu mai avea răbdare să stea locului. Fericit că-l regăsise pe Georges-Albert, îl mângâia de zor, fără să-l întrebe însă pe Adrien prin ce minune acesta ajunsese până la el. La rândul său, maimuțoiul își dubla euforia reîntâlnirii cu stăpânul său făcându-și de lucru pe lângă țuțuroiul budanelor cu Frontignan. Pentru el, cele patru zile de uragan trecuseră ca vântul. Cu alte cuvinte, o ținuse într-o beție...

— Îh, în, mi se pare mie sau aud niște glasuri?!

Maimuțoiul se foi pe umărul stăpânului său unde își reluase cât se poate de firesc locul, de parcă nu s-ar fi dezlipit de acolo nici o clipă.

Floris se strâmbă de durere. Rănile încă nu i se închiseseră.

— Hei! Ce-o fi cu stăpânul meu? E surd? Nu aude că cineva strigă aju...

Un țipăt disperat acoperi chițăiala lui Georges-Albert.

— Fluviul!... Se revarsă fluviul!

O femeie cu fustele zdrențuite și ude learcă alerga dinspre chei spre oraș cât o țineau picioarele.

— Mai repede, Jasmin... mișcă-te mai repede, leneșule!

Doamna de Sainte-Hermine își pocni sclavul în cap cu umbreluța.

Înhămat la o șaretă plină ochi cu jupoane, pălării, ustensile de bucătărie, oale de noapte, ligheane, căldări și oglinzi, negrul înainta anevoie. Sudoarea îi șiroia pe frunte și pe grumaji. Trei peruci se rostogoliră în noroiul străzii, fără ca bătrâna bârfitoare să bage de seamă.

— Încotro te-ai pornit, Josepha?

Margueritte Faucon du Manoir mâna din spate două fetișcane de culoare, cocârjate sub povara unor uriașe baloturi.

— Mă duc undeva la țară...

— Se spune că spre brațele Bayou, inundația e încă mai grozavă.

— Nenorocire, nenorocire... unde să ne refugiem?

— Și nici la țară nu o să găsiți nimic de mâncare...

— Porumbul e compromis?

— Recolta de orez e la pământ!

— O să murim de foame!

Concluzia acelor văicăreli aparținea domnișoarei Alexandrine, care împingea cu pași mărunți o roabă supraîncărcată.

— Ne permiteți, doamnelor...

Floris, Adrien și tovarășii lor le ajutară galant pe bătrânele cârțițe să traverseze pârlul de noroi. Tocmai se întrebau dacă să le și escorteze până la ieșirea din oraș, când deodată la urechi le ajunse ecoul unor strigăte disperate.

— Ah, ajutor!

— Deschideți, dobitoacilor!

— Săriți, mă înec!

Nu încăpea nici o îndoială, vaierele veneau dinspre pușcăria dărâmată. Din subsolul ei inundat cineva izbea deznădăjduit cu pumnii în planșeu. Apa creștea întruna și foarte curând avea să îi înece pe nefericiții prizonieri.

Floris, Georges-Albert (ce-i drept, acesta prin forța împrejurărilor) și Adrien se repeziră într-acolo, urmați de Feodor și Li Kang.

— Ah, aju... gâl... ajutor! Gâl... gâl...

Sub maldărul de scânduri, cei de jos începeau să înghită apă.

— Curaj, țineți-vă bine... Înotați, vă eliberăm îndată!

Cei cinci se puseră pe treabă. Floris pălea văzând cu ochii.

Ori de câte ori se apleca, rănilor îl fulgerau dureros, dar simțea o adevărată bucurie să știe că strângând din dinți își poate înfrânge suferința.

„N-ar trebui să se obosească atâta... dar n-are rost să i-o spun, oricum nu face decât ce-l taie capul!” gândi Georges-Albert, care urmărea operațiunile de salvare instalat în coroana unui sicomor doborât de uragan.

O grindă de cinci sute de livre bloca trecerea.

— Stați așa, boiernașule... lăsați-l pe Feodor!

Cazacului îi plăcea să facă paradă de forța lui herculeană. Autoritar, îi dădu la o parte pe toți ceilalți, scuipe în palme, se aplecă și înșfăcă bârna răcnind înfricoșător.

— Ha... acuma!

— Aii, mulțumim... vă mulțumim, domnilor!

Yann Le Gallic și Ernaudan de Gastagnac ieșeau clătînându-se din beciul plin ochi cu noroi.

— Aah... hei, ajutor, mă înec!

Agățându-se cu disperare de picioarele celorlalți, din beciul inundat se ițea, ud și ciufulit, domnul du Rocher. Bietul conte se afla într-o stare jalnică. Feodor și Li Kang îl traseră în sus de subțiori. Dând cu ochii de Floris, se lumină la față și îi întinse mâna.

— Ah, domnule, slavă Cerului că n-ai murit. Nu mi-aș fi iertat-o niciodată!

Ochii verzi ai lui Floris sticliră amenințător.

— Uiu-iu! Uiu-iu! Iar s-au întâlnit „logodnicii”, iar se lasă cu scărmaneală! se foi agitat maimuțoiul.

Pentru o dată însă se înșela...

Floris nu apucă să îl repeadă pe bietul Jéodard, pentru că se auzi strigat de Populus de Protais și de Gaëtan d'Artaguette care se apropiau în goană dinspre Piața Armelor, cu cizmele mustind de noroi.

— Grăbiți-vă, prieteni! Ah, domnule, slavă Cerului că n-ai murit! exclamă în cor doi gentilomi zâmbindu-i lui Floris. Acesta își scutură buclele negre.

— V-ați vorbit să-mi spuneți toți același lucru? pufni el în râs.

— Țasta-i timp de glume? Guvernatorul e foarte prost dispus! spuse Populus gâfâind.

— He-he, cred și eu, cu tot ce are pe cap! mârâi Georges-Albert.

— A spus că vă iartă pentru duel, dar pentru o vreme va trebui să părăsiți orașul...

— Vă foarte mulțumesc pentru a mă fi înștiințat, prieteni... am fi plecat oricum, răspunse Floris. Intenționăm să explorăm zona dinspre Illinois.

Înțelegând planul fratelui său, Adrien tăcu mîlc.

— Atunci, drum bun și... nu mai zăboviți nici o clipă!

Gaëtan și Populus își îmbrățișară călduros prietenii.

— Domnule conte... domnule conte... ah, ce țară, ce țară!

Padin și La Fortune veneau în fugă spre stăpânii lor.

— Căpitane... căpitane... ce târg nenorocit, fir-ar a dracului de colonie... de ce nu ne întoarcem acasă?... lăsați-l baltă pe re...

Ernaudan se strâmbă fioros. Ordonanța tăcu mîlc. Floris și Adrien erau sătui de ei. Apa începea să le treacă de genunchi. Știa ce au de făcut. Îi lăsară baltă pe adversari și porniră pe urmele lui Li Kang, Ciceron și Feodor spre han, mai bine-zis spre rămășițele acestuia.

Bătrânul Grégoire adunase vreo câteva cufere sparte și două-trei haine rămase intacte pe care se străduia să le usuce deasupra unui foc improvizat. Din fericire, pungile cu pistoli, păstrate într-un cufăraș de stejar zăbrelit, erau neatinsse. Floris și Adrien distribuira o parte din ele prietenilor lor, cele rămase le îngrămădiră în sân și în buzunarele de la pantaloni și porniră pe jos spre Bayou Saint-Jean. Plantația vicontesei Chiendel de Pontalba era la pământ. Nimic nu scăpase nevătămat: nici ogoarele, nici arțarii, nici încântătoarea clădire în stil colonial, preschimbată acum într-un morman de scânduri sfărâmate.

Juliette de La Buissonnière se refugiase și ea la prietena ei. Floris și Adrien întârziară câteva zile acolo, ca să le ajute pe slavele celor două femei să încropească niște colibe și să salveze ce se mai putea salva. În paralel însă, se pregăteau de călătorie.

— Floris... Floris, dragostea mea... rămâi cu mine! îndrăzni să șoptească într-o noapte Marie-Blanche pe când își odihneau trupurile ostenite pe o saltea încă jilavă.

Floris se întoarse binișor spre ea și-o cuprinse în brațe. Rănile îl dureau încă destul de tare.

— O să mă întorc, draga mea, dar mai întâi am de rezolvat o chestiune de familie.

A doua zi în zori, o barcă plină cu muniții și provizii cumpărate cu bani grei de Feodor îi aștepta la țărmul brațului Bayou Saint-Jean, preschimbat de apele umflate ale Mississippi-ului într-un fluviu tumultuos.

— Bunul meu Grégoire, nu vrei să te răzgândești? Ce-ar fi să rămâi și să ne așteptați aici? îl luă de braț Adrien pe bravul lor intendent când acesta tocmai se suia în barcă.

— Oh, domnule conte... mai bine spuneți-mi verde că sunt prea bătrân și vă încurc!

Bietul om se făcuse stacojiu la față și pletele albe ca neaua i se zbârliseră de indignare.

Floris interveni împăciuitoare:

— Nu-i vorba de asta, dragul meu Grégoire... dar călătoria pe mare va fi obositoare, iar...

— Iar eu am spus că merg și așa rămâne... Merg cu voi, pentru că degeaba faceți pe misteriosul cu mine, domnule Floris, știu prea bine unde vă duceți și tocmai de aceea locul meu este alături de domniile voastre!

Acestea fiind zise, Grégoire își luă vânt și sări în barcă cu atâta elan, încât s-ar fi dus de-a berbeleacul răsturnând-o cu fundul în sus dacă brațul vânjos al lui Feodor nu l-ar fi oprit la țanc.

— Vorbele Bătrânei Prudențe au totdeauna greutate și înțelepciune. Fruntea lui e mângâiată de duhul celor două sute optzeci de mii de înțelepți din Cetatea celor Trei Elefanți Albi! declară sentențios Li Kang, urcându-se la rândul lui în barcă.

— Misiu Gegoa, foarte impolant, el dat ordine la stăpâni! îi șopti Ciceron lui Georges-Albert.

Maimuțoiul clipi șiret. Se vedea cât de colo că Ciceron e băiat isteț. Pricepuse că bătrânul Grégoire avea autoritate asupra tinerilor săi stăpâni și că Georges-Albert putea fi un interlocutor foarte agreabil.

Călătoria pe apă nu se arăta deloc ușoară. Trunchiurile seculare cărate de curent riscău la tot pasul să răstoarne fragila ambarcațiune indiană.

Floris se însănătoșea văzând cu ochii. Rănile păreau pe deplin cicatrizate. Natura plină de capcane dimprejurul lor se potrivea de minune temperamentului său. Se simțea infinit mai fericit în Louisiana decât la Versailles unde, între noi fie vorba, traiul de curtean nu era deloc pe măsura lui. Și totuși, mai toată vremea și-o trecea dus pe gânduri. Neobișnuita lui muțenie îl intriga pe Adrien. Oricum era limpede că de la duel încoace, în adâncul ființei orgoliosului său frate ceva se clintise. Dar ce anume determinase acea schimbare era cu neputință de ghicit.

— Ti duci dlept... sple apus... ti duci acum sple nold... întolci la lăsălit...

Fără o călăuză ca Ciceron, în acel labirint de canale și cănăluțe al brațului Bayou Saint-Jean, călătorii s-ar fi rătăcit cu siguranță. Se apropiau de Bayou Mantchac. Și aici uraganul făcuse prăpăd.

Navigau de două zile încheiate.

— Porumbelul Trandafiriu va fâlfâi mult și bine din aripile lui grele și ostenite până să regăsească piscul neprihănit al pământului binecuvântat, șopti profetic Li Kang.

Chinezul avea dreptate. Din imaculatele întinderi de bumbac nu rămăsese decât amintirea. Cât vedeai cu ochii, peste câmpia unduită molcom se așternea o pânză de apă murdară. Plantația doamnei de Gongibourno nu mai exista. Pe locul casei pluteau resturi de scânduri și bârne.

— Hei, e cineva pe aici? luhu!

Gentilomii strigau în zadar. Nici țipenie de om nu se mai afla pe acele meleaguri dezolate. Temerarii găsiră un adăpost precar pe un mamelon abrupt, de unde se vedea întreaga baltă.

A doua zi în zori constatară că nivelul apei scăzuse simțitor. Noroiul lichid le ajungea numai până la genunchi.

— Eu zic să ne împrăștiem în trăgători și să cercetăm întreaga zonă. Ne revedem aici când soarele va fi de două sulite pe cer, propuse Adrien.

La miezul zilei se reîntâlneau cu toții, mofluji. Nu mai încăpea îndoială: „stareța”, verișoara ei și slujitorii lor se volatilizaseră.

— Dacă s-ar fi înecat, până acum apa ar fi scos la suprafață leșurile! mârâi posomorât Floris.

Li Kang își scarpină codița.

— Mâna parfumată întinsă de Buddha asupra destinului înaripat al lebedelor...

— Pe Sfântul Gheorghe, termină cu aiurelile, bătrâne, și mai bine dă-mi o mână de ajutor! să rățoi la el Feodor.

Cazacul era în toane rele. Cicatricele și singurul lui ochi se încrețeau fioros deasupra grămăjoarei de vreascuri pe care încerca zadarnic să le aprindă. Iasca era jilavă și crengile ude nu voiau să ardă. Se dădu bătut și înghițiră cu noduri turtele de mălai rece și slănina.

Grégoire bodogănea în sinea lui. I-ar fi plăcut grozav să înmoaie turtele într-o supă fierbinte, dreasă din belșug cu mirodenii. Singur Georges-Albert se arătă fericit. Ce-i drept, descoperise sub o prelată, pe fundul bărcii, proviziile de rachiu și nu-și mai dezlipa buzele de prețioasa butelcuță.

Floris îi întrerupse brutal degustarea, înșfăcându-l fără menajamente de ceafă.

— La drum, prieteni, până nu se usucă de tot noroiul.

Într-adevăr, trebuia să împingă din greu barca pe o distanță de mai bine de o milă, până la baltă. Sub soarele implacabil, inundația se retrăgea cu incredibilă rapiditate. Pământul se zbicea. Crăpăturile adânci se lăteau între plăcile de noroi solidificat.

— Ai putea să ne duci până în Barataria, Ciceron? întrebă deodată Floris, pe când vâsleau pe brațul Bayou Mantchac.

— Da, misiu, da' acolo plin di clocodili lăi și di sălbatici și mai lăi, civilizați ioc... apăi, mâncat la tini... apăi și în păduli vampili mali cale băut sânge la tini și apăi lilieci uliași cale...

Floris întrerupse agasat acea descriere tocmai bună de speriat copiii:

— Nu te-am întrebat ce primejdii ascunde Barataria, ci dacă știi să ne duci până acolo?!

Ciceron avu o imperceptibilă ezitare.

— Stiu, misiu... coboli pi Bayou, ajungi la Lâu Loșu, tlavelsezi male lac... tlavelsezi mic lac Baataia și apăi ajungi golf și insula Baataia!

— Am priceput, pornim într-acolo! porunci nerăbdător Floris.

Adrien ridică împăciuitor mâna.

— O clipă, frățioare... Spune, Ciceron, după părerea ta, câte zile facem până la insulă cu bărcuța asta?

Ciceron se scarpină în creștetul capului.

— Ca si cobolâm pi filul apei tlebuie tlei sau patlu zile... ca si ulci tlebuie mai mult... dacă avut bună pilogă și buni vâslași indieni, atunci...

Un cor de proteste indignate întrerupse sfaturile înțelepte ale bravului localnic.

— Pe alba cetate a Kievului, prietene negru, ți se pare cumva că sălbaticii ăia de indieni sunt mai breji decât noi?... Privește brațul acesta care a luptat la Baku sub comanda marelui Hatman Saratov și...

— Peștele cu Solzi de Culoarea Noptii ignoră forța Evantaiului Deschis asupra...

— Destul cu pălăvrăgeala! tună Adrien care avea oroare de vorbe goale. Ciceron, ești în stare să ne faci rost de pirogi și de vâslași?

— Da, misiu, va si zică suntem... hăm... unu, doi tlei, patlu, cinci, șasi. Bun.

— Ba pardon, bătrâne, suntem șapte! chițai Georges-Albert.

Ciceron nu luă în seamă intervenția maimuțoiului.

— Ni tlebuie două bălci și șasi vâslași de fiecale.

— Bun, două bărci și doisprezece vâslași. De unde îi luăm? întrebă Adrien.

— De la plieten al meu Pălos, răspunse mândru Ciceron.

— Are el doisprezece vâslași? se miră Floris.

— Ale doisprezece feciori, misiu!

* * *

Ochii verzi ai lui Floris scrutau cu atenție hățişul de pe malurile Râului Roșu, pe unda căruia cele două pirogi alunecau cu nebanuită repeziciune.

Floris, Adrien, Ciceron și Georges-Albert se aflau în prima ambarcațiune. Feodor, Li Kang și Grégoire se instalaseră într-a doua.

Cele douăsprezece odrasle ale Părosului aparțineau, asemeni tatălui lor, comunității pacificate a indienilor Natchez. Pe toți îi chema Pantof. Pantof Roșu, Pantof Galben, Pantof Alb, Pantof Verde, Pantof Albastru... Ce-i drept, în ciuda numelui purtat, îi deosebeai destul de greu pentru simplul motiv că simpaticii flăcăi erau... desculți. Oricum, Floris și Adrien nu puteau decât să se felicite pentru a-i fi angajat în schimbul unui butoiăș cu ulei din grăsime de urs. luți și conștiincioși, vâsleau fără oprire de la răsăritul și până la scăpătatul soarelui.

Până la răscrucea râului nu mai erau decât zece leghe. Floris simțea că îl cuprinde disperarea. Inactivitatea îl obosea mai rău ca orice. Jungla acvatică, somnolentă și aparent impenetrabilă oferea o priveliște de o monotonie ucigătoare. Arareori, stoluri de păsări exotice le treceau fulgerător pe dinaintea ochilor în fâlfâit speriat de aripi și se refugiau sub faldurile albe, mătăsoase, ale mușchiului spaniol agățat de coroanele stejarilor. Feciorii Părosului se ațineau cât mai pe lângă mal, ca să profite de umbra pădurii. Albia râului se lărgise simțitor. Măsura acum cam tot atât cât Sena la intrarea în Paris și se lățea întruna. Se apropiau de deltă. Pirogile înaintau pe micul lac Barataria.

Păsări cu penaj multicolor săgetau oglinda liniștită a apei. În ziua precedentă traversară Lacul cel Mare, lung de cinci leghe. Floris oftă și își întinse picioarele amortite. Ca orice cavalerist, nu suporta sedentarismul. Adrien se foia și el neliniștit. Se întreba cum aveau să se orienteze la întoarcerea în acel imens labirint acvatic. Delta înconjura brațul Râului Roșu și micul lac Barataria cu un zid de vegetație luxuriantă străpunsă de zeci de canale înguste, ca niște tuneluri mătăsoase în umbra cărora pândeau primejdii fără număr.

— Ha, ha, foarte bun!

Râzând cu gura până la urechi, Pantof Negru se freca pe burtă cu o mână, în timp ce cu cealaltă arăta un aligator ce făcea pluta la suprafața apei. Smuls din visarea lui, Floris își încarcă mașinal pușca și ochi. Adrien nu-și putu stăpâni o exclamație de nemulțumire. O bulboană roșiatică tulbură undele sinilii. Indienii izbucniră în urale. Pantof Roșu îndreptă cealaltă pirogă spre leșul aligatorului și, aplecându-se spre el, îi tăie cu dibăcie coada. Cei doisprezece feciori ai Părosului radiau de fericire la gândul festinului ce-i aștepta. Georges-Albert se strâmbă. Epicureean, prefera prepelițele împănate.

— Tu YOULAKI MATAHA! YOULAKI MATAHA²⁷! îi strigă Pantof Roșu lui Floris înălțând victorios vâsla spre cer.

Cei unsprezece frați ai lui reluară în cor salutul triumfal, vâslind cu îndoită energie. Floris și Adrien cercetau zilnic zărilor în speranța că vor descoperi vreo ieșire la mare. În schimb, indienii, obișnuiți din fragedă copilărie cu topografia locurilor, se orientau cu ochii închiși. Acum pirogile se îndreptau glonț spre o insuliță în formă de piramidă. Ajunse în dreptul ei, cotiră la stânga pe lângă țărmul cotropit de sălcii uriașe și ridicând crengile pletoase se strecurară pe dedesubtul lor spre un canal îngust care dădea într-o nouă vastă întindere de ape, probabil un alt braț al Râului Roșu sau poate chiar al Mississippi-ului.

— Parcă văd că ne-am rătăcit... și dacă indienii nu sunt în stare să găsească drumul, cum să fi ajuns ea, de una singură, până aici? murmură Floris scoțându-și tricornul și ștergându-și fruntea îmbrobonită de sudoare.

Adrien îl privi încurcat. Ce anume văzuse, pricepuse sau ghicise el în seara uraganului, când se afla între viață și moarte? La întrebarea mută a fratelui său, Floris răspunse batjocoritor:

— Ce s-o mai fi distrat domnișoara pe socoteala noastră!

Adrien clătină întristat din cap.

— Nu... nu cred, Floris... Vreau... în sfârșit... trebuie să-ți spun că te afli în viață numai și numai datorită ei.

Ochii viorii ai lui Adrien își priveau cercetător fratele încercând să deslușească ce se petrecea în sufletul acestuia. Floris își duse mașinal mâna la piept, pipăind locul pe care ar fi trebuit să se afle talismanul. I se înnodă stomacul și tâmplele îi zvâcneau. Simțea încă buclele Baptistinei mângâindu-i obrazul. Pudoarea și mândria de bărbat îi porunceau totuși să tacă, să păstreze acea taină chiar și față de fratele lui.

Cele două pirogi tocmai se angajau pe un canal străjuit de baniani²⁸ cu rădăcini noduroase ridicate vertical deasupra apei. Stoluri de rațe sălbatice și ibiși imaculați le tăiau calea, zburătăcind înspăimântat.

— Nu mai înțeleg nimic! gândi Floris cu glas tare, fără ca prietenii lui să-și dea seama dacă se referea la itinerariul parcurs sau la fugara pe urmele căreia sperau cu toții că se află.

— Parcă tu ai înțeles vreodată vreo femeie, bodogăni Georges-Albert.

Adrien își îngropa obrazul în mâini.

— Deie Domnul ca Floris să nu afle niciodată că i l-a recomandat lui Vieille drept un arierat mintal! Consecințele unei atari revelații îl îngrozeau pe cumpătatul Adrien. Îl spionă pe furiș printre degete pe Floris. Cu privirea ațintită înainte, acesta amușina aerul. O boare marină îi gâdilase plăcut nările. În capătul canalului lucea o întindere luminoasă de ape.

— Marea! Uraa! Marea! răcni bucuros Feodor.

Feciorii Părosului trăgeau cu nădejde de vâsle. Mai aveau câțiva metri până la plaja

²⁷ Cel mai înalt din neamul aleșilor.

²⁸ Arbori tropicali cu rădăcini aeriene.

nisipoasă a Golfului Mexic când, deodată, un foc de muschetă sfâșie tăcerea paradisiacă a deltei.

Capitolul IX

— Predați-vă! Sunteți încercuiți!

Patru bărcuțe din scoarță de copac se apropiau amenințător de călători. În fiecare din ele se aflau așezați câte doi vâslași în timp ce în picioare, la pupă, câte un pușcaș privea prin cătarea armei spre pirogi.

Instinctiv, Floris și Adrien puseră mâna pe pistoale. Li Kang își trase din teacă pumnalul lung și ascuțit, Feodor ridică sabia deasupra capului. Grégoire și Ciceron înșfăcă răzătoare care ce nimeriră: unul un ulcior, celălalt un odgon. Cei doisprezece Pantofi scoaseră vâslele din apă și... Georges-Albert se ascunsese sub o prelată!

— Lăsați armele, n-are rost să opuneți rezistență, sunteți încercuiți! se auzi din spatele lor o voce răgușită. Floris și Adrien întoarseră capul, ca arși. Din hățişul luxuriant se iviseră alte trei bărcuțe. Pirogile se aflau încolțite din două părți.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, mugi Feodor în vreme ce brațul lui drept executa o mulinetă năprasnică, menită să-i înspăimânte pe necunoscuții adversari. Aceștia însă nici nu se sinchisiră.

— Am spus să zvârliți armele și să vă predați, ori de nu vă scufundăm!

Și ca să arate că nu glumea, colosul cu obraz ciuruit de alice care tocmai vorbise își slobozi pistoalele înspre Floris și Adrien. Gloanțele şuierară pe lângă urechile acestora și se înfipseră în cea de-a doua pirogă, care începu să ia apă cât ai clipi. Feciorii Părosului prinseră a zbiera, înspăimântați.

Floris și Adrien se priviră cu coada ochiului. Clocoteau de furie, dar pentru moment nu aveau încotro: trebuia să depună armele. Orice rezistență era inutilă și oricum n-avea rost să-i expună pe ceilalți unui masacru gratuit...

— Uf! Bine că le-a mai venit și lor mintea la cap! gândi Georges-Albert, văzând că Floris și Adrien ridică brațele în semn de capitulare.

Cele șapte bărcuțe încadrau strâns pirogile. Sub amenințarea flintelor și a muschetelor aproape lipite de tâmpla lor, Pantofii ramau de zor.

Floris și Adrien aveau acum răgazul să cerceteze fizionomiile celor în a căror ambuscadă căzuseră. După cât de pestriț erau îmbrăcați, unii în zdrențe, alții dimpotrivă, extrem de eleganți și împopoțonați cu bijuterii de preț, cu degetele de la mâini încărcate de diamante, după cerceii de rubine și mai ales după pielea lor tăbăcită de soare și de vântul largului, nu încăpea nici o îndoială: căzuseră în mâinile piraților. Floris era cu atât mai enervat cu cât se simțea direct răspunzător. N-ar fi trebuit să împuște aligatorul. Ca să le facă pe plac Pantofilor, comisese o greșală de neiertat: se purtase ca un copil. De altfel, de când pusese piciorul pe pământul Louisianei, Floris nu se mai recunoștea. Cu gândurile mereu în altă parte, făcea boacăna după boacăna... Starea aceea nefirească i se trăgea de la dispariția Baptistinei, după bătălia de la Fontenoy.

Floris simțea nevoia să facă mea culpa, convins că ecul împușcării lui se repercutase până la bârlogul corsarilor, anunțându-le prezența intrușilor.

— Îmi pare rău, Adrien, șopti Floris. Eu sunt de vină.

— Nici pomeneală, vinovat sunt eu că n-am stat cu ochii în patru. Oricum, nu-ți face griji, până la urmă găsim noi cum să ne înțelegem cu ei.

Ca nimeni altul, Adrien știa să-și păstreze calmul în orice situație. Așadar, capturarea lor nu se datora întâmplării. Tâlharii le cunoșteau identitatea și era foarte posibil să le fi pândit sosirea.

— Voi, cei doi frați, gura, sau aveți de-a face cu mine! mârâi colosul.

Floris și Adrien se prefăcură a nu fi observat că piratul se dăduse de gol.

În fața lor, brațul deltei se vărsa în ocean. Adrien își înfundă mai adânc tricornul pe ochi, ca să și-i apere de sclipirea orbitoare a soarelui reflectat de valurile înspumate. Se aflau în golful Barataria. Două insule plate și nisipoase închideau aproape complet ieșirea spre Golful Mexic. De la ele se putea ajunge în largul oceanului numai printr-un canal îngust și stâncos. Cei doi tineri gentilomi și tovarășii lor auzeau vuietul mării ce

tocmai năvălea cu forță pe canal. În apropiere de țărm, din apă se șteau frânturi de catarg. Carene de corăbii cu fundul în sus dovedeau că uraganul făcuse prăpăd și pe acolo, scufundându-se puzderie de vase.

— Haideți, dați-i zor!

Colosul își grăbea ciracii. Bărcile se apropiau de un mic port adăpostit într-un golfuleț.

— Oho, ați adus pradă de soi, Falcă Ruptă!

— Măcar sunt doldora de aur?

— Mie să-mi păstrezi ceasurile lor!

— Și mie să-mi dai cizmele lunganului!

Corsarii se îngrămădeau lângă debarcader, se înghionteau vesel și făceau haz pe seama prizonierilor. La un gest al colosului care răspundea la numele de Falcă Ruptă, pirații le legară prizonierilor mâinile la spate și le ușurară cu dexteritate buzunarele. N-o făceau nici cu brutalitate și nici cu ură, ci cu naturalețe, ca pe un lucru de la sine înțeles. Floris și Adrien remarcară că mai toți pirații de-abia se țineau pe picioare de beți ce erau. Singuri Falcă Ruptă și ciracii lui păreau treji. Unul din bandiți se apropie cu un teanc de batiste în carouri și îi legă la ochi pe captivi. Duhnea a alcool de la o poștă.

Până să li se acopere ochii, Floris și Adrien apucaseră să vadă că în mijlocul insulei se aflau bordeie săpate în pământ. Tolăniți în umbra lor, câțiva pirați trăgeau la măsca din niște clondire pântecoase. Era limpede că în bârlugul lor, corsarii își făceau de cap bându-și mințile.

— Dați-i drumul înainte, porunci Falcă Ruptă.

Sub prelata lui, Georges-Albert își frecă satisfăcut lăbuțele și se întinse de-i trosniră oasele. Dintre toți, numai el nu căzuse prizonier.

Bărbatul era slinos și avea o privire piezișă. Floris încercă să-și miște pumnii legați fedeleș și se stăpâni cu greu să nu se repeadă cu capul în mutra lui de broscoi râios.

— Ce căutați aici, la noi?

Ochii mici și răutăcioși îi cercetau cu viclenie pe cei doi frați. Adrien se înclină politicos dinaintea lui.

— Ne-am rătăcit, domnule, în urma uraganului.

— Mie să-mi spui căpitane! Și nu minți! Unde vă duceați cu atâția indieni după voi?

— Cum unde? Pe plantația noastră! zâmbi Floris făcând pe prostul.

— Aha! Și plantația voastră unde se află?

— Pe Râul Roșu!

Adrien părea mai nevinovat ca un copil de țată.

— Ho... ho... hi... hi..., ce să zic, halal simț de orientare!

Broscoiul hohotea răutăcios. Floris făcu un pas înainte.

Prompt, Adrien sări în fața lui.

— Țsta e adevărul, căpitane, ne-am rătăcit și căutam o ieșire la Mare ca să ne dăm seama unde ne aflăm... Noi nu cunoaștem regiunea; indienii erau îngroziți de tornade și desigur că ne vom grăbi să vă despăgubim pentru deranjul ce vi l-am făcut...

— Ha... ha... hi... hi... să mă despăgubiți pentru... de... de... deranjul făcut, ha... ha...

Broscoiul se ținea cu mâinile de burtă. Hohotele lui de râs exagerate nu prevesteau nimic bun. Floris nu se năpustea asupra lui numai de teamă ca gestul lui să nu declanșeze represalii împotriva tovarășilor săi, rămași în paza celorlalți pirați, în niște bărci.

— Hi... hi... hi!... Va să zică dumneata, domnule conte de Villeneuve-Carames, și dumneata, domnule marchiz de Portesjoye, credeți că eu, Picior de Lemn, sunt un dobitoc? Vă sfătuiesc să nu mai faceți pe nebunii... știu absolut totul despre voi.. știu și pentru ce anume vă aflați aici... Hi... hi... ha... ha... vă miră, nu-i așa?... Aflați atunci că eu, Picior de Lemn, știu tot ce se petrece, de aici din Baratara și până în Illinois... Nu mișcă frunza fără ca eu să nu prind de veste!

Piratul se ridicase în picioare și se apropia amenințător de Floris. Îngreșoșat de duhoarea lui de bețivan, acesta întoarse capul într-o parte.

Se aflau într-o colibă de trestie spațioasă, înaltă și rotundă ce comunica cu o cabană de lemn printr-o despărțitură mascată de o superbă tapiserie de Gobelins, pe care zefirul

o umfla alene, la răstimpuri egale. Mobilierul somptuos, fără îndoială pradă de război, contrasta uluitor cu scândurile putrede ale planșeului și cu pereții de trestie ai acelei locuințe improvizate.

Printre zăbrelele unei deschizături în formă de fereastră, Floris întrezărea plaja unde câțiva pirați își treceau vremea. Unii rostogoleau niște butoaie, alții doi-trei își curățau armele, dar cei mai mulți zăceau în umbra cocotierilor trecându-și unul altuia sticlele cu băutură. Lenea era în toi. Floris se străduia să memoreze topografia locului. Deasupra golfului, egretele și ibișii tulburau oglinda apei cu aripile ca să stârneasă peștii. Furat de priveliște, Floris uită unde se află. O tristețe nelămurită îi cuprindea iar inima. O lovitură de pumn dată în marchetăria unei măsuțe de preț îl readuse la realitate.

— Nu am să îngădui nimănui să se amestece în chestiunile dintre mine și SOȚIA MEA!

Adrien interveni împăciuitoare.

— Poți fi încredințat, căpitane, că nici prin gând nu ne trece să intervenim în viața dumitale... Mi se pare cât se poate de firesc să dorești să-ți rezolvi de unul singur problemele de familie!

Ochii de viezure ai piratului scrutau chipul senin al lui Adrien, să vadă dacă nu cumva îndărătul acelor vorbe se ascundea vreo șmecherie. Trăsăturile gentilomului exprimau doar o politicoasă indiferență. Dar o scurtă privire aruncată lui Floris vădi că, aidoma fratelui său, se întreba dacă piratul este sau nu în toate mințile.

— Și-a bătut joc de mine și interzic oricui să încerce să ajungă până la ea!... Priviți... priviți ce mi-a făcut!

Piratul îi trase după el pe Floris și pe Adrien spre ușă și o deschise brusc. De partea cealaltă, doi pirați înarmați până-n dinți se dădură de-a berbeleacul izbiți în frunte de canatul ușii batante. Picior de Lemn întinse brațul în direcția golfului.

— Dezastrul de acolo nu se datorează uraganului... nu... uraganul a ocolit golful Barataria... Ea... Ea a făcut asta... Ea mi-a scufundat corăbiile... Șase corăbii nou-nouțe găurite, eșuate pe stânci... din pricina ei zac aici pe insula asta nenorocită și nu mă pot mișca decât cu bărcile alea prăpădite, din scoarță de copac... eu, spaima mărilor...

Corsarul părea gata să izbutească în lacrimi.

Adrien clătină din cap cu înțelegere și compasiune.

— Într-adevăr, căpitane, ai toate motivele să fii supărat... Se vede cât de colo că ai o soție tare aprigă... să-ți faci tocmai dumitale una ca asta!...

Nici ochiul cel mai exersat n-ar fi putut descoperi dacă Adrien vorbea serios ori își bătea joc de pirat... Acesta tocmai își vărsa furia pe o splendidă armură spaniolă, damaschinată cu folie subțire de aur.

— Pe comoara din Eldorado, Picior de Lemn se va răzbuna, ticăloasa, nu-mi scapă ea... Din pricina ei am ajuns de râsul golfului, mi s-a dus duhul de la Fort-Royal²⁹ până la Cartagena³⁰... Nici un singur căpitan n-a mai dat pe aici ca să-mi vândă corabia lui... Zac aici de unul singur și ea... ea mă sfidează de pe insula ei...

Piratul arăta cu obidă spre largul oceanului. Auzindu-l că pronunță cuvântul insulă, Floris și Adrien se priviră cu înțeles.

— Cum, căpitane, soția dumitale nu se află aici, în Barataria? Întrebă cu sinceră curiozitate Adrien.

Un platou de argint cizelat traversară încăperea în zbor planat și se turti de carapacea unei imense broaște țestoase agățate de perete.

— Pe frații mei de pe coastă, trădătoarea asta o să aibă parte de chinurile lui Olomis³¹, o să-i scot ochii... cățelei... o să-i strivesc degetele... o să-i scot mațele... ha, ha... Picior de Lemn va fi nemilos cu nemernica... să-mi facă ea una ca asta, după ce am cumpărat-o cu o sută de mii de livre de la Fokker Diavolul!

La auzul acestor cuvinte, Floris și Adrien păliră.

— Soția dumitale se afla cumva la bordul *Frumoasei din Louisiana*, corabia aceea capturată de Fokker? Întrebă Floris cu glas stins.

Zbang! izbit cu cizma, un vas de porțelan chinezesc se sfărâmă în mii de cioburi.

²⁹ Actualmente Fort-de-France, în insula Martinica.

³⁰ Localitate din insulele Antile.

³¹ Pirat celebru, născut în 1630 la Salles-d'Olomie din Franța, reputat pentru cruzimea lui.

— Pe orașul Maracaibo, trădătoarea căreia i-am oferit protecția mea era văduva lui Fokker! declară majestuos Picior de Lemn.

— Văduva lui!!!

Floris simți că i se zbârlește părul din cap în vreme ce Adrien se întreba dacă nu cumva el era mai nebun decât piratul.

— Blestemată fie madam Bourguignon și insula ei! Ha! Ha! Falcă Ruptă și oamenii lui tocmai meșteresc un tapecul³²... de cum va fi gata atacăm insula nevastii mele pe timp de noapte... ha, ha, cine râde la urmă râde mai bine... Cât despre voi... dacă vreți să vă dau drumul de aici, Picior de Lemn o să lase pe unul dintre voi să se întoarcă în oraș ca să facă rost de o sută de mii de livre... asta e prețul libertății voastre... Ha, ha, cât am plătit și eu pentru nevastă-mea, sau dacă nu, o corabie de treizeci de mii de tunuri... numai că emisarul vostru trebuie să se întoarcă degrabă... În total îi las o lună încheiată ca să-și ducă misiunea la bun sfârșit... după aceea va fi prea târziu pentru că Picior de Lemn o să vă azvârle în ocean, să vă halească rechinii! Ha, ha!

Acestea fiind zise, broscoiul duse la buzele lui slinoase un fluier de os și şuieră scurt. Ce doi pirați care păzeau intrarea în colibă se înfățișară cât ai clipi.

— Duceți prizonierii la un loc cu ceilalți. Mâine dimineață ne vor spune care dintre ei pleacă după bani! porunci Picior de Lemn.

Floris și Adrien lăsară capul în piept, zdrobiți de avalanșa noutăților aflate.

— Ha, ha! Picior de Lemn le-a luat maul domnișorilor!

Corsarul rămase în prag uitându-se după cei doi frați care, escortați de gardienii lor, se îndreptau spre bordeiele din mijlocul taberei, apoi își aprinse o pipă și pufăi de câteva ori cu ochii pironiți pe Insula Pisicii.

— Pfui, afurisită muiere!

Piratul scuipă în ciudat în nisip. Ticăloasa! Scrâșni din dinți amintindu-și cum își bătea joc de el sclifosita aceea. Ce-i drept, chestia cu suta de mii de livre plătiți pentru ea era o minciună. Doar îl omorâse pe Fokker Diavolul înainte să-i dea banii. Oricum, vrăjitoarea blondă îl costase cu mult mai mult.

— Nu te încrede în ei, Picior de Lemn, cu ei nu se știe niciodată; când ți-e lumea mai dragă te trag pe sfoară și, după ce te-ai dumirit, e prea târziu.

Piratul se întoarse spre tapiseria de Gobelins. Canonica de Nedgemn ridicase un colț al draperiei și se strecurase în colibă. Îmbrăcată într-un pantalon negru, strâns mulat pe silueta ei androgenă, ținea în mână o cravașă cu care își plesnea nervos cizmele. Părul negru ca pana corbului i se revărsa în dezordine pe umeri.

Corsarul mârâi în ciudat.

— Hâm... să nu mă-ncred în ei... păstrează-ți sfaturile pentru dumneata, femeie... mie unul nu mi-e frică de ei, ha, ha, lor să le fie frică de Picior de Lemn...

Canonica nu păru din cale afară de jignită de replica piratului.

— Eu știu ce spun și nu mă joc cu cuvintele. Nu crede că te poți folosi de ei. Ăștia n-or să joace niciodată cum le cântă altcineva... Pot să jur că au și pus la cale cum să te lase cu buza umflată... Nu l-ai văzut pe înfumuratul ăla cum a pălit de gelozie? Ha, ha, mă simt pe jumătate răzbunată... Neprihănită lui porumbiță, văduva lui Fokker și nevasta lui Picior de Lemn, ha, ha... zău că e prea frumos, ha, ha... N-o să i-o ierte nicicând... și asta nu e decât începutul, ha, ha! Las' că vede el! Ha, ha, ha!

Un râs sardonice, vecin cu isteria, încheie discursul scorpiei. Picior de Lemn se apropia schiopătând de ea și o înșfacă brutal de braț.

— De ce îi urăști atâta, muiere?

Femeia se smulse din strânsoarea degetelor lui și răspunse disprețuitor:

— M-au jignit de moarte, amândoi... și am să-i pedepsesc. Amintește-ți înțelegerea noastră, Picior de Lemn... Eu ți-o dau pe EA și tu mi-i dai pe EI!

Corsarul chicoti și apucând-o de umeri o lipi de o oglindă cu ramă aurită.

— Răutatea ta îmi place... ești o târfă frumoasă și deșănțată...

— Jos labelle, grăsanule, între noi doi există o înțelegere și atâta tot!

Femeia se zbătea, îl scuipa și îl zgâria ca o mătă înfuriată. Lăsându-se pe neașteptate pe vine, se strecură ca o zvârlugă pe sub brațul lui și alergă spre ușă.

³² Ambarcațiune mică cu pânză trapezoidală, montată pe catargul de la pupa.

— Aha! unde fugi, pisicuță?

Picior de Lemn o ajunsese din urmă și, îmbrățișând-o cu brutalitate, o răsturnă pe spate peste un bufet de mahon. Broscoiul avea o redutabilă forță. Sub mătasea broșată a tunicii, mușchii brațelor i se bombau ca niște mingi.

— Aoooah, ticălosule!

Femeia îl plesni cu cravașa. Piratul i-o smulse din mână și o frânse ca pe un pai. Călugărița îl lovea cu genunchii, gâfâia, țipa după ajutor. Picior de Lemn o ținea imobilizată.

— Dă-mi drumul, animalule. Hei, săriți, ajutor, nu m-aude nimeni?

Dând ca o disperată din mâini, femeia dărâmă armura spaniolă, care se prăbuși cu zgomot infernal.

— Ha, ha, poți să strigi până răgușești, oamenii mei nu mișcă un deget până nu le poruncesc eu!

Într-adevăr, în fața colibei, pirații-sentinelă jucau tacticos zaruri, indiferenți la vacarmul din interior.

— Degeaba, pe ușa asta n-ai să ieși!

Canonica izbutise să i se smulgă din mâini și se repezise spre ieșire. Un obiect contondent o izbi în moalele capului. Se prăbuși leșinată.

Deschizând într-un târziu ochii, își dădu seama că se afla întinsă pe o canapea. Dădu să sară în sus, dar brațele și picioarele îi erau legate fedeleș de spătarul de lemn.

— Vai, nu! gemu călugărița îngrozită.

Picior de Lemn tocmai ridica pumnalul deasupra ei. Femeia închise cu precipitare ochii, convinsă că îi sosise cel din urmă ceas. Oftă la gândul că avea să moară fără să fi apucat să-și vadă împlinită răzbunarea. Apoi, mirată că lovitura fatală întârzia, întredeschise pleoapele. Cu un mârâit de satisfacție, Picior de Lemn îi despica mătasea pantalonului și a bluzei.

— Mizerabile... vierme... ar trebui să...

Picior de Lemn pufni în râs, se așeză pe marginea canapelei și își scoase tacticos cizmele. Canonica făcu ochii mari. Abia acum pricepea porecla ticălosului. Retezat ceva mai sus de genunchi, piciorul drept al corsarului era înlocuit cu o proteză de lemn, ascunsă privirilor de cizmele înalte.

— Ha, ha, vezi frumoaso, cu asta te-am trimis la podea adineaori, rânji Picior de Lemn scoțându-și proteza. Ha, ha, să vezi ce frumos o să ne distrăm amândoi...

— Până rămân vădov [vei fi](#) concubina mea! declară solemn Picior de Lemn în timp ce se îmbrăca.

Eliberată din strânsoarea frânghiilor, canonica zâmbi angelic spunându-și în sinea ei: „Las' că vezi tu, porcule!”

Picior de Lemn se îndreptă țopăind spre ușă. O deschise și sentinelele care stăteau cu nasul lipit de ea, privind prin gaura cheii și prin crăpăturile ușii, se dădură încă o dată de-a berbeleacul.

— Nemernicilor, leneșilor, tâlharilor, marș de aici că vă rup oasele... duceți-vă să întăriți paza prizonierilor, să nu ne facă vreo boacăna!...

Ca să fie mai convingător, Picior de Lemn distribui o ploaie de lovituri pe spinarea străjilor, folosindu-se de proteză ca de un gârbaci. Nenorociții o tuliră la goană de le sfârâiau călcâiele. Satisfăcut, corsarul închise ușa și se întoarse lângă canonică pe canapea, căscând de-i trosneau fălcile.

La orizont nu se mai zărea urmă de „sentinelă”. Un ghemotoc negru țâșni de sub colibă. Era Georges-Albert. Maimuțoiul alergă cât îl țineau piciorușele spre o tufă de cactuși apoi, târându-se precaut pe burtică, se apropie de arestul stăpânilor săi. Din nefericire, acesta era păzit strașnic. Patru corsari se aflau postați la intrare și câte alți doi păzeau fiecă colț al barăcii. Georges-Albert n-avea cum să intre fără a fi văzut. Dintr-o magazie vecină se auzea o melopee sfâșietoare. Georges-Albert recunoscuse glasurile lui Ciceron și ale indienilor pe care corsarii îi înghesuiseră în acel loc supraîncins și fără pic de aerisire, tratându-i mai câinește decât pe Floris, Adrien și prietenii lor. Așezați în fața strachinelor cu fasole și slăninuță, cu care fuseseră tratați, ca ostatici de lux ce se aflau, aceștia tocmai țineau un consiliu de război, vorbind în șoaptă, pentru că cei de afară îi

supravegheau permanent printr-un soi de vizetă.

— Cine dintre noi se duce după bani, boiernașule? Întrebă Feodor după ce Adrien le explică pe scurt situația.

— Eu, domnule conte!

— Eu, Bucurie a Zilei! implorară într-un glas Grégoire și Li Kang.

— Dar nici prin gând nu-mi trece să plătesc răscumpărarea noastră! mârâi Floris. Aveți încredere în mine... De astă dată e treaba MEA! murmură el printre dinți.

Adrien îl privi cu inima strânsă înțelegând că în fața lui Picior de Lemn făcuse un efort supraomenesc să-și țină firea. Ochii verzi erau cătrăniți, pielea obrazului pământie. Ancheta lor progresase prin dureroase revelații. Fiece nou pas pe calea adevărului însemna un nou șoc pentru mândria lui Floris. Gândul că Baptistine fusese soția acelui individ respingător îl scârbea și îl înfiora.

Adrien înțelegea cu spaimă că în sufletul fratelui său ceva se frânsese pentru totdeauna.

Lui Feodor nu-i plăcea cum vorbise Floris.

— Cum adică e treaba ta, boiernașule? Ce-ai de gând? Vezi bine, suntem legați fedeleș, nu mai avem arme...

Floris îl întrerupse enervat.

— Ei și? Am trăit noi clipe mai grele ca astea și tot am ieșit la liman... să ne cumpănim șansele și să așteptăm să se înnopteze... până mâine dimineață avem tot timpul să găsim o soluție!

Cu aceste cuvinte, Floris se trânti pe un maldăr de paie, închisese ochii și adormi cât ai bate din palme, visând că Picior de Lemn o mângâie tandru pe Baptistine.

Capitolul X

Soarele stătea să apună. Sentinelelor obosite le luară locul alți corsari. Cu toții duhneau a rom.

Profitând de o clipă de neatenție, Georges-Albert, care le pândea fiecare mișcare cocoțat într-un palmier, se lăsă să alunece în lungul trunchiului până pe nisipul fierbinte, se repezi ca o săgeată spre barcă și, agățându-se de un năvod pus la uscat de-a lungul unui perete, se cățăra cu agilitate până la acoperișul de papură și se strecură pe dedesubtul lui în baracă.

Înăuntru toată lumea sforăia de rupea pământul. Dintr-un salt, Georges-Albert coborî pe podea unde se așeză în poponeață, își scoase tricornul și începu să-și facă vânt cu el, întrebându-se cum să procedeze în continuare. Se codea să-și trezească stăpânul. De la o vreme, impulsivitatea lui începuse să-i dea de gândit, așa că se hotărî să se adreseze lui Adrien, a cărui înțelepciune o respecta din ce în ce mai mult.

— Georges-Albert, de unde ai apărut? șopti Adrien ridicându-se într-un cot.

Maimuțica își duse degetul la buze rotindu-și ochii în direcția lui Floris, apoi începu o întreagă pantomimă, gesticulând și ploconindu-se. Numai un inițiat putea pricepe acel limbaj propriu lui Georges-Albert, ceea ce tânărul conte de Villeneuve-Carames și era, dovadă că înțelegea întocmai ce voia să-i comunice maimuțoiul. Pe măsură ce Georges-Albert „vorbea”, Adrien, mirat, apoi mâniat și în cele din urmă îndurerat, pălea văzând cu ochii.

Așadar, sora lui vitregă, Baptistine, logodnica lui Floris, devenise o proscrisă, o aventurieră, poate chiar o hoată... Oricât s-ar fi străduit Georges-Albert să îndulcească relatarea lui, totuși nu dispunea de toate nuanțele și subtilitățile viului grai.

— Cum de nu mi-am dat seama, murmură Adrien... Sigur, Doamna de Gongibourno era chiar ea... nebuna... inconștienta!...

Volubil, Georges-Albert povestea mai departe. Acum descria cele petrecute între canonica și Picior de Lemn. Relata ceea ce văzuse și mai ales ceea ce auzise. Adrien ar fi vrut să-l ia în brațe și să-i mulțumească, dar din păcate avea mâinile legate la spate.

— Ai făcut foarte bine că te-ai gândit să-mi spui mie toate astea, Georges-Albert. Deocamdată, Floris nu trebuie să afle absolut nimic... suferă și așa destul... Va să zică nu m-am înșelat... Bănuielile mele erau întemeiate... Dușmana noastră de moarte din Rusia

ne-a urmărit până aici și se află la un pas de noi... vrea să o piardă pe Baptistine și să-l omoare pe Floris... canonică de Nedgemn... tii, anagramă de la Mengden... Julia de Mengden...cățea blestemată... Nu mai scăpăm odată de ea!

— La arme! Pregătiți-vă de contraatac! La arme!

Chiotele de afară întrerupseră sumbra meditație a lui Adrien. Treziți din somn, Floris și ceilalți săriră în sus buimaci și se repeziră să vadă prin crăpăturile dintre scânduri ce anume se petrecea pe insulă.

Împleticindu-se care mai de care, pirații alergau spre țărm. În pragul colibei sale, Picior de Lemn, care n-apucase să-și pună nici izmenele și nici proteza, țopăia pe o singură talpă, răcnind ca scos din minți. În spatele lui, în interiorul colibei, o femeie se îmbrăca în mare grabă. Din pricina pletelor lungi și negre, Floris nu-i putea distinge chipul, în schimb, Adrien știa prea bine cine era persoana.

— Tunurile... încărcăți tunurile, dobitocilor! Nepricopsiților... bețivani nenorociți, azvârliți-vă în mare și treziți-vă din beție, nemernicilor!

Falcă Ruptă își plesnea oamenii cu o vână de bou, mânându-i din spate spre stâncile canalului de trecere spre ocean.

Floris, și Adrien nu trebuiau să-și vorbească pentru a ști ce aveau de făcut. Sosise momentul să acționeze. Deprinși cu primejdia, se așezară calm spate în spate, imitați pe dată de Li Kang și Feodor. Degetele fiecăruia se străduiau să dezlege mâinile celuilalt. După câteva minute de efort asiduu erau liberi și își frecau încheieturile amorțite. La rândul său, Georges-Albert îl eliberă de frânghii pe bătrânul Grégoire.

Floris se apropie de ușa care de-abia se ținea în balamale. Un singur pirat rămăsese să-i păzească pe prizonieri. Floris zâmbi. Avea să-i lase lui Feodor plăcerea de a-l neutraliza.

— Aaaaoleeu! Ajutor! Mor! Valeu ce dureri... Mor!

Floris gemea și se tăvălea pe podea. Piratul bătu discret în ușă.

Adrien răspunse cu glas îngrozit.

— Dumnezeule! Săriți! Fratele meu trage să moară și nici eu nu mă simt mai bine! Am fost otrăviți... Vă implor... dați-mi puțin rachiou!

Piratul, gândindu-se că dacă ostatecii dădeau ortul popii se pierdea bunătate de recompensă, își scoase butelca de rom de la brâu, trase zăvorul și deschise ușa. Floris se tăvălea ca apucat de holeră. Feodor, care aștepta calm îndărătul ușii, trăsni un pumn năprasnic în pălăria peticită a corsarului. Acesta se prăbuși ca o păpușă dezarticulată, fără să apuce să crâcnească.

— Puteai să dai mai cu milă! observă Floris ridicându-se de jos.

Li Kang puse un căluș nenorocitului și îl legă fedeleș, în timp ce Georges-Albert veghea să nu se ivească vreun musafir nedorit. După ce se convinseseră că aveau cale liberă, cei cinci se strecurară afară. Oricât ar fi părut de necrezut, erau singuri-singurei. Toți pirații se precipitaseră spre țărmul oceanului.

Floris și Adrien nu înțelegeau motivul acelei panici generale care le facilitase evaziunea și care le îngăduia acum să se apropie nestingheriți de magazia unde se aflau închiși indienii. Un singur pirat moțăia pe vine în fața ușii, cu fruntea rezemată de muscheta ținută între picioare.

— Lasă-mă pe mine, boiernașule, șopti Feodor.

Adrien înțelese că n-avea rost să-l oprească. Însemna să-l jignească de moarte pe cazar. Un oftat îl înștiința că Feodor îl expediase în lumea viselor pe ghinionistul corsar.

Dintr-un salt, Floris fu lângă ușa pe care o deschise cu o lovitură de cizmă. Ciceron și feciorii Părosului zăceau pe podea, legați unii de alții cu frânghii groase.

— Youlakimataha! strigară în cor cei doisprezece Pantofi, cu lacrimi de recunoștință în ochi.

— Misiu Adrien, misiu Floris!

Fără să piardă vremea cu efuziuni inutile, cei cinci îi dezlegară într-o clipită pe prizonieri. Metodic ca întotdeauna, Adrien prelua conducerea operațiunilor.

— Prieteni, știu că natchezii sunt luptători de nădejde... și tu, Ciceron, ești un băiat curajos... Uite ce vă propun: mai întâi coborâm în port, ascundem pirogile noastre și găurim bărcile lor. Pe urmă...

Tunurile bubuiau asurzitor... O ploaie de ghiulele venite dinspre larg se abătu pe plajă ridicând trâmbe de nisip. Cocoțat pe un vârf de stâncă, Falcă Ruptă comanda o mică baterie. Picior de Lemn, care izbutise în fine să-și pună izmenele și proteza, șchiopăta grăbit spre canalul de acces spre ocean. Absorbiți să riposteze atacului, corsarilor nici prin gând nu le dădea să se uite înapoia lor. Dacă ar fi făcut-o, ar fi zărit ici și colo, printre oleandri și cactuși, optsprezece capete desfășurate în evantai care când apăreau, când dispăreau. O a nouăsprezecea umbră țopăia din boschet în boschet. Era desigur Georges-Albert, care ținea în mână operațiunile. luându-se drept mareșalul de Saxa, făcea semn stăpânului său când să pornească înaintarea și când să se oprească.

— Foc! Foc! Adormiților!

Tunarii se încurcau reciproc. De-abia se mișcau și se vedea cu ochiul liber că își pierduseră obișnuința și precizia tirului. Ghiulelele lor cădeau în apă.

Floris și Adrien nu izbuteau să vadă împotriva cui trăgeau atât de jalnic tunurile corsarilor. În schimb constatau că cei din larg ripostau cu un tir perfect ajustat.

O grozavă deflagrație cutremură insula. Un proiectil inamic lovise o ladă cu pulbere de tun. Îngroziți pirații se aruncară pe burtă, îngropându-și fețele în nisip. Trei dintre ei zăceau sfârtecați pe stânci, ca niște păpuși dezarticulate. Picior de Lemn urla ca un nebun.

— Nenorociților! Vă interzic să puneți mâna! Să nu prind pe vreunul dintre voi că s-a atins de vreo ladă că-l strâng de gât! Nu vă dați seama că iar ne sfidează?

Floris și Adrien întinseră gâtul pe după un palmier, să vadă despre ce anume era vorba. Marea împingea spre plajă, prin gura canalului, puzderie de lădițe de lemn. Cu exclamații bucuroase, pirații își părăseau posturile de observație și intrau în valuri să le pescuiască.

— După câte observ, aici alcoolul se livrează gratuit!?

Adrien îi arată fratelui său pânzele umflate de vânt ale unei corăbii care tocmai se ivera ca o fantomă, pe după stâncile promontoriului.

— Numai împreună putem izbândi! murmură Floris, amintindu-și de deviza tinereții lor.

Trupurile li se destinseră ca un arc, zvâcnind înainte. Prietenii lor și indienii îi imitară. Fiecare era înarmat cu ce găsisese la îndemână: care cu o bătă, un drug de fier sau măcar o sticlă cu gâtul spart. Cei doisprezece Pantofi loveau cu sălbăticie pe oricine le ieșea în cale. Milostivii preoți iezuiți ai misiunii nu s-ar fi scandalizat de un asemenea comportament câtă vreme cruzimea lor era în slujba unei cauze drepte.

Bătrânul Grégoire făcea minuni de vitejie cu un ceaun pântecos de aramă. Feodor înșfăcase un mai, cu care făcea treabă cât șase bărbați la un loc. Li Kang se bătea chinezește, adică își folosea ca pe un lassou codița lungă până în călcâie. Prudent, Georges-Albert rămăsese într-un cocotier de unde azvârlea cu precizie de maestru nucile de cocos în capul piraților pe care Ciceron îi aburca apoi în cârcă și îi azvârlea în mare. Adrien pusese și el la punct o tehnică personală de luptă: arunca cu vârful cizmei nisip în ochii corsarilor și ei, sub efectul surprizei, lăsau capul în jos, tocmai bine ca tânărul să-i poată croi cu un băț peste ceafă. În sfârșit, Floris, care trebuia întotdeauna să se distingă de toți ceilalți, făcuse rost de o torță și țopăia cu ea printre tunuri, hărțuindu-i pe tunarii îngroziți de eventualitatea exploziei prafului de pușcă. Din clipa când cei doi frați și oamenii lor îi atacaseră pe pirați, vasul din largul mării își încetase bombardamentul asupra insulei.

— Uci-deți-i... Uci-deți-i... pe toți, nu cumva să scape vreunul, prindeți-i și zdrobiți-le țeasta! răcnea Picior de Lemn, pocnindu-i cu proteza pe ciracii care încercau să o ia la sănătoasa.

Auzindu-i glasul, Floris se întoarse spre el. Broscoiul nu se aștepta la acel atac frontal. Un miros puternic de șoric pârlit îi înștiința pe pirați că Picior de Lemn fusese scos din luptă.

— Foc! Nu spre corabie, dobitocilor, spre prizonieri! Falcă Ruptă tocmai întorcea țeava unui tun de doisprezece³³ în direcția foștilor săi ostateci. Prea târziu însă. Floris își regăsise elanul și agilitatea de odinioară. Tunarul lui Falcă Ruptă se pregătea să aprindă

³³ Tun extrem de răspândit în secolul al XVIII-lea.

pulberea. Cei doisprezece Pantofi se aflau pe cătarea țevii. Dintr-un salt Floris îi căzu în cârcă, îl strânse de gât și-i pârli cu torța turul peticit al nădragilor.

— Aaaoleu! Măiculiță!

Nefericitul sări drept în mare. Rămas singur, Falcă Ruptă o rupse la goană. Floris îl lăsă în plata Domnului.

Feodor și Li Kang dărau stânci peste cei coborâți în canal să pescuiască lăzile cu băutură. Urletele lor disperate erau semn că n-aveau să mai iasă de-acolo. Cei care, aidoma lui Picior de Lemn, avuseseră norocul să rămână leșinați pe plajă, erau legați ca niște caltaboși de către cei doisprezece Pantofi.

— Adrien, oare de ce-au tăcut tunurile de pe corabie? întrebă Floris.

Cei doi frați înaintaseră până la extremitatea insulei. Vasul care declanșase atacul împotriva piraților era ancorat la cel mult cinci sute de braseuri de promontoriul unde se aflau ei, dar cum pe mare distanțele par cu totul altele decât în realitate, Floris avea impresia că întinzând brațul îi va atinge prova. Proaspăt vopsită într-un alb orbitor, superba corabie, elegantă și relansată, scânteia împrumutând luciri sângerii de la discul roșiatic al soarelui care tocmai apunea în mare, învăpăind întregul orizont. Floris culese o lunetă de lângă trupul unui tunar și o duse la ochi. Privi cu indiferență silueta grațioasă a vasului prevăzut cu patruzeci de saborduri. Abia acum înțelegea de ce își îngăduise să-i sfideze pe corsari. Cu tunurile lor de doisprezece, aceștia nu băteau decât până la o depărtare de trei-patru sute de braseuri, pe când ultimul model de Griteauval³⁴ de care dispunea corabia, bătea până la opt sute de braseuri. Cu atât mai puțin pricepea de ce bateriile își încetaseră atât de brusc tirul.

Corabia tocmai ridica ancora și se așeza sub vânt. Pânzele începeau să se umfle. Floris bănuia foiala marinarilor pregătiți pentru manevrele de ieșire în larg. Cu agilitate de maimuță câțiva mateloți se cățarau pe catarge. Floris își stăpâni cu greu un strigăt de uimire. Marinarii erau africani. Tânărul simți că începe să-i tremure luneta în mâini. Lui, care nu știa ce-i aceea frica, i se înnodase stomacul. Cuprins de o presimțire, își coborî privirea în lungul catargului cel mare, apoi îndreptă luneta spre coroană, în căutarea dunetei. Cu spatele la insulă, trei bărbați păreau că discută cu aprindere. Unul dintre ei întinse brațul spre orizont. Al doilea privea spre pupă. Al treilea se întoarse cu intenția de a coborî pe punte. Purta o pălărie, cu boruri largi și ținea capul în piept. Totuși, Floris îl urmări prin lentilă. Silueta lui, prea delicată pentru un adevărat lup de mare, îl intrigă.

Deodată Floris tresări. Cu un geamăt dureros își încleștă mâinile pe lunetă. Necunoscutul ajunsese la pupă. Cu capul dat pe spate, privea spre insula care rămânea în urmă. De sub pălăria de fetru se revărsa o cascadă de plete blonde... Floris privea înmărmurit trăsăturile delicate, ușor aburite de imperfecțiunea lunetei, ochii imenși pe care îi bănuia mai albaștri decât cerul de vară... Un hohot de plâns i se opri în gât.

Era Baptistine, încă mai frumoasă decât la Fontenoy, mai sigură pe sine. Adolescența se preschimbase într-o femeie în toată puterea cuvântului, primejdios de atâțătoare. Floris o privea cu aviditate, incapabil să-și desprindă privirile de pe chipul și de pe trupul ei. Purta un pantalon marinăresc și o cămașă cu jaboul întredeschis ștrengărește pe piept. Floris ghicea sub pânza fină amețitoarea despicătură dintre sâni.

Pentru un bărbat orgolios ca el, priveliștea era cum nu se poate mai dureroasă. Logodnica lui fugară se afla atât de aproape de el și totuși, iată, o pierdea din nou, fără să poată schița un gest. Putea să jure că Baptistine observase și ea cele două siluete de pe promontoriul insulei. La un semn al său, un marinar îi înmână o lunetă. Deodată Floris o coborî pe a lui de la ochi și se întoarse ostentativ cu spatele la corabie. Adrien îi privi neliniștit ochii întunecați, buzele albe, încleștate, chipul livid.

— Ea este? întrebă fără măcar să mai privească prin lunetă.

Floris încuviință din cap.

— Vino, frățioare. Încă nu ne-am isprăvit treaba!

Feodor și Li Kang tocmai se apropiau de ei. Recuperaseră pungile cu aur și armele.

— Falcă Ruptă a izbutit să fugă cu femeia și cu câțiva ciraci de-ai lui într-o bărcuță, boiernașule... dar s-au dus la fund înainte de a apuca să ajungă la cealaltă insulă! îi informă satisfăcut cazacul.

³⁴ Tun din secolul al XVIII-lea, capabil să bată până la o distanță de o mie cinci sute de metri.

Adrien avu o scurtă ezitare. N-avea rost să le ia urma.

— Să sperăm că aligatorii ne vor descotorosi pentru totdeauna de Julia de Mengden! își spuse în sinea lui tânărul conte de Villeneuve-Caraméy.

— Pornim spre Noul Orléans! rosti el cu glas tare.

* * *

Guvernatorul nu putea decât să-i felicite pe Floris și pe Adrien pentru frumoasa lor captură. Douăzeci de pirați în frunte cu Picior de lemn! De cuibul de pirați din Barataria se alesese praful. Drept răsplată, domnul de Vaudreuil se prefăcu a uita scandalul duelului. Le acorda din nou fraților de Villeneuve-Caraméy întreaga lui protecție.

Cei doisprezece Pantofi se reîntorseseră și ei în satul lor cu câte un sac de grâu primit în dar de la guvernator. Premiul nu era de ici de colo și Părosul îl acceptă, fericit. Foametea făcea ravagii, iar alimentele costau o avere. În pofida greutateilor de moment, orleanzii se apucaseră să-și reclădească orașul, Floris își reluă tabieturile și nopțile de nesomn petrecute cu Carlotta, Marie-Blanche și marchiza... nu se putea plânge.

O corabie salvată ca prin minune de furia uraganului urma să se reîntoarcă în Franța. Floris nu se putea hotărî dacă să plece sau nu. Pentru el Baptistine era oricum pierdută pe vecie. Până la urmă se hotărî să mai rămână o vreme în Louisiana cu atât mai mult cu cât aflate că Yann Le Gallic se angajase secund la bordul navei cu pricina. Gândul că ar fi trebuit să-i suporte prezența tot drumul până în Franța îi tăiase cheful de a se mai îmbarca. Pe de altă parte nici să dea ochii cu regele, așa mofluz cum se afla, nu-i dădea mâna.

Într-o bună zi, un călăreț istovit descăleca în Piața Armelor. Fort Rosalie căzuse în mâinile indienilor Chicachas.

Guvernatorul își mobiliza oamenii. Prost apărat, Noul Orléans putea fi oricând atacat. Zile și nopți în șir se ridicară fortificații.

În cele din urmă, Floris, Adrien și prietenii lor se înarmară până în dinți și porniră spre Fort Rosalie. Populus de Protais și Gaëtan d'Artaguette li se alăturară. Grégoire rămase de unul singur acasă la vicontesa Marie-Blanche. Floris și Adrien izbutiseră să-și convingă bătrânul slujitor, zdruncinat din cale afară de peripețiile din Barataria, să adaste acolo pentru eventualitatea în care un „eveniment” neprevăzut s-ar fi produs. Ce eveniment? La acea întrebare Floris evită să răspundă. Georges-Albert, care n-avea nici un chef să fie scalpat de indieni, ar fi fost bucuros să-i țină de urât intendentului, numai că fără a-i cere părerea, Floris îl apucase de ceafă și îl vârâse în coburi.

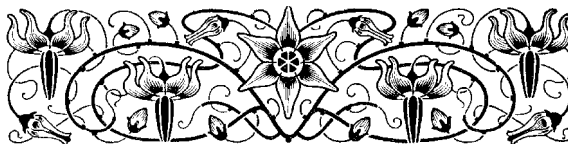
Adrien aflate că Jéodard Castillon du Roche nu se mai afla la Noul Orléans. Plecase pare-se să-și viziteze imensa plantație cumpărată undeva în Missouri. Cât despre cavaleristul Ernaudan de Gastagnac, acesta se înrolase în garnizoana de la Fortul Balizei, pe țărmul golfului.

— Să le fie de bine! își spusese Floris pe când se depărta de „rivalii” lui și de Noul Orléans.

La scurt timp după plecarea lor, Picior de Lemn evadă din pușcărie! Furios nevoie mare, Domnul de Vaudreuil îi condamnă la spânzurătoare pe toți ceilalți pirați. Nefericiții plătiră cu viața libertatea căpeteniei lor volatilizate.

Campania împotriva indienilor Chicachas dură șase luni. La balcoanele noilor case de cărămidă și piatră ridicate în Noul Orléans se iveau primele balustrade din fier forjat, când locuitorilor le parveni vestea cea mare: Fort Rosalie fusese recucerită din mâinile sălbaticilor. Puși cu botul pe labe, Chicachasii fumau, de voie, de nevoie, pipa păcii. Floris, Adrien, Georges-Albert și tovarășii lor luptaseră ca niște lei. Populus și d'Artaguette așisderea. Bărboși, murdari și cu straiete zdrențuite își făcură intrarea triumfală în orașul pavoizat de sărbătoare în onoarea lor. Lumea în delir îi aclama cu entuziasm. Sub ploaia de camelii și ramuri de iasomie revărsată pe deasupra capetelor lor de sus de la balcoane, Floris își simțea inima ușoară.

În sfârșit se vindecase, alungând pentru totdeauna din suflet amintirea infidelei.

Partea a doua AVENTURIERA

Capitolul XI

— O prințesă din Rusia se va stabili în colonia noastră!

— Dumnezeule mare! O prințesă! Ah, te rog Josepha, spune repede tot ce știi! implora smochinită domnișoara Alexandrine.

Ca de obicei, doamna de Sainte-Hermine adusese vestea.

Floris și Adrien îi ascultau amuzați pe Populus și d'Artaguette veniți într-un suflet să îi pună și pe ei la curent cu senzaționala noutate. Ca să nu îi dezamăgească și să nu le strice inima, cei doi frați nu suflaseră o vorbă despre experiențele lor la curtea de la Petersburg. Cu cât interlocutorii le dădeau mai multe detalii despre noua venită, cu atât mai puțin înțelegeau despre cine putea fi vorba.

În târg se zvonea că înalta doamnă cu pricina era verișoară cu însăși țarina Elisabeta a Rusiei, suverana care zdrobise inima lui Floris!...

Cu zece zile în urmă, o elegantă corabie, *Sankt-Petersburg*, ancorase în rada portului Port Royal. Misterioasa prințesă debarcase cu suita ei, dar nimeni nu o văzuse la față, cu excepția guvernatorului care o invitase să se instaleze în noul lui palat.

Gurile rele șopteau că înstăritul duce de Belle-Isle, prieten la cataramă cu marchizul de Vaudreuil, avusese norocul să fie poftit de mai multe ori la reședința acestuia, dar nu se știa dacă prințesa acceptase sau nu să îi acorde o audiență. Orașul fierbea de curiozitate când explodă bomba unei știri de ultimă oră. Ducele de Belle-Isle invita trei sute de persoane din elita coloniei la un mare bal oferit în onoarea învingătorilor de la Fort Rosalie. Somptuoasa recepție avea să fie onorată de augusta prezență a Alteței Sale Marea Ducesă Aurora de Rusia.

Cartonașul invitației nu specifica nimic altceva. Doamnele din înalta societate luară cu asalt magazinele de modă și de galanterie de pe strada Orléans. Domnul Agénor, peruchierul cel mai celebru al orașului, nu mai prididea cu comenzile, mânuind din zori și până-n noapte fierul de încrețit părul. Profesorul de balet Baly alerga de la o reședință la alta ca să le arate doamnelor reverențele la curtea imperială. Pe scurt, întreg Noul Orléans intrase în febra pregătirilor.

* * *

În saloanele ducelui de Belle-Isle petrecerea era în toi, când majordomul anunță numele fraților de Villeneuve-Caraméy. Ducele se precipită să-i întâmpine pe cei doi eroi ai zilei. Transportat de fericire, era tot numai zâmbet.

— Domnule conte de Villeneuve. Domnule Marchiz de Portejoye... sunt încântat... absolut încântat să vă pot primi în noua și discreta mea reședință...

Floris și Adrien își spuseră în sinea lor că domnul de Belle-Isle exagera fără îndoială cu

modestia. Toată lumea știa că este putred de bogat și chiar de n-ar fi știut-o, fastul exorbitant al acelei serate o dovedea cu prisosință. În candelabrele aurite ardeau o mie cinci sute de lumânări. Lustrele de cristal și candelabrele luminau a giorno saloanele și terasele. Valeți cu perucă și sclavi îmbrăcați ca la Versailles ofereau oaspeților tăvi încărcate cu băuturi răcoritoare multicolore. Domnul de Belle-Isle se întoarse și luă de mână o tânără fată cu genele plecate feciorelnic peste obrazul ca piersica, care se îmbujoră toată în timp ce se cufunda într-o reverență adâncă.

— Vino-ncoace, Emilie. Domnule conte... Domnule marchiz v-o prezint pe scumpa mea fetiță... *singurul* meu copil (Domnul de Belle-Isle sublinie ostentativ cuvântul singurul)... Freamătă de nerăbdare să danseze un menuet cu eroii de la Fort Rosalie!

— Domnișoară, sluga voastră!

Floris și Adrien se înclină politicos în fața drăgălașei găsculițe. Erau la curent cu faptul că Belle-Isle de-abia aștepta să-și mărite odrasla. Oferea o zestre uriașă iar fata era drăguțică, așa că nu exista primejdia ca претендентii să lipsească, dimpotrivă. Floris, care nu se dezbara de păcatul de a se ști adorat, își înfipse obraznic privirile în ochii nevinovatei copile.

— Domnișoară, te rog, rezervă-mi în carnețelul dumitale de bal, prima *gaillarde*.³⁵

Emilie se fâstici roșind până în creștetul capului.

— Zânt ferită ză vă acord atest danț, domnule, pentru că zânteți eroul meu preferat pe țua de ațăți!

Lui Floris îi pierise piuitul. Începea să priceapă de ce bietul Belle-Isle se temea că nu avea să o poată mărita.

— De când te-ai făcut așa de vorbăreață, Emilie? Își dojeni ducele progenitura. Lasă-mă puțin singur cu domnii...

Și ca să atenueze penibila impresie a acelei prime luări de contact, Belle-Isle îi trase pe cei doi frați spre mijlocul salonului central. Floris întoarse mașinal capul spre tânără fată care își răcorea grațios obraji înfierbântați cu un evantai din pene de struț. Seducătorul zâmbi cuceritor și îi făcu un semn discret care putea însemna fie „așteaptă-mă, mă întorc imediat”, fie „să nu mă uiți”.

Emilie clipi emoționată. De n-ar fi fost acel supărător defect de vorbire, privită de la distanță era frumoasă cozonac. Și-apoi ce conta, în clipele importante, Floris avea să știe cum să-i astupe gura, ca să tacă. Pentru seara aceea, distracția îi era asigurată. Frecându-și mulțumit mâinile, tânărul gentilom se apropie de fratele său și de ducele de Belle-Isle tocmai când acesta murmură extaziat:

— Veniți, dragii mei prieteni... vreau să îi prezint pe învingătorii noștri Alteței Sale Imperiale Prințesa Aurora Romanov... Mare Ducesă de Dubino și Mare Ducesă de Petersburg... nepoata Majestății Sale împărăteasa și...

Floris și Adrien nu-l mai auzeau. Lustra cu trei sute de lumânări îi izbise în moalele capului. La curtea Rusiei cunoscuseră un singur duce de Dubino și un singur duce de Petersburg, înnobilați din voia țarinei în chiar ziua încoronării sale și acele persoane erau ei înșiși, Floris și Adrien de Villeneuve-Carames.

Cei doi frați nici n-aveau nevoie să se privească pentru a ști că gândeau același lucru: marea ducesă se dovedea o împotsoare, întrebarea era cine avusese nerușinarea de a-și atribui titlurile lor...

Fără să observe stupoarea musafirilor săi, ca o gazdă grijulie ce se afla, domnul de Belle-Isle îi trăgea după el înspre un colț al salonului unde o barieră de strălucitoare uniforme nou-nouțe, de redingote albastre și de rochii cu crinolină încercuiau o somptuoasă rochie de brocart argintiu.

Prințesa stătea cu spatele la noii veniți. Floris și Adrien nu-i vedeau decât gâtul lung de lebădă susținând peruca umflată. Un hohot de râs cristalin ca zvonul de zurgălăi se înalță peste vacarmul sălii. Fermecați, invitații ducelui de Belle-Isle erau gata să se arunce la picioarele misterioasei prințese.

— Să mă ierte Alteța Voastră Imperială că îndrăznesc să o tulbur, dar fie-mi îngăduit să vi-i prezint pe eroii orașului nostru.

— Prezintă-mi-i, domnule duce... prezintă-mi-i!

³⁵ Dans vioi, în trei timpi, care urma de regulă pavanei.

Prințesa se întoarse încetișor înspre Floris și Adrien.

Înmărmuriți, aceștia o priveau năuci. Nici un mușchi nu tresări pe chipul lor împietrit. În fața lor se afla radioasă și mai frumoasă ca oricând... Baptistine! Îi cântărea din ochi pe noii veniți cu acel zâmbet amabil, ușor distrat, al prințeselor de sânge albastru. Domnul de Belle-Isle dădea explicațiile de rigoare:

— Domnul conte Adrien de Villeneuve-Caramery și domnul marchiz Floris de Portejoie s-au numărat printre voluntarii care i-au liniștit pe indienii Chicachas, Alteță!...

— Prea bine, domnilor... prea bine!

Prințesa întinse „augusta” ei mână celor doi tineri. Neavând încotro, aceștia se aplecară să i-o sărute. Floris își îndreptă cel dintâi spinarea. Ochii lui întâlneau privirea sinilie a „prințesei”, care îl contempla cu un surâs ironic.

— Va să zică, domnilor, v-ați numărat printre învingătorii de la Fort Rosalie... Ador bătlăile! rosti prințesa întorcându-se din nou spre cercul ei de adoratori.

În principiu, „prezentarea” se încheiase. Floris strânse pumnii și făcu un pas înainte ca s-o împiedice să se eschiveze.

— Oh, *Alteța Voastră* (vocea lui Floris sublinie sarcastic titulatură princiară) știe de bună seamă că e mai lesne să cucerești un fort decât să îmblânzești o femeie!

La auzul acelui răspuns, prințesa catadicsi să izbucnească în râs. Din spatele lui Floris se auziră exclamații vesele. Populus și d’Artaguet se apropiaseră și ei de cercul de admiratori al rusoaicei.

— Al naibii, Portejoie, i-auzi ce curaj pe el! Dragul meu, urechile caste ale Alteței Sale nu sunt deprinse a asculta asemenea incongruități... Voiți a-l ierta pe marchiz, Alteță; ca și noi a petrecut șase luni printre sălbatici... încă nu s-a redeprins cu saloanele.

Prințesa își deschise evantaiul.

— Domnul marchiz este iertat... La noi la Petersburg eticheta este mai puțin rigidă decât la Versailles... Aflați, domnilor, că prea iubita mea mătușă, Țarina...

Restul cuvintelor ei se pierdură în hărmălaia balului. Depărtându-se de Floris, prințesa se îndreptă spre o terasă, urmărită de cortegiul curtenilor.

Floris și Adrien rămaseră ținuiți locului. Erau atât de stupefiați de drăceasca îndrăzneală a Baptistinei încât nici nu auzeau șoaptele și exclamațiile celor din jur.

— Ai văzut ce frumusețe de femeie?

— Câtă noblețe!

— Ce grație înăscută!

— Ce bijuterii superbe!

— Cred și eu Josepha, doar sunt luate din tezaurul Coroanei!

— Cum se simte de la o poștă prințesa de sânge imperial!

— A fost crescută de o guvernanta franțuzoică!

— Aha, de aceea vorbește la perfecție limba noastră!

— Chiar, nu are pic de accent străin!

— Priviți, întreg orașul e la picioarele ei!

— O fi alungat-o împărăteasa, geloasă pe frumusețea și tinerețea ei!

— Tu ce crezi, Regele o fi invitat-o la Versailles?

— Mai întrebă? A primit-o cu toate onorurile!

— A venit aici cu o întreagă suită de doamne de onoare și cu o cohortă de servitori!

Adâncit în gândurile lui sumbre, Floris tresări când cineva îl trase discret de mânecă.

— Haide să danțăm, este gaillardza, dzomnule!

Floris își coborî ochii spre micuța Emilie care îl privea sfios. Tamburinele și violele da gamba atacau un ritm drăcesc. Floris fu pe punctul de a o urma pe parchetul de dans când Adrien îi indică discret o persoană de sex feminin, înșurubată în fața unuia dintre somptuoasele bufete ale balului. Un zâmbet sarcastic lumină chipul posomorât al lui Floris.

— Eu... te rog să mă scuzi domnișoară... așteaptă-mă la următoarea pavană³⁶... mă întorc imediat...

Gestul era de o nedelicatețe crasă. Lăsând-o baltă pe nefericita Emilie, în mijlocul salonului, tânărul gentilom se alătură fratelui său și împreună se apropiară tiptil de

³⁶ Dans lent în doi timpi.

doamna cu pricina. Absorbită de savurarea unor dovlecei umpluți cu creveți și bame și cu degustarea vinului de Frontignan pe care un sclav în livrea i-l tot turna în pahar, aceasta nu le observase manevra.

Sub peruca pudrată și sub rochia de mătase trandafirie care sta să-i plesnească pe sânii opulenți și pe cărnurile șoldurilor planturoase, cei doi frați o recunoscuseră pe grășana cu care conversaseră pe plantația de bumbac.

— Seara bună, doamnă Dédé! îi șopti Floris la ureche.

Robusta creatură fu cât pe ce să scape farfuria din mână. Mâncarea îi rămase în gât și începu să tremure ca varga. Ochii ei îngroziți priveau când la unul, când la celălalt. Incapabilă să articuleze un sunet, deschidea și închidea gura ca un pește pe uscat. Se uita disperată de jur împrejur. Dacă ar fi putut intra în pământ sau dacă s-ar fi putut ascunde de-a bușilea sub fața de masă, nu s-ar fi codit să o facă. Floris nu-i dădu răgaz să se retragă. O apucă de braț în vreme ce Adrien îi lua farfuria din mână.

— Ce căldură, draga mea!

— Ce-ar fi să luăm puțin aer afară, sub clar de lună?

Floris și Adrien o târau fără menajamente spre boschetele din parc.

— Eu... eu nu... voi... voi... dați-mi drumul sau...

— Sau ce, frumoaso, o dai de gol pe mincinoasa ta de prințesă, da?

Floris o ciupi răutăcios de braț.

— Ce... ce vreți de la mine? Întrebă nenorocita cu glas plângăreț.

Adrien o bătu ușurel cu palma pe obraz.

— Ei haide... haide, nu te speria în halul ăsta... nu-ți cerem decât să transmiți un mesaj...

Un glas cunoscut întrerupse discursul lui Adrien.

— Doamna contesă de la Moika... Doamnă contesă...

Populus de Protais se apropia în fugă de cei trei.

— Ha, ha, mi se pare mie, sau pe dumneata te cheamă?! pufni șmecherește Floris.

Populus era deosebit de pătruns de importanța misiunii sale.

— Alteța Sa dorește să se retragă... v-a cerut șalul ei...

— Păi... bine... mă... mă duc! se bâlbâi grășana, fericită că scăpase basma curată.

— Duceți-vă, doamnă contesă... vă cheamă datoria!

Floris și Adrien salutară respectuos. Rămași singuri, oftară adânc, umplându-și nările cu parfumul amețitor al magnoliilor. O durere și neliniște cumplită le strângea inima. Nu mai aveau putere nici să vorbească. Cu capul în pământ porniră alene înspre saloanele iluminate festiv.

Prințesa și doamnele ei de onoare plecaseră cu faetonul pus la dispoziție de ducele de Belle-Isle.

Valeții destupau șampania.

Ca prin vis, Floris îl auzi pe amfitrion bătând din palme ca să se facă auzit de toată lumea.

— Sst... liniște, liniște...

— Domnul de Belle-Isle vrea să ne spună ceva...

— Taci din gură, Josepha!

— Taci tu, Margueritte, ne-ai amețit cu flecăreala ta.

Într-un târziu hărmălaia balului se potoli. În saloane se lăsă o tăcere mormântală, întreruptă doar de țipetele păsărilor flamingo care sfâșiau tăcerea curioasă a invitaților. Domnul de Belle-Isle se adresă asistenței cu glas de stentor:

— Dragi prieteni... Alteța Sa Imperială m-a autorizat să vă aduc la cunoștință vestea cea bună... Prințesa Aurora de Rusia a acceptat să devină ducesă și mareșală de Belle-Isle...

Exclamații de bucurie și felicitări entuziaste izbucniră din sute de piepturi.

Floris nu le mai auzi. Calul îl purta în galop nebun, departe de acel castel blestemat.

Capitolul XII

— Mă duc!

— Ba nu te duci nicăieri! Acolo se cuvine să merg eu.

— Atunci mergem împreună.

— Nu, Floris. Îți INTERZIC să mă însoțești!

— Îmi interzici? bâiguî Floris sufocat.

Nu-și amintea ca Adrien să-i mai fi vorbit vreodată pe un asemenea ton.

— Da, sunt fratele tău mai mare și pentru o dată ai să-mi dai ascultare. Îți poruncesc să rămâi și să mă aștepti aici. Nesăb... Impetuozitatea ta n-ar face decât să învenineze lucrurile!

Georges-Albert coborî de pe dulapul din lemn de salcâm de unde asistase la discuția, ca să nu spunem la cearta, celor doi frați. Aceștia reveniseră în pensiune la hanul „Leul de Argint” căruia în urma uraganului patronul îi preschimbase numele în „Leul de Aur”, ca să justifice probabil în ochii onorabilei sale clientele noile tarife crescute mai abitir decât Mississippi-ul revărsat din matcă!

Maimuțoiul se scărpină.

— Preabunului Adrien i-a stat pe limbă să-ți spună: îi e teamă de nesăbuinta ta și, pe cîntea mea de maimuțoi, zău că are dreptate... Oare cum să te facem să te cumințești? Gâsculița aceea te scoate din minți... Dumnezeu mi-e martor că până acum ți-am evitat nu știu câte nenorociri, dar de astă dată ai turbat de tot... mă-ntreb cum o s-o scoatem la capăt cu tine...

Fără să aibă habar de dilemele lui Georges-Albert, Floris se plimba furios de la un capăt la altul al camerei.

— Foarte mulțumescu-ți, frățioare! Frumos, n-am ce spune! Halal părere mai ai tu despre mine. Și totuși, fir-ar să fie, ieri seară am strâns din dinți și m-am stăpânit. O vorbuliță n-am suflat și nimeni n-a putu ghici cum mă mai mâncau palmele să-i trag o mamă de bătaie Doamnei Prințese Aurora de Dubino! de Petersburg... Și de mai știu eu ce. O intrigantă! O aventurieră!... Mă decepționezi Adrien... Nu m-aș fi așteptat...

Adrien puse capăt acelei avalanșe de reproșuri punctată cu demolatoare lovituri de cizmă trase mobilierului și-așa destul de șubred.

— Floris... dragul meu Floris... cu vitejia ta nedomolită și cu tăria ta poți ține piept de unul singur unei întregi armate... ai dovedit-o de atâtea ori... fără tine n-am fi izbutit nicicând s-o reînscăunăm pe Elisabeta pe tronul tuturor Rusiilor și nici să câștigăm bătălia de la Fontenoy în favoarea Mareșalului de Saxa... acum însă te conjur să fii rezonabil... Acum e nevoie de diplomatie... Lasă-mă pe mine să-i vorbesc... să aflu ce se petrece în sufletul ei... să aud din gura ei ce anume a făcut... și de ce...

— Asta-i tot ce vrei? Asta poți afla și de la mine! pufni Floris cu amărăciune. Din nefericire știu totul, până în cele mai mici amănunte. Logodită pe rând cu trei bărbați, fără să mă pui la socoteală și pe mine! Văduva unui pirat!... Remăritată cu altul! Cât pe ce să-l părăsească și pe asta pentru un boșorog bogat! Ca să nu mai pomenim despre tot ce-a picat pe de lături... Regele... Prințul William... Maurice de Saxa... Și toate astea nu sunt încă nimic pe lângă ultimele isprăvi ale doamnei: uzurpare de titlu! Furtul unui vapor și probabil furt de bijuterii și de sclavi... complicitate cu borfași... și câte și mai câte...

— Sst, Floris, vorbește mai încet, să nu te-audă cineva! îi spuse cu reproș Adrien.

— Ba să m-audă și să fie arestată și trasă pe roată în Place de Grèves, ca unchiul și ca nerușinata de maică-sa!

În glasul lui Floris clocotea o mânie surdă. Adrien clătină din cap cu tristețe. Într-un anume fel, Floris avea dreptate. Pe linie maternă, Baptistine se înrudea cu banditul Cartouche. Îi era nepoată și se părea că în ciuda educației aristocratice primită în castelul părintelui ei, la Mortefontaine, atavismul își spunea din plin cuvântul. Glasul sângelui o îndemna să caute tovărășia tâlharilor. Și totuși, în adâncul sufletului său, Adrien simțea că acea degringoladă se petrecuse din vina lor, și, în primul rând, din vina lui Floris, dar asta nu îndrăznea să o spună cu glas tare.

— Cine știe dacă nu era mai bine să o lăsăm să-l ia de bărbat pe bravul Jéodard și... chiar.... să devină favorită regală! se întrebă el, fatalist. Poate că așa n-ar fi ajuns să rătăcească pe mări și oceane.

— Voi ce părere aveți, prieteni? se întoarse Adrien spre Feodor și Li Kang.

Cazacul își trase nazul cu zgomot.

— Eu cred că înălțimea Voastră trebuie să stea de vorbă eu tânăra stăpână.

Furios, Floris îl fulgeră cu privirea. Încurcat, Feodor își lăsa ochii în pământ. Oricum avea cugetul împăcat, grăise cum îl îndemnase inima lui de bătrân și credincios slujitor.

— Dar tu, Li Kang, tu ce spui? se întoarse Floris înspre chinez, în speranța că măcar acesta îi va ține partea.

— Grădina înțeleptului știe că în zborul ei capricioasa libelulă cu aripi azurii se va învârti de o mie de ori douăsprezece nopți până să găsească petala gingașă pe care să se așeze... Cel ce se cuvine să o dojenească pe Libelula Albastră nu ești tu, Floare de Mai, ci Bucuria Zilei!

— Prea bine, mă supun majorității! se posomorî Floris, trântindu-se pe pat.

— Oh, oh, calmul ăsta aparent nu-mi miroase a bine! își spuse în sinea lui Georges-Albert, sărind în brațele stăpânului său.

* * *

— Feodor, tricornul și tabatiera mea! porunci Adrien potrivindu-și tunica în fața oglinzii din luciul căreia îl privea un cavaler înalt și tras prin inel, cu plete aurii, buclate, strânse la spate într-un impecabil catogan.

Ochii albaștri-viorii, vestiții ochi al contesei Maximilienne, scânteiau șăgalnic luminându-i obrazul cu piele albă punctată ici-colo de câte un pistrui obraznic. Până atunci, din dragoste pentru fratele său, Adrien îi îndurase toate capriciile de mezin prea răsfățat. În dimineața aceea însă, bizuindu-se pe sprijinul celor doi „preceptor” ai lor, tânărul conte de Villeneuve-Caramesey era ferm decis să se țină tare pe poziție. Trântit pe pat, Floris își încrucișase mâinile sub cap. Ochii verzi fulgerau mânios, buclele ca pana corbului i se răsfirau pe fruntea încruntată. Expresia chipului nu prevestea nimic bun.

Ajuns în pragul ușii, Adrien șovăi o clipă, apoi se întoarse până la Floris.

Degetele lui lungi și aristocratice mângâiară blând umărul mușchiulos al fratelui său:

— Doar știi că-ți vreau binele... Lasă-mă să procedez cum cred eu de cuviință... NUMAI ÎMPREUNĂ PUTEM REUȘI, frățioare...

La auzul acelor vorbe afectuoase, Floris sări în picioare, îmbunat. Frumos ca o cadră, tânărul gentilom era fermecător și prin acea capacitate de a trece instantaneu de la o stare sufletească la alta, de a se însenina cât ai clipi după cea mai cumplită ceartă, aidoma cerului de vară limpezit de curcubeu după o strașnică furtună.

— Ai dreptate, Adrien... dintre noi doi numai tu ești cu capul pe umeri... eu nu fac decât să dezlănțui cataclisme. Prea bine, frățioare, du-te și spune-i... nu, mai bine nu-i spune nimic... nu mai am a-i spune nimic...

Asemenea cuvinte sunau nespuse de straniu în gura lui Floris. Adrien ieși din cameră cu inima strânsă, părăsi hotelul însoțit de Li Kang și Feodor și se îndreptă spre palatul guvernatorului, reconstruit pe chei în locul clădirii de lemn prefăcută în cenușă și scrum cu un an în urmă. Grégoire, Georges-Albert și Ciceron rămaseră la „Leul de Aur” să-și păzească mai tânărul stăpân.

— Vă rog să înfățișați cartea mea de vizită Alteței Sale Prințesa de Dubino și să o întrebați dacă acceptă să-l primească într-o audiență confidențială pe contele de Villeneuve-Caramesey!

Adrien se adresase șambelanului care se depărta cu pași măsurați și se întoarse după câte va minute ca să anunțe pe un ton componțios:

— Alteța Sa Imperială îl așteaptă pe domnul Conte.

Adrien oftă ușurat. O clipă se temuse că Baptistine va refuza să-l vadă. Feodor și Li Kang rămaseră în anti-cameră. Lui Adrien îi bătea inima mai-mai să-i spargă pieptul. Pășea călăuzit de un sclav de culoare, cu perucă albă. Noul palat avea două etaje. Apartamentele prințesei se aflau în aripa opusă celei ocupate de marchizul și marchiza de Vaudreuil, ceea ce îi permitea să-și primească nestingherit oaspeții, fără teama de a fi spionată ori importunată.

Adrien trecu pragul unui adorabil salonaș cu mobilier tapisat cu o cretonă în culori vii. Două balconașe de fier forjat dădeau spre Mississippi și, lux suprem, ferestrele aveau geamuri. Din camera alăturată se auzeau râsete cristaline de femei. Adrien își aținti ochii spre undele leneșe ale fluviului. Deodată râsetele încetară. În spatele lui Adrien scâțâi o ușă. Înflorat, tânărul așteptă o clipă apoi se întoarse brusc. Din prag Prințesa îi zâmbea

afectuos, întinzându-i brațele:

— BAPTISTINE... BAPTISTINE... micuța mea...

Adrien o strânse dragăstos la piept. Cei doi frați rămaseră înlănțuiți într-o lungă îmbrățișare mută. Aveau prea multe să-și spună și cuvintele se arătau prea sărace pentru tumultul din sufletul lor.

Într-un târziu, Adrien o luă pe sus și o așeză pe un fotoliu de rafie.

— Scumpa mea, minunea mea... surioară... ce fericire... ce bucurie nemaitrăită să te regăsesc teafără și nevătămată...

Adevărul este că Adrien o mânca din ochi. Nicicând n-o văzuse mai frumoasă ca acum. În acea dimineață părul blond și vaporos îi flutura liber pe umeri... Tenul ușor arămit de soare o asemena italiencelor. Și totuși, metamorfoza ei nu se datora acelor detalii, ci ochilor de un albastru intens cu care își țintea fratele. Privirii naive de adolescentă nevinovată i se substituise privirea sfredelitoare a unei fături voluntare și aprige. Sigură pe sine și pe farmecele sale, Baptistine devenise o femeie superbă. În răstimpul lungului an cât hoinărise pe mări, pieptul i se împlinise, iar trupul zvelt și grațios perfect proporționat se înălțase. Mijlocul tras prin inel se cambra provocator sub brâul din trandafiri împlețiți în ghirlande ce se prelingeau în jos pe șoldurile rochiei cu crinolină.

Fără aroganță și fără ostentație, Baptistine își asuma cu calm amețitoarea-i frumusețe.

În camera de alături se auzeau iarăși șoapte și chicoteli. Baptistine luă mâna fratelui său și, cu un gest grațios, și-o lipi de obraz.

— Și eu sunt fericită... nespun de fericită să te regăsesc... oh, Adrien, dac-ai ști cât mi-ai lipsit!

Baptistine zâmbea enigmatic. Adrien nu-și dădea seama dacă vorbea serios sau glumea.

— Draga mea... ai trecut prin atâtea de când tu ne-ai... în sfârșit... de când ne-ai părăsit.

Adrien tatona terenul, preferând să avanseze cu pași prudenți.

Baptistine încuviință din cap:

— Da, e adevărat... am trecut prin multe situații... unele amuzante... altele dimpotrivă... în sfârșit, asta este... Acuma totul a reintrat în ordine și presupun că te bucuri de căsătoria mea cu domnul de Belle-Isle... Precum bine știi, e o partidă strălucită... chiar pentru o prințesă de sânge imperial!

Ultimele cuvinte Baptistine le rostise cu un zâmbet apăsător. Adrien nu răspunse provocării.

— Nu-ți face griji, odată cununia consumată o să-i spun soțului meu că ne înrudim de departe, prin vreun strămoș oarecare, că suntem deci veri, pentru că a-i mărturisi dintr-o dată că suntem frate și soră ar fi cam tare, recunoaște și tu... lasă că ne descurcăm noi!

Baptistine vorbea calm. Glasul ei melodios nu exprima nici aroganță și nici orgoliu. Tocmai această seninătate îl îngrozi pe Adrien, care își ascunse contrarierea sub un zâmbet căznit.

— Dar bine... scumpa mea, căsătoria asta e greu de înfăptuit... Domnul de Belle-Isle *chiar crede* că ești cu ADEVĂRAT Mare Ducesă a Rusiei și...

— Și ce? Pot să i-o dovedesc cu acte! replică cu detașare Baptistine, ridicându-se din fotoliu.

Adrien nu putea decât să-i admire desăvârșita grație și clasa de „autentică” prințesă. Tânăra deschise ușa salonului.

— Draga mea Tonton, ești bună să-mi aduci caseta?

Baptistine reveni lângă fratele ei. Adrien deschise gura să-i spună ce avea pe suflet, dar tăcu mîlc, pentru că în salon intrase doamna de la Moika. Deși își ținea ochii în pământ, se arăta cu mult mai înfiptă decât în seara precedentă. Schiță chiar o reverență.

Baptistine făcu prezentările:

— Iată-o pe prietena, și, pentru moment, doamna mea de onoare, baroana de la Moika... ea...

Ușor enervat, Adrien îi tăie vorba:

— Da, știu... ne cunoaștem mai de mult.

Baptistine pufni în râs.

— Ah, da, uitasem! Tonton mi-a mărturisit că ați vizitat plantația de bumbac... ce idee caraghioasă ai avut, Tonton, draga mea, să-i spui că te cheamă Dédé... în fine, scumpo, te asigur că titlul de baroană, te prinde cu mult mai bine... Oh, dar nu te-am întrebat dacă vrei să bei ceva... Ți-e sete, Adrien? se întoarse grijulie Baptistine spre fratele ei pe care începeau să-l treacă toate transpirațiile, desigur, nu din pricina căldurii.

Baptistine deschise caseta.

— Uite... Adrien, privește... vezi? N-ai a te neliști.

Cu aerul cel mai firesc din lume, tânăra îi întindea un superb sul de pergament. Adrien îl desfășură precipitat și citi în diagonală, nevenindu-i să-și creadă ochilor:

„Noi, Elisabeta, împărăteasă a tuturor Rusiilor, conferim Prea-lubitei Noastre nepoate, Prințesa Aurora, Baptista, Maria, Alexandra, titlurile de Mare Ducesă de Dubino și Mare Ducesă de Petersburg pentru serviciile aduse... etc. Întocmit la Moscova, în anul de grație 1745 în ziua de 10 a lui iulie”.

Semnătura țarinei trona pe deasupra unei impresionante pecetei roșii purtând întipărită în ceara ei însemnele imperiale. Adrien își ridică privirea spre sora lui.

— Dar... Baptistine... ăsta este... UN FALS!

— E adevărat, dar un fals abil, Adrien... mi l-a făcut un artist din Maracaibo!... Nu te teme, n-o să afle nimeni nimic... ai încredere în mine și nu-ți fie frică, repetă nonșalant Baptistine, făcându-și vânt cu un evantai somptuos din pene de struț.

Simțindu-se cuprins de o imensă osteneală, Adrien se rezemă de spătarul de răchită împletită al canapelei. Încăierările cu indienii Chicachas erau floare la ureche pe lângă acea discuție care îl storcea de puteri. Una era să le ții piept indienilor și alta unei surori foc de trăsniță și foc de încăpățănată. Resemnat își scoase din buzunarul de la piept o batistă fină, cu monogramă de conte brodată cu fir de mătase, își tamponă cu ea fruntea și, trăgând aer în piept, purcese la a o dojeni părintește:

— Drăguța mea... tu nu ești prințesă... n-ai nici un drept să porți acest titlu... tu...

Baptistine chicoti:

— Vai, Adrien... mi se pare mie sau nu știi ce spui?... Iartă-mă, frățioare, dar mă faci să râd... cine crezi că va îndrăzni să pună la îndoială titlurile mele, cu excepția ta?... Și, la urma urmei... tu ești duce de Dubino... N-o să fie gaură în cer dacă o să mi-l împrumuți și mie nițel. Ce rău facem? Singur tu ai putea să mă dai de gol, deci n-avem de ce ne teme... Mie una mi se pare că procedez foarte normal...

— Nu... adică da... în sfârșit, ascultă Baptistine... în primul rând, consider că ar fi trebuit să mă întreb și pe mine, în al doilea rând...

Adrien se auzea îndrugând bazaconii fără cap și fără coadă. Raționând după o logică numai de ea înțeleasă, Baptistine avea darul de a-și ridiculiza interlocutorii care, în dialog cu ea, făceau fie figură de nebuni, fie idiști.

De afară, cineva bătu discret în ușa salonului.

— Vă rugăm să poftiți! rosti cât putea ea de distins, doamna de la Moika.

În încăpere pătrunse un slujitor negru.

— Misiu Guvernatoru cele audient Plintes!

— Să intre marchizul, dragul de el! îl aștept! răspunse Baptistine răsfățându-se.

— Sper că Alteța Voastră a petrecut o noapte agreabilă...

Dând cu ochii de Adrien, guvernatorul încremeni în plin elan, vizibil nemulțumit de prezența acestuia.

Făcându-se a nu băga de seamă, Baptistine îi întinse languros mâna de o albeață marmoreană, ca să i-o sărute:

— Minunată, dragul meu guvernator, minunată... „suntem” foarte încântată... La Noul Orléans ne place grozav, iar ospitalitatea voastră fermecătoare și atât de franceză ne mângâie sufletul... O să-i povestim aceasta vărului nostru Ludovic, după ce „ne” vom reîntoarce la Versailles, împreună cu domnul de Belle-Isle!

Din ce în ce mai stupefiat, Adrien își asculta sora vorbind la persoana I plural, prerogativ rezervat în exclusivitate prinților și numindu-l „văr” pe Regele Franței! I se păru că trăiește un vis urât.

— Ah, doamnă, prezența Alteței Voastre în colonia noastră este un fericit privilegiu... Dacă Alteța Voastră are nevoie de ceva, o rog să nu se sfiască să apeleze la mine, slugă prea plecată care depune la picioarele voastre un respectuos omagiu.

Domnul de Vaudreuil se frânse într-o plecăciune până la pământ și se retrase pășind de-a-ndăratelea. Baptistine înclină scurt din cap, de parcă ar fi fost țarina în persoană. Adrien oftă. Fermecătoarea lui soră număra o victimă în plus la activ. Pentru un zâmbet al „prințesei” bietul guvernator era în stare să-și vândă și sufletul.

Ca să câștige timp până găsea noi argumente împotriva nebuniei plănuită de mezina lui, Adrien schimbă vorba.

— Ce mai face Elisa? întrebă el după plecarea domnului de Vaudreuil.

— Bine... foarte bine... Puțin obosită de călătorie... a preferat să rămână la plantație... Am uitat să-ți spun, Jeannot intenționează să o modernizeze. Îl aștept dintr-o clipă într-alta cu vești de acolo... Ca să simplific lucrurile, voi spune că am cumpărat terenul de la doamna de Gongibourno...

Adrien voi să protesteze, dar Baptistine nu-i lăsă răgaz să o facă.

— Nu te speria, Adrien... am acte-n regulă!

Și Baptistine scoase din inepuizabila ei casetă un alt pergament legat cu o panglică albastră. Era prea de tot. Adrien o înșfacă de umeri și o zgâlțâi violent.

— Baptistine... Baptistine, trezește-te până nu e prea târziu... Oprește bâlciul ăsta... întoarce-te cu noi în Franța... Regele te va ierta și dacă nu vrei să revii la Mortefontaine, mergem în altă parte, unde vrei tu... Oriunde, se grăbi să adauge Adrien văzând în ochii Baptistinei o lucire disperată.

Smulgându-se din strânsoarea brațelor lui, fata se duse la fereastră și își lipi fruntea de geam, contemplând cu melancolie undele poleite de razele apusului.

Brusc, Baptistine se întoarse, înfruntându-și orgolios fratele.

— Adrien, vreau să înțelegi o dată pentru totdeauna că.... N-AM SĂ MĂ MAI ÎNTORC NICIODATĂ ACOLO CU VOI... Acum am viața mea... Sunt liberă... voi fi întotdeauna fericită să ne întâlnim și să te am în preajma mea... dar în Franța nu voi mai pune piciorul decât cu fruntea sus... Nu-l voi revedea pe Rege decât în calitate de Ducesă de Belle-Isle... o ducesă bogată și puternică...

— Dar, Baptistine, Regele era...

— Nu, n-am să-i iert niciodată, nici lui, nici... Vocea i se înecă. Adrien ghici ce voia să spună și-i sări în ajutor:

— Nici lui Floris... Dar el te iubește, Baptistine... E dispus să uite totul... și îți întinde mâna... Supune-te dorinței de pe urmă a tatălui nostru... mărită-te cu Floris, știi bine că el a jurat să te ia de soție.

— TACI!

Baptistine clocotea de mânie. Uluit, Adrian asista la brusca ei metamorfoză. Tânăra blondă și duioasă de adineaori se preschimbă într-o adevărată furie. Sângele îi năvălise în obraji în timp ce imenșii ochi viorii fulgerau amenințător printre gene, prevestind furtună.

Tonton rămăsese cu gura căscată, uitându-se prostită când la unul, când la altul. Era clar că „doamnei de onoare” îi scăpa motivul discuției, ceea ce n-o împiedica să admire temperamentul „prințesei”.

Adrien refuza să se dea bătut. Luându-i mâna ca să i-o sărute afectuos, simți cu mirare că degetele îi tremurau și erau reci ca gheața.

— Baptistine, sufletele... nu se poate să fi uitat... doar tu, tu l-ai salvat de la moarte pe Floris... doftorii noștri l-ar fi dat gata cu lipitorile și sângerările lor. Fără îngrijirile lui Jeannot s-ar fi prăpădit... Taci și ascultă-mă... Știu tot... Tu ai venit deghizată în felcer... De ce... de ce, Baptistine? insistă Adrien.

Baptistine plecă ochii în pământ. Adrien o apucă cu blândețe de bărbie, obligând-o să-l privească în față.

— Draga mea... te rog să-mi răspunzi la întrebare... mi se pare mie, sau îl iubești încă și-acuma... atunci de ce toate astea?... lasă deoparte orgoliul... te implor! murmură Adrien îndurerat.

Cu ochii înecați în lacrimi, Baptistine scutură din cap de parcă ar fi vrut să alunge o negrăită durere.

— Nu, nu Adrien...

Tânărul gentilom știa cui se adresa de fapt acel refuz. Tocmai de aceea insistă.

— Atunci spune-mi pentru ce ai venit să-l îngrijești... Nu te obliga nimeni și nimic... Dacă îl urăști într-atâta, pentru ce nu l-ai lăsat să moară? Răspunde! Pentru ce?

Baptistinei începeau să-i tremure buzele.

— Vrei să știi pentru ce? Pentru că mi-a fost milă... din MILĂ creștină am venit... Poftim! Și pentru că Elisa plângea și m-a implorat în hohote să nu-l las să se prăpădească. Uite na! conchise Baptistine pe un ton îndărătnic.

Adrien îi dădu drumul la mâini. Tare-ar mai fi vrut să poată deschide fruntea aceea albă și frumoasă ca să vadă ce se ascunde cu adevărat dedesubtul ei. Pentru moment era preferabil să lase lucrurile cum erau. Insistând, risca să o îndârjească și mai tare.

— Oricum, Baptistine... dacă nu vrei să te măriți cu Floris... treaba ta, nu mai insist, la urma urmei ești liberă să iubești pe cine vrei, în schimb te conjur să te întorci cu mine în Franța... Aici te pândesc la tot pasul mii de primejdii... Știi de pildă că stareța pe care o adăposteai tu era tocmai dușmana noastră de moarte?... Da, Julia de Mengden, care în Rusia a jurat pieirea noastră!

La auzul acestor cuvinte, Tonton și Baptistine schimbă o privire cu înțelese.

— Da, da, „străina”! ne-am izbit de ea nu o dată, dar fii pe pace, ultima oară când am avut de furcă cu ea, era chiar înaintea uraganului și pff... s-a volatilizat...

Baptistine își recăpătase calmul și stăpânirea de sine..

— Și Picior de Lemn ce-a devenit? continuă Adrien cu reproș, fără să mai piardă vremea să se întrebe ce s-o fi întâmplat cu străina din golful Barataria.

— Oh! individul ăla fioros m-a luat de nevastă după obiceiul corsarilor, după ce i-a făcut de petrecanie bietului Fokker pe care l-am deplâns sincer, pentru că de fapt era tare cumsecade. Dar nici Picior de Lemn n-a apucat să se bucure de mireasa lui pentru că i-am sabotat corăbiile și...

Baptistine povestea toate acele grozăvii cu aerul cel mai firesc din lume. Din camera alăturată se auziră din nou râsete și chicoteli.

— Cine-i acolo? întrebă Adrien.

— Oh, prietenele mele!

— Prietenele tale?

— Însoțitoarele mele de pe corabie...

Baptistine deschise ușa dintre cele două camere.

— Veniți să vă prezint fratelui meu, nu vă fie frică, n-o să vă dea de gol.

Una câte una, cinci „doamne de onoare” pășiră în salon, cu demnitate bătoasă, ținându-și, ca și Tonton, ochii plecați în pământ.

— Doamna de Kiev, Doamna de Țarskoe Selo,... Doamna de Riga... Domnișoara de Baltica, Domnișoara de Baku...

La auzul tuturor acelor nume false, Adrien simți că i se face părul măciucă. Își amintea perfect adevărata identitate a osânditelor înscrise pe lista pasagerelor de la bordul *Frumoasei din Louisiana*: Tonton, Néné, Bănuț, Coapsă de Aur, Peștișor, Bébé, Croșeta.

Adrien o trase pe Baptistine spre fereastră și-i șopti îngrozit:

— Ai înnebunit, Baptistine?... Fetele astea sunt ocnașe... înfierate... sunt niște deportate!

— E adevărat, recunosc Baptistine, dar acum sunt prietenele mele... sunt tare drăguțe și bune... Ah, dar am uitat să-ți spun, aici nu se află decât o parte dintre ele... restul au rămas pe plantație.

— Slavă Cerului! își spuse Adrien în sinea lui.

— Or să vină toate aici la nunta mea și pe urmă n-o să le mai pese de nimic, am să le pot ajuta după pofta inimii... Vă mulțumesc, dragele mele... spuse Baptistine cu voce tare, fratele meu vă adoră, duceți-vă să vă faceți frumoase, plecăm în vizită la logodnicul meu, domnul de Belle-Isle, suntem invitate la masă.

Fetele se eclipsară, fericite să scape de privirea inchizitoare a contelui de Villeneuve-Caramey. După o reverență stângace. Tonton se făcu și ea nevăzută.

De astă dată, paharul se umpluse. Calmul proverbial al lui Adrien începea să-l părăsească. De-abia se ținea să nu explodeze. Până și vocea îi tremura de furie.

— Și dacă cineva recunoaște pe una din ocnașele tale, ei? Ce te faci, Baptistine?

— Vai, dragă Adrien, de ce să punem răul înainte! Nu mai fi așa de pesimist... Nimeni nu-și mai aduce aminte că *Frumoasa din Louisiana* transporta femeile... și sclavi...

— Apropos... tocmai vroiam să te întreb. Cu ei ce s-a întâmplat?

Baptistine pufni excedată.

— Cei mai mulți se află pe plantație... liberi.

— Liberi!!?? Dar măcar i-ai răscumpărat?

— Am acte în regulă.

Baptistine ridicase capacul casetei. Adrien o opri cu un gest de lehamite.

— Grozave acte, n-am ce spune. Plastografii ale artistului tău din Maracaibo.

— Sunt împotriva sclaviei! declară ritos Baptistine.

— Și eu,ună Adrien, dar pe lumea asta mai există și legi care trebuie respectate! Dar pentru asta ar trebui să știi ce înseamnă o lege, ori tu habar n-ai! Sclavii trebuie cumpărați legal de la un neguțator care plătește statului taxă și capătă licență oficială pentru târgul de sclavi... După ce i-ai cumpărat de la un asemenea negustor, poți eventual, dacă ții cu tot dinadinsul, să-i eliberezi. Ai priceput?

Baptistine se bosumflă.

— Da... numai că... nu e drept!

Adrien ridică din umeri.

— Sunt de acord cu tine, numai că n-avem încotro, nu eu fac legile... ci Regele...

— Știam eu de ce nu eram niciodată de acord cu el... Uite ce este, Adrien, tot pălăvrăgind o să întârzii la dejun, iartă-mă, dar trebuie să mă duc să mă schimb.

— Nefericito! Domnul Vieille! Domnul Vieille, chirurgul, știe tot! exclamă deodată Adrien, pocnindu-se cu palma peste frunte.

Baptistine pufni în răs.

— Vezi, bietul meu Adrien, ce să-ți fac dac-ai rămas, așa de mult la indienii chicachas... Nu mai ești la curent cu nimic... la ora asta domnul Vieille se află în drum spre Franța, la bordul unei corăbii de linie...

— Și toți ceilalți... logodnicii tăi... în sfârșit, contele du Rocher... cavaleristul... marinarul... Nu i-am văzut, dar știu că se află pe undeva în Louisiana... Ce-ai să le spui când se vor înapoia?

Cu mâna pe clanță, Baptistine se întoarse spre el și îi răspunse articulând rar și apăsător, cum vorbești unui om bolnav:

— Dar m-am întâlnit cu ei, cel puțin cu primii doi.

— Adică? întrebă năucit Adrien. Ce... ce le-ai spus, se bâlbâi el întrebându-se dacă ce i se întâmpla era adevărat ori visa.

Baptistine zâmbi angelic.

— Le-am explicat că până acum o dureroasă taină de familie mă silise să nu dau în vileag titlurile mele și că mă bizuiam pe onoarea lor de gentilomi că nu vor dezvălui nimănui faptul că ne-am cunoscut cândva... Și, cum era de așteptat, amândoi mi-au jurat, pe spada lor, discreție totală!

— Dar logodnicul tău adevărat, vreau să spun oficial, adică ex-logodnicul tău, domnul de Rocher, cum a reacționat?

— Minunat!

— Cum adică minunat? exclamă Adrien. Nenorocitul te-a căutat peste mări și țări până să dea de tine aici, la capătul lumii. Te iubește ca un nebun!

— Tocmai de aceea i-am și promis că o să mă mărit cu el... după ce rămân... văduvă!

Stupefiat, Adrien rămase fără replică. La așa ceva chiar că nu se așteptase. Profitând de tăcerea lui, Baptistine îi trimise o bezea și se făcu nevăzută, lăsând ușa întredeschisă în urma ei.. Rămas de unul singur în mijlocul salonului, Adrien oftă resemnat.

În aceeași clipă Baptistine își strecură capul pe după ușă ca să întrebe în timp ce se dezbrăca:

— Ce face Georges-Albert? e sănătos?

Cu gândul în altă parte, Adrien răspunse mașinal:

— Da... da... sigur.

— Dar Feodor, Li Kang și Grégoire?

— Sunt bine.

— Mă bucur. Sărută-i din partea mea!

Și ușa se închise.

Îndreptându-se spre ieșire, Adrien auzi glasul zglobiu al Baptistinei sfătuindu-se cu prietenele ei ce toaletă să îmbrace pentru dejunul de la domnul de Belle-Isle.

— Nu, Néné, prefer rochia albastră, ba nu... ba nu, pe cea violet, ah nu, parcă tot verdele îmi stă mai bine, voi ce spuneți?... Vai, Tonton, ești superbă, grozav te mai prinde roșul... Nu, nu te schimba, ei și ce dacă e cam tare culoarea, o să-și spună că doamnele de la curtea Moscovei au gusturi originale...

Clătinând din cap, Adrien cobori scările. Jos îl așteptau Feodor și Li Kang.

— Ei, boiernașule? șopti cazacul.

— Vă trimite sărutări.

Răspunsul laconic și mai cu seamă expresia posacă a lui Adrien dovedeau că ambasada lui dăduse greș. Tânărul gentilom se întreba cum avea să îi prezinte situația lui Floris.

— Dacă îi spun adevărul, o strânge de gât! gândea el tot mai posomorât.

De groază să dea ochii cu Floris, întârzie anume clipa confruntării pornind spre han pe un drum ocolit, pe strada Toulouse. Pășea alene, cu ochii în pământ, ignorând tarabele de pe margini și strigătele negustorilor care își lăudau marfa.

Odată ajuns la han, Adrien oftă ușurat. Floris plecase să se plimbe călare, luându-i cu el pe Georges-Albert și pe Ciceron.

— Ai idee încotro s-a dus, bunule Grégoire? întrebă într-o doară Adrien.

— Da, domnule conte... mi-a spus că se duce la domnul duce la Belle-Isle!

— Cerule! Pe cai! răcni Adrien.

Capitolul XIII

— Și'n dracu't'o mai zâs că...

O lovitură seacă de evantai primită peste încheietura mâinii tăie vorba doamnei de la Moika.

— Ți-am spus de o mie de ori, Tonton, să-ți supraveghezi limbajul, altminteri n-o să te creadă nimeni că ești doamna mea de onoare și asta e valabil pentru voi toate. Vă implor, încercați să nu mai vorbiți ca vagaboandele de pe Pont-Neuf! Acum ați intrat în lumea bună. Hai, să te aud, repetă-ți întrebarea!

Baptistine se ducea la dejun, la domnul de Belle-Isle, cu întreaga ei suită. Ducele îi pusese la dispoziția logodnicei sale cea mai frumoasă caleașca a lui trasă de patru splendizi roibi anglo-normanzi. Vizitiu! și cei doi valetți ce însoțeau echipajul erau îmbrăcați în livrele. Dar nici valetul Baptistinei nu era mai prejos. Reîntors la ȧanc de la plantație, Jeannot se instalase pe bancheta din față, lângă vizitiu. Pe livreaa lui de mătase purpurie strălucea blazonul imperial cu cei doi vulturi înlănțuiți! Nemaîncăpându-și în piele de mândrie, întorcea din când în când capul să o privească cu adorație pe Baptistine.

Aceasta optase până la urmă pentru o rochie albă. O manșetă largă de dantelă îi acoperea umerii, în timp ce două pliseuri simetrice, ascuțite spre talie în formă de „omuleți”, îi dezgoleau grațios decolteul. Pălăriuța nostimă, din flori de câmp, pusă ștângărește peste buclele-i blonde îi dădea un aer deopotrivă nevinovat și provocator. Doamnele de onoare se întreceau și ele în eleganță și distincție. Înconjurată de rochiile lor multicolore, Baptistine părea un crin alb pe o pajiște cu flori. Cine ar fi putut ghici că acele făpturi parfumate, zâmbitoare și impecabil pieptănate erau în realitate niște biete deportate?

În timp ce le instruia cu voce scăzută, Baptistine nu prididea cu salaturile în stânga și în dreapta, răspunzând cu un zâmbet fermecător reverențelor și plecăciunilor doamnelor și gentilomilor care se dădeau respectuos la o parte din calea caleștii. Cavalerii își scoteau tricornurile, în timp ce sclavii cu umbrele își ajutau stăpânele să se refugieze pe trotuare.

Baptistine surâdea, flatată de acele dovezi de respect. În sinea ei se felicita pentru a se fi întors la Noul Orléans. Totul se potrivea cum nu se poate mai bine. Deodată se încruntă.

Conștiincioasă, Tonton se căznea să-și amelioreze performanțele lingvistice:

— Alteța Voastră binevoiește săăă... mi spui și mie cini dracu o...

— Nu și nu! explodă Baptistine. Faci înadins Tonton și asta mă supără cel mai rău... Trebuie să spui așa: Alteța Voastră binevoiește a-mi face nețârmurita favoare de a-mi dezvălui numele persoanei care a înștiințat-o de dispariția doamnei stareță... Ai înțeles? Așa trebuie să vă exprimați cu toatele! Să vă aud!

Baptistine își întări porunca bătând din picior în podeaua caleștii.

Doamnele de la Moika, de Kiev, de Baltika și de Baku lăsară nasul în jos. Doamna de Riga, cunoscută tuturor sub porecla de Néné, protestă blând:

— Păi, mâncate-aș, prințesă, tu ai fost educaționată ca una d'alea d'ale voastre, tu ai stofă dă regină... am mirosit de la o poștă asta, noi toate dă pă *Frumoasa din Louisiana*, nu-i așa, suratelor? Mai bine facem pe mutele și nu dăm dă belea.

— Cioara vopsită tot cioară rămâne, oftă cu tristețe Doamna de Țarskoe Selo, zisă și Peștișor. Baptistine o bătu prietenește pe umăr:

— Ba nu, drăguțele mele! Ia nu vă mai văicăriți atâta! Curaj, ce Dumnezeu, doar ne-am întors aici că să vă găsiți niște soți ca lumea... Totul este să aveți puțină încredere în voi. Ia priviți-i pe cavalerii aceia chipeși cum vă mănâncă din ochi... Ei, haide, nu vă înecați ca țiganul la mal, am trecut prin atâtea împreună, n-avem nici un temei să nu răzbim până la capăt!

Siguranța de sine a Baptistinei era contagioasă.

Domnișoara de Baltika, alias Coapsă de Aur, acceptă provocarea:

— Că bine zici, așa-i. Gata cu miorlăielile, porumbițelor! Să dea dracu' că doară nu merem la șparleală în cimitire, pân sicrie, printre mortăciuni... merem să ne clătim ochii cu alde ducele Prințesei... Ah, pupa-ți-aș ochii, nu degeaba ești nepoata lui Cartouche, alde regele trențăroșilor, te născuși cu căiță pă cap, nu ță frică dă nima', gata, fetele, la treabă, ce mama dracului, acu să vede dac'ați supt lapte din țâța muicilor voastre ori zamă chioară! Gata, le arătăm noi „clasă” de-or să cază în cur. De-acu vorbim ca reginele, s-a-nțeles hoțoaicelor? Doamnă, suntem prea-plecata Voastră slugă, porunciți, cu ce vă pot fi de folos? se fândosi Coapsă de Aur, în timp ce toate celelalte râdeau să se prăpădească. Ei, cum a fost?

— Minunat, minunat! exclamă Baptistine încântată.

Un murmur aprobator însoți cuvintele ei.

— Nu-ți fie teamă pentru noi, Baptistine.

— Las' pe noi, știi fetele să se maimuțărească!

— Și nu uitați că de-acum suntem libere, libertatea o să ne dea aripi!

— Auzi, numa' ceva lasă-mă să-ți zăc pă limba mea: să mor că rău l-ai dat cu cracii-n sus pe frati-tu azi, să n-am parte de bărbat dacă te minț! șopti Tonton satisfăcută.

Baptistine nu-i răspunse. De fapt nu auzea mai nimic din cotcodăcelile gălăgioase ale tovarășelor sale de drum. Era cu mințile aiurea. Retrăia clipa întâlnirii cu Floris, în seara precedentă. „Prințesă!” Se înfiora de plăcere amintindu-și cum ochii lui verzi se înneguraseră de furie. Ha, ha! îl vindecase de rănille trupului numai pentru satisfacția de a-l vedea suferind, de a-i răni nemăsuratul orgoliu. O viață de om n-avea să-i ajungă pentru a-i plăti jignirea adusă. Îl salvase ca să vadă cu ochii lui triumful Baptistinei și fericirea ei în brațele altor bărbați. Deși se împlinea un an de la cearta lor, în urechi încă îi răsunau cuvintele șuierate sarcastic de Floris.

— Drept cine mă iei?... mama ta era o borfașă... o târfă nerușinată... ești o bastardă, o bastardă!

Nu, Baptistine nu va uita niciodată! Ah, de ce, da, de ce i se dăruise? Dar nu, nu i se dăruise, o sedusese cu forța, împotriva dorinței ei, abuzând de slăbiciunea ei; și totuși, când îl văzuse pe patul morții, o stranie disperare îi cuprinsese inima. Din milă! Da, din milă! se încăpățâna să-și spună tânăra femeie în timp ce mâinile i se crispau spasmodic pe fildeșul evantaiului.

— Aploapi c-am ajuns, plințișoala mea!

Jeannot se întorsese spre ea și o privi zâmbind. Devotamentul lui nemărginit nu se dezmințise nici o clipă de-a lungul peripețiilor trăite împreună. Da, un straniu joc al sorții împletise destinul sclavilor cu al tinerei fete și cu al ocnașilor. Baptistine se întreba dacă tot ce trăise fusese aievea sau vis. Câte nu se petrecuseră de când fugise ca să scape de

Floris și de Rege, câte întorsături neașteptate ale vieții nu cunoscuse după bătălia de la Fontenoy!

Yann Le Gallic și Fokker Diavolul o ajutaseră să-și uite durerea, oferindu-i dragostea lor. Le-o acceptase din pură răzbunare, dar de atunci încoace nu se mai atinsese de ea nici un bărbat. Uneori, în arșița nopții, se înfiora la amintirea sărutărilor pătimașe ale lui Floris, dar se căznea să alunge acele reminiscențe ale unui trecut pe care îl dorea mort pentru totdeauna, dedicându-se trup și suflet protejatelor și protejaților ei.

Floris și Adrien descălciseră o parte din firul aventurilor ei, fără să fi aflat însă câteva amănunte importante. După căsătoria forțată (și neconsumată) cu Picior de Lemn, Baptistine și tovarășele sale evadaseră din Barataria la bordul *Frumoasei din Louisiana*, sabordând corăbiile piratului care, astfel, nu le putuse lua urma. Fugarele se adăpostiseră mai întâi pe Insula Pisicii. Foarte curând însă grave disensiuni se iviseră între „străina” Julia și Baptistine, așa că aceasta din urmă hotărâse să facă uz de pământurile și de scrisoarea de credit primite în dar de la prietena ei Jeanne-Antoinette Poisson. Generosul gest al viitoarei Marchize de Pompadour nu fusese străin de intenția acesteia de a o îndepărta pe Baptistine de regele prea îndrăgostit de ea.

Ca nu cumva să atragă atenția celorlalți coloniști, Jeannot și tovarășii săi construiseră un soi de plută de bambus cu care fugarii urcaseră pe firul fluviilor Bayous și Mississippi urmând calea nautică descrisă cândva Baptistinei de Fokker Diavolul.

Baptistine își pusese o perucă de femeie bătrână, își legase peste burtă și peste solduri câte o pernuță, ca să pară mai grasă, și, punându-și o pălărie cu voaletă, se dăduse drept doamna de Gongibourno (anagramă de la Bourgoignon) și luase pe numele acesteia, în schimbul scrisorii de credit, pământurile și banii. Foștii ocnași și foștii sclavi se instalaseră confortabil pe plantație, numai că cele zece mii de livre ale Jeanne-Antoinettei Poisson se topeau văzând cu ochii.

Când ajunseră la fundul sacului, „străina” veni cu ideea furtului de bijuterii. Baptistine se arătase de acord, luând totul ca pe o farsă nostimă, care îi îngăduia să se ducă la bal purtată într-o lectică și, mai ales, să se mascheze și să danseze dansul ei preferat, cotillonul.

Numai că prima persoană de care dăduse cu ochii în Noul Orléans fusese... Floris. Îl recunoscuse de la distanță după statura lui, cu un cap mai înaltă decât a celorlalți trecători. Și îl revăzuse la bal... împreună cu ticăloasa aceea roșcată... contesa Marie-Blanche de Pontalba. Drept răzbunare, Baptistine îl trimisese pe Georges-Albert să-i șterpelească peruca. Floris, Floris, mereu și în tot locul îi ieșea în cale Floris...

Din nefericire, aventura de la bal nu se rezumase la o nevinovată farsă. În ruptul capului n-ar fi crezut că „străina” va fi în stare să dea foc palatului ca să permită jefuirea doamnelor aflate acolo. Diversiunea astfel creată le îngăduise ocnașelor cărora tot „străina” le deschisese o porțiță de serviciu a parcului, să se fofileze pe peluză și să le ușureze pe distinsele cuconeturi de brățări și de coliere. Prada, fusese zvârlită de-a valma în lectica Baptistinei care părăsise pe șest petrecerea, în timp ce pe acoperișul în flăcări Floris le salva de la pieire pe negrese.

— Un descreierat, un nechibzuit, în stare de orice, doar-doar va atrage atenția asupra lui. Îl urăsc! Îl urăsc! își spusese Baptistine suind la bordul ambarcațiunii în care ceilalți o așteptau gata de drum.

Vâslind energic, Jeannot le scăpase pe hoațe de urmărirea soldaților. Se opriseră într-un cot al fluviului și îngropaseră comoara la picioarele unui chiparos centenar, ascuns privirilor eventualilor curioși de câteva trunchiuri de copac. În zori, aventurierii porniseră să urce înapoi pe firul apei spre plantație. Și atunci soarta o pusese din nou față în față cu Floris și cu Adrien. Ce mândră fusese să le poată ordona lui Jeannot și prietenilor săi să tragă în crocodili. Drept este că să-i vadă bălăcindu-se la un loc pe toți logodnicii ei o înveselise din cale afară pe zvăpăiata cochetă. Întâmplarea o bine-dispusese pentru tot restul zilei și, în plus, îi dăduse ideea să-l spioneze îndeaproape pe Floris, pentru a-i afla toate mișcările. Cel însărcinat cu atât de delicată misiune fusese Jeannot. Fără să știe în ce scop anume, băiatul îi aducea la cunoștință fiece gest al tânărului gentilom. Ascultând raportul asupra zburdălniciilor nocturne ale lui Floris, Baptistinei i se învăpăiau obraji.

— Să-i fie de bine... ah, câtă dreptate am să îl disprețuiesc, să îi urăsc! Și Adrien care se uită la el ca la Dumnezeu! Atâta pagubă! La urma urmei, singura pe care o regret

este buna mea Elisa!

În consecință, Jeannot o „răpise” pe bătrâna ei dădacă. După îmbrățișările și lacrimile regăsirii, Elisa încercase să o convingă pe Baptistine să se întoarcă acasă, în sânul familiei. Zadarnic însă. Își bătuse gura de pomană...

— Uite ce este, draga mea, dacă nu ești de acord cu mine, n-ai decât să te întorci la ei! replicase sec Baptistine, adăugând imediat cu duioșie: Să știi însă că fără tine m-aș simți nespus de nefericită.

Cum să reziste Elisa alintărilor Baptistinei? Rămase la ea. Ca să-și aline muștrările de conștiință, își spunea că prin prezența ei avea să o poată apropia pe Baptistine de cei pe care se încăpățâna să îi evite cu tot dinadinsul.

Ulterior, comoara fusese transportată pe Insula Pisicii. Apărată de o barieră naturală de corali, insula era practic inexpugnabilă. În permanență, zece dintre tovarășii lui Jeannot rămâneau să păzească îngusta trecere dintre recife. Până acum respinseseră de trei ori atacul unor bărci cu pirați veniți dinspre golful Barataria. Baptistine se ducea destul de des pe insulă. Cu vâslași buni, din oraș și până acolo călătoreai doar preț de o zi și jumătate. De acolo pe insulă îl supraveghea pe Picior de Lemn, îl sfida, ba chiar; profitând de maree, avusese ideea năstrușnică de a-i „expedia” una câte una lăzile cu băutură rămase în pânțelele *Frumoasei din Louisiana*.

În absența ei, descinderile pe plantație ale fratelui său însoțit de Floris le cam neliniștiseră pe deportate. Adevărul este că apropierea de Noul Orléans le înspăimânta; se simțeau amenințate. Nenorocitele trăiau cu groaza că vor fi arestate. Jeannot le împărtășea îngrijorarea. Până n-aveau să capete acte în regulă, rămâneau niște proscrisi. De aceea plănuiseră să fugă mai departe, cât mai departe și să se stabilească în vreo colonie spaniolă, la Havana sau poate chiar la Porto-Bello, de unde să traverseze pe jos istmul îndreptându-se spre Panama. Odată ajunși acolo, n-aveau a se mai teme de nimeni și de nimic. Încăpățânată, Baptistine se împotriva rugămintii lor presante și folosea toate pretextele pentru a-i reține în ținutul de pe Mississippi, deși ciocnirile cu „străina” Julia erau tot mai dese și mai violente. Baptistinei îi reproșa îndeosebi inițiativa furtului de bijuterii și criminalul incendiu care s-ar fi putut solda cu pierderi de nevinovate vieți omenești. Tot mai des, sfidând primejdia, fie se ducea în insulă, fie, travestită în cavaler, se plimba prin Noul Orléans. Cu toate că n-ar fi recunoscut așa ceva nici în rușul capului, faptul de a-l ști acolo pe Floris exercita asupra ei o exasperantă atracție, magnetică. Iată de ce se nimerise să fie de față atunci când, în piață, el îi provocase pe Jéodard, Yann și Ernaudand. Ce se întâmplase după aceea știm.

— Nu, nu-l iubesc... nu simt pentru el decât dispreț, ranchiună și ură... da, ură... dacă i-am făcut un bine este pentru că Dumnezeu ne învață să nu întoarcem răul dușmanilor noștri... Cel puțin așa am conștiința împăcată! se gândea Baptistine în calească, sfâșiind nervos cu dinții o batistă fină de dantelă.

Borfașele se priviră complice. O cunoșteau îndeajuns pe Baptistine pentru a ști că nu trebuie deranjată când o cuprindeau gândurile negre. Femei de treabă, analfabete dar cu suflet generos, se învoiau ca tânăra fată, superioară lor prin educație și cultură, să le fie căpetenie, cu atât mai mult cu cât în toiul uraganului stareța dispăruse.

— Poate dete dracu' și crăpă! se rugaseră scurt ocnașele.

După dezastru, Baptistine și ceilalți părăsiseră, plantația devastată și se regroupaseră pe Insula Pisicii. Cruțată miraculos de trâmbele de apă ale furtunii, *Frumoasa din Louisiana* fusese călăfăduită și vopsită de Jeannot și de oamenii lui și aștepta să ia din nou drumul mărilor, sub noua denumire de *São Paolo*. Contemplând de pe puntea ei nemărginirea oceanului, Baptistine avusese geniala idee de a se preschimba într-o prințesă, adevărată. Întreaga ei copilărie fusese legănată de povestiri despre fabuloasele aventuri trăite de frații ei la curtea țarilor Rusiei, apoi la Pekin și Versailles! La urma urmei de ce nu și-ar fi luat și ea un titlu care să o pună la adăpost, împreună cu prietenii ei, de orice primejdii? Și cum avea certitudinea că dacă ar fi rămas la curtea Franței, Regele nu i-ar fi refuzat absolut nimic, nici măcar nu i se părea că ar comite cine știe ce ilegalitate.

Néné cunoștea un fost plastograf de pe Pont-Neuf. Înfierat de trei ori pentru diferite măsluiri, locuia acum, pare-se, putred de bogat, undeva în Maracaibo. Interesate de un singur lucru: să-și uite trecutul și să devină persoane respectabile printr-o căsătorie „cu

preot”, borfașele aplaudaseră cu entuziasm planul. Așa se face că într-o bună după amiază, *São Paolo* părăsise Insula Pisicii.

Elisa se afla desigur la bord. Pentru porumbița ei s-ar fi dus și până la capătul lumii. Cu toate că era convinsă că dreptatea se afla de partea ei, Baptistine se ferise să-i pomenească bătrânei sale dădace de bijuteriile furate pe care intenționa să le preschimbe în saci cu pistoli ca să răscumpere libertatea ocnașelor și a sclavilor, tovarășii lor de aventură.

Trecând prin fața insulei unde rămăsese captiv Picior de Lemn, Baptistine nu rezistase tentației de a-l ridiculiza o ultimă dată pe nesuferitul corsar. Privea prin ocean cum ghiulelele trimise din babordul navei sale semănau panică în rândurile piraților beți morți, când deodată tresărise. În raza ei de observație intrase un grup de bărbați ce înaintau târâș. Oceanul începuse să îi tremure în mână. Îi recunoscuse pe Adrien, Feodor și Li Kang.

— Opriți focul! poruncise Baptistine, de teamă să nu-i omoare. Simțea că se înăbușă, de parcă cineva i-ar fi așezat o greutate pe piept. Privea încăierarea și îl căuta. El se afla acolo, i-o spunea inima. Și într-adevăr îl văzu. Se lupta ca un leu. Cămașa făcută ferfeniță îi descoperea torsul mușchulos. Buclele de abanos i se zbuciumau pe fruntea înaltă, în cadența loviturilor de sabie.

Baptistine închise ochii. Era peste puterile ei să mai privească. De ce o săgeta inima? Fără să vrea lăsa să-i scape un geamăt.

— Oh, Doamne... Ce deșteaptă am fost că am plecat... Ce bine că plec!

Și tânăra se îndreptă spre dunetă ca să se sfătuiască cu Jeannot și Néné asupra vântului cel mai prielnic rutei lor. Vorbea cu ei, dar gândul îi era la Floris. Neliniștea îi creștea de la o clipă la alta. Grijă pentru soarta lui o ucidea. Trebuia să afle cine ieșise învingător. Ridică din nou oceanul. Cocoțat pe un promontoriu, Floris privea cu luneta spre vasul ce se depărta. Cu buzele uscate de emoție, Baptistine simți că și el o recunoscuse. Pasându-i luneta lui Adrien îi întoarse ostentativ spatele, lăsând-o pe Baptistine să-i admire ceafa. Tânăra se înfiora.

— Adio, Floris!... murmură ea cu glasul înecat în lacrimi.

La Maracaibo viața se arăta destul de ternă și mai cu seamă vulgară. Populația era alcătuită exclusiv din marsuani și vântură-lume de mâna a doua veniți în trecere sau odihnindu-se între două curse.

Proaspăta prințesă și doamnele ei de onoare se plictiseau de moarte. Hotărâra să pornească sub pavilion rus spre Hispaniola³⁷ dar acolo spaniolii, deși foarte politicoși cu Marea Ducesă, se arătau posaci din cale-afară; nevestele lor, îmbrăcate din cap până în picioare în negru, erau pline de fumuri, iar Guvernatorul dădu de înțelese Alteței Sale că pentru ea nici nu putea fi vorba să se instaleze în insula spaniolă. Dezamăgită, Baptistine porni cu *São Paolo* spre Barbados.

Ajutată de un noroc chior, corabia *São Paolo*, rebotezată *Sankt-Petersburg*, ca să sune mai rusește, scăpase ca prin urechile acului de corsari și de pirați. O singură dată o ajunsese din urmă un corsar englez, dar „marea ducesă” îl făcuse praf pe căpitan vorbindu-i despre „vărul” ei William Auguste, Prințul Angliei, bineînțeles fără să-i sufle o vorbă despre faptul că nenorocitul pierduse din pricina ei bătălia de la Fontenoy.

Flatat, englezul nu se îndoiește nici o clipă că în fața lui se afla o Mare Ducesă și o invitase pe Baptistine, împreună cu doamnele ei de onoare, la o cină pe vasul lui. Blond și cu ochii albaștri ca marea, aventurierul era cuceritor. Cu toate astea, Baptistine îi respinsese avansurile. Fără să știe nici ea de ce, omagiile bărbaților începeau să-i devină de-a dreptul insuportabile.

Acel succes repurtat în largul oceanului le încurajase pe fugare. După o scurtă escală în Jamaica, unde Baptistine declară că Port Royal mirosea îngrozitor, își reluară hoinăreala marină. Mereu bosumflată, tânăra fată îi denigra pe englezi, prevestind cele mai cumplite nenorociri în coloniile acestora, unde locuitorii nu vorbeau decât englezește „refuzând” să priceapă o boabă de franceză și unde, pentru deportatele care habar nu aveau de limba lui Shakespeare, nu încăpea fir de speranță să-și găsească bărbații visați... aveau să rămână cu toatele nemăritate.

³⁷ Santo Domingo

Până la urmă, Baptistine convocă într-o seară pe toată lumea pe punte și supuse chestiunea la vot. Propaganda ei dăduse roadele scontate... A doua zi la amiază, după șase luni petrecute în largul Caraibelor, corabia *Sankt-Petersburg* retraversa canalul Yucatan și, pătrunzând în golful Mexicului, pornea spre gurile fluviului Mississippi.

Vestea că o rusoaică de neam mare se îndrepta către Noul Orléans se lățise cu iuțea fulgerului. Ah, ce bine se simțea Baptistine pe meleaguri franceze! Roșind de plăcere îl văzuse pe Marchizul de Vaudreuil sosind în goană în port ca să-i prezinte omagiile și să o invite să locuiască, cu întreaga suită, în Palatul său. Acceptându-i cu grație propunerea, Baptistine ardea de fapt de nerăbdare să afle dacă Floris și Adrien se mai aflau sau nu în Louisiana. Dorea și totodată se temea să-i revadă. După cercetări discrete, Jeannot descoperise că cei doi se numărau printre învingătorii de la Fort Rosalie.

Domnul de Belle-Isle se înfățișa zilnic la palat ca să-i facă o presantă curte. De cum o văzuse, bietul duce se îndrăgostise cobză de ea. Insinuantă ca o mătă răsfățată, Baptistine îi dăduse de înțeles că imperiala ei *singurătate* se va sfârși numai dacă va avea ocazia să își unească destinul cu cel al unui aristocrat francez de același rang cu ea.

Câteva zile mai târziu, ducele văduv se aruncase la picioarele ei, oferindu-i viața, onoarea, rangul și averea lui. Nebun de fericire, nu-i venea să creadă că Cerul îi hărăzise un asemenea noroc. După ce îi ceruse îngăduința să reflecteze preț de o zi și o noapte, Baptistine catadicsise să-i accepte propunerea. Și tot ea îi dăduse ideea balului, știind cu siguranță cine anume aveau să fie cei dintâi invitați.

Priveliștea lui Floris asistând încremenit la triumful ei social îi prilejuise o sadică plăcere. În schimb, se bucurase sincer să-l revadă pe Adrien și, în ciuda umbrelor ivite în conversația avută cu el în acea dimineață, privea cu optimism viitoarea ei existență la Noul Orléans. Foarte curând urma să devină ducesă de Belle-Isle, milionară în pistoli, în vreme ce „infamul Floris avea să-și petreacă tot restul vieții suferind și plătindu-și ticăloșia!” La acest gând obrajii Baptistinei se împurpurară și un zâmbet răutăcios îi înflori pe buze. În caleașcă, borfașele se priviră cu mirare. De la o vreme prietena lor se purta din ce în ce mai straniu.

Caleașca tocmai pătrundea în luxuriantul parc al plantației. Păsări tropicale multicolore ciripeau vesel în crengile măslinilor. Reședința domnului de Belle-Isle fusese reconstruită din cărămidă la proporții de două ori mai impunătoare, având acum trei corpuri de clădiri. Cea din mijloc se înfățișa ca un adevărat palat, lung de patru sute de picioare, cu ziduri de-o albeață imaculată, verande susținute pe colonade fine, balcoane încărcate cu o profuziune de plante agățătoare și terase în trepte.

Sclavii și valeții se aliniaseră în fața intrării pentru a o întâmpina pe Alteța Sa. Domnul de Belle-Isle țâșni dintre florile de bougainvilier. De înălțime potrivită, bine făcut, suplu deși cu un început de burtă abia ghicit, vioi, cu trăsături distinse, luminate de privirea blândă a ochilor cenușii, ducele de Belle-Isle era ceea ce se cheamă bărbat plin de farmec, în ciuda aerului său ușor desuet.

— Mi se pare mie, ori seamănă cu Maurice? Poate pentru că amândoi au avut gradul de mareșal! gânde Baptistine amuzată de această similitudine.

Jeannot sărise sprinten de pe capră și îi și coborâse scărița de la caleașcă.

— Mulțumesc... îi zâmbi grațios stăpâna.

— Dă-te la o parte, băiete!

Galant, domnul de Belle-Isle întinse brațul Baptistinei care se rezemă cu cochetărie de el. Rotindu-și privirile de jur împrejur, tânăra exclamă, îmbujorată de plăcere:

— Dragul meu duce, reședința voastră îmi place la nebunie.

— Ah, doamnă, vorbele Voastre îmi umplu sufletul de bucurie! spuse cu glas tare domnul de Belle-Isle, adăugând în șoaptă: Foarte curând acest palat va fi al Vostru, în ziua binecuvântată când la glorioasele Voastre titluri se va adăogi și acela de ducesă franceză. Atunci nimic nu mi se va părea îndeajuns de frumos pentru Alteța Voastră...

Ducele era de-a dreptul înduioșător. Pe deplin satisfăcută de declarația lui, Baptistine sări jos din caleașcă, sprintenă ca o căprioară. Cu un gest cochet își umflă „coșulețele” în formă de cupolă ale rochiei și își aranjă decolteul care, între noi fie vorba, mai curând îi dezvelea decât îi acoperea anatomia desăvârșită care se ițea obraznic la fiecare mișcare.

Imperturbabil, Jeannot își ocrotea de soare stăpâna cu o imensă umbrelă.

— Lasă... lasă băiete... de-acuma am eu grijă de Alteța Voastră, șopti drăgăstos domnul de Belle-Isle, înșfăcând mânerul umbrelei.

Pe urmele prietenei lor, din caleașcă se coborâră pe rând, păstrându-și cu afectată modestie privirile în pământ, doamnele de la Moika, de Kiev, de Baku și celelalte.

— Fiți binevenite la Belle-Isle!

Ducele se înclină ceremonios în fața doamnelor de onoare. Tăcând mîlc, acestea se mulțumiră să se cufunde într-o adâncă reverență.

— Sper, doamnele mele, că vă simțiți bine pe meleagurile noastre!

Șase zâmbete entuziaste răspunseră amabilității lui Belle-Isle.

— Vino, dragul meu! Fă-mi onorurile paradisului tău!

Simțind că ducele începea să fie intrigat de mușenia absolută a doamnelor ei de onoare, Baptistine salvă situația luându-l de braț și trăgându-l după ea spre palat.

— Prea bine, Alteță... prea bine... Saloanele de bal, pe care le cunoașteți, sunt situate în centrul clădirii. Până acum în aripa din dreapta n-am locuit decât eu și fiica mea, Emilie, dar... mititica se mărită curând... șopti ducele, lăsând să se subînțeleagă că aveau să rămână singuri unul cu celălalt... Hmmm, meșterii mei or să-i construiască o casă pe drumul spre Pontchartrain, continuă el cu glas tare și Alteța Voastră va dispune de întreg etajul întâi, adică de două saloane, un budoar, două toalete, o garderobă și trei camere... hăm... una pentru sine, una pentru doamnele de onoare care o s-o vegheze noaptea și una pe care... hăm... mă gândeam să o păstrez pentru mine, plus un birou... hăm... pe care desigur sunt gata să le cedez Alteței Voastre... și să mă mut în aripa stângă... în cazul... în cazul când nu va fi loc de ajuns...

Mareșalul trăgea cu coada ochiului la Baptistine să vadă dacă planul lui de bătaie îi surâde sau nu.

— Perfect... perfect! „Ne” vom simți tot atât de bine ca la palatul imperial din Petersburg! Își dădu aere Baptistine ferindu-se a da un răspuns precis în privința repartizării aripilor.

Mai ceva ca un vlăstar domnesc, avea darul de a ști să eludeze întotdeauna situațiile delicate.

Domnul de Belle-Isle întoarse brusc capul. Cele șase doamne de onoare îi urmau cu mâinile cuviincios împreunate, ca la biserică, de parcă ar fi participat la o procesiune religioasă. Agasat de acea neliniștitoare prezență mută, ducele se aplecă spre Baptistine și-i șopti la ureche:

— Alteță, domnișoarele voastre de onoare sunt fermecătoare și tocmai de aceea, cu îngăduința Voastră, m-am gândit să le fac cunoștință cu niște prieteni de-ai mei... Am invitat anume la dejun doi celibatari, cădeți de familie bună, care ar putea fi pe placul tinerelor, bineînțeles, în cazul când vreuneia din ele i-ar surâde ideea pirostriilor. Oh, nu mă îndoiesc că ele își visau poate să facă partide mai strălucite, dar ce să-i faci, Louisiana nu este Versailles, și oricum, Domnii d'Artaguette și de Protais sunt bărbați chipeși și de neam.

Emoționate la culme, cele șase doamne de onoare nu pierduseră nici o silabă din propunerea ducelui. Îmbujorate și nerăbdătoare, își făceau șmecherește cu ochiul. Între timp, mareșalul și Baptistine ajunseseră la un mic pavilion amenajat pentru muzică în mijlocul vegetației luxuriante a parcului. După ce îi prezentă pe cei doi tineri Alteței Sale, mareșalul se adresă doamnelor de onoare:

— Doamnele mele, în nemărginita-i bunătate, Alteța Sa vă îngăduie să rămâneți în compania domnului cavaler Gaëtan d'Artaguette și a domnului baron Populus de Protais... Domnilor, vă rog să reprezentați cu cinste colonia, primindu-le cum se cuvine pe Doamna de Baku... Doamna de Kiev... Doamna de Țarskoe Selo... de Riga...

La auzul numelui lor, fiecare dintre „doamne” se cufunda într-o reverență adâncă, mai-mai să dea cu nasul în pietrișul aleii.

Încântat de strategia lui, domnul de Belle-Isle o luă aproape pe sus pe prințesă, îndreptându-se spre inima parcului, în timp ce, galanți, Gaëtan și Populus treceau direct la atac.

— Doamnelor, să vă torn un strop de sirop de portocale! se oferi d'Artaguette.

Doamnele de la Moika, de Kiev și de Riga, sau mai bine zis Tonton, Bănuț și Néné,

clipiră des din gene.

— Aveți bunătatea și așezați-vă la umbra acestui stejar secular! Își luă inima-n dinți Populus, conducându-le pe Doamnele de Țarskoe Selo, de Baltica și de Baku, adică pe Peștișor, Coapsă de Aur și pe Croșetă, spre o bancă adumbrită. D'Artaguette și doamnele lui se așază în partea opusă a pavilionului.

— Existența unei doamne de onoare la curtea imperială a Majestății sale Țarina trebuie să fie pasionantă, rupse d'Artaguette tăcerea.

Tonton, Bănuț și Néné încuviințară din cap.

— Mi s-a spus că dansurile voastre nu seamănă câtuși de puțin cu pavanele și menuetele noastre, adăugă vesel Populus.

Peștișor, Coapsă de Aur și Croșeta se priviră una pe alta întrebător.

— Ah, doamnelor, ce bine că vă aflați, spre fericirea noastră, departe de patriile voastre moscovite! reluă d'Artaguette apropiindu-se câte un pic, câte un pic de Néné, ale cărei rotunjimi îmbietoare îi cam făceau cu ochiul.

Tânăra se mulțumi să ofteze melancolic, în vreme ce Tonton și Bănuț își tăceau vânt cu evantaiile, de parcă ar fi mânuit niște foale.

Populus prinse din zbor prilejul să reînnoade firul conversației care, după fiecare replică a lor, sucombise din lipsă de reacție din partea fetelor.

— Ei da, suportați greu căldura asta din delta Mississippi-ului! Mulțumiți însă Cerului, doamnele mele, că nu v-a prins uraganul aici în colonie. Atunci să fi văzut... Ce mai trâmbe de apă!

Tot vorbind, Populus se rezemă ca din greșeală cu genunchiul de crinolina numitei Coapsă de Aur, întruchipare ideală a canoanelor lui de frumusețe. Neclintită ca o statuie, tânăra femeie nici nu clipi.

Gaëtan ținu isonul prietenului său:

— A fost cumplit... niște tornade cum nu s-au mai pomenit din moși strămoși... Vântul smulgea casele din temelii, ăăă...

— Da, îi sări în ajutor Populus, și îndată după aceea a trebuit să pornim spre nord, să ținem piept indienilor Chicachas!

— Din fericire însă, reluă celălalt, am izbutit să ne întoarcem la vreme să le putem întâmpina aici pe cele mai fermecătoare ființe din lume!

D'Artaguette tăcu istovit. Populus îl imită.

În pavilionul cu glicine se lăsă o tăcere apăsătoare, tulburată doar de ciripitul păsărelelor. Cei doi tineri se priviră lung. Stană de piatră, fetele nu crâcneau și nu schițau un gest.

— Hâm... ce-o mai fi și asta, Populus? se miră d'Artaguette.

— Or fi mute! Își dădu cu presupusul Protais.

— Am auzit că țarina le taie adesea limba!

— Aoleu!

Cei doi cadeți le cercetau din priviri, cu neascunsă curiozitate, pe cele șase femei. Singure Tonton și Peștișor își continuau activitatea de fierari.

— Doar n-or fi și surde! gemu d'Artaguette și, ca să se convingă, își aruncă brusc spada pe alee. Șase trupuri de femeie săriră în sus ca arse.

— Nu sunt, slavă cerului, oftă ușurat Protais.

— Ah, acum știu, Protais... săracele de ele nu vorbesc decât rusește!... se plesni d'Artaguette peste frunte străfulgerat de evidența faptului... Voi nu vorbeam franceza?

— Voi vorbim rusește!

— Voi nu înțelegeam, nu-i așa?

Fericiți că descoperiseră cheia misterioasei comportări a fetelor, cadeții se căzneau să se facă înțeleși prin mimică și semne. Cele șase doamne de onoare păreau cum nu se poate mai uluite. Deodată, Tonton se hotărî să deschidă gura:

— Ihî, n-o bungheim decât pa ruski, cocoșelule!

La acest răspuns, Protais și d'Artaguette căscară ochii cât roata de la caleașca prințesei: Amuțit preț de vreo zece secunde de șocul unui asemenea limbaj verde, Populus răcni într-un târziu:

— N-o bunghesc decât pa ruski, cocoșelule! Ha! Ha, prietene! Ai auzit? Ce delicios vorbește! Cât exotism!

Imitându-și camaradul, d'Artaguette dădu și el frâu liber unui entuziasm delirant:

— Ce accent adorabil! Ei bine, noi nu vorbim decât pe franțuski!

— Ah, ah, nici una dintre doamnele de aici n-ar ști să se exprime atât de irezistibil!

— Uitați, cocoșelul vostru vă adoră, găinușele mele rusoaice!

Beți de fericire, d'Artaguette și Populus le sărutau degetele de la mâini, le făceau mii de complimente și de giumbușlucuri. Luate pe nepregătite, borfașele nu știau cum să reacționeze. Apoi timid, contaminate de entuziasmul nebun al cadeților, începură să zâmbească, ba chiar să râdă cu poftă. Gheața fusese ruptă.

— Vorbiți... mai vorbiți-ne, vă rog, le implora Populus.

— Păi, dăspră ce, tăurașule? se fandosi Coapsă de Aur.

— Îi dăm o țeapă lu' domnișoru'? le întrebă Néné pe tovarășele sale.

— Îi dăm.

Populus și d'Artaguette își împreunară mâinile în semn de adorație, definitiv cucerii de trențaroasele de pe Pont-Neuf.

În vremea asta, Baptistine și domnul de Belle-Isle dăduseră ocol proprietății.

— Desigur, aici la Belle-Isle este loc berechet și pentru sclavii Alteței Voastre.

Cu un gest larg, ducele indica șirul de colibe din spatele grajdurilor.

— Dar eu nu am sclavi... ci prieteni! declară Baptistine cu voce egală.

— Sfântă Precistă, prieteni?! se sufocă Belle-Isle.

— Da, slujitorii mei sunt liberi... De altfel, așa se procedează la noi, în Rusia, minți Baptistine cu nemaipomenită îndrăzneală.

— Ah, da? Parcă auzisem vorbindu-se de mujici, de cnut și de...

— Cătuși de puțin... acestea sunt doar zvonuri neîntemeiate! îi tăie vorba Baptistine.

— Ah, da... bine. Belle-Isle își revenea cu greu. Do... Dorește Alteța Voastră să coborâm pe această umbroasă alee în căutare de puțină răcoare?

— Desigur!

Mareșalul și logodnica lui se îndreptau către o perdea de stejari. Lăstărișul des îi ferea de priviri-indiscrete. Aici umbrela se dovedea inutilă. Ducele se descotorosi prompt de ea, agățând-o de creanga unui măslin. În aer plutea un parfum greu de salcâmi și de oleandri.

Domnul de Belle-Isle tăcea.

— Ce natură majestuoasă! oftă Baptistine de dragul de a spune ceva.

— Ah, doamnă, splendoarea vegetației nu o poate egala cu nici un chip pe a Voastră!

Rostind acestea, ducele îngenunche să culeagă câteva fire de zambilă și de cyclamă. Baptistine își privi ironic logodnicul, stacojiu la față din pricina efortului de a se apleca după flori.

— Ha, ha, ia seama, am să te prind! strigă în apropiere o voce de bărbat.

Un chicotit vesel, șăgalnic, răspunse acelei amenințări. Baptistine tresări și întoarse capul spre aleea, de lămâi din direcția căreia se auzise glasul. Un tânăr cu tunică și cu vesta aruncate neglijent pe un umăr fugărea o domnișoară. Fata alerga din răputeri ridicându-și grațios poalele fustei înfoiate ca un clopot. Dând cu ochii de duce și de Baptistine, se opri gâfâind și schiță o reverență. Domnul de Belle-Isle se ridică anevoie de jos și îi șopti Baptistinei la ureche:

— Sunt Emilie și viitorul ei logodnic, Alteță! În curând Domnul de Portejoie îi va cere oficial mâna... Emilie, vino să-ți prezinți omagiile Alteței Sale... Veniți copii, apropiați-vă! îi îndemnă patern ducele.

Baptistine turba de furie. Mușcându-și până la sânge buza de jos, contempla tânăra pereche cu o expresie asasină pe care chiar și Țarina i-ar fi invidiat-o.

— Uiuu! Ia să mă fac eu nevăzut... Aici presimt că se lasă cu bumbăceală... mai bine o șterg englezește.

Și Georges-Albert, care urmărise din cracă în cracă hârjoneala stăpânului său cu Emilie, se lăsă să lunece în lungul unui trunchi de cedru și se ascunse dintr-un salt îndărătul unui boschet de oleandri. Maimuțoiul procedase înțelept. Știindu-i deopotrivă de vanitoși pe Baptistine și Floris, mai sănătos era să se ferească din calea lor.

Într-adevăr, ochii tânărului licăreau batjocoritor. Totuși, se supuse ducelui și se apropie de prințesă ținându-se de mână cu Emilie, care se afundă într-o nouă reverență. Baptistine tare i-ar mai fi scărpinat buclitele. Floris se înclină cu exagerată politețe.

— Ce plăcere și ce bucurie să-mi fie dat să o revăd atât de curând pe *Alteța Voastră Imperială*! spuse el apăsând anume pe ultimele cuvinte.

Baptistine se înfrână cu greu să nu-l pocnească cu evantaiul peste nas. Se mulțumi să-i răspundă glacial:

— Într-adevăr, domnule, ne „lovim” cam des de prezența voastră. Vino, dragul meu duce!

Luându-l de braț pe Belle-Isle, Baptistine întoarse spatele celor doi tineri și coti la dreapta pe o alee străjuită de portocali.

— Doamne sfinte, nu cumva domnul de Portejoie a avut nefericirea să o supere pe Alteța Voastră? șopti Belle-Isle.

— Oh, nu, câtuși de puțin. Doream pur și simplu să rămân singură cu dumneata, dragă duce!

— Mincinoasa! bodogăni Georges-Albert foindu-se enervat în boschetul lui.

După ce se asigură că nu-l vede nimeni, se cațără cât ai clipi într-un sicomor, ca să poată avea perspectivă de ansamblu.

Baptistine surâdea galeș ducelui. Bietul om se făcuse stacojiu la față. Încă nu-i venea să creadă că cerul îi hărăzise un asemenea noroc. Gândul că acea tânără și superbă prințesă urma să-i devină soție îi umplea inima de-o năvalnică fericire. De când rămăsese văduv, nu mai avusese parte decât de angajatele doamnei Gobal sau de sclave și puterile începeau să-l cam lase. În preajma Marii Ducese însă, simțea că întinerește. Floris și Emilie se făcuseră nevăzuți. Mareșalul o trase pe Baptistine spre o bancă.

— Ah... eu... doamnă... frumusețea Voastră... să mă ierte cel de sus... Aurora... ah, prințesa mea... aah!

Cu brutalitate de husar, ducele o răsturnă pe spate pe Baptistine prea uluită de neașteptata metamorfoză ca să opună rezistență aceluia atac desfășurat simultan pe mai multe planuri. Buzele Ducelui îi sărutau pătimaș gâtul, în timp ce mâinile lui nerăbdătoare se încurcau enervat în jupoanele de mătase, încercând să le ridice.

Îngrozită și scârbită, Baptistine simți că-i îngheață sângele în vine. Ar fi vrut să urle, să-l strige în ajutor pe Floris. Se afla la un pas de ea și ar fi dat cu siguranță fuga la chemarea ei. Dar nu... era cumva nebună de legat, cum îi spusese Adrien? Cum să-l cheme pe monstrul acela de Floris pe care îl ura și din calea căruia nu mai știa cum să fugă? Cum să îl cheme să o apere de acel bărbat cu care abia aștepta să se mărite, pe care și-l dorea din răspuțuri de soț...

„Am devenit cam prea nervoasă, nu-i nimic, o să-mi treacă” își spuse Baptistine ferm hotărâtă să își stăpânească pornirea de a-l îmbrânci cât colo pe duce. Înnebunit de dorință, acesta tocmai se pregătea să o sărute pe gură. Nu, asta nu! era peste puterile ei. Cu o prea puțin imperială lovitură de genunchi aplicată într-un punct sensibil, Baptistine se liberă de sub povara agresorului ei. Surprins, acesta gemu și se clătină, cât pe ce să cadă de pe bancă. Instinctiv întinse brațele să se agațe de Baptistine, dar o lămâie precis și eficace direcționată îl pocni peste nas. Binevoitor, Georges-Albert își ajutase discret prietena. Năucit, domnul de Belle-Isle se adună cu greu de pe jos. Enervată, Baptistine îl aștepta în mijlocul aleii. Fără să fi observat manevra lui Georges-Albert, rosti sec:

— Să mergem, domnule!

Rușinat, domnul de Belle-Isle se apropie de ea cu privirile în pământ și bolborosi cu glas surd:

— Iertați-mă, Alteță... mi-am pierdut mințile... Aurora, mă zăpăcești mai rău ca pe-un adolescent... Alteță, ah, nu visez decât clipa când vei fi a mea!

Nu același lucru se putea spune despre Baptistine care, mușcându-și buzele, îi întoarse demn spatele și porni spre palatul cu stucatură, albă.

— Parcă mă invitaseși la dejun, domnule duce!?

„Cochetării feminine... princiare!” își urmă Belle-Isle logodnica, din ce în ce mai ațâțat.

„Ce talie mlădioasă... ce mers de regină... nu e prea înaltă, nu-mi ajunge decât până la umăr... dar ce subțire e... ah, s-o țin în brațe... să-i mângâi pielea mătăsoasă...”

Domnul de Belle-Isle simțea că încep să-i zvâcnească tâmplele și să-i vâjâie urechile. O vână cât degetul, de groasă i se umflase pe frunte. Ca prin ceață, ea văzu că cineva le

ieșea în întâmpinare pe peluza din fața castelului.

— Ah, ce surpriză plăcută, domnul conte de Villeneuve-Caramery! exclamă ducele.

Baptistine își reprimă o strâmbătură agasată. Răspunse distant la salutul fratelui ei și se instalează la umbră, sub un ulm. Cât ai clipi sclavele oferă musafirilor băuturi răcoritoare, arome, cu frunze de amarant și gombo și uscățele de orez cu piper, fructe caramelizate, fistic și grăunțe de susan prăjite.

Bărbații aveau de ales între cupe cu rachiu din sâmbure de caisă, șampanie, lichior de cicoare sau cidru. Georges-Albert se instalase împăratește la umbra unui boschet de oleandri de unde vedea și auzea tot, golind pe nesimțite paharele rămase fără stăpân.

Floris își reîmbrăcase vesta și tunica și se alăturase împreună cu Emilie grupului de invitați. Ceremonios și plin de respect se înclină dinaintea prințesei. Enervată, Baptistine tropăia pe loc, scobind cu tocurele înalte și subțiri adevărate tranșee în gazonul peluzei. Din fericire, volanele până în pământ ale rochiei cu jupe camuflau această nervozitate. Aparent, prințesa se arăta cum nu se poate mai destinsă și mai veselă. Gungurea tandru la urechea logodnicului său, în timp ce își făcea vânt din evantai cu mișcări leneșe. Într-un târziu, se așeză pe un balansoar, lăsându-se legănată încetisor de doi sclavi.

La rândul său, Floris părea că se distrează de minune. Râdea din te miri ce.

— Ah, scumpă Emilie, exclamă el luând mâna tinerei fete ca să-i ghicească în palmă, ah ce noroc văd aici... te așteaptă onoruri, succese și fericire... da, da... multă fericire... Uite, văd aici că foarte curând ai să te măriți!

Emilie roși, în culmea fericirii.

— Oh, tătuzule, ai audzit țe dzice domnul de Porțezoye... dar dzi, copii... o să am?

— O clipă, să mă uit mai bine...

Floris îi luă amândouă mâinile, i le mângâie, îi privi palmele și îndoiindu-i încetisor degetele unul câte unul, până i le strânse pumn, își luă o expresie gravă și îi spuse privind-o drept în ochi:

— Da, scumpă Emilie... Vei avea doisprezece copii!

— Oh, prea mult, Floriț!

Emilie se smulse râzând din mâna lui și se așeză pe iarbă. Rochia largă și trandafirie încingea ca o corolă talia ei delicată. Cu capul dat pe spate îl privea răpită de iubire pe Floris. Adevărul este că atunci când nu deschidea gura, Emilie era nespus de frumoasă.

Poc! un pahar de cristal se spărsese cu zgomot sec în mâna „prințesei”.

— Ah, slavă Cerului că Alteța Voastră nu s-a rănit... lute, Flambel, adu alt pahar... sau mai bine o cupă de email... Așa doamnă, metalul nu se mai sparge în prea frumoasele voastre mâini!

Domnul de Belle-Isle săruta îngrijorat degetele tremurânde ale logodnicei sale. Interpretă greșit sensul acelei nervozități.

— Ah, ce temperament clocotitor!... Auzisem eu că rusoaicele sunt grozave... ah ce femeie... e la fel de nerăbdătoare ca mine... ah, ar fi trebuit să îndrăznesc mai mult, ah mititica de ea, atâta aștepta!

Cufundat în gândurile lui, domnul de Belle-Isle nu-i auzise pe Populus de Protais și Gaëtan d'Artaguet care se apropiau însoțiți de doamnele de onoare. Cadeții pufneau întruna în râs.

— Ah, auzi tu, dă și mie să trag o dușcă, dă să pună și mandea ceva p-o măsea!

— Și Manda?! exclamă uluit Belle-Isle.

— Păi cum altfel, cocoșelule!

Ținându-se cu mâinile de burtă, Populus și d'Artaguet explicau și celorlalți motivul ilarității lor. Baptistine își privi cu reproș prietenele care amuțiră ca prin farmec. Cu ochii cuviincios plecați, se concentrau nevinovat asupra siropului din pahare.

— Nu vorbim decât pa ruski! repeta Belle-Isle amuzat.

După-amiaza era pe sfârșite. Soarele începea să lunece-n jos, spre undele Mississippi-ului. Imenșii ochi de peruzea ai Baptistinei priveau cu tristețe peisajul de vis al plantației care dintr-o dată o lăsa rece. Regreta amarnic că se aruncase cu capul înainte în acea încurcătură. Se ridică în picioare dând semnalul plecării.

La oarecare distanță de ea toți ceilalți musafiri râdeau în hohote, înconjurându-le pe doamnele de onoare. Până și Adrien îi întorsese spatele, părând să fi uitat de prezența

surorii lui.

— Ce zi frumoasă, nu-i așa, Alteță?

În fața Baptistinei se ivise Floris. Tânăra își plecă fulgerător ochii sub privirea insistentă care încerca să o întâlnească pe a ei.

— Nu-i păcat să vă retrageți așa de devreme? continuă el ironic, dar cu intonație mai puțin tăioasă decât până atunci.

Și înainte ca Baptistine să se poată împotrivi, Floris se aplecă spre ea, îi luă mâna și i-o duse la buze.

— Adio, doamnă! murmură Floris sărutându-i degetele fierbinți și tremurânde, mai apăsător și mai îndelung decât ar fi îngăduit eticheta.

Cutremurată de un fior nespuse de dulce, Baptistine pări și închise o clipă ochii. Cu un efort de voință își trase mâna și, întorcându-i spatele lui Floris, porni spre caleașcă.

Odată ajunsă în apartamentele ei, se lăsă pradă plânsului pe care și-l înăbușise tot drumul spre casă. Lacrimi grele picurau pe mătasea batistei din ochii ca albastrul cerului. Apucă un vas de porțelan și îl trânti cu toate puterile de parchet, făcându-l țândări, ceea ce n-o liniști, dimpotrivă. Hohote tot mai nestăpânite îi umflau pieptul. Dând frâu liber disperării, se prăbuși pe pat cu fața în jos.

— Oh, de ce... de ce face asta... Îl urăsc, ÎL URĂSC!

Capitolul XIV

Clopotele mănăstirii de călugărițe Ursuline și ale noii catedrale cu fațadă din cărămidă aparentă băteau vesel chemând lumea să se adune în Piața Armelor. Foarte curând avea să înceapă ceremonia religioasă.

Domnul de Belle-Isle se pricepea să organizeze asemenea evenimente. Vinul curgea în valuri din cele două cișmele de pe chei. În două cazane uriașe puse pe pirostria clocotea o gustoasă tocăniță de pui cu mirodenii. Dolofanele sclave ale mareșalului de pe acum începuseră să le dea de mâncare primilor pofticioși.

Și nu era decât începutul serbărilor... Un mare bal popular și un festin urmau să fie organizate la reședința plantatorului.

Caleașca domnului de Belle-Isle se ivi la colțul străzii Orléans.

— Trăiască mirii!

— Trăiască Marea Ducesă Aurora!

— Trăiască Domnul Duce!

— Trăiască mireasa!

— Trăiască Rusia!

— Trăiască Guvernatorul!

— Trăiască Regele!

Întreaga suflare din oraș fusese convocată, pentru a ține în frâu mulțimea ațâțată.

Plințesă, noapte bună,

Plințesă ești legină...

Bălatu' acum se suie

În pat și-o să ne spuie

De îl iubești cum se cuvine.

Plințesă, iată-l, vine!

S-a stins lumina din feleastă

Începe și distracția noastră!

Plințesă noapte bună,

Plințesă ești legină!...

Cântecele sclavilor o călcau pe nervi pe Baptistine. Ce idee năstrușnică la ei să-i ureze, în văzul, și în auzul întregului oraș, să petreacă o noapte plăcută cu mareșalul! Când pe ea o treceau fiori de groază numai la gândul că urma o asemenea noapte!...

Cu o zi în urmă, sub pretextul de a-i arăta o tapiserie anume, domnul de Belle-Isle o atrăsese în budoarul albastru de unde „scăpase” numai datorită apariției neașteptate a guvernatorului și a soției acestuia, veniți să pună la punct cu mareșalul ultimele detalii

ale ceremoniei.

Căsătoria ei devenise o veritabilă problemă de stat. Domnul de Vaudreuil pretindea să-și asume privilegiul de a o conduce el pe prințesă la altar. La rândul ei, marchiza de Vaudreuil avea să facă pe soacra, intrând în biserică de braț cu ducele de Belle-Isle.

Un murmur admirativ mângâie urechile Baptistinei pe când trecea pragul naosului umplut până la refuz cu personalități din înalta societate. Femeile admirau cu invidie trena și vălul brodate cu fir de aur ale miresei și „coșulețele” cu circumferință de aproape șapte metri ale rochiei sale. Bărbații, mai ales, pizmuiau norocul mareșalului. Doar câteva limbi ascuțite, ca doamna de Sainte-Hermine, luaseră aminte la paloarea cadaverică a prințesei.

Baptistine dormise prost. Se trezise de mai multe ori, chinuită de groaznice coșmaruri. Se înăbușea și gemea prin somn, pradă unor funeste presentimente.

Tonton, Coapsă Veselă și Néné se străduiseră în van să o liniștească. Buna Elisa, venită de pe plantație să stea cu porumbița ei, îi făcuse o fiertură din bulbi de lalele ca să o adoarmă și o legănase cântându-i ca unui copii. Zadarnic! Baptistine plângea în hohote, refuzând să spună care era cauza disperării sale. De altfel, nici ea nu și-o explica prea bine. Pe la cinci dimineața, ca să nu le mai dea de furcă celor dimprejurul ei, le mărturisise că de fapt o enerva așteptarea și că tot ce-și dorea era să se isprăvească odată cu toate ceremoniile și să se vadă instalată cu soțul ei la Belle-Isle.

Sub vălul ei brodat, prins cu trei egrete de aur, Baptistine ținea pleoapele coborâte, dar cu coada ochiului vedea și observa tot. Perfect lucidă nu se putea împiedica să nu se dedubleze amintindu-și de cununia întreruptă (din pricina, monstrului acela de Floris) în urmă cu un an, când fusese la un pas de a deveni dinaintea lui Dumnezeu și a oamenilor soția lui Jéodard Castillon du Rocher. Prezent și acum în biserică, acesta sta rezemat de un stâlp din dreapta altarului. Acceptase cu resemnare explicațiile tranșante ale ex-logodnicei sale. Baptistine îi jurase pe toți sfinții că un teribil secret de familie îi ascunsese până atunci originea ei princiară. Contele du Rocher nu era un idiot. Venită din partea oricărei alte domnișoare, asemenea revelații i s-ar fi părut mai mult decât suspecte, numai că, la curtea de la Versailles, pe seama „ciudatei familii Villeneuve-Caraméy” auzise atâtea zvonuri confirmate până la urmă oficial de către persoane extrem de onorabile, încât totul devenea posibil.

Nu se spunea, bunăoară, că Floris era de fapt un Romanov, sânge din sângele țarului Petru cel Mare? Jéodard o crezuse deci pe cuvânt pe Baptistine și se înarmase cu răbdare și așteptarea văduviei ei, cum îl rugase cu blândețe tânăra. O femeie cu obrazul acoperit de văluri se apropie de contele du Rocher. Era frumoasa Carlotta. Quarterona îl sorbea din ochi pe Floris, a cărui perucă albă îi depășea cu un cap pe toți bărbații din cortegiu. Jéodard se încruntă. Rivalul lui părea în al nouălea cer. La braț cu frumoasa Emilie, îi zâmbea fericit. În aceeași seară urma să fie anunțată logodna lui cu bogata moștenitoare. Un oftat sfâșietor se auzi din spatele lui Jéodard, care se întoarse mirat. Vicontesa Marie-Blanche Chiendel de Pontalba își ștergea discret o lacrimă. Jéodard șovăi o clipă între cele două femei. După cele trăite cu Baptistine, doamnele din înalta societate începeau să i se pară cam prea complicate, astfel încât sfârși prin a se apropia de Carlotta, salutând-o curtenitor. Se orientase la timp, pentru că în biserică tocmai intrau doi tineri gentilomi. Unul era Ernaudan de Gastagnac, sosit în mare viteză de la fortul unde se afla încartiruit. Celălalt, Yann Le Gallic, debarcase după o lungă călătorie pe mare. Amândoi erau livizi la față. În ajun, Ernaudan se prefăcuse a accepta explicațiile Baptistinei. De fapt nu-l mai slujea atât pe rege, cât își apăra propria cauză. În schimb, Yann Le Gallic nu se îndoiește nici o clipă de temeiul mărturisirii tinerei fete. Încă de pe vremea când o cunoscuse la bordul *Frumoasei din Louisiana* nutrise convingerea că avea de-a face cu o adevărată prințesă. Oftatul vicontesei îl impresiona pe Ernaudan. Ca un adevărat om de lume de ce se afla, scoase de la piept o batistă de dantelă și i-o întinse, în vreme ce Yann Le Gallic ceda galant locul Juliettei de la Buissonnière.

Adrien nu scăpase o mișcare din toate câte se petrecuseră în nava laterală a bisericii.

— Aș fi preferat ca domnii ăștia să se afle la mii de leghe de aici, își spuse el posomorât.

Se temea ca nu cumva vreun scandal să tulbure ceremonia la care asista neputincios, cu brațele încrucișate. I se părea că este părtaș la o sinistră comedie, ori că visează urât. Nu era singurul în a vedea astfel lucrurile. Grégoire și Ciceron se strecuraseră până lângă armonium, Feodor și Li Kang se refugiaseră într-un confesional, în vreme ce Georges-Albert se instalase la fereastra acestuia...

— Micuța stă până face o mare neghiobie! murmură îndurerat Feodor.

Georges-Albert ridică din umeri.

— Ia te uită la el! parcă cei din familia Villeneuve-Caraméy au făcut vreodată altceva decât neghiobii!

Probabil că Li Kang era de aceeași părere cu maimuțoiul, pentru că mârâi cu un aer atoateștiutor:

— Libelula Albastră nu va rămâne multă vreme în pagoda cu trei miresme a veteranului înfierbântat, căci mâna parfumată a lui Buddha....

Cazacul se bosumflă și se făcu mic în colțul lui. Brusc începuse să-l mănânce rău de tot codița. Alaiul pătrundea în altar.

— O las pe Alteța Voastră în mâinile soțului Vostru! șopti emoționat guvernatorul.

Doamnele de onoare se repeziră să aranjeze faldurile de la trena miresei. Mareșalul își ajută logodnica să se așeze în jilțul ei.

Baptistine își plecă fruntea. Preotul iezuit începu slujba. Fiecare se gândea la ale lui.

— O să-i spun că sunt obosită... e un bărbat civilizat și nu va avea încotro... se va duce să se culce de unul singur în apartamentele lui! își spuse Baptistine privind-și logodnicul pe sub sprâncene.

— O să poruncesc să ne fie adus un supeu frugal în camera ei. Doamnele ei de onoare or să o ajute să-și scoată vâlul și după câteva clipe mă voi ivi în pragul ușii... Aha... O să le trimit la plimbare pe doamne și o să-i scot eu rochia... Aha... uite cum îi palpită pieptul sub vâl... ce temperament focos... Ei, drăcie, te pomenești că e fecioară? O prințesă ar trebui să fie, deși... Rha, incertitudinea asta mă ațâță mai abitir. Rha... de-abia aștept să vină seara... Rha...

O vână violacee palpită pe tâmpilele mareșalului. Degetele i se crispau nervos pe brațul jilțului.

— Ce, ce... cum? tresări el năuc.

Baptistine își pusese delicat mâna peste a lui.

— Ridică-te, prietene!

Era pentru a treia oară că îi spunea asta. Preotul își împreunase palmele și îi privea cu cucernică înduioșare în timp ce un novice întindea mirilor o tavă de argint pe care se aflau verighetele de aur.

— Hâm... Da, desigur... Hâm...

Mareșalul se ridică destul de jenat, temându-se ca nu cumva cineva să ghicească gândurile prea puțin evlavioase în care se aflase cufundat. Auzea ca prin ceață cuvintele prelatului.

— Creștini aci de față... Hotărârea pe care au luat-o de a se uni prin sfânta taină a cununiei... vă conjurăm să declarați acum dacă aveți cunoștință de vreun fapt care să împiedice celebrarea legitimă a acestei căsătorii...

Glasul preotului iezuit dăinuia încă sub arcadele înalte.

În catedrală se lăsă o tăcere impresionantă. Adrien își încleșta pumnii. Îi venea să urle, să conteste formalitatea liturgică pe care o cunoșteau cu toții pe dinafară, dar n-avea să o facă. Nu erau și așa îndeajuns de vinovați, el și Floris, pentru a fi spart nunta Baptistinei cu Jéodard? Nu, de astă dată tânărul conte de Villeneuve-Caraméy n-avea să se mai amestece. Și nici Floris! Acesta privea cu inima strânsă silueta delicată îngenunchată dinaintea altarului. Baptistine ținea capul plecat în jos. O meșă de păr auriu se strecura zburdalnic printre faldurile impecabile ale vâlului de mireasă. Floris simți că se înăbușă. O greutate insuportabilă îi apăsa pieptul și o sudoare rece îi năpădise fruntea. Avea chef să își smulgă peruca din cap și să iasă afară să tragă o gură de aer proaspăt.

— Și uite-așa, peste o secundă, totul se va sfârși pentru totdeauna între noi... de data asta nici nu mă gândesc să întrerup ceremonia... Doamne... de ce a venit să mă

îngrijească în noaptea aceea, cu Jeannot al ei... Mă privea cu ochi de femeie îndrăgostită, dacă nu cumva am visat... Dar nu, doar mi-a luat talismanul... de ce mi l-a luat? Ca să se răzbune sau ca să aibă o amintire?... Amintire legată de ce anume... de noaptea noastră?... Ah, Baptistine... De ce-i tremura mâna, mai zilele trecute... De ce se ferea să mă privească în ochi?... Baptistine m-ai făcut să sufăr ca nici o altă femeie pe lumea asta... La urma urmei poate că e mai bine așa! Să devină ducesă, scorpia!... Iar eu am să-i fiu ginere! Cerule, e adevărat, îi voi fi ginere, ce cumplită ironie... mă va vedea zi de zi și jur că se va căi și-și va mușca mâinile că s-a măritat cu babalâcul ăsta!

Consolat de perspectiva unei apropiate răzbunări, Floris îi făcu un semn tandru Emiliei care clipi fericită în strana femeilor. Nimeni nu-l întrerupsese pe preot. Acesta începu să officieze cununia.

— Domnule mareșal Godefroy, Theodore, Anastase, Guillaum, Armand, Hugues, Louis, duce de Belle-Isle, te învoiești s-o iei de soție pe Alteța Sa Imperială, marea ducesă Aurora, Baptista, Maria, Alexandra Romanov a Rusiei, ducesă de Dubino și de Petersburg?

— Da, domnule! răspunse sonor mareșalul, în vreme ce imaginația lui febrilă continua să o ia razna. Ha, ha, lasă că-i arăt eu ducesei mele de ce e încă în stare mareșalul ei... o să aibă drept la marile manevre, ha, ha, cum stă așa îngenunchată, are un poponeț rotund și apetisant, ha, ha...

— Da, domnule! răspunse Baptistine preotului, întinzând mâna spre soțul ei.

Acesta încercă de trei ori la rând să-i petreacă inelul în deget, dar degeaba. Degetele îi tremurau și verighetele îi lunecau din mână de parcă ar fi fost din argint viu. Ducele ba se congestiona la față, ba pălea. Până la urmă trebui să ceară ajutor preotului. Cerculețul de aur străluci în sfârșit pe inelarul Baptistinei. Aceasta se ridică în picioare. Întreaga asistență o imită. Clopotele răsunau vesel. Triumfătoare, Baptistine nu se putu abține să nu privească cu coada ochiului în direcția lui Floris. Acesta tocmai zâmbea galeș Emiliei și-i făcea semne dragăstoase. Un ghimpe se înfipse în inima miresei.

— Scumpa mea, de acum îmi aparții întru totul! șopti domnul de Belle-Isle luându-și soția de braț.

Baptistine își ridică ochii spre el. Devenise ducesă de Belle-Isle!

În fața proaspetei perechi mulțimea din biserică se dădea respectuos la o parte, lăsându-le liberă trecerea prin porțile catedralei larg deschise. Lumina soarelui pătrundea în valuri, sporind strălucirea de zână a miresei.

— Rha... de-abia aștept să ajungem acasă... O să poruncesc sclavilor de pe plantație să...

Domnul de Belle-Isle nu mai apucă să-și isprăvească gândul. Pronaosul basculă cu el. Mirele lunecă încetîșor la picioarele miresei. Poporul adunat în Piața Armelor începu să țipe. Busculada devenea primejdioasă. Fiecare voia să dea o mână de ajutor, să vadă, să afle ce se petrecuse.

— Aer... nu e aer... dați-vă la o parte!

Prietenii mareșalului își croiau drum spre el. Doamnele de onoare o protejau pe prințesă, căznindu-se s-o elibereze de somptuoasa trenă călcată acum în picioare de toată lumea. Profitând de acel moment de panică, câțiva borfași îi buzunăreau în voie pe nuntași. Baptistine se simți împinsă cu de-a sila înspre sacristie.

— Nu-ți bate capul, prințesă, o să fie bine, îi șopti curajoasă Tonton.

Baptistine „nu-și bătea capul”. Dimpotrivă, era nespus de calmă, de parcă n-ar fi fost vorba de soarta ei. Guvernatorul împiedica intrușii să pătrundă în sacristie. Ca prin ceață, Baptistine observă că Floris și Adrien ajunseseră până la ea. Le simțea privirile îngrijorate dar, ca anesteziată, rămânea total indiferentă la orice. Doar urletele Emiliei o călcau pe nervi. Mareșalul fusese întins pe masa altarului. Un medic își deschise în grabă trusa de chirurg și cu un bisturiu creștă urechea ducelui. Un val de sânge negru țâșni din lobul secționat. Medicul smulse jaboul de dantelă, descheie tunica brodată și își lipi urechea de pieptul domnului de Belle-Isle. După câteva clipe de ascultare încordată se ridică încruntat și apropie o oglinjoară de buzele vineții ale mareșalului. Luciul ei rămase intact.

— Domnul mareșal ne-a părăsit! murmură chirurgul.

Fără să mai stea pe gânduri, preotul iezuit, încântat să-și redobândească întâietatea

în lăcașul copleșit de venetici, începu să psalmodieze rugăciunile cuvenite, în vreme ce marchizul de Vaudreuil se înclina în fața Baptistinei.

— Doamnă ducese... hăm... doamnă ducese... îmi revine misiunea dureroasă de a vă înștiința că domnul duce de Belle-Isle și-a dat duhul... Dacă ceva vă poate consola, doamnă, gândiți-vă că s-a sfârșit creștinește, în casa Domnului!

Afirmând aceasta, guvernatorul n-avea de unde să știe că moartea bietului mire fusese grăbită tocmai de niște gânduri prea puțin cucernice. Oricum, Baptistine se trezea văduvă, bogată și liberă, înainte de a fi apucat să guste din așa-zisa fericire conjugală.

Cei care până mai adineaori așteptaseră febril să defileze prin fața miresei ca să o felicite, își exprimau acum condoleanțele. Sub vălul ei de aur, Baptistine părea mai frumoasă și mai fermecătoare ca oricând.

— A fost un erou, doamnă ducese!

— Ce nenorocire!

— Să vă lase singură într-o asemenea împrejurare!

— Îl admiram nespus, Alteță!

Lacrimi sincere țâșniră din ochii de azur. Toate acele dovezi de solitudine, adevărate sau prefăcute, o emoționau. Pe deasupra, se simțea cuprinsă de tardive remușcări.

— Bietul mareșal, își spunea ea. N-am fost de loc drăguță cu el. Ce fericit ar fi fost dacă m-aș fi purtat ceva mai drăgăstos... oh, da, desigur, dacă aș fi bănuțat ce-l aștepta l-aș fi lăsat să mă ia în brațe și să mă mângâie. La urma urmei, ce mare scofală; ar fi murit fericit!

Baptistine își apăsă ochii cu batista ca să-și oprească lacrimile.

O voce sarcastică o aduse înapoi la realitate:

— Doamnă, respect durerea voastră!

Floris o privea ironic. Baptistinei i se puse un nod în gât. În clipa aceea avea nevoie să fie apărată, iubită, ar fi vrut să-i explice ce se petrecea în sufletul ei, să-l roage să nu mai fie atât de dur cu ea, dar deja Floris îi întoarse spatele, disprețuitor, ca să cuprindă prevenitor pe după umeri pe Emilie de care toată lumea uitase în acele clipe, atenția generală fiind acaparată de lacrimile văduvei. Tânărul gentilom își luă în primire rolul de logodnic oficial. Baptistine simți un junghi în inimă. Începu să hohotească cu îndoită disperare.

— Rog pe Alteța Voastră să binevoiască a se rezema de brațul meu.

Guvernatorul o conduse pe Baptistine spre porțile catedralei. În Piața Armelor domnea o vânzoleală de nedescris. Impresionați de teribila tragedie, orleanezii se înghesuiau împrejurul caleștii. Trupul mirelui fusese depus pe banchetele atelajului din fruntea cortegiului nupțial. Cei din preajmă băgară de seamă că mortul părea să zâmbească fericit.

— Nenolocile la noi, bieți negli!

Sclavii mareșalului de Belle-Isle își scandau lamentațiile într-un straniu ritm sincopat. Stăpânul lor se purtase blând cu ei și nenorociții se întrebau ce soartă urma să le ofere văduva lui: Avea să îi scoată la mezat? Avea să despartă copiii de mame și mamele de soți, cum se întâmplau cel mai adesea, în cazul moștenirilor?

Cocoțat pe scările celei de-a doua calești, Jeannot încerca să-și liniștească compatrioții.

— Plinșes foarte bun, nu fiică la voi!

Deodată, bravul flăcău tresări. Pe deasupra mulțimii privirea lui îmbrățișa priveliștea pieței până pe cheiuri, unde se înălța noua clădire a cazarmii. În fața acesteia doi călugări capucini cu glugile trase până peste frunte stăteau de vorbă cu un locotenent înconjurat de gărzi. Unul dintre călugări tocmai înmâna ofițerului un pergament, în vreme ce celălalt întindea acuzator brațul în direcția catedralei în pragul căreia se iviseră Baptistine și guvernatorul. Jeannot n-ar fi știut să spună ce anume îi atrăsese atenția asupra călugărului, dar instinctul ancestral și poate reflexul de fost sclav îl avertizau că se apropia o primejdie.

În aceeași clipă o rafală de vânt smulse gluga unuia din călugări.

— Valeu, maică, măculița mea! gemu bietul Jeannot. Doi ochi ca smoala îi fulgeraseră cu ură de moarte pe Baptistine și pe Floris care, susținând-o pe Emilie, se afla chiar în spatele văduvei.

— Șterge-o, băiatule, și dă-mi de știre unde te ascunzi!

Întorcând îngrozit capul să afle cine îi șoptise acel neașteptat îndemn, Jeannot se trezi nas în nas cu Adrien de Villeneuve-Caraméy. Calmul desăvârșit al acestuia nu se potrivea însă cu cele auzite și Jeannot se întrebă o clipă dacă nu cumva i se păruse și dacă într-adevăr contele i se adresase lui. Privi din nou pe deasupra Pieței Armelor. Cei doi capucini se făcuseră nevăzuți, în schimb locotenentul și gărzile își croiau drum prin forfota pieții înspre catedrală.

— Fă-te nevăzut și n-avea grijă, veghez eu asupra ei!

De astă dată nu mai încăpea umbră de îndoială. Contele de Villeneuve îi vorbise febril, printre dinți, în timp ce obrazul îi rămânea calm și destins. Fără să mai piardă vremea să întrebe ce și cum, Jeannot sări de pe scara caleștii și se topi în mulțimea tălăzuită care risca să-i strivească pe guvernator și pe ducasă.

— Biata de ea, ce ghinion!

— Să vii de la celălalt capăt al lumii și să ai asemenea soartă!

— Tare-i frumoasă, mititica de ea!

— Loc, loc, faceți loc pentru Alteța Sa, strigau gărzile elvețiene.

— Loc, loc pentru Alteța Sa! răcneau din răspuțeri dascălii bisericii.

Prietenii mortului împingeau în lături curioșii. Câțiva îndrăzneți cutezau să ia ca amintire bucăți din vălul miresei.

— Veniți, doamnă ducasă!

Guvernatorul aproape că o târa pe Baptistine. În cele din urmă ajunseră lângă calești. Adrien întinse mâna surorii sale spre a o ajuta să urce. În treacăt îi șopti ceva la ureche, dar, preocupată exclusiv de Floris și Emilie, Baptistine nu-l auzi. Întorcea întruna capul înapoi ca să vadă ce se întâmplă cu ei. Floris tocmai o suia pe tânăra fată într-o caleașcă. Pe Baptistine o podidi iarăși plânsul.

— Ah doamnă ducasă, durerea voastră îmi sfâșie inima! murmură guvernatorul în timp ce se instala alături de ea pe pernele capitonate.

Doamnele de onoare se smiorcăiau și ele, care mai de care. Pe de o parte, hohotele lor îl enervau pe guvernator, pe de altă crinolinele rochiilor lor îl obligau să stea strâns lipit de stăpâna lor. Tulburat, domnul de Vaudreuil își scoase capul prin portieră și strigă cu glas răgușit vizitiului:

— Dă-i bice, băiete!

— Nu, Excelență! Așteptați o clipă!

Locotenentul și gărzile lui loveau în dreapta și în stânga ca să ajungă mai repede la caleașcă.

— Vorbim altădată, Pradel! Nu-mi arde de tine acum! bodogăni guvernatorul, agasat de sosirea intempestivă a soldaților.

Imperturbabil, locotenentul sui dintr-un salt pe scara caleștii și întinse marchizului un pergament făcut sul.

— Ba nu, Excelență, vă rog să mai aveți răbdare o clipă, am un mesaj urgent pentru Înălțimea Voastră!

Locotenentul privi curios în interiorul caleștii. Lui Baptistine i se păru chiar că o fixa cu obrăznicie.

— Să-mi fie cu iertare, Alteță... ce să-i facem, datoria înainte de orice... ia să vedem...

Guvernatorul derula pergamentul. Deodată se făcu stacojiu la față. Sângele îi năvălise în obraji și tâmplele îi zvâcneau. Se uită îngrozit la Baptistine, apoi la doamnele de onoare ale acesteia și, după ce înghiți în sec, se adresă ofițerului:

— Ăăă... Pradel... hâm... ce... cine... cum... de unde ai acest do... document?

— Mi l-au dat doi călugări capucini de la mănăstirea Pontchartrain, Excelență!.

— Dar... cum de... ăăă... cum de... a ajuns în... po... popo... posesia lor?

— Un muribund s-a spovedit și la înmănat lor, Excelență.

Guvernatorul își tampona fruntea transpirată în timp ce pe obrazul lui se succedau toate culorile curcubeului. Până la urmă, tenul ca de ceară i se stabilizează la o superbă nuanță de galben verzui. Pergamentul îi tremura între degete ca o frunză în bătaia vântului.

— Ei drăcie, dacă ce scrie aici e adevărat, s-a zis cu cariera mea! își spuse marchizul în sinea lui!

Vesele, Néné, Tonton și Coapsă de Aur se chinuiau să afle ce scrie în documentul cu pricina. De emoție, uitaseră cu desăvârșire că habar nu aveau să citească.

Cufundată în durerea ei, Baptistine părea să nu fi observat nimic.

— Vă rog să mă scuzați, doamnă!

Marchizul de Vaudreuil coborî din caleașcă. Cei din piață pricepuseră că se petrecea ceva ieșit din comun. Lumea își dădea cu presupusul, se întreba.

— Domnule locotenent, fii bun și escortează-o cu soldații dumitale pe ducesa de Belle-Isle! porunci cu voce tare marchizul de Vaudreuil, adăugând în șoaptă: Și n-o lăsa să iasă din casă pentru nimic în lume!

Din reflex, Adrien puse mâna pe sabie. N-avea însă nici un rost să o tragă din teacă. De unul singur n-avea cum să țină piept tuturor. Iar lui Floris părea că puțin îi pasă de ce se întâmpla cu Baptistine. N-avea ochi decât pentru Emilie. Copleșit de soartă, contele de Villeneuve-Carames își lăsă capul în piept. Înconjurată de soldați, caleașca se urni. Nu mai încăpea îndoială: Baptistine era arestată.

Capitolul XV

Amazoana și cavalerul se depărtau pe aleile parcului. Baptistine părăsi fereastra cu perdele de muselină.

— Foarte bine, n-are decât să se plimbe cât vrea cu sâșăita lui, îmi este perfect indiferent!

De douăzeci și trei de zile ducele de Belle-Isle zăcea în pământ. În fiecare după-amiază, cu punctualitate de ceasornic, Floris venea să o ia pe Emilie la plimbare și, din zi în zi, o aducea înapoi tot mai târziu. Baptistine nu-l mai văzuse decât prin fereastra apartamentului unde se afla consemnată împreună cu doamnele sale de onoare.

Somptuoasa plantație era înconjurată de un cordon de soldați. Nimeni nu avea voie să ia legătura cu ducesa. Și, spre furia Baptistinei, Floris nici nu ceruse să o vadă. La Belle-Isle venea exclusiv de dragul ochilor frumoasei Emilie.

În schimb, contele Jéodard Castillon du Rocher, Ernaudan de Gastagnac, Yann Le Gallic și, desigur, Adrien de Villeneuve-Carames, solicitaseră guvernatorului permisiunea de a o vizita pe ducesa de Belle-Isle. Se izbiseră însă de refuzul categoric al marchizului. Drept este că bietul de el primea în fiecare zi noi și noi denunțuri împotriva „prințesei”, unul mai înspăimântător decât celălalt.

Până una-alta ordonase o severă anchetă. Doi judecători cercetau cazul. Deocamdată, din lipsă de dovezi tangibile, Baptistine era arestată la domiciliu. Îngrozit de proporțiile scandalului pe care l-ar fi declanșat eventuala ei încarcerare, domnul de Vaudreuil șovăia, emitea dispoziții contradictorii, tergiversa. Dacă marea ducesă era cu adevărat nepoata țarinei, marchizul prefera să nu-și imagineze cum ar fi reacționat Regele la vestea că guvernatorul lui o băgase la zdup pe prințesă. Să te ții conflict diplomatic!

Ca să fie acoperit, domnul de Vaudreuil scrisese la Versailles pentru a cere instrucțiuni precise. Dacă vântul avea să fie prielnic corăbiilor, răspunsul urma să sosească cam peste șase luni.

În Noul Orléans însă, informațiile circulau infinit mai rapid. Doamna de Sainte-Hermine știa să vehiculeze noutățile ca nimeni alta. Guvernatorul nu putuse ascunde adevărul decât preț de câteva ceasuri. Uluiți, orleanezii aflaseră că prințesa era acuzată de: uzurpare de titluri, falsă identitate, furt de sclavi, furt de bijuterii, poligamie, răpire de corabie, cârdășie cu pleava societății, vrăjitorie, desfrâu, vicii de tot soiul, mese satanice etc., etc. Evident, aceste ultime fărâdelegi fuseseră adăugate pe lista delictelor reale de către doamna de Sainte-Hermine și de batalionul ei de bârfitoare care își „treceau” fericite una alteia blestemățiile aflate pe seama mării ducese.

Aproape zilnic guvernatorul dădea o raită până la Belle-Isle, de unul singur, ori însoțit de cei doi judecători, pentru a o interoga pe aceea căreia era obligat să i se adreseze în continuare cu titlul de ducesă de Belle-Isle, întrucât ceremonia căsătoriei fusese celebrată cu acte în regulă.

— Dumnezeule! Ce încurcătură a dracului pe capul meu!

Marchizul își tampona fruntea cu o batistă pe când cobora din trăsură pe peronul

castelului Belle-Isle. Pentru el fiecare interogatoriu era o cumplită caznă. „Prințesa” își bătea joc de el pe față, iar judecătorii, necutezând să se implice, îl lăsau să se descurce cum știa.

Singurul punct marcat de guvernator împotriva ducesei de Belle-Isle era constatarea misterioasei dispariții a tuturor slujitorilor ei de culoare. Parcă s-ar fi evaporat. Un denunț anonim îl informase că s-ar fi aflat cu toții pe o misterioasă plantație de pe malul lacului Pontchartrain. La fața locului însă, ancheta se împotmolise definitiv. Ori de câte ori se duseseră până acolo, soldații nu întâlneau nici țițenie de om. Cu toate astea lanurile de porumb și plantația de bumbac erau perfect întreținute.

Nici la castelul Belle-Isle nu aflate mare lucru. Bătrâna guvernantă a prințesei, o anume doamnă Elisa, păstra o tăcere încăpățânată din care guvernatorul n-o scotea decât ca să o audă bodogănit la infinit:

— Cât o s-o mai plictisiți pe frumoasa mea porumbiță cu balivernele voastre?

În privința doamnelor de onoare, exista desigur soluția de a le dezbrăca până la piele pentru a constata dacă purtau sau nu marcată pe trup, cu fierul roșu, infamanta floare de crin a ocnașelor, cum afirma denunțul primit. Dar domnul de Vaudreuil nu se încumetase încă să facă uz de asemenea metode extreme.

— Ce se întâmplă, Pradel? îl întreabă guvernatorul pe locotenentul însărcinat cu paza doamnei de Belle-Isle.

Dinspre colibeile sclavilor se înălța o ciudată melopee. Pradel ridică din umeri.

— Ah, nimic Excelență... Pare-se că domnișoara de Belle-Isle a vândut câțiva negri care nu-i mai făceau trebuință.

— Sunt enervanți. Du-te și spune-le să tacă, Pradel... Stai, hâ... care mai e situația, acolo sus?

Marchizul arăta înspre apartamentele ducesei.

Pradel clătină clin cap.

— Nu prea grozavă... Excelență... de la o vreme, doamna de Belle-Isle îmi scoate sufletul.

— Parcă numai ție! exclamă în sinea lui guvernatorul, în vreme ce locotenentul continua să se lamenteze în șoaptă, sub bolta peristilului.

— Să spun drept, Excelență... nici nu știu cum să mai procedez... Doamna de Belle-Isle își bate joc de mine pe față... Cere în gura mare să îi pun la dispoziție o caleașcă pentru a se plimba cu doamnele ei de onoare. Pe de altă parte, a scris o lungă scrisoare Majestății Sale.

— Împărătesei?

— Nu, Excelență, Regelui!

— Mizericordie, Regelui? se sufocă domnul de Vaudreuil, simțind că începea să miroasă a revoluție. Păi... păi... ce să-i scrie ea Regelui? se bâlbâi îngrozit marchizul.

— Asta nu mai știu, Excelență, doamna de Belle-Isle nu mi-a spus. După ce s-a asigurat că sunt în apropiere și o aud, s-a mulțumit să le spună ostentativ doamnelor ei de onoare: „Drăguțele mele, Louis nu va accepta să fiu tratată astfel!” după care a aruncat pe fereastră trei vase de porțelan.

— Dumnezeule mare, Louis... a spus Louis...

Purgatoriul marchizului de Vaudreuil devenea un adevărat infern. De spaimă nu-l mai ascultau nici picioarele. Se duse împleticindu-se până la un fotoliu de rafie de pe verandă și se trânti greoi în el.

— Pe de altă parte, Excelență, aseară, în timp ce doamna de Belle-Isle și însoțitoarele ei cinau, am... am profitat de ocazie și așa cum mi-a cerut înălțimea Voastră m-am... hâ... m-am uitat în caseta ei... și am găsit printre hârtiile ei acest bilețel care m-a cam pus pe gânduri... Excelența Voastră va judeca singură dacă am sau nu dreptate să fiu îngrozit...

Cu mâini temătoare domnul de Vaudreuil luă biletul și începu să citească. Pe măsură ce parcurgea conținutul misivei, ochii i se holbau de groază!

„Sufletelele,

Va să zică al părăsit un biet muritor, lăsându-l pradă singurătății. De când ai plecat mă gândesc zi și noapte la tine... în urechi îmi răsună râsul tău cristalin... Pentru că bietul

prizonier nu poate veni să te caute el însuși, ți-l trimite pe bravul căpitan de Gastagnac cu misiunea de a-ți vorbi, de a te convinge și de a mi te aduce înapoi, bineînțeles dacă vei fi de acord. Ești prințesa mea cu plete de aur. Mă sting de dorul tău,

«Prizonierul»

Scris la Fontenoy, după plecarea ta.”

Marchizul se făcuse alb ca varul.

— Dar... dar bine, Pradel... ăsta e scrisul Regelui.

— Așa mi s-a părut și mie, Excelență!

— Ai idee de unde-l putem lua pe Gastagnac ăsta?

— Mi-am îngăduit să îl aduc aici, la Belle-Isle, Excelență. Așteaptă în salonul cel mare!

— Ești o comoară, Pradel... Mă duc la el... ba nu, mai bine spune-i să vină el aici! oftă Vaudreuil fericit că pentru o dată cei doi judecători nu se ținuseră de capul lui să-l însoțească la interogatoriu. Cu cât mai puțină lume știa, cu atât mai sănătos era. Afară lamentațiile negrilor se înteteau din ce în ce.

— Pe toți dracii, Pradel, fă-i să tacă pe negroteii ăștia, mă scot din sărite cu gemetele lor, îmi plesnește capul!

Guvernatorul părea la un pas de apoplexie. Din pragul ușii, Pradel se întoarse spre el.

— Ah, era să uit, Excelență. În chestiunea negrilor, doamna de Belle-Isle protestează pe motiv că ea este moștenitoarea ducelui și deci că numai ei îi revine dreptul de a hotărî asupra sortii sclavilor!

Exasperat, marchizul de Vaudreuil ridică brațele spre cer. Asta mai lipsea. Ce încurcătură a naibii!

Locotenentul Pradel continua să dea raportul:

— Domnișoara de Belle-Isle se ceartă toată ziua cu mama ei vitregă. Mărturisesc că nu mai știu ce să mă fac cu aceste două doamne.

— Vai de mine! Le-ai dat voie să se vadă? exclamă guvernatorul cu reproș.

— Nu, Excelență, doar nu-s nebun... dar asta nu le împiedică să se insulte din zori până-n seară!

Pradel se făcu nevăzut. Rămas singur, domnul de Vaudreuil își scoase tabachera și priză cu voluptate tutunul de bună calitate. Dacă îndeobște asta îl ajuta să se liniștească, de astă dată efectul fu nul. În mintea lui surexcitată se perindau imagini sumbre ale unui viitor iremediabil compromis de prezența nesuferitei drăcoace blonde în pașnica lui colonie.

— M-ați chemat, Excelență?

În fața domnului de Vaudreuil se iveau căpitanul de Gastagnac. Marchizul îl privi năuc, neștiind nici el dacă îl așteptase un minut sau un ceas. Se ridică cu greu din fotoliu... Ernaudan de Gastagnac îi zâmbea politicos. Înfățișarea sinceră și simpatcă a tânărului cavalerist, părea de bun augur pentru guvernator.

— Da, căpitane... trebuie să te consult într-o chestiune delicată... Ești la curent cu gravele acuzații aduse ducesei de Belle-Isle... hâ... o... o misivă anume a... hâ... a ajuns în mâinile noastre... Vrei să fii bun să-mi spui și mie cine ți-a înmănat-o? Poftim, privește-o!

Ernaudan își aruncă privirea pe bilețelul întins de marchiz și zâmbetul îi îngheță instantaneu pe buze.

— Să-mi fie cu iertare, Excelență, dar nu pot răspunde la întrebare.

— Bine... discreția dumitale te onorează, căpitane, replică împăciuitoarea guvernatorului. Totuși, nu poți nega faptul că Majestatea Sa te-a însărcinat să i-o duci înapoi la Versailles pe ducesa de Belle-Isle...

Marchizul încerca să ghicească ce se petrecea în mintea lui Ernaudan. Acesta privea inexpressiv un punct imaginar de pe peretele din față.

— Să-mi fie cu iertare, Excelență, dar nu pot răspunde la întrebare!

Domnul de Vaudreuil își stăpâni enervarea.

— Fie... totuși nici misiunea dumitale și nici un fel de jurământ nu te poate împiedica să-mi declari mie, reprezentantul Majestății Sale în colonie, dacă ducesa este sau nu prințesa rusă, după cum pretinde.

În privirea cinstită a cavalerului se citi o imperceptibilă ezitare.

— Nu sunt în măsură să răspund Excelenței Voastre.

— Dumnezeule, uiți că îmi stă în putere să te pun în fiare și să te azvârl în beciurile fortăreței? Îl amenință guvernatorul, descărcându-și mânia pe un palmier pitic.

— Nu, Excelență!

— Și totuși te încăpățânezi și nu vrei să-mi răspunzi!

Dezolat, gasconul clătină din cap.

— Iertare, Excelență, de data asta n-am spus că nu pot să răspund, ci că nu sunt în măsură să o fac... este o mică diferență!

— Hâm... e un fel de a spune... și, când i-ai înmânat această misivă doamnei de Belle-Isle? Sper că n-ai să negi că i-ai înmânat-o personal?

— Bineînțeles că nu, Excelență... Am văzut-o pe doamna de Belle-Isle cu câteva zile înainte de cununie.

— Și ce răspuns ți-a dat?

— Nici unul, Excelență!

— Pe Sfânta Fecioară, căpitănașule, ai sau nu de gând să-mi spui cine este de fapt ducesa?

Ernaudan clătină din cap.

— Sunt dezolat, Excelență, dar am jurat pe spada mea și singură doamna de Belle-Isle mă poate dezlega de jurământ.

— Doamna de Belle-Isle în sus, doamna de Belle-Isle în jos, m-am săturat până peste cap de ea. Colonia se duce de râpă și eu, în loc să mă ocup de lucruri serioase, pierd vremea cu prostia asta... M-am săturat! O să semnez un ordin de trimitere la Fort Rosalie, asta am să fac! Ducesă sau nu, o să se trezească acolo în lanțuri!

Peruca guvernatorului tresălta. Exasperat, își ieșise din pepeni.

— Să-mi fie cu iertare, Excelență, dar în locul vostru eu unul n-aș face una ca asta! spuse calm Ernaudan de Gastagnac.

— Ce vorbești, domnule? Las-că vezi dumneata! amenință marchizul.

Pe pietrișul de pe aleea centrală a parcului se auzi un tropot de cai. Floris și Emilie se întorceau de la plimbarea lor cotidiană.

— Și Portejoie ăsta, ce tot caută pe aici, chipurile să o vadă pe domnișoara de Belle-Isle, hai? Și domnul du Rocher care m-a înnebunit de cap să-l las să-i facă o vizită... Și marinarul ăla, Le Tallic sau cum Dumnezeu îl cheamă, și contele Adrien de Villeneuve-Carames, care mă pisează cu disperare. Nici despre ei nu știi nimic? Răspunde, domnule, îți poruncesc. Ce rol joacă toți domnii ăștia în povestea noastră?

— Să-mi fie cu iertare, Excelență, dar nu pot răspunde la întrebare... îmi permit doar să sugerez Excelenței Voastre că, dacă dorește informații pe această temă, cel mai potrivit ar fi să se adreseze direct domnului conte Adrien de Villeneuve-Carames, domnului marchiz de Portejoie, domnului du Rocher și domnului Le Gallic...

— Foarte mulțumesc pentru sugestie, domnule... deocamdată poți pleca, îi tăie vorba domnul de Vaudreuil. Dar nu care cumva să părăsești Noul Orléans, ne-am înțeles?

Ernaudan de Gastagnac nu așteaptă să i se repete de două ori. Salută militarmente și se îndreaptă spre vestibul, lăsându-l singur pe guvernator în veranda spațioasă.

— Cu ce-i duce pe toți de nas, drăcoșica asta?... Dacă mă gândesc bine și răposatul Godefroy parcă întinerise cu zece ani... Hâm, te pomenești că face vrăji...

Între timp Floris o ajutase pe Emilie să descalece. Cei doi tineri intrară în palat. De fapt erau trei, pentru că Georges-Albert coborâse de unul singur de pe oblânc. Maimuțoiul își înfundă cu precipitare tricornul pe ochi, ca să nu fie martor la întâlnirea dintre Floris și Ernaudan care tocmai dăduseră nas în nas.

— Va să zică, domnule, nu pot să fac trei pași fără să nu mă ciocnesc de dumneata.

Ca întotdeauna, Floris deschise cel dintâi ostilitățile, adresându-i-se cavaleristului pe un ton agresiv.

— Te rog să crezi, domnule, că de astă dată chiar n-am nici o vină, răspunse acesta, înclinându-se în fața Emiliei.

Tânăra se agăță de brațul lui Floris.

— Ține e țoldatul ăsta, Floriț?

— Un intrus! mârâi Floris mai mult pentru sine. Vino, draga mea, de-abia aștept să

facem puțină muzică împreună, continuă el cu glas tare îndreptându-se spre saloane.

Georges-Albert nu prea vibra la capitolul muzică. Profitând de neatenția stăpânului său, se strecură binișor în sus pe scări. Jeannot îi încredințase un mesaj pentru stăpâna lui prizonieră, știind prea bine că numai maimuțoiul putea duce la bun sfârșit o asemenea misiune.

— Ia te uită, macacul marchizului de Portejoie! exclamă una din sentinelele de la primul etaj.

Georges-Albert se strădui să-și păstreze calmul și demnitatea. Ptiu! Auzi colo! Macac el, care câștigase bătălia de la Fontenoy! Ignorând remarca nătângă a soldatului, Georges-Albert sări pe pervazul unei ferestre deschise și agățându-se de bougainvillier-ul care acoperea fațada, dădu colțul aripii centrale și sări drept în budoarul Baptistinei.

La parter, Floris și Emilie traversau agale sufrageriile. Un valet, adus tocmai din Franța de răposatul mareșal, deschidea ceremonios ușile dinaintea tinerei perechi.

— Spune-mi Giron, de unde provin cântecele acelea ciudate pe care le-am auzit venind încoace? întrebă Floris.

— Sclavii își plâng durerea, domnule marchiz... Negustorul de abanos l-a cumpărat pe Hanibal dar nu și pe soția acestuia, iar copiii vor fi luați de altcineva dintr-o clipă în alta. Doamna ducesă s-a oferit să-i ia în slujba dânzei, dar doamna ducesă nu pare a fi în măsură să-și împlinească dorințele.

Valetul răspunsese pe un ton impersonal. Era imposibil de ghicit dacă era sau nu de acord cu cele relatate. Floris se încruntă și se întoarse spre Emilie.

— Vreau să cred, draga mea, că este vorba de o neplăcută eroare. Doar n-ai să vinzi soția și copiii, separându-i unii de alții, pe bărbați de neveste și pe copii de mame!

Emilie se semeți ca un cocoșel obraznic. De la moartea părintelui ei, prea răsfățata copilă și-o luase de tot în cap, vădind o fire arțăgoasă, trufașă și autoritară.

— Nu fii ridzicol Floriș, ține stă ță-i întrebe pe negrii ăștia... niți mama mea vițregă n-are țe ță țe badze... țânt al mei, țățitui meu era prea bun ți ei, Zanibal e un țicălos, vreau mă descoțoroțesc de el, iar pe țopii o să-i ia prietena mea Țenaida de Caruț ca să-i țină zumbrela... Poț ți eu să-i fac ațest cadou... Haidze, vino Floriș, haide să țântăm...

Floris se așeză în silă la clavecin. De câteva zile începuse să o descopere pe adevărata Emilie așa cum era ea de fapt: frumoasă ca o cadră, dar înfumurată, rece și haină la suflet.

— Pun eu șeaua pe ea după căsătorie și o să mă ocup și de nefericiții ăștia de sclavi! își spuse Floris atacând primul acord.

Degetele lui alergau pe claviatură în timp ce gândul îi zbura în altă parte. De la etajul de deasupra se auzeau pași de femeie. Tocurile pantofilor loveau ritmic parchetul, semn că persoana în cauză se plimba de la un capăt la celălalt al încăperii. Floris lovi cu furie clapele și începu să cânte cu glas de stentor:

— *Am trimis în Mississippi*

Deocheatele muieri,

Tra la la și tralari.

Adio ducesă de Berry

N-ai ce farmece risipi

Tra la la și tralari!

— Floriș, țe țe-a apucat ță cânți ața țeva, eu țânt o domnițoară cuminte! se fandosi Emilie.

Fără să-i răspundă, Floris o cuprinse pe după mijloc și o trase spre el. Îi sărută blând gâtul întrebându-se câte femei luase în brațe la viața lui! Cea de acum era gata să i se dăruiască cu mult înaintea cununiei. Floris turba de furie. Pe când trupul lui de mascul o dorea pe cea de lângă el, descoperea că inima continua să-i tânjească după cea de la etaj pe care, de bună credință, crezuse a alungat-o pe vecie din suflet.

În camera de deasupra se auzeau iarăși pași. Floris ciuli urechile: da, nu se înșela, sus se aflau acum două persoane. Pasul celălalt, mai apăsător, era al unui bărbat... un bărbat în cameră la Baptistine. Evident, nici arestată la domiciliu nu se potolea! Floris o strânse la piept pe Emilie care se lipea de el tăcută, supusă. Floris își înălță din nou ochii spre tavan. Sus nu se mai auzea nici o mișcare. Floris o împinse cât colo pe Emilie. Cea de sus trebuia să afle cât de îndrăgostit și fericit era el cu Emilie.

Ce-ar fi să cântăm un duo, draga mea?

Interceptând privirea lui Floris spre plafon, Emilie o interpretează în felul ei.

— Ai dreptate, Floriș, m-am săturat de mama mea vitregă și vreau să fiu ținută cu tine, Floriș!

Înainte că tânărul să o poată opri, Emilie se repezi spre ușa de la balcon și o deschise cu furie, izbind-o de perete.

— Eu țin stăpână aiți, madam, nu tu! Tu nu ești decât o prizonieră nenorocită! Rușinea tăticului meu! Nu tu hoțărăști aiți, am să vând negrii pentru să aș vreau eu, ștorpie! Puțoare! Aventurieră! Prințetă de țoi bani! Puțlama!

Aplecată peste balcon, Emilie răcnea ca scoasă din minți. Brusc, se trase în cameră. Era și cazul. Un ghiveci cu heliotropi se făcu țândări la picioarele ei. Era replica ducesei la amabilitățile fiicei sale vitrege.

Emilie se îndreaptă iar spre clavecin. Floris se reapucase să cânte. Din fericire se afla cu spatele la logodnica lui. Altminteri aceasta l-ar fi văzut mușcându-și buzele ca să nu pufnească în râs.

Floris atacă o nouă melodie. Glasurile celor doi tineri cântau la unison:

Nu plânge dragul meu Lysandru

Căci auzindu-ți glasul tandru,

Poporul crângului se ascunde

Și unde mai vânezi tu, unde?...

Cântând cu foc, Floris ridică din când în când ochii spre plafon. Ar fi putut să jure că lustra de cristal se mișcă. Da, da, nu se înșelase, țurtureii cizelați de mână se ciocneau cu clinchet cristalin. Ce Dumnezeu se petrecea acolo sus? Floris cânta acum în surdina. La etaj un obiect greu căzuse pe parchet.

Poporul țringului țe-ascunde...

continua să gângurească de una singură Emilie.

O lovitură puternică cutremură plafonul. Nu mai încăpea nici o îndoială, sus se desfășura o luptă corp la corp. Floris sări în picioare. I se năzărise sau cineva îi striga numele?

— Ajutor, Floris!

Îmbrâncind-o cât colo pe Emilie, Floris se repezi ca un nebun în sus pe scări. Palierul primului etaj era pustiu. Nici urmă de soldați sau de slujitori. În fundul coridorului se auzi o nouă bufnitură. Floris se repezi într-acolo. Ușa era închisă pe dinăuntru. Repezindu-se cu umărul în ea, Floris o smulse din țâțâni. În cameră îl aștepta un spectacol care l-ar fi scos din minți pe cel mai ponderat dintre bărbați.

Cu trupul acoperit doar de un minuscul corset și de buclele-i blonde, Baptistine se zbătea în brațele marchizului de Vaudreuil.

— Ticălosule, canalie! răcni Floris văzând roșu dinaintea ochilor.

La un pas de el, un superb vas de Delft trona pe o consolă. Floris îl azvârli cu furie în capul guvernatorului, care se prăbuși pe parchet ca un manechin dezarticulat:

Capitolul XVI

— Dumnezeule, l-ai omorât!

Baptistine își mușcă pumnul privind îngrozită trupul inert al marchizului.

Floris dădu din umeri. Se duse până la ușa sfărâmată și scoase capul pe coridor: spre mirarea lui nu se auzea nimic. Normal ar fi fost ca Emilie să vină după el și soldații să sară în ajutorul guvernatorului. Nedumerit, se întoarse spre Baptistine care tremura ca varga. Întârzie o clipă cu privirea pe picioarele ei lungi și perfect desenate și pe decolteul acoperit cu dantele.

— De fiecare dată te regăsesc pe jumătate goală, în brațele unui bărbat, constată posomorât Floris, temându-se ca Baptistine să nu bage de seamă cât îl zăpăcea priveliștea goliciunii ei. Precauție inutilă. Șocată de cele petrecute, Baptistine clănțănea din dinți, incapabilă să articuleze un cuvânt.

Floris o privi ironic.

— Pentru o femeie care a trecut prin atâtea la viața ei, te găsesc cam slabă de înger.

— Dacă intenționezi să-mi faci o scenă, să știi că nu-i de loc momentul! replică Baptistine acoperindu-și pudic sânii cu brațele.

Floris simți că i se înnoadă stomacul. Ca să-și ascundă tulburarea se întoarse cu spatele. Pe o canapea se înșirau intacte rochia și jupoanele Baptistinei, ceea ce dovedea că se dezbrăcase de bună-voie. Floris păli. Visase el, sau într-adevăr îl chemase în ajutor? Sau te pomenești că îi întindea o cursă? Cine știe ce mai pune la cale drăcoica, numai că de astă dată Floris era ferm să nu se lase păcălit. Înfrânându-și furia, luă rochia și i-o zvârli peste umăr. Pe când Baptistine se îmbrăca val-vârtej, Floris deschise ușile ce dădeau spre restul apartamentului.

— Nu mai e nimeni aici? se miră el în pragul încăperilor goale.

— Nu, adică da... în sfârșit, guvernatorul le-a dat voie prietenelor mele să se plimbe cu caleașca, însoțite de Pradel.

— Cred și eu, porcul voia să rămână singur cu tine... Probabil ca i-ai dat și tu o mână de ajutor în sensul ăsta, deși nu prea înțeleg cum... Știam că ipocrita aia de Elisa nu se clinește de lângă tine de când cu... văduvia ta.

Demnă, Baptistine se prefăcu a nu fi înțeles ironia mușcătoare. Își făcea de lucru cu șireturile sarafanului de pânză înflorată, străduindu-se să-și regăsească stăpânirea de sine.

— Elisa a profitat de permisiunea acordată prietenelor mele ca să coboare la bucătărie cu Georges-Albert... chiar nu înțeleg de ce întârzie atâta! se miră ea sincer.

Floris se apropie de fereastră și privi spre parc. Pe peron și pe alei nu se zărea țipenie de om. Simți că i se suie sângele în cap. Tonul Baptistinei îl scotea din sărite, poate pentru că îi amintea de certurile lor de la Mortefontaine.

— Va să zică fățarnicul ăla de Georges-Albert te vizitează pe șest! Aha, bine că știi... Cât despre rest, nu mai face pe mironosița cu mine, și mai ales, isprăvește cu minciunile. Minți, cum ai mințit toată viața! De ce te prefaci mirată de absența lor când știi prea bine că tu i-ai expedit, anume ca să rămâi între patru ochi cu animalul ăsta lubric!

Acuzațiile lui nedrepte înfingeau pumnale în inima Baptistinei.

— N-ai decât să crezi ce vrei despre mine, treaba ta! Oricum, eu n-am răcnit serenade în văzul și-n auzul întregii colonii!

Exasperat, Floris se repezi la ea și o zgâlțâi cu furie.

— Ești o scorpie, ai fost și ai rămas o scorpie! Te rog să retractezi imediat cele spuse.

Dârză, Baptistine îl înfruntă din priviri.

— Nu retractez nimic. De când te știu nu faci decât să mă acuzi și să mă insulti degeaba!

Părea atât de mică și de fragilă în mâinile lui... Deodată Floris își dădu seama că, pentru prima oară de la fuga ei, se aflau față-n față, singuri. Oare de ce în amintirile lui și-o imaginase mai înaltă și mai împlinită la trup? Și cum de uitase că ochii îi erau atât de copleșitor de albaștri și de limpezi? După ce se întunecaseră, acum irișii de culoarea cerului se luminaseră, dar Baptistine întoarse capul într-o parte. Floris ar fi jurat că i se umeziseră ochii. Îi dădu drumul, înciudat. Îi venea să-și dea palme pentru că se lăsa înduioșat de smiorcăielile ei prefăcute. Ce puteri neștiute avea asupra lui drăcoica? De ce în clipa când o avea în preajmă setea lui de răzbunare se stinge ca prin farmec?

— Trebuie să ne hotărâm ce facem cu el, murmură Floris arătând cu capul spre marchiz.

Baptistine se aplecă asupra acestuia, cu un amestec de repulsie și mânie. În bună parte, Floris avea dreptate. Când guvernatorul se înfățișase de unul singur în apartamentele ei, chipurile pentru interogatoriu, Baptistine pricepuse dintr-o ochire că putea exploata în favoarea sa neîndoielnică atracție pe care o citea în ochii lui. Și înainte de orice se gândise la prietenele ei. Dinaintea legii ele erau infinit mai vulnerabile. Să obțină de la Vaudreuil aprobarea pentru o plimbare cu caleașca fusese floare la ureche... Știa că, odată ieșiți din incinta parcului, Pradel și soldații lui n-aveau să le poată ține piept borfașelor care aveau să facă pe dracul în patru ca să evadeze și să se ascundă fie în Insula Pisicii, fie pe plantația unde se află Jeannot. Nu mai puțin adevărat era că Baptistine îi îndepărtase cu bună știință pe Elisa și pe Georges-Albert, sub pretext că îi era poftă de supă de zarzavat. Rămasă între patru ochi cu domnul de Vaudreuil, se

hotărâse cu cinism să devină amanta lui. În felul acesta îl obliga să sisteze ancheta și să o absolve de orice acuzație. Pe deplin satisfăcută de acel plan de luptă, Baptistine începuse prin a simula un leșin.

— Oh, domnule, nu sunt decât o biată femeie învinuită pe nedrept și atât de nefericită, încât mi-a pierit până și pofta de a mai trăi! Oh, se învâрте camera cu mine, ah, mă pierd!

Spunând acestea, palidă și despletită, Baptistine se lăsase moale pe o canapea. Domnul de Vaudreuil înghiți în sec. După o scurtă șovăială, se repezi la flaconașul cu săruri pus la vedere pe o comodă din lemn de trandafir și lăsându-se în genunchi îl apropie de nările ducesei. Cât pe ce să strănute din pricina mirosului înțepător, Baptistine se stăpâni din răspuțeri și de-abia într-un târziu deschise ochii, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un leșin adânc.

— Vai, domnule... dumneata care ai fost prieten cu scumpul meu soț, cum de mă persecuți și mă urăști într-atâta? De ce te porți așa de hain cu mine?

Ridicându-se într-un cot, Baptistine se aplecă spre marchiz, dezvăluind privirilor lui pofticioase un decolteu vertiginos.

— Eu doamnă? Cum puteți afirma așa ceva când eu nu-mi doresc decât să vă dovedesc inocența!

— Și totuși, actele mele doveditoare nu v-au fost de ajuns! gemu Baptistine lăsând să-i cadă o mână pe marginea canapelei. Marchizul i-o apucă curtenitor și și-o apropie de buze.

— Nu doamnă, ce să fac! Mai am nevoie și de alte dovezi!

— Dumnezeule, ce vrei să spui, domnule?

Baptistine era sincer intrigată.

— Doamnă, împotriva însoțitoarelor voastre există un denunț cum că ar fi stigmatizate... și, nu vă fie cu supărare, se spune că... că... în sfârșit, că și doamna ducese ar fi fost însemnată cu fierul roșu... și numai dacă am dovada că... nu există nimic... pe... pe... în sfârșit, înțelegeți ce vreau să spun...

Arborând un aer profund ultragiat, Baptistine sări în picioare.

— Cum? Insinuezi domnule că dacă vei obține dovada că pe trupul meu nu se află nici un semn...

— Întocmai doamnă...

— ... voi fi liberă?

— Da, doamnă.

— Și însoțitoarele mele?

— Da, doamnă!

— Dar bine, domnule, nu înțeleg de ce n-ai cerut ca această expertiză să fie făcută de un medic!?

Baptistine își juca la perfecție rolul de femeie ofensată.

— Oh, doamnă, pentru că o expertiză nu reclamă prezența unui singur medic, ci a unei comisii alcătuite din doisprezece chirurghi sau oameni de știință și n-am îndrăznit să vă expun atâtor priviri! răspunse Vaudreuil, sincer depășit de complexitatea cazului.

Baptistine își ascunse obrazul în palme.

— Domnule... ei bine, domnule... dacă vei constata că pe trupul meu nu există nici cea mai mică urmă de stigmat, am cuvântul dumitale de onoare că-mi vei reda libertatea?

— Îl aveți, doamnă! murmură domnul de Vaudreuil cu obrazul brusc congestionat.

— Prea bine, domnule, fiți bun și întoarceți-vă cu spatele!

Baptistine își desfăcu cât al clipi șiretul sarafanului, își scoase coșulețele și jupoanele. Se privi în oglindă. Corsetul, cămășuța și un juponaș minuscul lăsau să se vadă destul.

— Poftim, domnule, vă îngădui să vă întoarceți cu fața, dar să nu care cumva să vă apropiați! i se adresă Baptistine marchizului pe un ton sever.

Vizibil decepționat, marchizul se supuse ordinului.

— Doamnă... iertați-mă, dar mă află prea departe ca să-mi dau seama.

— Bine... Poftim, privește, umerii și brațele îmi sunt intacte!

Spunând aceasta Baptistine își coborî bretelele cămășuței și se zgribuli toată, simțind că o trece un fior rece. La parter răsunau acorduri de clavecin. Vocea lui Floris se înălța

vibrantă și gravă. Domnul de Vaudreuil dădea târcoale Baptistinei. Deodată se auziră zbireretele isterice ale Emiliei. Sub privirile aiurite ale guvernatorului, Baptistine puse mâna pe un ghiveci cu flori de heliotrop și îl aruncă peste geam. Ațâțat de reacția ei impulsivă, marchizul se năpusti la Baptistine și luând-o în brațe vru să o tragă spre canapea. Cu o mână îi smulse juponașul iar cu cealaltă îi sfâșie cămășuța. Rămasă doar cu corsetul pe ea, Baptistine rămăsese aproape goală. Corsetul de-abia dacă îi disimula fermecătoarele atribute ale feminității.

— Dă-mi drumul, țap bătrân! se zbătuse furioasă Baptistine.

— Vino încoace, mă scoți din minți și nu-mi mai trebuie nimic altceva! Rha... faci pe mironosița? Lasă că-ți arăt eu ție... Știu că nu ești decât o aventurieră, o târfă... puțin îmi pasă, după ce al să fii a mea am să semnez tot ce ai să poftești, așa că nu mai face pe nebuna și poartă-te frumos cu mine, alintă-mă frumoaso!

Marchizul o sărută pe gât. Scârbită, Baptistine se aplecă într-o parte ca să scape de atingerea dezgustătoare a buzelor lui. Râzând, Vaudreuil o apucă de plete.

— Nu plânge bunul meu Lysandru...

Vocea lui Floris urca iarăși spre budoarul Baptistinei.

— Hai, fetițo, sărută-mă!

Marchizul își apropia gura de a ei. Sughitând îngreșoșată, Baptistine întoarse capul. Trivialitatea lui îi stârnise o repulsie incontrollabilă... Cu un geamăt disperat ridică fulgerător genunchiul și îi aplică lui Vaudreuil o lovitură puțin potrivită cu rangul ei de ducesă.

— Au... Ticăloaso!

Marchizul se cocârjă de durere. Baptistine se smulse din brațele lui. Vaudreuil o ajunse în mijlocul camerei. Câteva clipe se luptară în tăcere. Baptistine scuipa, mușca și zgâria ca o mătă turbată.

— Prințesă, hai? Las-că vezi tu cum te trimit la bordel, impostoareo! rânji guvernatorul răsucindu-i mâinile la spate.

— Ajutor... ajutor Floris!

Strigătul îi țâșnise instinctiv din gâtlee. Ah, de ce îl chemase? se căia acum Baptistine.

Cu vârful cizmei, Floris întoarse cu fața în sus trupul guvernatorului. O pată mare vineție se lătea în dreptul tâmplei drepte. Fără o vorbă, tânărul îngenunche și-și lipi urechea de buzele marchizului.

— Sunt sigură că l-ai omorât... trebuie... trebuie să fugi, Floris, dacă te prind soldații lui, vei fi trimis la galere! șopti Baptistine.

Floris îl înșfăcă de picioare pe Vaudreuil și începu să-l tragă spre dormitor.

— Ce... ce faci? exclamă stupefiată tânăra fată.

Floris îl azvârli pe guvernator în patul ei cu baldachin, îi împinse capul spre perete, îi acoperi trupul cu o cuvertură de mătase și trase perdelele de muselină.

— Lăsându-l aici, câștigăm minute prețioase... la început, când vor da cu ochii de el vor crede că trage un pușor de somn după ce a gustat din farmecele tale!

Baptistine scoase un geamăt îndurerat.

— Floris... Floris îți jur că...

— Nu jura nimic, taci și urmează-mă!

Baptistine se supuse fără să crâcnească. Se îndreptară în goană spre aripa dreaptă a palatului de unde coborâră pe o scăriță de serviciu. La parter nu se zărea nici țipenie. Nici urmă de slujitori ori de soldați. Calmul acela bizar nu mirosea a bine. Străjile se făcuseră și ele nevăzute. Palatul părea cu desăvârșire pustiu.

— Vino după mine și să nu te prind că vă luați la harță! mârâi Floris trăgând-o pe Baptistine spre salonașul de muzică.

— Ei drăcie, ce s-a petrecut aici?

Pe locul Emiliei, în fața clavecinului nu se mai aflau decât niște partituri răvășite.

Floris se aplecă să ridice o batistuță fină de dantelă și acolo rămase, trăsniț în moalele capului de un obiect contondent, înainte să-și piardă cunoștința, zări ca prin ceață doi bărbați care o luau pe sus pe Baptistine. Voi să se repeadă după ei, dar o nouă lovitură îl lăsă în nesimțire pe covorul de Gobelins.

* * *

Bărbatul urla ca din gură de șarpe. Gol pușcă și uns de sus până jos cu miere, era atârnat de craca unei sălcii.

Înțepăturile maringuinilor îl dureau fioros. Carnea i se umfla văzând cu ochii. Trupul căpătase o culoare albăstruie, nesănătoasă.

— Dezlegați-mă! Vă poruncesc! Mă auziți ce vă spun? O să fiți trași în țeapă, o să vi se taie mâinile, nasul și urechile! Nemernicilor!

Imprecațiile nefericitului erau întâmpinate cu hohote dezlănțuite de râs. Torturatul încerca să-și miște capul ca să vadă ce se petrecea împrejurul lui, dar pleoapele umflate refuzau să se deschidă, tumefiate de acul insectelor care bâzâiau și atacau în rânduri strânse.

— Rhaaa... O să vă spânzur pe toți, negri blestemați!

* * *

Floris deschise ochii. Habar n-avea cât durase leșinul lui. Oricum, în păduricea unde se aflau se înnopta. Voi să se ridice și să-și frece țeasta amorțită, dar constată că mâinile și picioarele îi erau legate fedeleș. Se suci în loc până izbuti, să se așeze în șezut. Se găsea într-un loc necunoscut, într-un soi de țarc pentru capre. Dintr-o poiană vecină se auzeau râsete și cântece.

Un chițait simpatc răsună lângă urechea lui Floris.

— Oh, Georges-Albert, cazi la țanc! șopti Floris definind cum nu se poate mai plastic apariția maimuțoiului coborât din coroana unui sicomor.

— lute, eliberează-mă! adaogă Floris întinzându-i mâinile imobilizate.

Cu dințișorii lui ascuțiți. Georges-Albert reteză cât ai clipi frânghiile. Floris își frecă articulațiile înțepenite ca să restabilească circulația sângelui. Se pregătea să-l întrebe pe Georges-Albert cum de ajunsese acolo, când un trosnet de crengi îl avertiză că se apropia cineva. Floris făcu semn maimuțoiului să se ascundă și se trânti la loc pe spate cu ochii închiși, prefăcându-se a nu-și fi revenit din leșin.

— Vai, Jeannot, tare mă tem că l-ai lovit cam tare, bietul de el!

Recunoscând vocea Baptistinei, Floris își stăpâni o tresărire.

— Nu fie fiică la tini, plințes, ale cap tale! răspunse cel interpelat.

— De-abia aștept să văd cât de tare este al tău! bodogăni în sinea lui Floris.

— Bine, Jeannot, poți să te duci... rămân eu să-l veghez până se trezește... Trebuie să ne pregătim de drum... Spune-le tuturor să se grăbească... Aici nu suntem de fel în siguranță.

Baptistine oftă. Se auziră pașii lui Jeannot depărtându-se. Floris întredeschise prudent ochii. Baptistine se așezase pe o troacă răsturnată. Era îmbrăcată în amazoană, cu un pantalon foarte strâmt și o bluză cu jabou de dantelă, deschisă până deasupra sânilor.

Părul blond, legat cu o fundă de catifea neagră era acoperit de un tricorn înfundat până pe sprâncene. Dacă dantela fină a jaboului n-ar fi stat bombată provocator în dreptul inimii, ai fi putut-o lua drept un băiețandru. Briza caldă și parfumată mișca alene frunzele copacilor. Nenorocitul spânzurat în pom nu mai amenința, ci implora milă, plângând de ți se rupea inima.

— N-am să suflu o vorbă nimănui... vă implor dezlegați-mă... vă implor... nu mai pot... m-au mâncat de viu bestiile astea... eu n-am nici o vină... stăpâna a poruncit... Răzbunați-vă pe ea, nu pe un biet slujitor...

Dusă pe gânduri, Baptistine părea că nu-l aude. Floris oftă înăbușit. Baptistine întoarse capul. Floris închise ochii. Fata îngenunche lângă el și îi puse mâna pe frunte.

— Floris... Floris... ți-ai venit în fire?

I se păruse lui sau vocea Baptistinei tremura? Ca să se convingă, scoase un geamăt prelung.

— Vai mie... Dumnezeu! Oh, Georges-Albert, ce bine că ești aici, fugi și adu-mi niște apă!

Nu mai încăpea nici o îndoială, îngrijorarea ei era sinceră. Floris se înfiora de plăcere simțind că Baptistine îi deschide cu degete febrile redingota, vesta și cămașa, ca să-și lipească urechea de pieptul lui, gol.

— Baptistine... Baptistine! murmură Floris.

Tânăra sări în picioare, sfărâmând clipa de vrajă. Georges-Albert se reîntorcea cu o

cană plină cu apă, pe care o turnă pur și simplu peste obrazul stăpânului său.

— Ai înnebunit, Georges-Albert, ce te-a apucat? protestă Floris ștergându-se la ochi.

Maimuțoiul se strâmbă la el. De câte ori făcea o faptă bună, se alegea cu reproșuri. „Uf, ce viață de maimuță!” se bosumflă el întorcându-i spatele. Baptistine își încrucișa brațele.

— Va să zică așa?... Bravo, vă bateți amândoi joc de mine? Văd că ai și mâinile libere. Pot să aflu și eu de câtă vreme te-ai trezit din așa-zisul tău leșin? Întrebă Baptistine.

Floris se ridică de jos șchiopătând și frecându-și ceafa care îl durea de-adevăratelea.

— Nu pricep ce vrei să spui; de-abia adineaori mi-am venit în fire. Cine și de ce m-a legat?

Ochii verzi o ținteau pe Baptistine cu mirare perfect jucată, întorcându-se spre Georges-Albert, Floris îl interogă pe tonul cel mai serios din lume.

— Nu cumva tu, Georges-Albert, ți-ai permis să-mi tai frânghiile de la mâini? Ți-am mai spus să nu te bagi unde nu îți fierbe oala, îl dojeni el.

Maimuțoiul mormăi printre dinți ceva ce aducea a înjurătură. O persoană sociabilă și inteligentă ca el nu voia să mai aibă de a face cu două creiere subdezvoltate. Vexat la culme, Georges-Albert se refugie în crengile unui chiparos, punând între el și acei ingrați o respectabilă altitudine.

Floris se apropie de Baptistine cu pași de felină. În poiană ritmul cântecelor se înfierbânta din ce în ce. Patetice și sălbatică electrizau atmosfera.

— Unde ne aflăm, Baptistine? murmură Floris.

— La două leghe de castel, în spatele plantației de bumbac de la Belle-Isle.

— Și acolo, ce se petrece? arată el cu capul spre poiană.

Pentru prima oară Baptistine îl privi în ochi.

— Promiți să nu te amesteci?

— Ți-o jur.

— Bine, atunci vino cu mine, am încredere în tine, numai ai grijă să nu faci ca de obicei, vreo trăснаie și, mai ales, să nu te vadă nimeni pentru că să știi, din clipa aceea nu mai garantez de nimic...

Baptistine îi făcu semn să o urmeze. Leșiră din țarc și se îndreptară pe întuneric spre un soi de mic staul. Ușa de la intrare era dată de perete. Baptistine și Floris intrară. Baptistine trase ușa după ei și căută pe orbecăite scara spre pod. Pricepându-i intențiile, Floris o luă de mână ca să o îndrepte spre treptele de lemn de care se izbise cu capul. Simțind în palmă degetele ei fierbinți și catifelate, ameți. Se afla între patru ochi cu Baptistine, în mijlocul unui univers în care pentru el nu mai exista decât o singură certitudine: clipa prezentă. Îl ucisese pe guvernator. Ce-i mai putea oferi ziua de mâine? În câteva ceasuri avea să devină un proscris, hăituit de o întreagă armată. O cuprinse pe după umeri pe Baptistine. Aceasta se feri într-o parte. Floris o prinse de mijloc și o strânse la piept.

— Dă-mi drumul, scânci tânăra.

Cu un geamăt, Floris își îngropa obrazul în mătasea pletelor buclate. Buzele lui îi sărutau blând tâmpilele. Îi cunoștea pe toți bărbații care o ținuseră în brațe, dar puțin îi păsa. O dorea nebunește. Experiența lui de seducător versat îi spunea să profite de acea nesperată ocazie.

— Lașule!

Palma Baptistinei se abătuse fulgerător pe obrazul lui Floris. Acesta păli. Ochii verzi o fulgerau disprețuitor.

— Oh, pardon, nu știam că ești așa de sălbatică... Dimpotrivă, înțelesesem...

Baptistine izbucni într-un sfâșietor hohot de plâns.

— Ce-ai înțeles? Ai știut tu vreodată să înțelegi ceva?

Floris dădu să întindă mâna spre ea.

— Ah, nu! Să nu te prind că te apropii de mine! șuieră Baptistine, înșfăcând o furcă. De-aș ști că ești cel din urmă bărbat de pe planetă și tot nu ți-aș îngădui să mă atingi.

— Oricât de proastă părere ai avea tu despre mine, nu sunt eu bărbatul care să abuzeze de o femeie, chiar dacă atâția alții nu s-au sfiit să o facă înaintea mea, așa că de aci înainte nu ai a te mai teme vreodată din parte-mi! replică cu răceală Floris... Mai bine spune-mi odată: ce se petrece aici?

— S-au răsculat sclavii! răspunse Baptistine cu glas stins.

Floris era atât de pornit împotriva ei încât nu-i luă în seamă tulburarea. O împinse sec la o parte și urcă în grabă scara. De sus avea vedere liberă spre poiană și spre câmpia din spatele grajdurilor. Poiana forfotea de lume. Conduși de Jeannot și de o namilă, în persoana căreia Floris îl recunosc pe sclavul Hannibal, o duzină de negri hrăneau caii cu ovăz, îi înșeauau pregătindu-i să îi înhame la o caleașcă, un faeton și trei șarete. Femeile și bătrânii stăteau în jurul unui foc de tabără și cântau cu jale. Unul din copii le ținea isonul bătând într-o cutioară rotundă pe care era întinsă o piele de bou și două corzi. Floris vedea pentru prima oară în viață un asemenea instrument.

Prizonierul reîncepuse să zbiere. Floris se încruntă, iritat de spectacolul oferit de bărbatul gol pușcă, țintuit într-un vârf de copac.

— Bine dar... este Giron! exclamă el nevenindu-i să creadă că nefericitul desfigurat de insecte era valetul ducelui de Belle-Isle.

Din răstimp în răstimp, o tânără negresă se ridica alene de lângă foc ca să îl scuipe, după care se întorcea calmă la locul ei.

Baptistine urcase și ea pe urmele lui Floris și privea prin lucarna podului, ferindu-se să se atingă de tânărul gentilom.

— Nu se poate să-l lăsăm în starea asta pe amărâtul ăla de valet, trebuie să facem ceva pentru el! murmură Floris.

— Ai promis că nu te amesteci și oricum e un ticălos, culege ce a semănat! replică senin Baptistine.

— Ce-ai spus?

Floris descoperea cu uluire că drăgălașa și timida codană pe care o știuse el se preschimbase într-o femeie independentă cu păreri proprii.

— Ce-ai auzit! Sclavii îi aplică lui Giron exact pedeapsa la care îi supunea el. De altfel îi spusese răposatului... în sfârșit, ducelui de Belle-Isle, să se descotorosească de el... Aflasem de la Jeannot de ce blestemății era în stare! Giron avea puteri depline pe domeniu. Pentru un da sau un nu, îi lega pe bărbați de copaci și îi lăsa toată noaptea pradă maringuinilor, în vreme ce el profita de nevestele lor rămase singure și fără apărare în colibe... ticălosul... Eu mă pregăteam să-i eliberez pe toți, numai că m-am trezit arestată de guvernator, iar scorpia ta i-a vândut. Acum, admiră și tu consecințele! Încheie Baptistine pe un ton plin de reproș.

Floris tresări.

— Ei drăcie, bine că mi-ai adus aminte, ce-or fi făcut cu Emilie?

Abia acum își dădea seama că uitase cu desăvârșire de logodnica lui. Baptistine se întinse pe spate în fin.

— Ei, de ce nu-mi răspunzi? se impacientă Floris.

— Păi....sclavii au vrut s-o omoare pe loc, dar eu m-am gândit la suferința ta și i-am rugat... să-i taie doar limba! zâmbi Baptistine.

— Isprăvește cu glumele astea idioate! Doamne, dar rea te-ai mai făcut, nu te recunosc! strigă Floris tremurând de indignare.

Ca pentru a dezminți afirmațiile Baptistinei, de afară un glas de femeie urlă ca din gură de șarpe.

— Aaaah! Azutor! O ză vă zpânzur! O ză vă țorturez! O ză vă trag pe roată. Negri blezțemați! Nu vreau! Lăzați-mă! Aaaah, azutor!

Floris respiră ușurat. Doi zdrahoni o duceau pe sus pe tânăra fată spre caleașcă. Cu mâinile și picioarele legate, Emilie răcnea mai abitir decât un porc înjunghiat. Oricum era clar că nu-și pierduse limba. Se zbătea, încerca să muște și zbiera isteric. Hannibal se apropie în goană și îi astupă gura cu un căluș din cărpe. Zbieretele se preschimbară în gemete înfundate. Floris savura cu deliciu binefăcătoarea tăcere obținută de Hannibal. Simțind în ceafă privirea batjocoritoare a Baptistinei care îi pândea reacțiile, în pofida semiobscurității, își luă un aer nepăsător și întrebă demn:

— De ce o duc de aici?

— Regret că trebuie să te separ de adorata ta logodnică, dar pentru deplina noastră siguranță o vom lua cu noi, răspunse calm Baptistine.

— Doar nu vrei să spui că pleci și tu cu ei?

— Ba da, Floris... cu diferența că eu o fac de bună voie.

Furios, Floris îi întoarse spatele. În poiană, Jeannot, Hannibal și ceilalți sclavi ajutau femeile și copiii să se urce în, șarete. Printre fugari, Floris reperă și câteva chipuri albe. Elisa și borfașele tăceau mâlc, fiecare cu câte doi-trei copii în brațe și în poale. Bărbații încălecară pe caii fără șă și îi împunseră în burtă cu călcâiele goale. Nu purtau nici măcar cămăși. Singura lor avere se rezuma la pantalonii ponosiți, din pânză dungată, și la zdrențele murdare cu care erau îmbrăcate nevestele și, în cazurile fericite, copiii lor.

— Iute... iute... Răsăritul soarelui trebuie să ne găsească departe de locul ăsta blestemat! strigă Jeannot..

— Nu mi-e frică de voi, câinilor, o să fiți spânzurați cu toții!

Dintr-un alt șopron fusese adus un prizonier care se străduia din răsuputeri să afișeze o morgă disprețuitoare. Era locotenentul Pradel. Fu zvârlit în caleașcă, alături de Emilie și de câteva borfașe. Un pumn zdravăn al lui Peștișor le dădu de înțeleș sclavilor că ofițerul avea să fie păzit ca un prunc.

— Ei unde ți-e poponețul, prințesă? strigară în cor Tonton și Coapsă de Aur.

Baptistine își scoase capul prin lucarnă.

— Sunt aici, fetelor, cobor imediat!

— Și cu el cum rămâne, plințes?

Privirile nefericiților proscriși se ațintiră asupra lui Floris, a cărui umbră se ghicea în spatele fetei. Tânărul făcu un salt înapoi. Prea târziu. Neliniștiți, câțiva sclavi descălecară și înconjurară staulul.

— Ți-am spus că nu trebuia să te vadă nimeni! se întoarse spre el Baptistine, întristată.

— Încotro vă duceți? o întrebă el, neluând în seamă reproșul.

— Spre nord, spre Noul York, acolo unde nu există sclavie!

Floris clătină sceptic din cap.

— Sunteți nebuni! Cum o să străbateți o sută de leghe cu toate muierile și copilăretul ăsta după voi?

— Vedem noi! bravă Baptistine.

— Baptistine, ce cauți tu în aventura asta? Nu e problema ta... începu să-i explice Floris cu severitate.

Nu-i pricepea elanurile generoase și nici setea de aventură. Rolul unei femei se mărginea la a fi obiectul, cât mai decorativ, al plăcerii bărbatului. Nu i se cereau acte de eroism, ci blândețe. Femeia trebuia să își ofere făptura, ca bărbatul să își poată rezema capul de pieptul ei când se întorcea din războaie. Faptele de bravură erau rezervate, de când lumea, speței masculine, degeaba încerca domnișorica asta să inverseze rolurile, să încurce pisteles și să schimbe regula jocului.

— Oh, te urăsc, te urăsc... ai inimă de piatră... și nu înțelegi nimic... îi iubesc... îi iubesc pe amărății ăștia! Cum să-i părăsesc în voia sortii...

Vocea Baptistinei se frânse în timp ce lacrimi grele i se prelingeau pe obraz. Floris tăcea.

Sclavii dădură buzna în staul, înarmați cu furci și coase. Ochii lor negri îl priveau pe Floris cu curajul disperat al omului care nu mai are nimic de pierdut.

Floris se sprijini de scară. Știa ce are de făcut.

Capitolul XVII

— Misiu Adrien... Misiu Adrien...

Ciceron gâfâia în așa hal, încât de abia putea să vorbească. Lângă el, o tânără negresă tremura ca varga.

— Misiu Adrien... Misiu Adrien ești aiți? întrebă iarăși băiatul.

— Da, tu ești, Ciceron? Ce s-a întâmplat?

Tânărul conte de Villeneuve-Carames deschise, obloanele. În lumina clarului de lună desluși două umbre sub balcon.

— Iute, misiu Adrien... deschide la mini... înglozitol...

Adrien o privi scurt pe Juliette de La Buissonnière care se întindea leneș în pat.

— Negrul ăsta al tău e nebun să te scoale din somn în toiul nopții, ar trebui să-i arzi

câteva bice la tălpi, sunt de-abia ceasurile două ale dimineții.

— Tu culcă-te la loc, scumpa mea, îi deschid eu!

Adrien depuse o sărutare tandră pe sânul dulcineei care îl prinse de mână șoptindu-i dragăstos:

— Întoarce-te cât mai curând!

Gânguritul ei galeș dovedea că la întoarcere aveau să îl aștepte clipe de desfătare. Își trase în grabă pantalonii pe el și coborî în torsul gol, să tragă zăvorul de lemn. Ciceron se năpusti înăuntru rotindu-și înspăimântat ochii.

— Oh, misiue Adrien... eu fost la han la Noul Orléans... Tu nu acolo, nici misiue Feodor, nici misiue Li Kang, nimeni, eu fugit la mîam Gobal, tu nici acolo... eu...

— E-n ordine, acum m-ai găsit, și? îl întrerupse Adrien aprinzînd o lumînare înfiptă într-un sfeșnic de porțelan.

Ciceron se prăbuși pe un scaun.

— La Belle-Isle s-au lăsculat toți sclavii... toți fugit... Misiue Floris stlîns de gât la guvelnatol!

— Ce-ai spus? Ai înnebunit? Repetă! Cum, Floris l-a omorât pe guvernator?

— Cled că da, misiue Adrien... cled că da!

Ciceron clănțanea din dinți îngrozit. Adrien se strădui să își păstreze calmul.

— Cum adică... crezi? Liniștește-te și vorbește deslușit... Bea asta și spune încă o dată totul, de la început... și ea, ea cine este? De unde-a răsărit?

Adrien o observase de-abia acum pe negresa care se ascundea în penumbra vestibulului.

— Este logodnica la mine, misiue Adrien. Bossi, sclavă la mîame de Vaudreuil...

— Vîno aici la lumină, să te vîd mai bine, Bossi, așează-te lângă Ciceron, aici nu trebuie să te temi de nimeni. Vorbește băiatule, te ascult!

Adrien se așează pe un scaun cu fața spre spătar și se uită fix la Ciceron căruia rachiul îi redase curaj.

— Da, misiue Adrien, azi după masă eu plecat cu misiue Flois, ca la fiecare zi, la Belle-Isle, unde melgea întîlnit cu mamzel Emilie... adică... adică, cum să spun...

— Bun, și ca de obicei, l-ai așteptat pe Floris în oficiu, îl întrerupse nerăbdător Adrien.

Rușinat, Ciceron își plecă privirile. Se foia pe scaun, trăgînd cu coada ochiului spre Bossi.

— Nu chial... misiue Adrien... elam cu Bossi.

— La marchiza de Vaudreuil?

— Nu, misiue, mîam malchiza plumutat pe Bossi la mamzel Emilie pentlu că Bossi foarte bună coafeză și mamzel Emilie foarte mîndlă avut buclișoale multe pentlu misiue Floris...

— Bun, va să zică te aflai cu Bossi, și? îl întrerupse agasat Adrien căruia puțin îi păsa de zulfii Emiliei.

— Da, misiue Adrien... noi plecat la cîmp de bumbac pentlu că nu putut melgem colibe pentlu... pentlu...

— Mi se pare normal, încuviință înțelegător Adrien. Și?

— Ei bine, misiue Adrien, valeu, vîleleu măculița mea... cînd întols la castel Belle-Isle... Bossi și mine foarte speliat... Toți sclavii ulcat în caleașca... zăpăceală male... Soldați la boschete făcuți fedeleș... pi ulmă venit duces Belle-Isle cu sclavi, spus la ei: Vînit iuti... plicăm sple nold, misiue Flois omolât guvelnatol camelă la mini, voi nu făcut lău la misiue Flois... Atunci doi negli adus misiue Flois la caleașca, legat ca pulcel de lapte... valeu, vîleleu, măculița mea. Misiue Adrien, Bossi și mini speliat așa tale fugit la pădule, mînșelegi... Ei plecat toți tliplu galop... nu lămas nici un cal, nimic... Bossi și mini întols lepede la tîni la han... Tu nu acolo...

Adrien nu mai asculta placa pe care de-acum o știa. În pofida calmului său proverbial, începuseră să-i tremure și lui mîinile. Așadar, Floris îl ucisese pe marchizul de Vaudreuil iar Baptistine fugise spre nord, cu răsculații.

— Așteptați-mă aici!

Adrien se năpusti pe scări în sus cu viteza unei ghiulele slobozite din tun. Își îmbrăcă în grabă restul hainelor și o trezi pe Juliette care între timp adormise la loc.

— Sunt dezolat că te scol din nou, draga mea, dar e preferabil să vîi cu noi, mi-e

teamă să te las aici de una singură. După câte am înțeles s-au răzvrătit sclavii de la Belle-Isle.

— Dumnezeule, ce brute... au ucis pe cineva?

— Încă nu știi! răspunse sincer Adrien, fără să-i dezvăluie nimic din câte aflase despre Floris și despre răpirea lui.

Câteva clipe mai târziu, Juliette era gata de drum. Între timp, Ciceron și Adrien înșeuaseră. caii. Fiecare își aburcă iubita pe crupa calului și porniră în galop spre Noul Orléans. Deocamdată în oraș domnea liniștea, dar în cel mult un ceas avea să fie dată alarma.

La sfatul lui Adrien, Ciceron o duse înapoi pe Bossi la palatul marchizei. El însuși o escortă pe Juliette până acasă la Margueritte Faucon du Manoir, care nu avea decât doi sclavi bătrâni și foarte devotați ei; apoi începu să-i caute prin toate crâșmele și tavernele pe Feodor, Li Kang și Grégoire. Între timp, pe la răspântii, începeau să licărească torțe aprinse. Vestea se răspândea cu repeziciune. Tensiunea începea să crească, încurajați de inițiativa fugarilor de la Belle-Isle, unii sclavi se făcuseră nevăzuți în mlaștinile din delta Mississippiului. Albii le luau urma. Colonii mai slabi de înger se năpusteau spre port în căutarea unei corăbii care să îi repatrieze în Franța. Locuitorii se interpelau de la ferestre și balcoane. Persoane bine informate pretindeau că plantația de la Bayou Gentilles fusese trecută prin foc și sabie.

— Trebuie să dăm niște pedepse exemplare... Să-i linșăm pe negri! urlau câțiva nebuni.

O dată cu primul licăr al zorilor avea să înceapă vânătoarea de negri. Unii bărbați cu scaun la cap încercau să împiedice masacrul deschizând porțile nefericiților terorizați și adăpostindu-i.

Spre ceasurile cinci ale dimineții, în pragul hanului se ivi și Feodor. Gata de drum, Adrien îl aștepta în salon cu brațele încrucișate și o expresie de zile negre pe chip.

— Te-am căutat toată noaptea; tu n-ai aflat ce se petrece în oraș? Unde mi-ai fost?

Colosul lăsă nasul în pământ, ca un copil prins cu degetul în borcanul de dulceată.

— Boiernașule, eu... hâ... eu... am fost la... la cineva!

— Aha, văd că amorul te face orb și surd, constată Adrien. Pe viitor am să te rog să binevoiești a-mi da adresa fericitei persoane, ca să te pot găsi la nevoie și să nu mai alerg după tine ca nebunul prin toate cârciumile, printre bețivani și hoți de drumul mare!

— Hâ... mda... hâ... da' de ce mă căutai? întrebă Feodor fără să dezvăluie numele dulcineei.

De-abia isprăvisese Adrien de a-l pune pe ucrainean la curent cu cele petrecute, când în sufrageria hanului apăru Li Kang, cu codița cam ciufulită.

— Ai aflat ce se petrece în oraș? De unde vii? îl luă la rost Adrien.

— Zborul galant al bizonului îndrăgostit împrejurul pagodei trandafirii e la fel de tainic ca al albinei pe un potir de floare.

Discreția chinezului față de aleasa inimii lui era într-un totu lăudabilă. Adrien îi povesti și lui întreaga tărășenie, fără să omită nimic.

Cazacul chibzuia cum să-și scoată stăpânii din încurcătură, iar Li Kang își scărpină visător codița, când deodată Adrien exclamă:

— Dar pe unde Dumnezeu umblă Grégoire?

Cei doi se priveau încurcați, codindu-se să răspundă, când în încăpere își făcu intrarea bătrânul intendent. Chica albă îi aureola obrazii îmbujorați și ochii îi sclipeau ștregărește.

— Nu te întreb de unde vii, dar ce s-a petrecut e prea grav ca să-mi îngădui să nu vă cer tuturor să-mi spuneți unde vă petreceți nopțile ca să nu mai bat de nebun la toate porțile! i se adresă furios Adrien.

— Oh, dar de ce este așa de supărat domnul conte, s-a întâmplat ceva? se miră Grégoire, fără să vrea să spună nici el cum anume îi trăsese clopotele până la ore mici.

Adrien oftă adânc și începu să relateze pentru a treia oară faptele. Tocmai isprăvisese, când ușa se deschise iarăși și în încăpere dădu buzna Georges-Albert. Obosit mort, plin de praf și însetat, se vedea de la o poștă că petrecuse o noapte infinit mai puțin agreabilă decât Feodor, Li Kang și Grégoire.

Adrien cunoștea tabieturile maimuțoiului. Începu prin a-i oferi un clondir cu crușon de rachiu și o pulpă de pui și de-abia după aceea îl puse să-i povestească ce știa. Pe măsură ce Georges-Albert „vorbea”, Adrien se întuneca la față. Cele aflate întreceau orice închipuire.

— Mizericordie... dacă sunt prinși, îi paște ștreangul! Pe cai, prieteni, poate izbutim să mai dregem ceva!

— Valeu, văleleu, măicuța mea, tlei oli scăpat la mini di tlei albi foarte lăi și nelvoși.

Ciceron se năpusti și el în han, găfâind ca un cal de curse. Era singurul despre care Adrien știa cu precizie de unde anume venea. O clipă mai târziu, tânărul conte Adrien de Villeneuve-Carames și cei cinci devotați însoțitori al lui, Feodor, Li Kang, Grégoire, Ciceron și, bineînțeles, Georges-Albert, instalat confortabil în coburi, se îndreptau spre poarta orașului. Orleanezii ieșiseră cu toții în stradă, păzindu-și casele, care înarmați cu bâte, care cu pistoale, puști, săbii sau furci. Îngroziți, sclavii de culoare nu se clinteau din casele stăpânilor lor. O femeie urla sub pretext că un negru voise s-o violeze. Albii începeau să se organizeze în miliții. Scârbit, Adrien intuia că avea să urmeze o sălbatică vânatoare de oameni. La colțul străzii Chartres se auzi un chirăit de muiere. Adrien întoarse capul într-acolo. Două tinere negrese traversau în goană răspântia ca să se refugieze în stabilimentul Doamnei Gobal. Un grup de bărbați înarmați încercau să le ațină calea.

— Vă ordon să le dați drumul! tună Adrien dând pinteni calului spre ei.

Feodor, Li Kang, Grégoire și Ciceron îl urmară, cot la cot.

— Chhhhhpipfff! se strâmbă Georges-Albert, cocoțat pe crupa calului lui Adrien.

— E-n regulă, șefule, dă-le dracului de cioroaice, mârâi unul din indivizi, lăsând fetele să treacă.

Acestea o tuliră de la sfârșiau călcâiele în direcția celei mai frecventate case din întreg Noul Orléans. Ticăloșii porniră bodogănind spre o cârciumă.

— Boiernașule... boiernașule, ia te uită, mi se pare mie sau acela e Falcă Ruptă?

Feodor se referea la un călugăr capucin care tocmai se alătura grupului de exaltați, în pragul unei taverne, loc prea puțin potrivit unui cuvios părinte. Adrien ridică neputincios din umeri. Nu își putea îngădui luxul de a stârni o încăierare.

— Lasă-l în plata Domnului; nu-i momentul să facem noi treaba poliției, fiecare minut pierdut face cât două!

Cei șase călăreți își văzură de drum. Georges-Albert se legăna țăntoș pe crupa calului în spatele lui Adrien spunându-și în sinea lui: „Orice-ar spune ei, eu i-am pus pe fugă pe indivizii aceia. Și în locul lui Adrien eu, m-aș fi luat pe urmele lui Falcă Ruptă, da' parcă ce, a ascultat vreodată vreunul din ei de părerea și sfaturile mele... Aoleu, asta ce-o mai fi?

Dinspre strada Bienville se auzeau alte țipete.

— Nu, eu nu făcut nimic lău, eu nimic lău făcut, eu nivinovat!

Doi hăitași se distrau să vâneze cu lasso-ul un tânăr negru a cărui singură vină rezida desigur în impresionanta mușchiulatură a trupului, clădit ca un zeu de abanos, și în frumusețea trăsăturilor. Adrien și prietenii lui se pregăteau să intervină când de după un colț se iviră în galop Gaëtan d'Artaguet și Populus de Protais.

— Opriți-vă ticăloșilor... Băiatul ăsta e nevinovat, dați-i pace!

Adrien oftă ușurat. Poate că totuși oamenii de treabă din oraș aveau să poată împiedica masacrul. Gentilomii se salutară bucuroși.

— Comitem vreo indiscreție dacă vă întrebăm încotro ați pornit, Domnule Villeneuve?

— Cătuși de puțin, dragi prieteni, ne ducem să culegem informații de la fața locului, minți cu seninătate Adrien.

Populus și d'Artaguet erau prea bine crescuți ca să insiste, dar după felul în care se uitau la desagii călăreților și la ținuta lor de călătorie, era clar că nu credeau o vorbă din cele spuse de Adrien.

— Suntem foarte îngrijorați pentru soarta doamnelor de onoare ale Prințesei... este adevărat că la Belle-Isle răzmerița e în toi? întrebă Populus.

— Ce-ar fi să vă însoțim până acolo? propuse d'Artaguet.

Adrien căută febril un pretext valabil care să îl scape de prezența acelor tineri, foarte

simpatici, pe care nu voia însă cu nici un preț să-i implice în cumplita taină aflată de la Ciceron și Georges-Albert.

— Se zvonesc lucruri îngrozitoare! șopti Populus.

— Da, se pare că guvernatorul ar fi fost asasinat de sclavii lui.

Un zgomot asurzitor de roți îl scuti pe Adrien de a le da explicații celor doi nechemăți.

— Loc... loc... faceți loc! răcniră câțiva soldați trecând în galop nebun prin fața lor, urmați de o șaretă cu fân care făcea un vacarm infernal pe dalele de piatră ale străzilor. Pe capra șaretei se afla un cavalerist burduhănos în vreme ce în șaretă, peste claia de fin, sărea în sus la fiecă hop, cu o păpușă dezarticulată... bietul guvernator!

— Mai repede... mai repede! urla mortul.

Adrien și tovarășii săi se priviră năuciți. Nu mai încăpea nici o îndoială, marchizul Rigaud Cavaignol de Vaudreuil trăia bine mersi. Își pierduse peruca, dar nu și vocea.

— Hei, voi de colo, urmați-mă! zbieră guvernatorul dând cu ochii de cei trei gentilomi.

Cu un oftat resemnat, Adrien își întoarse calul în loc și îi urmă docil pe Populus și Gaëtan, nu înainte de a se asigura că Feodor, Li Kang, Grégoire și Ciceron îl urmau îndeaproape. Într-o situație mai puțin dramatică, l-ar fi pufnit fără îndoială râsul, căci fără să vrea descoperise „taina” prietenilor săi sub chipul unor foarte respectabile persoane. De la fereastra ei, doamna de Sainte-Hermine (mare e grădina lui Dumnezeu!) trimitea bezele discrete lui Feodor, în timp ce domnișoara Alexandrine nu avea ochii decât pentru Li Kang. Coțcar bătrân, Grégoire o dăduse gata pe nevasta spițerului. Explicația reușitei lui era foarte simplă: încornoratul era nevoit să lipsească deseori de acasă nopțile, ca să asiste la diverse intervenții chirurgicale. Ce rețea de seducători avea în subordinea lui Adrien! Pe deplin edificat, Adrien îi șopti cazacului:

— Cotoi șmecher ce ești! Al pus gheara pe bârfitoarea șefă a orașului!

— Vai, boiernașule, se poate să vorbești așa? roși Feodor până la vârful urechilor.

Din fericire, stăpânul lui n-avea timp de pierdut cu fleacuri. Ajunseseră la palatul guvernatorului. Marchizul tocmai cobora și el din șaretă. Pe peron se înghesuiau puzderie de gentilomi veniți ca și ei să afle ultimele știri și să primească instrucțiuni. Pe țeasta pleșuvă a guvernatorului trona un cucui dolofan și roșiatic cât oul de curcă.

„Drace, Floris l-a trosnit, nu glumă”! își spuse Adrien amuzat, ferindu-se să le comunice și altora constatarea lui. Ridică privirea. În cămașă de noapte și cu scufa pe cap, marchiza de Vaudreuil deschisese o fereastră de la primul etaj.

— Doamne sfinte, te credeam mort, ce-i asta?

Din tonul ei era cu neputință de ghicit dacă doamna de Vaudreuil erau fericită sau disperată că Cerul o păzise de văduvie. Marchizul o liniști dintr-un gest și intră în palat urmat de ceilalți.

— Șezi blând Arthémise și culcă-te la loc! Domnilor, declar starea de necesitate. Cincizeci de sclavi de pe plantația Belle-Isle s-au răsculat. În timp ce încercam prin toate mijloacele să lămuresc situația ambiguă a văduvei ducelui de Belle-Isle, lașii m-au atacat pe la spate...

Un concert de exclamații îngrozite punctă cuvintele guvernatorului. Cei mai ageri la minte băgară de seamă că Domnul de Vaudreuil nu se referise la „ducesa de Belle-Isle”, ci la „văduva” ducelui. Să fi descoperit el dovada vinovăției acesteia?

— Excelența Voastră, iertați-mă că îndrăznesc să întreb, dar cu ducesa și cu doamnele ei de onoare, ce s-a întâmplat? se auzi glasul îngrijorat al lui Populus de Protais.

— Domnilor, am tot temeiul să cred că rebelii le-au răpit, ca și pe domnișoara Emilie de Belle-Isle și pe bunul nostru locotenent Pradel.

Un soldat intră în trombă și înmână un plic guvernatorului.

Cei prezenți vociferau indignați:

— Animale africane! Moarte lor!

— Niște fiare, domnule!

— Pe toți dracii, să le salvăm pe bietele ostatice!

— Mizericordie, să pornim pe urmele lor!

În toată acea hărmălaie, Adrien își păstra sângele rece pe deplin mulțumit că guvernatorul nu pomenise numele lui Floris.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Domnul de Vaudreuil strigă:

— Domnul conte Castillon du Rocher se află printre noi?

Jéodard făcu un pas înainte.

— Da, Excelență.

— Prea bine. Domnul de Gastagnac...

— Prezent, Excelență.

— Domnul Le Tallic...

— Le Gallic, Excelență, la dispoziția Voastră! răspunse marinarul croindu-și drum printre orleanezi.

— Domnul conte de Villeneuve-Caraméy se află și el aici? Vă rog să mă așteptați toți patru în biroul meu! porunci marchizul.

Lucrurile luau o întorsătură neplăcută pentru Adrien, care n-avea nici un chef să fie confruntat cu cei trei "logodnici". Brusc lovit de surzenie, se făcu mic în spatele celorlalți și se furișă binișor de-a-ndăratelea spre ieșire. Populus și d'Artaguet se prefăcură a nu-l observa discreta manevră de retragere.

— Dar unde a dispărut Domnul de Villeneuve-Caraméy? insistă enervat guvernatorul.

— Era aici, Excelență!

Câțiva gentilomi întoarseră capul după el. Adrien urma să fie descoperit când un străjer dădu buzna în vestibul, venind de afară. Bărbații se dădură la o parte din calea lui. Un murmur surd se înalță din toate piepturile. Soldatul ținea în mână un pumnal și o hârtie însângerată.

— Ce s-a întâmplat La Flamme? întrebă sever guvernatorul.

— Excelența Voastră, la opt leghe depărtare de aici, în spatele plantației de bumbac de la Belle-Isle a fost descoperit cadavrul unui valet. Gol pușcă, uns cu miere și legat de crengile unui copac avea inima străpunsă de un pumnal de plăselele căruia era prins acest bilet.

Guvernatorul înșfacă petecul de hârtie și îl citi dintr-o ochire.

— Sfântă Fecioară, ce brute!

— Porcii! Ce mai așteptăm?

— Pe toți dracii, bucăți îi fac!

Gentilomii fierbeau de indignare. Toată lumea striga, vocifera, trăgea sabia din teacă. Livid la față, guvernatorul ridică mâna, reclamând o clipă de tăcere.

— Domnilor, voi da citire documentului găsit asupra leșului acelui nefericit. Mesajul îmi este adresat mie:

„Domnule guvernator, acesta este un prim avertisment! Am preluat conducerea răzmeriței. Aceasta va fi pedeapsa pentru toți cei ce îmi vor sta în cale!”

Semnat: *„Prințesa Aurora de Dubino!”*

Se lăsă o tăcere de moarte. Coloni, ofițeri, cadeți, gentilomi și seniori nu-și credeau urechilor. Domnul de Vaudreuil făcu să treacă din mână în mână biletul plin de sânge.

Adrien profitase de stupoarea generală ca să se eclipseze. Prietenii lui îl așteptau călare în fața palatului. Adrien se azvârli în șa, alb ca varul la chip. Speriați, Feodor și Li Kang nu îndrăzniră să-l întrebe nimic.

— Trebuie să-i ajungem din urmă înainte ca oamenii guvernatorului să apuce să organizeze urmărirea lor! își spunea Adrien îngrozit, știind că în cel mult un ceas, hoarde de călăreți aveau să se năpustească în toate direcțiile, ațâțate de mirosul sângelui. Adrien avea asupra lor un singur avantaj: știa încotro se îndreptau fugarii. Adrien simțea că-și pierdea mințile. Cum de putuse Baptistine să îl asasineze cu sânge rece pe nefericitul acela și de ce trebuise să lase la locul crimei acel mesaj însângerat? Să fi fost ea în stare de o asemenea grozăvie? Și Floris ce păzise? Îi era prizonier sau complice? Dar nu, nu era cu puțință. Adrien își cunoștea prea bine fratele. Era absolut convins că n-avea nici în clin nici în mână cu acea odioasă crimă.

Un fior rece îl trecu pe șira spinării. Galopând nebunește, în mintea lui se făcea încetul cu încetul lumină. Da, nu mai încăpea nici o îndoială: o ființă monstruoasă urzise compromiterea Baptistinei.

— Dați piteni, prieteni... fiecă secundă pierdută poate fi fatală.

— Omorâm caii, boiernașule! protestă Feodor.

Nu aveau încotro. Bietele animale trebuiau lăsate să se adape și să-și tragă sufletul. Opriră lângă un cot a fluviului pe o plajă cu nisip negru. Speriate, vidrele se refugiau în apă. Cocostârci cu penaj verzui, porecliți de localnici cap-cap, îi priveau pieziș fără măcar să se întrerupă din pescuit. Grațioșii ibiși albi cu gât lung își puricau tandru femelele.

Copleșit de splendoarea peisajului luxuriant și de liniștea paradisiacă a locului, Adrien simți dintr-o dată că deveniseră prizonierii destinului complicat al acelor ținuturi. I se strânse inima. Pentru ei nu mai exista cale de întoarcere.

— Boiernașule, de ce nu ne spui și nouă ce-ți frământă inima?

Din glasul cazacului răzbătea o undă de reproș.

— Iertați-mă, bunii mei prieteni, aveți dreptate. Mă gândeam și eu...

Și în câteva cuvinte îi puse la curent cu bănuielile lui.

Feodor se încruntă.

— Pe Sfântul Constantin, boiernașule, nu cred în ruptul capului că micuța noastră stăpână l-a omorât pe valet!

Li Kang își clatină meditativ codița.

— Lamă Ascuțită are dreptate. Aidoma zeiței Zhon, Libelula Albastră poate să viseze pavilionul roșu, dar harul blândeții adevărate se va pogorî din nou asupra muntelui ei sacru când taurul cel sălbatic o va supune cu cornul lui de aur.

— Până atunci însă, cine știe pe unde va mai hoinări, oftă Adrien.

— Vai, Dumnezeu, micuța mea Baptistine, micuțul meu Floris, vai tare mi-e teamă pentru ei, iertați-mă, domnule conte, dar am niște presimțiri grozav de urâte! gemu bietul Grégoire care, uitând de orice etichetă, dădea frâu liber neliniștii sale.

Cavalerii galopară cât era ziua de lungă. Traversară așezările germane Hoffen și Mariental. O bavareză trupeșă le oferă o uriașă omletă cu slănină, din patruzeci de ouă. Adrien încercă să îi tragă de limbă pe simpaticii țărani, care aflaseră de la niște indieni despre răzmeriță, dar nimeni din satele lor nu văzuse trecând vreo caleașcă ori vreo căruță.

— Te pomenești că au ocolit Pontchartrain și fortul Maurepas îndreptându-se drept spre Bâton Rouge; tu ce crezi, Feodor? întrebă Adrien, atent să nu-l jignească din nou pe bravul cazac.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe, mi se pare că asta au făcut, boiernașule. Doar și ei trebuie să caute de-ale gurii.

— Ciceron, există vreun vad de trecere peste Mississippi?

La această întrebare, flăcăul se scărpină încurcat în creștetul capului.

— Melgând la apus, nu, misiue Adrien, fălă colabie nu si poati... da' cu pluta poati să mealgă sple Lâul Loșu unde ale vad!

— Spre Râul Roșu, zici?

— Da, misiue, ulcă pe fil la Lâul Loșu, ajungi la Tuacas,... Tuacas nu lăi... da' dacă ei au tlavelsat Mississippi la Baton Louge și ocolit Foit Losalie, dacă ei mels la lăsălit, ei căzut la foarte lăi chatkas și apăi în malele deșelt dat piști alți indieni.

— Phh, ce program idilic! Eu unul țin la scalpul meu și nu mă mișc din loc, bodogăni Georges-Albert trântindu-se pe o ridicătură de pământ afânat ca o perniță de puf.

— Cled că ești pi caca di fulnici! îi șopti Ciceron la ureche.

Enervat, Georges-Albert îi întoarse spatele și se cuibări pregătindu-se să tragă un pui de somn. Tocmai adormise când Adrien îl smulse fără milă din agreabila lui siestă.

— Tchch! nesuferite termite! scrâșni maimuțoiul scuturându-și din blăniță sutele de furnici care îl năpădiseră, indignate să îl descopere tronând peste furnicarul lor.

Adrien îl salvase de la o moarte nedemnă de un maimuțoi atât de inteligent.

Gentilomul ascultase cu atenție explicațiile lui Ciceron. Ca să ajungă în nord, fugarii aveau de ales între un drum, ocolit, care cârmea spre vest, și unul mai scurt, prin est. Spre vest calea era mai puțin bătută, forturile erau foarte rare, iar indienii apași păreau mai puțin fioroși decât ceilalți, poate și pentru că albi care intraseră în contact cu ei nu mai apucaseră să se întoarcă spre a povesti care era de fapt adevărul. Instinctul îi șoptea însă lui Adrien că proscrisii se hotărâseră să o apuce pe drumul cel mai scurt, adică spre est. Doar șaiszeci de mile despărțeau Noul Orléans de Bâton Rouge.

— De azi dimineată și până acum am străbătut douăsprezece leghe. Ei au asupra noastră un avans de opt sau zece ore; omorându-ne caii, am putea să îi ajungem din urmă înainte să pătrundă în teritoriul indienilor Natchez... cu condiția să nu fi făcut eu un calcul total greșit...

Dar Adrien refuza să ia în considerare o asemenea eventualitate. Galopară toată după-amiaza fără să mai schimbe o vorbă. La căderea nopții se opriră. Feodor aprinse un foc de vreascuri. Grégoire întinse păturile. Li Kang pregăti o supă de mahiz cu bame și slănină.

— Am plâns țestoase mali!

Ciceron sosea triumfător cu două țestoase de apă dulce. Georges-Albert se strâmbă. Detesta bucătăria de campanie și îl scandaliza să vadă că felurile superrafinate erau compromise prin expediente rudimentare.

Adrien stătea rezemat de un nuc alb. Șoimii de noapte începeau să iasă de prin ascunzători și se roteau în cercuri largi pe deasupra cuibarelor cu găște sălbatice.

În depărtare, spre Bâton Rouge, un soare purpuriu se culca peste ținuturile virgine ale Mississippi-ului. Norii dimprejurul discului incandescent păreau o baie de sânge. Deși nu era de fel superstițios, Adrien se înfiora. Presimțea că Floris și Baptistine alergau spre neștiute și cumplete primejdii.

Capitolul XVIII

— Ce-ar fi să poposim aici?

Floris arăta înspre o peninsulă de la vărsarea râului Uachas în Mississippi. Părea un loc ideal. Ocrotit de un zid impenetrabil de măceși și rugi de mure, fluviul făcea o buclă presărată cu insulițe cotropite de verdeață. Floris își întoarse privirile înspre răsărit, unde orizontul era astupat de lanțul unor munți cu crestele învăluite în nori amenințători. Spre apus, de cealaltă parte a fluviului, dincolo de perdeaua majestuoasă a arborilor cu crengile legănate molcom de briza călduță, se întindeau, cât vedeai cu ochii, prerii majestuoase. Floris era neliniștit. Măine trebuiau să decidă încotro să o apuce. În cursul zilei străbătuseră douăzeci de leghe sub un soare ucigător. Femeile și copiii erau la capătul puterilor. Nemiloși, bărbații imprimaseră un ritm infernal călătoriei. Până atunci nu se opriseră decât ca să hrănească și să adape caii. Acum aveau să se odihnească câteva ceasuri ca să o poată lua iarăși din loc înainte să se crape de ziuă.

— Mă duc să caut niscaiva vânat! spuse Jeannot scoțând dintr-o tolă un arc și câteva săgeți.

— Te însoțesc! se offeri Floris.

Baptistine se prefăcu a nu fi auzit nimic, ajutând femeile să aștearnă culcușuri pentru copii. Vagaboandele de pe Pont-Neuf aveau să doarmă din nou pe pământul gol, ca în prima lor tinerețe, ceea ce nu le surâdea de fel. Luxul ultimelor luni le dezvățase de mizerie.

— Mi-a trecut os prin os! se văicărea Néné.

— Ei, țațelor, mai punem noi bila pe cinci sub un acoperiș cinstit, ori gherla ne mănâncă? Își întrebă Tonton prietenele, cu glas de trompetă.

— Dacă o luăm spre răsărit și ajungem să traversăm albia râului Mobile, s-ar putea ca în câteva zile să vă vedeți visul cu ochii! îi răspunse Floris din mers, fără să se întoarcă spre ea, deși simțea în ceafă privirea atentă a Baptistinei.

— Floriț... Floriț... de țe te-ai făcut așa de rău, nu țe mai oțupi dze loț dze mine! se smiorcăia fără oprire Emilie.

Deși lacrimile ei îl scoteau din sărite, tânărul gentilom se străduia să îndulcească suferința moștenitoareii lui Belle-Isle. Culese un pumn de mure și i le puse în poală.

— Uite, Emilie, mănâncă și încearcă să dormi până ne întoarcem noi cu o hrană mai de soi.

— Nu poț ță mă odihneș... Aзуță-mă, mă dzoare!

Emilie îi întinse mâinile legate fedeleș. Floris scutură din cap și se ridică de lângă ea. Cu toate rugămințile lui, sclavii refuzaseră să o dezlege pe tânăra fată.

— Degeaba, domnișoară, nu vedeți că Domnul de Portejoye a trecut de partea negrilor?!

Legat de trunchiul unei sălcii pletoase, locotenentul Pradel nu pierdea nici o ocazie de a o ațâța pe Emilie împotriva celorlalți, deși, cu excepția frânghiilor, se bucurau de un tratament decent din partea sclavilor revoltați, care împărțiseră frățește cu ei proviziile și, mai cu seamă, apa.

— Adzevăraț, Floriț... nu înțeleg ațitudinea ța, sunt prea neferițită... îhî, îhî, îhî...

— Se poate, Emilie... te rog, liniștește-te!

Floris șterse mașinal lacrimile de pe obrajii murdari ai „logodnicei” sale. Emilie arăta jalnic. În lipsa îngrijirilor îndemânătice ale lui Bossi, zuluții îi spânzurau ca niște tăieței lungindu-i încă mai mult chipul plângăcios și schimonosit de furie neputincioasă, iar rochia de mătase era toată numai pete și zdrențe.

— Draga mea Tonton, vino să mă ajuți să aduc niște apă!

Vocea Baptistinei își striga prietena pe un ton calm și nepăsător. Floris zâmbi pe sub mustață. Nu mai încăpea nici o îndoială: ori de câte ori el se apropie de Emilie, Baptistine își găsea de lucru prin preajmă, chemând de fiecare dată în ajutor pe una din prietenele ei. Era semn bun. De altfel, mama vitregă și fiica vitregă nu-și mai adresau cuvântul. Ultimul lor schimb de replici se petrecuse alaltăieri:

— Ștorpie, o să-ți ții capul ți țețurea!

— Iar eu am să te arunc într-o baltă cu crocodili!

Grațiosul răspuns al Baptistinei îi tăiase macaroana Emiliei.

De atunci cele două rivale păstrau o distanță glacială.

Proscrișii fugeau de trei zile încheiate, ocolind drumurile bătute, forturile și satele risipite în lungul Mississippi-ului. Se strecurau printre trestii și bălării cu iuțea disperării. Câteodată atelajele se împotmoleau. Atunci coborau cu toții ca să pună umărul și să scoată roțile din fâgașul mocirlos și coloana își relua imediat înaintarea. Nefericiții negri știau prea bine ce soartă îi aștepta dacă ar fi fost prinși. Purtarea lor față de Floris se schimba pe măsură ce treceau orele. La început nu își ascunseseră neîncrederea, ba chiar ostilitatea vis-à-vis de brusca hotărâre luată de acesta în staulul de la Belle-Isle.

— Lăsați armele și nu vă fie teamă... vin cu voi!

Căpeteniile răzmeriței, Jeannot, Hannibal și Măceș, se sfătuiseră în șoaptă, hotărâți să nu accepte acel ajutor suspect. Floris se afla de cealaltă parte a baricadei. Nu era el logodnicul mamzelei Emilie, cea care îi vânduse, dezbinând familiile?

Până la urmă, fot Baptistine tranșase situația:

— Prieteni, acest gentilom l-a ucis pe guvernator... de-acum este un proscris, ca și noi... garantez eu pentru el... Nu mai e vreme de pierdut, la drum!

— Îți mulțumesc pentru încredere, Baptistine! îi șoptise Floris, ajutând-o să încalece.

Rece și disprețuitoare, Baptistine îi întoarse spatele. De atunci încoace, nu-l mai privise nici o singură dată în față. Fie se prefăcea că nu îl bagă de seamă, fie îi adresa invitații de tipul:

— Șareta lui Caton s-a împotmolit. Puteți, voi bărbații, să îl ajutați?

Și Baptistine pornea în galop spre fruntea convoiului pe care îl conducea împreună cu Jeannot și Hannibal. Floris turba de furie. Niciodată, nici o femeie nu îndrăznise să se poarte astfel cu el. Pe de altă parte, era conștient de eroarea comisă în staul, când prea repede trecuse la atac.

— Dumnezeule, de ce m-o fi urând într-atât, tocmai pe mine? se întrebă Floris recapitulând ceea ce el numea „trădările” Baptistinei: du Rocher, Regele, Gastagnac, marinarul, Maurice de Saxa, prințul William, cei doi pirați, apoi Belle-Isle... Pe toți dracii, nu se poate să nu îi fi acordat oarecare favoruri intime răposatului înainte de cununie, ca să nu mai vorbim de acel nemernic de Vaudreuil... Și dacă mă urăște, atunci de ce naiba m-o fi strigat? De ce? Din cochetărie? Din răzbunare sau poate din gelozie? Dumnezeule, să înnebunești, nu alta!

Tot frământându-se, treptat, treptat, Floris începu să devină indispensabil fugarilor. Cu farmecul lui înnăscut, căruia nimeni nu i se putea împotrivi, își cucerise simpatia golancelor, a negreselor și a plozilor acestora. El însuși descoperea încântat curajul și buna dispoziție cu care oamenii de culoare înfruntau vitregiile sorții. Doar Hannibal, Măceș și Jeannot rămâneau politicoși și atâți. Foștii sclavi suferiseră prea multe din

partea albilor ca să mai aibă încredere în vreunul. Rezervați și prudenți, îl observau de la distanță.

Nici cu Elisa situația nu era mai veselă. Dând cu ochii de Floris, bătrâna guvernanta se mulțumise să bodogăne printre dinți:

— Aha, ai apărut, pușlama ce ești!

Floris îi replicase prompt:

— Aha, ai apărut, trădătoare!

De atunci, cu toate insistențele Baptistinei, Elisa nu îi mai adresase vreun cuvânt.

Floris îl ajunsese din urmă pe Jeannot. Înaintau tupilați printre trestii înalte de pe mal. Un miros pătrunzător le izbi nările. Se apropiară tiptil de un mic golfuleț. O turmă de bivoli sălbatici se odihnea în iarba măloasă. Părul negru și lung le cădea peste ochi. Vântul prielnic vânătorilor nu le îngăduia să adulmece prezența acestora. Jeannot își încordă arcul. În ultima clipă, Floris îl opri să sloboadă săgeata. Dinspre aval se auzise un plescăit imperceptibil. Sări ca o pisică pe un mic promontoriu și dădu binișor la o parte păpușul.

Trei pirogi cu indieni urcau pe mijlocul Mississippi-ului.

Jeannot se târî pe burtă până lângă Floris.

— Bună uleche la tini! șopti admirativ flăcăul.

Era pentru prima oară când Jeannot îi adresa o vorbă prietenoasă.

— Tu ce părere ai, cine or fi ăștia? îl întrebă Floris, mijindu-și ochii spre pirogi.

— Oli Tucaacas, oli Chatcas!

Ambarcațiunile înaintau cu repeziciune, propulsate ritmic de padelele indienilor. Pielea arămie a vâslașilor lucea în razele apusului de soare. Pe frunte, pe sprâncene și pe nas, indienii erau pictați cu dungi roșii și aveau drept unică îmbrăcăminte un brâu îngust din pene petrecut pe după șolduri. Atenția lui Floris se concentra însă asupra „pasagerilor” transportați de indieni: trei călugări capucini înveșmântați în mantii lungi și largi, cu glugă.

Cuvioșii părinți nu prea aveau însă aerul unor persoane preocupate exclusiv de evanghelizarea sălbaticilor. Fiecare din ei ținea pe genunchi o flintă cu cocoșul ridicat și ochii lor scrutau atent, malul drept al fluviului.

Cele trei pirogi trecură ca niște năluci prin fața lui Floris și părăsind albia Mississippi-ului intrară în bucla râului Uachas. Floris se ridică în picioare.

— Ți se par primejdioși, Jeannot?

— Nu plea... dacă buni pleoți catolici sunt cu ei, nu tlebuie flică la noi... Păcat, dacă și la noi elau pilogi, noi mels mai lepede! regretă Jeannot.

— E adevărat, numai că ne-ar fi văzut defilând toate plantațiile, toate satele și toate forturile de pe Mississippi... Mă conving din ce în ce mai mult că mâine ar trebui să o luăm spre nord-est ocolind orice așezare omenească...

— Nu ne oprim la Baton Rouge pentlu plovizii?

— Dacă vânam unul din mastodonții ăștia, nu mai avem nevoie de nimic altceva.

Cei doi prieteni porniră de-a bușilea spre baltă. Bivoli auziseră și ei pirogile și se ridicau cu mișcări leneșe gata să se replieze în interiorul preriei. Era ultimul moment când vânătorii îi mai aveau în bătaia arcului. Săgeata lui Jeannot se înfipse în pieptul unui bivol. Deși avea oroare de asemenea îndeletniciri, Floris se năpusti și răpuse animalul înfigându-i pumnalul în junghietura beregatei. Jeannot îl privi aprobator. Nu s-ar fi așteptat ca tânărul gentilom despre care crezuse întotdeauna că este unul din acei seniori făloși și vanitoși, dar incapabili să se descurce în viață, să fie atât de priceput în toate.

Restul turmei o rupse la goană. Floris și Jeannot traseră bivolul la umbra unor copaci. Hannibal și Măceș li se alăturară pentru tranșarea cărnii. O jumătate de oră mai târziu, fugarii degustau cu deliciu cocoașa și limba animalului, coapte la repezeală într-o groapă acoperită cu pământ de teamă ca un foc sub cerul liber să nu îi dea de gol. Apoi toată lumea se culcă.

Floris își alesese prima strajă. Știa că ceilalți încă nu aveau deplină încredere în el. Probabil că Măceș îl supraveghea pe furiș. Oricum, Hannibal urma să-l schimbe la miezul nopții. La ceasurile trei dimineața, convoiul se urni din loc.

Floris nu se simțea ostenit. Rezemat de un salcâm, își ridică privirea spre bolta înstelată. Din obișnuință localiză Steaua Polară. De câte ori, în pustietățile Siberiei, s-au pierdut în străfundul Mongoliei, nu se orientase după stele, așa cum îl deprinseseră Feodor și Li Kang... Floris oftă. Gândurile i se învălmășeau în cap. Nădăjduia că Georges-Albert să fi ajuns până la Adrien pentru a-i da de știre despre toate câte li se întâmplaseră.

— Cu siguranță că Adrien se află acum pe urmele noastre... întrebarea este: pe unde o fi luat-o? Și, mai ales, pe unde să o luăm noi?... Măine va trebui să stabilesc itinerariul... Oh, tată, bunul meu tată... Petrușka, dă-mi înțelepciune din înțelepciunea ta, nu numai ca să ne salvăm noi doi, ea și cu mine, dar ca să îi putem salva și pe acești năpăstuiți al sortii... învață-mă ce să fac... Sunt din nou un fugar... un proscris... Să fie oare acesta destinul meu în lume? Fi-voi veșnic fugărit?

Floris închise ochii. O cucuvaie fâlfâi din aripi pe deasupra lui și, oprindu-se într-un copac din apropiere, sfâșie tăcerea nopții cu cântecul ei sinistru, prevestitor de rele. Lui Floris i se făcuse sete. Se ridică de jos și se duse să bea din ulciorul cu apă rămas în preajma cuptorului subteran. Femeile dormeau ghemuite pe patul de mușchi și licheni. Respirația le ridica ritmic piepturile. Trupurile franțuzoaicelor se distingeau ca niște pete luminoase în masa întunecată a negreselor. Floris încercă să-și acomodeze ochii cu întunericul, ca să o vadă pe Baptistine. Cascada pletelor ei aurii era de negăsit. Lui Floris i se strânse inima. Neliniștit, dădu ocol taberei. Caii pășteau sub arbori. Floris îi număra. Nu lipsea nici unul. Deodată, ciuli urechea. Auzul lui fin prinsese o șoaptă. Din interiorul uneia din calești se auzea vorbă. Floris se apropie cu pași de lup de capota pe jumătate lăsată. Instalați pe bancheta din spate, Jeannot și Baptistine contemplau cerul înstelat, conversând cu glas scăzut.

— Crezi că scăpăm basma curată, Jeannot?

— Di ce nu, plințes... di' un an, cu tini, tot leușit la noi!

— Da, numai că acum... lucrurile au luat altă întorsătură... acum e altceva...

— Nu altceva... noi încă nu libeli... noi bieți sclavi fugăliți...

— O să vă salvăm, Jeannot, ți-o jur!

— Ti cled... și pe urmă, eu avut încledele la el, știi el a fost glozav adineaoli... știi, el nu plăcut la mine, eu clezut el lău cu tini... dușman la tini... el meleu vlut întlisteze la tini, plințes... Dai acum eu cled el nu iubește deloc la Mamzel Emilie... Stii, eu cled, el foarte nefelicit...

La aceste cuvinte ale lui Jeannot, inima lui Floris începu să bată năvalnic. Aștepta cu nerăbdare răspunsul Baptistinei. Poate că avea să afle în sfârșit ce se ascundea în mintea ei? Deșartă iluzie. După o scurtă tăcere, Baptistine schimbă brusc vorba.

— Povestește-mi despre țara ta, Jeannot...

Furios, Floris încleșta pumnii. Nu pomenise ființă mai încăpățânată și mai voluntară. Cu excepția propriei sale persoane, bineînțeles! În fața acelei evidențe, Floris zâmbi fără să vrea. Era adevărat: și el, și Baptistine aveau aceeași fire abrașă. Tocmai de aceea se și dondăneau întruna, tocmai de aceea nu puteau face pace.

— Nu, plințes, amintili triste de la țala mea micuț plințes.

— Te rog, Jeannot... Vezi, eu închid ochii și revăd castelul nostru de la Mortefontaine, în Franța... acolo eram fericită, Jeannot, fericită în așteptarea... în așteptarea...

— Adică acum tu nu fericită cu noi?

— Ba da, ba da... dar altfel! Fii drăguț, vorbește-mi despre țara ta, îmi place grozav să te ascult!

Floris pricepu că între Jeannot și Baptistine exista un fel de convenție sau de cod secret. Întocmai ca un copil, Baptistine se răsfața: Mai spune-mi o dată povestea mea preferată!

— În Aflica, plințes micuț... eu tlăiam în foarte flumos sat la malul mării... piscuiam cu pilogile și apăi vânam în pădule... Foarte male pădule cu copaci uliași... Eu elam fiul mai male la male șef, foarte lespectat... mama și tata meu, amândoi din mali familii de plinți... In toate diminețile, flații mei și cu mini înnotat depalte... noi nu flică de lechini. În

Africa eu nu flică de nimic. Eu plegăteam însulat cu fecioală flumoasă ca o zână, copilă la alt male șef de tlib și apoi oameni albi, lăi, vinit cu colabie male, luat toți băieții negli și făcut sclavi la ei... eh, acum toate astea lămas depalte, plinșes micuț... Puțin, puțin, început uitat Africa... Dacă noi libeli, și aici flumos. Tala flumoasă. Soale cald ca la Africa și... Oh, da' tu nu ascuți la mini, plinșes... tu adolmit... sălăcuța di tini... biet plinșes...

Jeannot o acoperi binișor cu o cuvertură pe Baptistine, sări jos din caleașcă și se pierdu în întuneric.

Floris îl așteptă să se depărteze și, ieșind din ascunzătoare, se apropie de portiera caleștii ca să o privească pe Baptistine. Zdrobită de oboseală, fata dormea ghemuită cu genunchii la gură, ca un prunc. Sub clarul de lună, genele lungi îi adumbreau delicat obrazul.

— De unde până unde atâta prietenie cu băiatul ăsta! se întrebă Floris turbat de gelozie. De fapt, dacă se gândea bine, lui unuia, Baptistine nu îi vorbise niciodată pe un ton atât de cald, de apropiat, ba chiar tandru.

Încă nu se crăpase de ziuă când Hannibal îl scutură pe umăr pe Floris care dormea iepurește. Începea consiliul de „război”.

Fugarii trebuiau să hotărască încotro să o ia. Floris și Jeannot susțineau varianta drumului spre răsărit, prin munții Apalași. În schimb, Hannibal, Baptistine și Măceș erau de părere că vor fi mai la adăpost traversând Mississippi-ul și îndreptându-se spre nord-vest, prin țara Osagilor și a Paducașilor³⁸.

— Să pornim mai întâi spre Bâton Rouge, propuse Floris și odată ajunși acolo, lăsați-mă să mă duc de unul singur în oraș. Cum nu mă cunoaște nimeni, nimeni n-o să bănuiască nimic... În funcție de informațiile pe care o să le culeg la fața locului vom putea hotărî mai în cunoștință de cauză. Ce părere aveți?

Pentru prima dată Floris propunea o soluție prudentă și înțeleaptă. Ce-i drept, negrilor nu le prea convenea să îl scape pe Floris de sub controlul lor, dar nu aveau încotro. Nici unul dintre ei nu se putea aventura în oraș fără a fi de îndată reperat.

Cocoșii cântau de zor prin ogrăzi, când calul lui Floris pătrunse, la pas, în cartierul de periferie al orașelului. Baptistine, Elisa, sclavii, borfașele și ceilalți se ascuseseră într-un câmp de trestie de zahăr. Ghemuiți printre tulpini, îi așteptau cu emoție întoarcerea. Încă bănuitor, Hannibal îl urmărea pe Floris de la distanță respectuoasă, cu pușca la umăr și degetul pe trăgaci, pitulându-se prin porumbiștile înalte cât un stat de om. Deprins încă din copilărie de către Li Kang să aibă un al treilea ochi în ceafă, Floris știa că este filat, dar nu se supără. Dar timpul avea să îl poată vindeca pe Hannibal de fireasca lui neîncredere.

Prin curți, gospodinele începeau să se foiască în jurul cuptoarelor, în vreme ce bărbații lor se ocupau de animale. Ajuns în fața hanului, Floris descălecă. Înăuntru nu era nici țipenie de om. Floris se așeză la o masă și bătu cu mânerul săbiei în tăblia de lemn. Dinspre bucătărie se ivi cât ai clipi un bărbat mărunțel și rotofei, ștergându-și degetele grăsuțe de șorțul slinos petrecut pe deasupra unui burdihan proeminent.

— Cu ce vă poate servi Papa Lardo, monsignore?

Floris nu se osteni să se întrebe ce căuta un italian în Louisiana. La urma urmei în asta și consta farmecul coloniei. Lumea Nouă era deschisă tuturor.

— Aș vrea o supă și un pahar de rubiniu, omule!

— Oh, sunt de-a dreptul dezolat, domnule, dar tocmai am isprăvit ultimul butoiăș cu vin, în schimb vă pot oferi un cidru strașnic!

— Fie, adu-mi cidru... ce mai e nou pe aici pe la Bâton Rouge? întrebă Floris pe un ton voit indiferent.

— Se vede că monsignorul vine de departe... te pomenești că și domnia voastră le-a luat urma răzvrătiților?

Floris se felicita pentru intuiția de a se fi angajat în conversație cu hangiul care părea că știe multe.

— Ai ghicit, vin de la Noul Orléans! Câțiva negri au evadat de pe plantație. Dacă-i

³⁸ Oklahoma, Colorado.

prindem, o să fie vai și amar de ei. Au trecut cumva pe aici?

Hangiul își făcu cruce.

— Pe Sfântul Como, pe Sfânta Marta și pe Fecioara Maria, slavă Cerului, nu, monsignore... Hei, Mama Lardo, ce face supa aia, nu mai vine odată?

O creatură încă mai grasă și mai bondoacă decât hangiul se foia de zor pe lângă cuptor. După o clipă se apropie de cei doi cu un castron aburind. Serviciul hangiței era cam rustic, dar Floris își înmuie cu plăcere codrul de pâine proaspătă în fiertura de legume dresă din belșug cu arome, în vreme ce Papa Lardo continua să peroreze cu gesturi largi.

— Negroteii ăia habar nu au ce-i așteaptă. Dacă ați fi sosit numai cu jumătate de ceas mai devreme, v-ați fi întâlnit cu o mică trupă pe urmele lor... Pare-se că grosul soldaților de-abia urmează să pornească la drum...

Floris își stăpâni o tresărire. Așadar, nu mai aveau nici un pic de avans. Hoardele mai aveau nițel și puneau mâna pe ei... doar dacă nu cumva...

— Da, îmi pare rău că nu m-am întâlnit cu ceilalți... Câți erau?

— Oh, vreo duzină de bărbați, toți unul și unul, monsignore... Ei mi-au băut tot vinul... au plecat mai departe, spre răsărit!

Floris împinse deoparte farfuria pe jumătate plină. Îi trecuse orice poftă de mâncare. Deceționat, zvârli pe masă trei pistoli. Deci nu Adrien și prietenii lor trecuseră pe acolo. Ei nu erau decât șase, Floris își cunoștea prea bine fratele pentru a ști că în ruptul capului nu ar fi acceptat să se asocieze cu altcineva. Mai cu seamă într-o asemenea împrejurare.

— Oh, mulțumesc, monsignore, foarte mulțumesc... Papa Lardo și Mama Lardo îl însoțiră cu mii de plecăciuni pe Floris până la ușă, adânc impresionați de mărinimia lui.

În clipa când să iasă din han, tânărul gentilom se ciocni piept în piept cu un călugăr capucin care tocmai dădea buzna înăuntru, din cale afară de grăbit.

— Poftește, poftește, fiule! spuse călugărul cu glas surd, lipindu-se de ușă spre a-i face loc să treacă.

— Nu se poate, cuvioase părinte, treci domnia ta primul!

Intrigat, Floris se întreba dacă nu cumva acel călugăr era unul din cei trei capucini din barca cu indienii? Dar dacă se îndreptau spre Bâton Rouge, de ce părăsiseră cursul Mississippi-ului și o luaseră în sus pe firul râului Uachas? Ceva nu era în regulă! Neliniștit la culme, Floris se strădui să vadă chipul călugărului, dar cu gluga trasă adânc pe ochi, acesta își ținea fruntea plecată prefirându-și îndărătnic mătăniile.

— Mergi în pace, fiule, și Dumnezeu să-ți călăuzească pașii! murmură capucinel, binecuvântându-l cu semnul crucii.

Floris se înclină și ieși. În curtea hanului, legat de un pom, măgarul călugărului căsca leneș. Picioarele animalului erau nămolite până la genunchi cu argilă roșiatică. Floris se încruntă și, sărind în șa porni în galop nebun spre răsărit. De cum ieși însă din oraș, opri calul și, cotind la stânga, o luă înapoi, tăind-o direct peste câmp. În apropierea unei parcele de tutun, descălecă și intră tiptil într-un lan de porumb. Văzând de departe capul lui Hannibal care privea neliniștit în toate părțile, zâmbi amuzat.

— Îmi pare rău, ești mort! șopti el la urechea flăcăului luându-l prin surprindere. Hannibal tresări îngrozit.

— Eu... eu... vinit pentlu...

— Lasă. Știu, îi tăie vorba Floris, ai venit pentru că nu ai pic de încredere în mine, numai că vezi tu, bătrâne, dacă voiam într-adevăr să te denunț, până acum erai de mult spânzurat! Vino să te învăț eu cum să urmărești pe cineva, dacă vrei să o faci ca lumea...

Însoțit de Hannibal, Floris se târî pe burtă până la han. N-avură mult de așteptat. Curând, călugărul capucin ieși în trombă, încalecă pe măgaruș porni pe Mississippi, cum de altfel bănuia Floris că va face. În locul acela fluviul era mărginit de un sol argilos, de culoare roșiatică. Călugărul descălecă, vârf două degete în gură și șuieră scurt. Cât ai clipi, dintre trestii se ivi o pirogă cu șase indieni. Capucinel sări sprinten în barcă. În mișcare, gluga îi lunecă spre spate. Și-o trase cu precipitare înapoi, dar Floris apucase

să-i zărească chipul.

— Tu știi cine el? întrebă Hannibal.

— Da, o fantomă! Își frecă Floris fruntea zăpăcit.

Își pierduse oare mințile și, începea să aibă vedenii?

Sub sutana de pânză grosolană i se păru a fi recunoscut pe Julia de Mengden care jurase odinioară pieirea lui și care, iată, nu murise, cum crezuse el atâta vreme!

— Vino, ne așteaptă ai noștri, îi spuse el lui Hannibal, ferm decis să păstreze pentru sine acea neplăcută descoperire.

— Si cu magalul cum lămâne? se ridică Hannibal în picioare, practic ca întotdeauna.

Animalul păștea în voie printre sălcii. Floris îl smuci de mânecă pe Hannibal, trântindu-l înapoi lângă el. Un tânăr indian se ivi ca din pământ. Luând măgarul de căpăstru, porni cu el în lungul fluviului, spre amonte. Totul părea perfect organizat.

Floris și Hannibal făcură tiptil cale întoarsă, recuperare calul lui Floris și, câteva minute mai târziu, se aflau printre prietenii lor care, cu toată îngrijorarea pricinuită de prelungita absență a celor doi, nu se clintiseră din ascunzătoare.

Pentru prima oară de când porniseră la drum, Baptistine se duse glonț spre Floris. Paloarea ei dovedea cât o costase acea așteptare. Pentru cei rămași în lanul de trestie de zahăr, incertitudinea trebuie să fi fost cumplită.

— Ei, cum stăm? întrebă ea nerăbdătoare, încercând să ghicească răspunsul din expresia lui Floris. Fu rândul lui să își întoarcă privirea în altă parte, mulțumindu-se să o pună la curent cu faptul că un pâlț de călăreți îi căutau pe drumul spre Soare-Răsare.

— Atunci propun să traversăm Mississippi-ul la noapte. Sunteți de acord? întrebă Baptistine.

Fugarii încuviințară în tăcere. Floris aprobă și el din cap. Porneau spre Soare-Apune.

Capitolul XIX

Dăre de fum se înălțau amenințător spre cer. Floris își scoase tricornul și începu să-și facă vânt cu el. Zăduful era din ce în ce mai insuportabil. Un soare apăsător strivea sub raze de plumb valea portocalie în care tocmai se angajaseră. Duse mâna la ochi și privi dealurile domoale de pe flancurile cărora porneau volutele de fum. Floris era mai mult decât îngrijorat.

— Crezi că sunt indieni? întrebă Baptistine.

— Da, dar nu te neliniști, câtă vreme rămânem în vale nu-i supărăm cu nimic.

Floris nu voia să o sperie pe Baptistine, mărturisindu-i, propriile temeri. De câteva zile însă simțea că e spionat, observat și la fiecă popas se aștepta să se pomenească atacați. Pe de altă parte, ar fi trebuit să fie fericit pentru că de la traversarea nocturnă a fluviului la bordul unei plute „împrumutate”, Baptistine devenise de-a dreptul amabilă cu el. Nu-i mai puțin adevărat că fără Floris probabil că fugarii n-ar fi izbutit pentru nimic în lume să transbordeze de partea cealaltă a fluviului cincizeci de persoane, femei, copii, cu cai și calești cu tot. El organizase întreaga operațiune. În doar două ceasuri totul se isprăvisese cu bine, deși un banal incident fusese cât pe ce să îl coste viața pe Senegal, fiul cel mare al lui Hannibal și al Catonei; speriat de oscilările incerte ale plutei, un cal pag se cabrase și se ridicase pe picioarele de dinapoi. Ferindu-se din calea lui, micuțul Senegal căzuse în apă. Mai înainte ca cineva să apuce a schița vreun gest, Floris plonjase după el, cu capul înainte. Numai un desăvârșit înotător ca el putuse ține piept curenților vijelioși al fluviului. Îl pescuise în extremis pe Senegal și, înșfăcându-l de chica sârmoasă, îl restituise ud learcă, dar teafăr și nevătămat, părinților cu ochii înlăcrimați de recunoștință. În urma acestei întâmplări devenise idolul copiilor care, pe plantații, nu cunoscuseră decât umilințele sclaviei și truda nesfârșită a culesului în lanurile de bumbac și de porumb. Acum deprindeau de la Floris mănuitul armelor. Cu o zi în urmă, împușcaseră primul lor coiot. Deși carnea animalului era incomparabil mai puțin gustoasă decât cea de bizon, tinerii negri erau din cale afară de mândri de prada lor. Bărbații se arătau și ei încântați. Floris cucerise inima foștilor sclavi.

De atunci încoace, adeseori Baptistine dădea pintoni calului și venea să galopeze în

rând cu Floris. Circumspect, acesta nu se mai hazarda să abordeze și alte subiecte de conversație în afara celor strict legate de periplul lor. Hannibal, Jeannot și Măceș rămâneau în ariergardă, cântând cât era ziua de lungă ca să le treacă urâtul. Cu uimire, Floris descoperea o nouă Baptistine, necunoscută lui. Curajoasă, tenace, bună organizatoare, nu se plângea niciodată, nu se lăsa copleșită de griji și, mai ales, n-o simțea niciodată obosită. În schimb, Emilie gema întruna. Într-un târziu, Floris obținuse ca atât ei cât și locotenentului Pradel să le fie dezlegate mâinile. Oricum n-aveau încotro să fugă. Cât vedeau cu ochii, înaintea și în urma lor se întindeau nesfârșite pământuri roșietice. Emilie și locotenentul Pradel rămâneau înșurubați în caleașcă, adâncindu-se în interminabile conciliabule, sub privirile suspicioase ale borfașelor. Elisa, care n-o putea suferi pe Emilie, se mutase în berlina cu femeii de culoare. Răposatul domn de Belle-Isle făcuse un gest chibzuit când, fără să se zgârcească la bani, comandase calești de cea mai bună calitate, pentru că acum drumurile desfundate și pline de bolovani solicitau intens arcurile. Se înainta în ritm alert. În fiecare seară, la apus de soare, fugarii se bucurau să știe că lăsaseră în urmă alte douăzeci de leghe. Vegetația luxuriantă dispăruse treptat din peisajul dominat acum de acel sol cărămiziu și arid.

— Dacă nu dăm de apă va trebui să coborâm spre Râul Roșu, fie să cotim înapoi spre Mississippi, spuse posomorât Floris.

Împreună cu Baptistine pornise într-o mică recunoaștere. Baptistine descălecă. Se aflau pe malul unui pârâu cu albia secată. Ochii ei albaștri scrutau cu deznădejde acel deșert necunoscut, de o frumusețe apăsătoare. Pentru ei cale de întoarcere nu exista. Dacă se îndreptau din nou spre Mississippi se azvârleau direct în gura lupului... acolo îi așteptau soldații regelui și toate necazurile civilizației. Îngenunche și-și plimbă degetele peste un smoc de iarbă pârjolit de secetă.

— Și totuși trebuie să existe o ieșire... murmură ea, refuzând să se dea bătută.

— Nu te mișca! șuieră Floris cu glasul sugrumat de spaimă.

Baptistine îngheță. Botul hidos al unui crotal se ivise la câțiva centimetri de mâna ei, sâsâind ascuțit din limba-i despicată. Ca hipnotizată, Baptistine nu-și putea dezlipi ochii de fioroasa reptilă care șfichiuia aerul cu coada. Un glonte bine țintit sfărâmă capul șarpelui cu clopoței, rămas printre tufele uscate.

— Baptistine... Baptistine!...

Floris descălecă dintr-un salt și o luă în brațe. Era atât de palidă, încât o clipă Floris se temu că intervenise prea târziu și că șarpele apucase să o muște.

— Baptistine... spune ceva... te rog...

Îi apucă mâinile, îi cercetă febril degetele și îi ridică manșetele cămășii fine de batist, pentru a se asigura că pielea delicată a brațelor nu purta urmele nici unei înțepături sau mușcături veninoase.

Amețită, Baptistine se simțea incapabilă să articuleze vreun sunet. Sperieturii de adineauri îi succeda o dulce tulburare. Scăpată de la o moarte sigură și fulgerătoare, se lăsă moale pe pieptul salvatorului său. Floris își lipi obrazul de pielea ei de culoarea mierii de salcâm.

— Spune ceva, draga mea, te rog... mi-a fost așa de frică pentru tine!

Îi sărută fruntea, îi mângâie buclele mătăsoase zburlite de galopul nebun de mai adineauri.

Baptistine simțea că o înăbușă emoția. Floris o strângea la piept, o legăna ca pe un copil, o mângâia cu o tandrețe de care nu l-ar fi crezut niciodată în stare. Nu știa ce să mai creadă. Deci putea să fie blând și bun, ca acuma, atunci de ce se purtase întotdeauna cu ea aspru, disprețuitor și insuportabil de închipuit?

— Nu mă trage el pe sfoară, las' că îl știu eu, vrea să mă îmblânzească, să-i fiu sclavă și pe urmă să mă lase baltă și să se întoarcă la amantele lui! își spunea Baptistine străduindu-se din răputeri să nu se lase pradă valului de fierbințeală care îi cuprindea trupul. Înghiți de câteva ori în sec, ca să își alunge nodul din gât.

Floris îi simți imperceptibila emoție. Baptistine întredeschise pleoapele. Lui Floris i se opri inima. Îl privea cu ochi de femeie îndrăgostită. Se plecă spre ea. Gura lui se apropia de buzele întredeschise într-un surâs supus, când deodată o grindină de împușcături răsună din direcția convoiului. Treziți din rătăcirea lor de-o clipă, cei doi tineri săriră în șa și străbătură ca vântul jumătatea de leghe care îi separa de caleașca din fruntea

convoifului. Păreau cavaleriști al Majestății Sale șarjând pe câmpul de bătălie. Din sens opus veneau, în triplu galop, Hannibal, Jeannot și Măceș pocnind din bice. Ceilalți negri, călare sau ghemuiți în calești, trăgeau de zor în direcția unui nor portocaliu de praf.

— Indienii... Indienii! urlau borfașele și negresele strângându-se una într-alta.

În acoperișul și în portierele caleștilor erau înfipite săgeți roșii.

— Urmați-mă!

Floris își întoarse calul în loc. Baptistine îl imită.

— Nu vleau ță fiu ștalpață, răcnea Emilie, fără ca cineva să o bage în seamă.

— Oau au au! Oau au au!

Strigătul de luptă al războinicilor înveșmântați în pene răsuna tot mai aproape.

— Hai da, dii! Nu mai trageți! Repede, mai repede!

Floris îndruma caleașca, faetonul, cele două cabriolete și berlina spre un mamelon stâncos și abrupt, reperat pe când pornise în recunoaștere spre pârâul secăt.

— Ho! Ho! Așa, aici! Răsturnați caleștile și ascundeți-vă pe după ele. Încărcați-vă puștile... dar nu trageți până nu ajung indienii în bătaia lor...

Floris organiza o apărare „căzăcească”, în cerc, cum îl învățase odinioară nașul lui, marele hatman Saratov, pe plaiurile Ucrainei.

Jeannot, Măceș și Hannibal îi prindeau din zbor intențiile, dovedind o excepțională inteligență și putere de adaptare la situații neprevăzute. Femeile și copiii stăteau care ghemuiți, care culcați pe burtă, în interiorul cercului apărat de calești.

— Vă implor, dați-mi și mie o armă! se rugă locotenentul Pradel. Fără să mai stea pe gânduri, Floris azvârli spre el una din nenumăratele puști de vânătoare ale ducelui de Belle-Isle, pe care sclavii avuseseră fericita idee să le îngrămădească sub pernele atelajelor.

Floris se apropie târâș de Baptistine. Pe burtă, între Jeannot și Măceș, cu pușca la ochi, pândea apropierea indienilor care se învârtteau cu strigăte guturale în jurul mamelonului stâncos, precar refugiu al proscrisilor.

— Cum merge? o întrebă în șoaptă Floris.

— Bine, deocamdată n-avem nici un rănit.

Baptistine îl privea drept în ochi. Nările îi palpitau, irișii ca două safire scânteiau. Cu cămașa sfâșiata deasupra pieptului, era frumoasă coză. Floris știa că nu era de fel momentul potrivit, totuși îi venea să strige în gura mare: „Baptistine, te iubesc... te doresc ca un nebun... Spune-mi că mă iubești și tu și pe toți dracii, nu-mi mai pasă, vom muri împreună, fericiți!” În loc de asta, se mulțumi să murmure:

— Mă duc să văd ce face Elisa, poate are nevoie de ceva!

Baptistine îi zâmbi recunoscător.

— Oh, mulțumesc, ești tare drăguț.

Floris îl bătu pe umăr pe Jeannot care tocmai își încărca pușca.

— Încă nu trage, lasă-i să mai obosească nițel!

— S-a înțeles, misi Floris!

— Faceți bine, tu și tovarășii tăi, și nu-mi mai spuneți „monsieur”. Pentru voi sunt Floris, Floris și atât, de acord, Jeannot?

— De acord, Misi... de acord, Flois!

Un ghionte amical al lui Hannibal întări vorbele lui Jeannot. Floris porni târâș spre Elisa și negresele care își țineau strâns la piept copiii.

— M-a trimis Baptistine să te-ntreb dacă totul e-n ordine!

Solicitudinea tânărului fu răsplătită cu o avalanșă de reproșuri.

— Bine că ți-ai mai amintit și de mine, tâlharule! N-ai făcut decât prostii toată viața ta și acum tot din vina ta stăm aici ca șoarecii în capcană?! Ah, dacă biata ta mamă nu m-ar fi rugat cu limbă de moarte să am grijă de tine, ți-aș sparge capul, tâlharule, cum te-ai trezit tu să i-l spargi bietului guvernator care nu-ți făcuse absolut nimic.

— Ascultă, Elisa, nu-i de loc frumos din partea ta... eu vin să văd dacă n-ai murit de frică și tu mă iei la trei păzește! protestă Floris, indignat de atâta nedreptate.

— Să mor de frică eu?... la te uită la el! Da', ce, mi-a fost mie frică la Moscova de hoardele de lupi, am tremurat eu în fortăreața Petru și Pavel când m-au închis acolo cu tine?... Isuse, Sfântă Fecioară! Și atunci, cum să-mi fie mie frică de păsărării ăștia cu pene care nu știu decât să urle de ne sparg urechile? Nerușinații! Păgânii! Nu le-ar fi

rușine să se arate în lume despuiați și cu fețele vopsite ca niște târfe! Ticăloșilor! Papagalilor! Nemernicilor! Lașilor! Boilor! Animalelor! Neciopliților!

Montându-se de una singură, Elisa țipa tot mai pițigăiat. Vocea ei stridentă aproape că acoperea strigătele de luptă ale indienilor. Derutați, aceștia își opriră caii și ținură un scurt consiliu. Până la urmă se hotărâră să răspundă imprecățiilor Elisei cu o ploaie de săgeți.

— Îhî, îhî, îhî, vreau așasă, nu mai poț! Începu să zbiere Emilie, pradă unei veritabile crize de nervi.

— Gura, fetițo!

Exasperată, Peștișor aruncă în ea cu un pietroi. Calmată ca prin farmec, domnișoara de Belle-Isle se mulțumi să se smiorcăie pe tăcute.

— Ei! Șefule! că doară n-om fi ciunge! N-ai și pentru noi, gagicile, niscaiva pocnitori? Le-om arăta noi pă dracu, ăstora dă n-au dă gând să dăscalece și să dea ochi cu noi! îl apostrofă Coapsă Veselă pe Floris.

— Cum să nu, din păcate nu mai avem disponibile decât trei puști, minți Floris cu un zâmbet larg.

Resentimentele lui împotriva golancelor se topeau de la o zi la alta, iar Coapsă Veselă era nespus de frumoasă. Floris nu se putu împiedica să nu-și spună că dacă Baptistine nu s-ar fi aflat în preajmă, tare i-ar mai fi dat ghes inima să vadă mai de aproape dacă porecla era sau nu întemeiată.

Floris se îndreptă din nou spre Hannibal, Jeannot și Măceș, intrigat de atitudinea indienilor care continuau să se învârtă în jurul lor fără să atace și fără măcar să se apropie.

— Aveți cumva idee cărui trib le aparțin? Întrebă Floris.

Foștii sclavi nu știau să răspundă. Nu mai văzuseră niciodată războinici cu sprâncenele pictate în violet, cu brățări sculptate din lemn de os, agățate de gât și cu piepturile goale acoperite de tatuaje verzi. Cel ce părea a fi căpetenia lor avea pletele adunate în vârful creștetului și împodobite cu un buchet de pene multicolore.

— Buun... am să încerc să parlamentez cu ei! se hotărî Floris, ridicându-se brusc în picioare.

Locotenentul Pradel îl apucă de mânecă și îl trase în jos.

— Ferit-a sfântul, domnule! Eu n-am avut niciodată de a face cu ei, dar la Fort Orléans, pe malul Missouri-ului, unde am fost încartiruit cu garnizoana mea, am auzit vorbindu-se despre indienii Paducas și tare mă tem că asediatorii noștri aparțin tocmai acestui trib feroce... Un singur lucru mă face să șovăi: culorile de pe obrazul lor... după câte știu eu, paducașii se deosebesc de celelalte triburi prin dungi roșii și albe...

Floris tresări și îl privi cu înțeles pe Jeannot. Dungi roșii și albe, ca ale indienilor care urcau pe firul fluviului, cu cei trei călugări capucini?...

— Paducașii au coborât vreodată până la Bâton Rouge? se interesă Floris.

— Din câte știu eu, nu, domnule, și mai bine ne-am ruga Cerului să nu picăm în mâna lor căci relatările atrocităților comise de ei sunt de natură să îl îngrozească pe cel mai temerar dintre temerari...

Tonul locotenentului Pradel nu era de fel încurajator. Floris aruncă o privire neliniștită spre grupul de femei și copii. Din fericire, nimeni altcineva nu părea să îl fi auzit pe Pradel. Lui Floris i se strânse inima. Se simți răspunzător pentru soarta lor.

Baptistine nu scăpase nimic din cele spuse de Pradel. Instinctiv, se apropie de Floris, urmată de Jeannot, Hannibal și Măceș.

— Ce ne facem, Floris?

Era limpede că toți așteptau de la el o soluție salvatoare, o tactică genială care să le îngăduie să se facă nevăzuți de sub nasul și de sub penele indienilor!

— Oh, Doamne, de ce nu sunt cu noi Adrien, Feodor și Li Kang!? Împreună am fi născocit noi ceva, cum s-a întâmplat ori de câte ori ne-am aflat la ananghie... Numai că de astă dată am lângă mine un locotenent defetist și un pumn de bărbați curajoși, n-am ce spune, dar pe care munca pe plantație n-avea cum să-i deprindă cu lupta... Poate că totuși, la nevoie, m-aș putea bizui pe Jeannot... Drace, ce să le spun! se întrebă neliniștit Floris. Tuși, ca să-și dreagă glasul și rosti cu voce tare, pe un ton ce se voia degajat:

— Prieteni, să nu ne pierdem cumpătul... Se pare că indienii nu atacă niciodată după

apusul soarelui... Deocamdată înnoptăm aici. Să alcătuim echipajele de strajă care se vor schimba din două în două ceasuri... Hannibal și cu mine intrăm în primul schimb. Tu, Jeannot, stai de pază cu Măceș... Dumneata, locotenente, ai să fii de gardă cu... cu... mine.

Baptistine îl înfruntă semeț:

— Îmi pare rău că trebuie să-ți atrag atenția, dragul meu, dar numai doi bărbați de strajă nu sunt de ajuns. Tonton și Bănuț vi se vor alătura pentru prima strajă... Eu, coapsă Veselă și Néné îi vom secunda pe Jeannot și Măceș... Pentru a treia strajă le trimit și pe Peștișor și pe Croșeta.

Lui Floris nu-i plăcea să-i fie comentate dispozițiile. Îl mâncau palmele să-i ardă frumoasei impertinente o bătaie zdravănă peste poponeață. Cu ce drept se amesteca în treburile lui? Războiul nu era de nasul muierilor. Și, colac peste pupăză, șmechera manevrase anume să-l pună de strajă cu cele mai puțin apetisante dintre borfașe, păstrându-le lângă ea pe nurlile Coapsă Veselă și Néné. De la o vreme însă Floris se deprinsese să-și stăpânească primul impuls.

Încleștându-și pumnii, aprobă din cap și zâmbi prevenitor.

— Minunată idee, Baptistine, dar până atunci ocupă-te de organizarea taberei. Distribuie fiecăruia câte o mică rație de apă și spune-le tuturor să încerce să se odihnească.

Toată lumea dormea. La poalele dâmbului, focurile indienilor înroșeau perdeaua de întuneric a nopții. Probabil că dormeau și ei, păziți de câțiva războinici rămași de veghe. Floris își privi camarazii ațipiți. Hotărâse să intre în acțiune după ce sosea schimbul. Acesta nu întârzie să se prezinte la post.

— Acum cred că poți să te duci și tu să te trănestești un pic, îi șopti Baptistine care se apropiase tiptil, urmată de Coapsă Veselă și Néné. Floris o privi o clipă înduioșat, apoi îl trase pe Jeannot în umbra unei calești.

— Fii cu ochii pe stâncile din spatele nostru!

— De acord, Floris!

Floris se duse la pătura lui, se întinse și așteptă câteva minute, ferm decis să nu le spună nimic celorlalți. Cu spatele la el, Baptistine și borfașele supravegheau tabăra indiană. Jeannot privea țintă stâncile.

Floris se strecură târâș pe sub berlină. Protejat de bezna nopții, se furișă mai neauzit ca o cobră spre siluetele culcate pe pământul gol. Intenționa să-l răpească pe șeful indienilor ca apoi să-i poată șantaja pe războinicii acestuia.

Pe măsură ce se apropia de tabăra inamicului, un al șaptelea simț îi șoptea că ceva nu era în regulă. Prea era totul calm. În mod normal ar fi trebuit să se audă respirația celor adormiți buștean. Și nici nu se zărea nici o sentinelă. Brusc, Floris înțelese. Furios, trase în lături cerga de pe un „trup”. Dedesubt nu se aflau decât paie și cârpe. Un nechezat de cal sfâșie tăcerea mormântală a nopții. Ca nebun, Floris o rupse la goană spre propria tabără. Prea târziu. Un foc de muschetă pocni undeva în imediata apropiere. Cu răcnete fioroase, din vârful stâncilor, zeci de umbre se abăteau asupra foștilor sclavi, copleșindu-i prin număr.

Floris își smulse pistolul de la brâu. Zece indieni se năpustiră asupra lui. Trupurile lor suple îl doborâră la pământ. Strivit sub greutatea lor, Floris nu izbuti să-și mai tragă din teacă nici sabia și nici pumnalul. Din spatele lui răsunau strigăte înăbușite și gemete. Când izbuti în sfârșit să se ridice în picioare ținut strâns de cei zece războinici, rezistența prietenilor săi fusese definitiv zdrobită.

— Floris! Floris! urla disperată Baptistine.

Legate fedeleș, femeile erau împinse de câțiva indieni spre calești, în vreme ce alți războinici așezau din nou atelajele pe roți și înhămau în mare viteză caii. După câteva clipe, convoiul se depărta în galop, sub clarul de lună.

Legați și ei, bărbații fură aburcați în spinarea cailor. Indienii îi înconjurau în tăcere îndreptându-și amenințător lăncile asupra lor și încordându-și arcurile, gata să-i străpungă cu săgețile lor otrăvite.

Floris se căia amarnic pentru a nu se fi aflat printre al lui în clipa atacului. Ceva îl nedumerea totuși: cum de se lăsase păcălit Jeannot? Focul lui de muschetă răsunase

prea târziu, când de acum indienii copleșeau tabăra lor.

Inteligent și curajos cum îl știa, însemna că fusese luat prin surprindere, dar de ce și cum, Dumnezeule? se întreba Floris privindu-și cu inima strânsă prietenii care își pierdeau din nou libertatea riscând ca de astă dată, o dată cu ea să-și piardă și viața.

Indienii se îndreptau spre un defileu întunecat. Un nor astupă discul livid al lunii. Floris ridică ochii și tresări înfiorat. Pe cerul sumbru, deasupra unei faleze abrupte, se profila silueta unui călugăr capucin.

Capitolul XX

Legăți de doi stâlpi pictați în negru și roșu, surplombați de câte un imens totem în formă de pasăre fantastică, Floris și Baptistine se stingeau de sete. Pierduseră de mult noțiunea timpului.

Soarele necruțător le ardea pielea și îi orbea. Despre soarta celorlalți nu știau absolut nimic. În zorii zilei, de cum intraseră în așezarea lor cu colibe rotunde, indienii separaseră prizonierii. Albii fuseseră închiși într-un ȋarc, iar negrii târâți spre o poieniță. Doar pe Floris și Baptistine îi legaseră și îi lăsasera la vedere în piața din mijlocul satului. În pofida situației dramatice în care se găseau, Floris era fericit că măcar nu-l despărțiseră de Baptistine.

De la primele ceasuri ale dimineții, populația manifestase o vie curiozitate față de prizonieri. Femeile pipăiau pletele blonde ale Baptistinei, bărbații trăgeau de catoganul lui Floris, se jucau, cu ceasul lui emailat. Într-un târziu, războinicii se duseră să-și vadă de ale lor, dar mai întâi își spălară fețele mânjite cu vioriu și se pictară cu dungi roșii și albe.

Floris recunoștea acele însemne. Era limpede, căzuseră în mâinile firoșilor Paducas. Tot ce mai puteau nădăjdui era ca moartea sortită lor să fie una rapidă. Ca pentru a-i confirma temerile, câțiva războinici se apropiară cu brațele încărcate de vreascuri, pe care fără o vorbă le așezară în câte o stivă la picioarele celor doi prizonieri.

— Drace, mi se pare că sălbaticii ăștia intenționează să ne rumenească pe amândoi ca pe niște pui, dar jur că n-o să fie așa de simplu cum cred ei! mârâi Floris smucindu-se zadarnic în frânghiile groase care îl legau de stâlp.

Își miji ochii spre cer. Vulturii imenși începeau să le dea târcoale, zburând în cerc pe deasupra pieței.

Un hohot înăbușit se auzi din direcția Baptistinei. Disperat, Floris încercă să-și întoarcă obrazul spre ea. Pletele lungi și blonde îi ascundeau în parte chipul, în schimb cămașa zdrențuită îi dezgolea cu generozitate sâni. Floris își umezi buzele tumefiate.

— Baptistine... scumpa mea... micuța mea... nu plânge, nu-ți fie teamă... nu...

Floris se bâlbâia neștiind ce să născocească pentru a-i insufla curaj, pentru a o ajuta să înfrunte cruzimea paducașilor. Gândul că acele fiare aveau să supună la groaznice chinuri trupul ei delicat îl scotea pur și simplu din minți. Nu știuse nici să o apere, nici să o iubească și nici să îi ierte infidelitățile. Și pentru ce toate astea? Nu era mai bine să se fi mulțumit să știe că este în viață și că trăiește veselă și fără griji?

— Iartă-mă Baptistine... iartă-mă! murmură el înfrângându-și pentru prima dată orgoliul.

Baptistine nu-l auzea. Aiura sub razele dogoritoare.

— Adrien, oh, Adrien, spune-i să se grăbească... la castel începea petrecerea... castelul nostru... Floris... Floris... Sufletul meu e curat... Vreau să trecem alături prin poarta de aur... Nu... nu săgeata de diamant... Vom înălța orașul nostru în vale... oh, Floris... spune-mi... spune-mi... mă auzi... ești aici?... mă auzi? mi-e sete... dă-mi să beau... Floris... Floris... Floris...

— Aah! blestem pe capul meu, blestem! urlă Floris.

Ar fi fost gata să-i dea să bea din sângele lui. Lacrimi de disperare se iviră în ochii ca smaraldul. Așadar, Baptistine nu uitase jocurile copilăriei lor. Nu uitase cum construiau un oraș de basm ca în legenda despre întemeierea albei cetăți a Kievului, auzită cândva de la bătrânul hatman al cazacilor...

— Au fost o dată ca niciodată trei tineri. Pe unul îl chema Kij și își făcu sălaș pe „muntele înțelepciunii lui Dumnezeu”. Pe al doilea, pe nume Horiv, coborî în valea „curajului îngeresc”. Al treilea era o fată. I se spunea Lybed și își făcu casa pe țărmul râului „neprihănirii”. Împreună, toți trei hotărâră să întemeieze un oraș în acel loc binecuvântat, unde pământurile erau mai mănsoase, ploile mai blânde și soarele mai strălucitor. Mai întâi, Kij, Horiv și Lybed ridicară poarta de aur. Prin ea nu puteau trece decât cei cu suflet curat. Pe ceilalți îi străpungea pe dată o săgeată cu vârf de diamant care le rănea inima... De aceea la Kiev sufletul cazacilor este mai curat... Te iubesc... Te iubesc, Lybed... Te iubesc... șoptea Horiv.

Răcoarea apusului îl învioră brusc pe Floris. Scuturându-și buclele negre, ridică fruntea, gata să lupte până la ultimul strop de energie pentru a o salva pe Baptistine. Aceasta alunecase la picioarele stâlpului pictat în roșu. Zăcea leșinată, cu capul spânzurat înainte. Tenul ei, altădată ca neaua, se făcuse stacojiu.

În poieniță se auzeau cântece. La intrarea în sat aștepta o impresionantă procesiune. Înconjurat de oamenii lui, căpetenia indienilor Paducas înainta cu pași rari. Războinici cu pielea arămie își înălțau lăncile cu strigăte înspăimântătoare. Femeile se prosternau.

— Baptistine, scumpa mea... trezește-te, Baptistine... vino-ți în fire... ridică-te...

Vocea tandră a lui Floris o readuse la realitate pe tânăra fată. Deschise ochii și, la vederea fioreșilor Paducas, care se îndreptau spre victimele lor, nu-și putu stăpâni un geamăt de groază.

— Te implor, dragostea mea, să nu le dăm satisfacția arătându-le că ne este teamă de ei! șopti Floris.

Baptistine se ridică încet în picioare, amețită nu atât de soare, cât de fericire... Dragostea mea... îi spusese „dragostea mea”. Ah, de ce-i fusese scris să afle doar în clipa morții cât de mult o iubea! O bucurie calmă îi umplu ființa. Acum îi putea înfrunta pe paducași.

Indienii se așezară în cerc împrejurul celor doi. Un războinic se apropie cu o torță aprinsă în mână și dădu foc la vreascuri. Volute de flăcări și fum se înălțară cât ai clipi spre cerul incendiat de ultimele raze ale apusului. Para celor două ruguri lumina chipurile tumefiate ale prizonierilor. Căpetenia indiană se apropie de ei. Înălță mâna și se făcu tăcere. Indienii se pregăteau să-l asculte cu adânc respect.

— Destoinicii mei războinici vor fi răsplătiți pentru vitejia lor! Brațul lor a fost îndrumat de zeița Lunii Negre, care i-a împiedicat pe străini să facă rău tribului Paducas. Străine cu ochi verzi, ai îndrăznit să sfidezi Marele Soare, intrând pe teritoriul lui... Vei fi pedepsit!

Ultimele cuvinte ale Marelui Soare se adresau lui Floris. Căpetenia indiană avea o indiscutabilă prestanță. Era un bărbat tânăr, puternic și musculos. Pielea arămie a trupului o avea acoperiții cu un hățiș de animale și flori pictate cu vopsea sângerie. În jurul șoldurilor purta o piele de capră înnodată pe o parte, iar pletele lungi și negre ca pana corbului erau împodobite cu pene multicolore.

Floris se înălță cât era de lung ca să-l domine pe indian cu statura lui de uriaș.

— Marele Soare a grăit cu temei... Sunt într-adevăr un străin. Ne îndreptam spre nord fără gânduri potrivnice tribului Paducas și necunoscând ținutul, ne-am rătăcit... Suntem dispuși să-l răsplătim regește pe Marele Soare, dacă Marele Soare se învoiește să ne lase să ne vedem de drum.

Ochii ușor migdalați ai indianului scrutau cu atenție chipurile celor doi prizonieri. Îmbărbătată de cuvintele tandre ale lui Floris, Baptistine își recapătă aplombul. Zâmbi cuceritor căpeteniei Paducas. În ciuda insolației, Baptistine rămânea cuceritoare și mai ales înduioșătoare, cu buclele ei lungi și blonde revărsate în dezordine pe sânii pe jumătate dezgoliți. Clipind languros, se adresă cu voce suavă indianului:

— Marele Soare este o căpetenie dreaptă și vitează... Mă îndoiesc că nu va dori ca femei și copii nevinovați să plângă de pricina lui departe de câmpurile mănsoase unde s-ar putea sălășlui în libertate, demnitate și cinste...

Marele Soare o privi cu mirare, de parcă acuma ar fi descoperit-o.

— Femeia cu plete de lumină are limbă ageră și minte înaripată ca iepurele munților!

Se exprima anevoie, într-o franceză bolovănoasă dar complet comprehensibilă. Venită din partea unui paducas, comparația însenina fără doar și poate un prețios compliment. Neașteptatul interes al indianului pentru Baptistine îl cam neliniștea pe Floris. Tribul

Paducas se înghesuia într-o tăcere respectuoasă împrejurul Marelui Soare. Flăcările rugului le încingeau obraji.

— Marele Soare a cântărit cum se cuvine pe cea care își împarte viața cu mine, precum iapa își urmează armăsarul pe potecile munților.

Vorbele lui Floris îl dezamăgira vizibil pe indian.

— Vrei să spui că femeia aceasta îți aparține, străine?

Floris înfruntă privirea înnegurată a căpeteniei paducas.

— Da, Mare Șef, femeia aceasta este a mea... ca...

Un hohot sardonice îi tăie vorba lui Floris.

— Ha, ha, ha! mincinosule! mincinos nerușinat!

Indienii se dădeau respectuos la o parte din calea unui călugăr capucin care se îndrepta glonț spre Floris și Baptistine. Sub gluga aspră de postav ochii ca tăciunele sclipeau răutăcios și pletele negre se lipeau de gâtul lung și zvelt ca niște șerpi neliniștiți.

— Străina! exclamă Baptistine, năucită să își regăsească fosta tovarășă de drum pe acele meleaguri.

Floris izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Dragă Julia, nu credeam că ai să străbați atât de repede drumul de la Bâton Rouge până aici!

Femeia care fusese cândva mare boieroaică la curtea Rusiei și favorita regentei Ana se apropia amenințător de Floris. Dându-și capul pe spate își pironi privirea cenușie în ochii de smarald al dușmanului ei.

— Rhaa... Floris de Villeneuve-Caramery, de Petersburg, de Portejoye... faci tu pe nebunul, numai că de astă dată ți s-a înfundat. Ești în mâna mea... O vorbă dacă îi spun Marelui Soare, ai să arzi de viu ca un șoarece...

Pe Floris îl izbea în față răsuflarea parfumată de mirodenii a funestei ființe. Se crezuse mântuit pentru totdeauna de fatala ispită exercitată asupra sa de acea monstruoasă creatură. Și totuși, chiar și înveșmântată în rasă de călugăr, trupul Juliei de Mengden degaja un farmec morbid. Pe Floris îl trecu un fior.

— Va să zică m-ai recunoscut la Bâton Rouge? continuă Julia de Mengden frecându-și enervată palmele.

Floris tresări, amintindu-și fulgerător de mâinile canonice de Nedgem. Sigur că da, ea era! Cum de nu se dumirise de la bun început? Tii, mare nătărău! se certă în sinea sa tânărul gentilom. Cunoscând prea bine slăbiciunile scorpiei, se hotărî să o scoată din sărite.

— Oh, scumpa mea Julia, comedia pe care al binevoit să o joci pe plantația Doamnei „de Gongibourno” mi s-a părut destul de reușită. Acum însă trebuie să recunosc că te-ai întrecut pe tine... Deci, te-ai călugărit din nou, soră Elena³⁹? o luă Floris peste picior.

Cu ură mocnită, Julia de Mengden îi șuiera printre dinți:

— Tacă-ți gura, obraznicule, ai să te căiești amarnic pentru aceste vorbe pe care ai să le plătești cu vârf și îndesat!

În răstimpul aceluia schimb uluitor de amabilități, indienii se adunaseră pe nesimțite împrejurul șefului lor. Marele Soare nu-și lua ochii de la Baptistine, care se încruntase nepricepând în ruptul capului cum și de unde necunoscuta, poreclită „străina” de către golancele de pe Pont-Neuf, îl cunoștea atât de îndeaproape pe Floris. Intuiția ei de femeie îi spunea că acea Julia aparținea unui trecut tulbure și dureros din viața lui Floris. Un ghimpe de gelozie îi împunse inima observând că între cei doi părea să existe nu doar ură, ci și o veche complicitate. Baptistine își amintea de diabolica lubricitate a infernalei făpturi.

— Sunt absolut sigură că a iubit-o! își spuse ea cu mâhnire.

Julia de Mengden continua să nu acorde nici o atenție tinerei fete. Întorcându-se spre căpetenia indienilor i se adresă cu mios respect:

— Nădăjduiesc că Marele Soare își amintește de înțelegerea noastră?

Indianul încuviință din cap. Penele răsfirate ca o coadă de păun pe pletele lui de abanos fremătară lin.

³⁹ A se vedea Floris, cavalerul de Petersburg.

— Zeița Lunii Negre știe că Marele Soare nu își calcă niciodată cuvântul dat... Omul acesta îi aparține. Poate face cu el ce va voi!

— Rha! Binecuvântat fie Marele Soare pentru loialitatea lui! Acest om a jignit-o pe Zeița Lunii! Va fi pedepsit!

Rostind acele cuvinte prea puțin liniștitoare, Julia de Mengden își apropie chipul livid de cel al Baptistinei, contemplând cu ură frumusețea ei luminoasă. Scrâșni furibund din măsele.

— Iar pe tine, prințesă impotoare, Marele Soare te va preda adoratului tău soț!

Marele Soare făcu un gest poruncitor. Patru războinici îl înșfăcară pe Floris.

Tânărul urlă din răsuperi:

— Las-o pe ea Julia... las-o în pace! Nu ți-a făcut nici un rău... E nevinovată... N-o amesteca în povestea noastră!

— Floris... Floris... țipa Baptistine, îngrozită de perspectiva de a înfrunta de una singură și torturile indienilor și supliciul rugului.

Julia de Mengden își sticlă dinții într-un rânjet feroce.

— Țț... vai ce înduioșător... chiar mă înduioșez de-a binelea, draga mea. Numai că vezi tu, infidelitatea se plătește. Dintr-o clipă în alta va sosi aici bietul Picior de Lemn care a plâns cu lacrimi de crocodil după tine... atâta a tânjit după soțioara lui bietul de el, încât se cuvine să aibă în sfârșit parte de ea!

— Picior de Lemn! Nu, orice, dar asta nu, mai bine rugul! se înfioră Baptistine.

— Ha, ha, nu-i frumos, draga mea, se poate să vorbești așa despre soțul tău? Dacă află și se supără? Gata, m-am dus, noapte bună, draga mea Baptistine! Ha, ha, ha!

Întorcându-i spatele, Julia de Mengden se adresă cu multă deferentă căpeteniei indiene:

— Prietenii Lunii Negre se vor afla aici puțin înainte a se crăpa de ziuă. După cum ne-a fost vorba, îi vor aduce Marelui Soare armele promise, cu care să poată ține piept fețelor palide, în schimb, i-o vor cere pe femeia blondă pe al cărei suflet întunecat ca cerul de noapte fără stele apasă crime fără număr... Pe ceilalți prizonieri Marele Soare îi poate păstra sau ucide, după cum va pofti!

În tot timpul cât Julia vorbise, Marele Soare nu-și dezlipise ochii de Baptistine. Disperată, tânăra își lăsă capul pe spate. Lacrimi tăcute i se rostogoleau pe obraji pârliți de soare. Fără o vorbă, Marele Soare înălță brațul, în semn că festinul victoriei putea începe. Cât ai clipi, războinicii aduseră un elan proaspăt doborât și îl puseră la fript pe rugul de la picioarele Baptistinei. Marele Soare se așeză dinaintea focului, cu fața spre prizonieri, își aprinse pipa, pufăi de câteva ori din ea, apoi, ținând-o între dinți, ridică plictisit privirea spre Julia de Mengden care îi aștepta răspunsul.

— Răsplătită fie zâna Lunii Negre pentru ajutorul ei... Marele Soare își va face datoria de căpetenie Paducas!

Baptistine era prea copleșită de disperare ca să observe că Marele Soare grăise ca un adevărat normand. În schimb, Juliei de Mengden nu-i scăpase ambiguitatea șireată a răspunsului. Oricum, nu putea insista, așa că preferă să-și alunge fugitiva senzație de a fi fost trasă pe sfoară și se îndreptă spre coliba în care războinicii Paducas îl azvârliseră pe Floris.

— Cinci ani... de cinci ani aștept să îmi iau revanșa! Ah, îți mulțumesc ție, Belzebut! Bine că există diavol pe lumea asta! mârâi redutabila creatură, în timp ce urca treptele rudimentare ale unei scări cioplite într-un trunchi de copac.

În piața din mijlocul satului, sărbătoarea era în toi. Indienii cântau și dansau fericiți. Din pragul colibei, Julia le vedea siluetele profilate în lumina roșiatică a rugului aprins la picioarele Baptistinei. În colibă se intra nu printr-o ușă, ci printr-un soi de perdea din franjuri aspre, țesute de mână. Julia de Mengden o dădu într-o parte cu un gest violent. Ochii ei cenușii scânteiau în întuneric căutându-l pe Floris. Tresări auzindu-i vocea batjocoritoare,

— Iată-ne în sfârșit singuri, draga mea!

Fără să îi răspundă, Julia de Mengden aprinse o candelă de seu și se apropie de el ca să verifice dacă frânghiile de la mâini și de la picioare nu se lărgiseră. Precauție inutilă. Indienii nu făceau nimic de mântuială. Cu trupul legat fedeleș, ca un caltaboș, Floris

zăcea pe un pat de lemn acoperit cu o cergă viu colorată. Patul era pus pe patru pari șubrezi sub care se afla o vatră din bolovani. Floris știa că în nopțile răcoroase, ca să se încălzească, indienii puneau cărbuni aprinși sub lavițe. Voia să spere că Julia nu avea să îl pună la propriu pe jăratec. Deocamdată, imprevizibila viperă se mulțumea să stea aplecată deasupra lui, cu un surâs drăcesc pe buze.

— Ultima oară când ne-am văzut, dragul meu Floris, te-am expediat în Siberia, îți amintești?... De astă dată ai să pleci pe lumea cealaltă, la un loc cu mironosița ta iubită... ha... ha... știi bine că nu glumesc, nu-i așa? Rhaa...

Principală calitate a lui Floris era curajul. Și, totuși, citind în ochii Juliei o glacială încrâncenare, începu să tremure ca un copil, nu atât pentru el, cât pentru soarta Baptistinei, care rămăsese să-i înfrunte de una singură pe indienii. Floris știa prea bine că Julia n-avea să-l ucidă imediat. Prea surexcitată de victorie dorea să își savureze pe îndelete răzbunarea. Gentilomul trebuia să profite de acele prețioase momente de răgaz și să le speculeze în folosul lui. Pletele diabolice făpturi îi atingeau obrazul.

Floris oftă.

— Trebuie să recunosc, draga mea, că până și sub sutana asta informă te arăți încă mai frumoasă și mai ațățătoare decât îmi aminteam eu!

Julia de Mengden se ridică râzând.

— Ha, ha, ipocritule, să nu crezi că-mi poți înmuia inima cu complimente ieftine... Marele Soare o s-o predea pe Baptistine a ta lui Picior de Lemn... Știi ce-o să-i facă? Să-ți spun eu... Mai întâi o s-o lege fedeleș, cum ești tu legat acum, și o s-o dea pe mâna lui Falcă Ruptă, să se distreze și el nițel... de altfel, te asigur, cățeaua o să fie încântată, se dă în vânt după pirați.

Cu bună știință, Julia găsea cuvintele care să-l rănească cel mai adânc. Floris strângea neputincios, din pumni. Vărsându-și veninul, Julia se îndreptă spre un cufăr de lemn. Ca și cum ar fi fost singură în încăperea, își scoase sutana de călugăr dezgolindu-și trupul zvelt, cu forme minuscule, aproape androgine. Cu totală lipsă de pudoare, îngenunche în fața cufărului și scoase dinăuntru o somptuoasă redingotă din catifea purpurie, încheiată cu brandenburguri aurii ce coborau până la jumătatea pulpei. În acea ținută masculină, Julia de Mengden își vădea adevărata ei natură: jumătate femeie, jumătate bărbat, un demon cu farmec malefic.

Se apropie din nou de Floris și se aplecă spre el. În mâna dreaptă ținea un pumnal, lung, cu lamă aurită.

— Vezi, așa putea să te ucid pe loc, dar o să mai așteptăm puțin, dragul meu Floris, vreau să auzi gemetele iubitei tale când va încăpea pe mâna lui Picior de Lemn.

Floris o întrerupse:

— Julia, explică-mi te rog un singur lucru: de ce o urăști într-atât? Ce ți-a făcut?

— Mă privește! Află, drăguțule, că vă urmăresc de luni de zile, știi totul despre voi... La Noul Orléans frumoasa ta e acuzată de a-l fi ucis pe Giron, da... valetul pe care ați avut imprudența să-l abandonați legat de un copac și căruia i-a pătruns în inimă acest vârf de pumnal...

Lama pumnalului se rezema de gâtul lui Floris. Julia apăsă ușor. Câteva picături de sânge țâșniră din pielea crestată de metalul ascuțit. Floris încercă să-și miște gâtul. Lama se înfipse și mai adânc.

— Pumnalul acesta îți va curma și ție zilele... Cine a jignit-o pe Julia de Mengden și-a semnat condamnarea la moarte... Julia de Mengden nu iartă și nu lasă nepedepsit nici un cuvânt, nici un gest de ofensă. Du cu tine în infern acest adevăr!

Femeia se ridică în picioare. Se pregătea oare să ridice brațul și să împlânte pumnalul între a șasea și a șaptea coastă a prizonierului, cum se pricepea atât de bine să o facă?

— O urâsc, Julia, o urâsc! O urâsc cel puțin la fel de tare ca și tine, îngăduie-mi să mă răzbun și eu pe ea!

Glasul lui Floris vibra de sinceritate. Ura era singurul sentiment din lume la care Julia era sensibilă, dovadă că, brusc interesată, își împlânzi privirea și se așeză pe marginea patului încrucișându-și picioarele lungi și dezgolite până la coapse. Floris turba să se știe imobilizat ca o mumie. Stăpânindu-se, i se adresă Juliei cu voce surdă, persuasivă.

— Dezleagă-mă, Julia, și ai să vezi de ce este încă în stare un bărbat pe care știi bine că l-ai tulburat dintotdeauna!

Julia clipi nervos.

— Rhaa... Floris... numai să fi vrut tu, Floris, și împreună am fi ajuns departe... Paducas ăsta e o brută și un dobitoc.

Julia îl privea neîncrezătoare. Brusca schimbare de atitudine a lui Floris o neliniștea. Pe de altă parte, Floris era probabil singurul bărbat care o interesase cu adevărat, singurul pe care îl dorise și de care nu avusese parte.

Glasul lui Floris insista, insinuant.

— Știi bine că sunt sincer, Julia... cândva, demult, în Rusia ne-am aflat în tabere opuse, dar asta aparține trecutului... Aici, în colonie, mi-ar prinde bine să am lângă mine o femeie deșteaptă și voluntară și, mai ales, ambițioasă ca tine... Crede-mă, pe cuvânt, puțin îmi pasă de destrăbălată aia mică... Se compară ea cu tine? Ce reprezintă ea prin comparație cu o femeie de calibrul tău?... Nimic... Haide, Julia, desfă-mi frânghiile și lasă-mă să-ți dovedesc că de cinci ani de zile și până astăzi am păstrat vie în sufletu-mi amintirea ta. Ești frumoasă... ai frumusețea veșnică a zeițelor, Julia... în visele mele am tânjit mereu după tine, cu nespus regret... cum să te fi uitat, Julia...

Acum Floris îi vorbea pe rusește, cu o voce personală și insinuantă.

Buzele Juliei se lipiră brusc de ale lui.

Deodată Julia se ridică.

— Nu te speria, mă întorc...

Cotrobăi iarăși în cufărul ei, scoase o sticlută cu o licoare vișinie, o turnă într-un pocal de argint și, îngenunchind lângă patul lui Floris, i-o dădu să o bea.

Floris o privi neliniștit.

— Nu cumva îmi oferi otravă? Întrebă el pe jumătate în glumă, pe jumătate îngrozit.

Julia de Mengden se aplecă asupra victimei sale.

— Vreau să fii al meu... este un filtru de dragoste.

Și ca să-i risipească orice urmă de îndoială, bău ea însăși jumătate din conținutul pocalului, apoi ridică cu o mână capul tânărului ca să poată da și el pe gât restul băuturii leșinător de dulce și alcoolizată. Floris nu credea în asemenea scorneli băbești și totuși, de cum înghiți „filtrul”, simți că-i ia foc sângele în vine. Îi zvâcneau tâmpilele, inima îi bătea să-i sară din piept, nu mai era un bărbat, ci un animal în plin rut.

— Pentru prima oară în viața mea nu mai sunt în stare să iau o decizie, nu sunt în măsură să-mi controlez pornirile! Își spuse disperat Floris.

Julia de Mengden rânji satisfăcută.

— Recunoaște că sclifositele alea de la curte nu se pricep la așa ceva... Nu-i nemaipomenit să te afli în stăpânirea unei femei?

Floris închise ochii cu un geamăt. Julia nu se grăbea.

Deodată își ridică pumnul în mâna dreaptă. Floris n-avu nici măcar timp să se întrebe dacă îi sunase ceasul. Abătându-se ca un fulger asupra lui, lama ascuțită despică frânghiile de pe trupul lui, una câte una. Era liber. Cu un muget de bucurie, Floris o răsturnă pe Julia imobilizând-o sub el.

Capitolul XXI

— Huresohn!⁴⁰ Bestie! Ticălosule!

Julia de Mengden se zbătea ca scoasă din minți. Cu forțe înzecite, Floris o țintuia pe pat, înfășurând cu dexteritate frânghiile împrejurul aceluia trup ispititor pe care de atâtea ori fusese la un pas de a-l stăpâni.

Julia fierbea de mânie neputincioasă, nepricepând în ruptul capului cum de voința lui Floris se dovedise mai puternică decât afrodisiacul.

Acum rolurile se inversaseră. Floris se aplecă asupra Juliei. Ochii ei cenușii îl fulgerau cu indicibilă ură. Dacă în loc de iriși Julia ar fi avut două pistoale, Floris ar fi fost de mult mort.

— Ești o năpârcă... dar n-am curajul să te ucid, prea ești frumoasă! murmură Floris folosind aproape aceleași cuvinte pe care i le șoptise cândva cu ironie, sub baldachinul

⁴⁰ Fecior de târfă.

Regentei.

— Rhaa... oooh!

Era prea de tot. Înăbușindu-se de furie, Julia leșină.

Floris stinse candela și se furișă afară din colibă. Totul părea calm. Se lăsă să lunece la pământ în lungul unui pilastru și se ascunse o clipă sub colibă ca să chibzuiască, dar și ca să își vină în fire. Se simțea moale ca un prunc și picioarele îi tremurau nervos. Prin fața ochilor îi treceau perdele de foc. Îl durea tot corpul, fiecă osișor, fiecă mușchi. Supraomenescul efort făcut pentru a rezista „filtrului” și a o anihila pe Julia de Mengden era cea mai frumoasă dovadă de dragoste pe care o putea oferi Baptistinei.

Și totuși, cumplita acuzație aduse acesteia de către monstruoasa nemțoaică rămăneau înscrise cu litere de pucioasă în mintea lui. Ca să uite, scutură din cap și respiră de câteva ori cu nesaț aerul răcoros al nopții. Înviorat, începu să se târască pe burtă spre mijlocul satului. Sub streșinile de trestie ale colibelor se aflau aliniate chiupuri înalte, cu apă de ploaie. Floris își cufundă căușul palmelor într-un chiup și bău cu nesaț, nădăjduind să mai atenueze astfel urmările nefaste ale drogului. Obrajii îi dogoreau. Și-i spălă îndelung, frecându-și cu palmele barba țepoasă de două zile, apoi porni tiptil spre piațeta din mijlocul satului. Un spectacol fascinant se oferea privirilor sale. Beți turtă, războinicii înarmați cu arcuri și toporiști dansau în jurul focului care trosnea zvârlind spre cer jerbe de scânteii, ca tot atâtea licurici. Feciorii și fecioarele Paducas săreau cu agilitate și făceau figuri dintre cele mai complicate pe un ritm sincopat, marcat de câțiva muzicanți cu ajutorul unor cochilii de scoică pline cu pietricele. Așezați pe vine, în cerc, bătrânii se înfruptau din niște ciosvârte sângerânde, scoțând din când în când sunete guturale.

Floris se înfioră. Baptistine dispăruse. La gândul că sălbatecii o mâncaseră, Floris simți că-și pierde mințile. Uitând de orice prudență, o luă la goană drept spre foc dar se opri, din fericire, în ultima clipă, în umbra unei colibe, dându-și seama că paducașii se desfătau cu resturile elanului sacrificat ceva mai devreme, îi veni inima la loc. Și, totuși, unde era Baptistine? Și unde era Marele Soare?

— Dumnezeule! Picior de Lemn!

Cu siguranță că piratul și nemernicul de Falcă Ruptă se pusese de acord cu căpetenia indienilor să livreze armele în schimbul fetei.

Floris privi împrejurul lui. Cât timp stătuse legat de stâlp, observase că una din colibele satului era mai înaltă și mai spațioasă decât celelalte. De bună seamă acolo se afla „palatul” Marelui Soare. Printre crăpăturile pereților mija o geană de lumină. Floris porni pe burtă într-acolo. Spre mirarea lui, nu întâlni nici picior de strajă. Paducașii își sărbătoreau în corpore biruința. Floris se întrebă o clipă dacă nu era mai bine să își elibereze întâi prietenii și împreună cu ei să pornească pe urmele Baptistinei, dar teama de a ajunge prea târziu îl decise să acționeze de unul singur, imediat. Chiar dacă Baptistine se afla încă în viață, destinul ei atârna de un fir de păr. Floris dădu ocol „palatului”. Dinăuntru nu se auzea nici o mișcare. Deodată un hohot cristalin de râs răsună din interiorul colibeii. Floris îngheță. Vorbele înveninate ale Juliei de Mengden i se învâlmășeau în minte: „O s-o dea pe mâna lui Falcă Ruptă, să se distreze și el nițel, de altfel, te asigur, căteaua o să fie încântată, se dă în vânt după pirați”.

Cu mână tremurândă, Floris își șterse broboanele de sudoare rece ce-i năpădiseră fruntea. Refuza să creadă că Baptistine decăzuse într-atâta... Dar din nou un hohot de râs provocator îi îngheță sângele în vine. Nu mai încăpea nici o îndoială. În cabană se afla Baptistine. Stăpânindu-și cu greu impulsul de a se repezi înăuntru, ca o ghiulea scăpată din tun, Floris își lipi ochiul de crăpătura dintre chirpici și șarpanta de lemn a colibeii. Nu era obișnuit și mai ales detesta să spioneze și să tragă cu urechea, dar de astă dată trebuia să afle de ce anume era într-adevăr capabilă Baptistine. Nu mică îi fu mirarea să constate că în cabană nu se afla nici urmă de pirat. Furios, își încleșta pumnii. În mijlocul cabanei, Marele Soare sta așezat cu picioarele încrucișate pe o rogojină, în fața unor castronașe pe jumătate goale. Își scoase penele din păr și își spălase chipul de hidoasele însemne cu vopsea roșie. Fără ele părea mult mai tânăr și, primejdios de atrăgător...

O privea cu vădit interes pe Baptistine care, tolănită leneș pe o piele de țap, degusta cu delicatețe de pisicuță alimentele dispuse în fața ei, pe podea. Renunțând la bluza și la

pantalonul ei sfâșiat, le înlocuise cu o rochie indiană. Cu excepția obrazului pârlit de soare, tânăra nu părea să se resimtă de fel după cumplita zi pe care o trăise. Dimpotrivă, destinsă și veselă, avea aerul că se distrează de minune.

— Vai, Mare Soare, în viața mea n-am răs atâta!

— Femeia cu ochi de lumină trebuie să înțeleagă că uneori se mai întâmplă ca vânătorul să greșească ținta!

— Oh, Mare Soare, ești un povestitor nemaipomenit... cu hazul dumitale ai avea un succes nebun la Versailles... Să știi că mi-ar place să te însoțesc la o vânătoare de coioți!

Floris era stupefiat. Și-o închipuise supusă celor mai cumplite suplicii și când colo, poftim, o regăsea făcând ochi dulci căpeteniei indiene. Nedrept ca orice bărbat îndrăgostit, în loc să se bucure că o vedea vie și nevătămată, la un pas de el, Floris era gata să-i reproșeze că nu pierise în chinuri groaznice, strigând cu disperare numele lui. Se stăpânea cu greu să nu sară la Marele Soare și să-i tragă o mamă de bătaie. Între timp căpetenia Paducas se ridicase de pe rogojina lui și așezându-se lângă Baptistine îi apucă delicat o șuviță de păr, răsucindu-i buclele pe degetele lui arămii.

— Dacă femeia cu plete de aur îl însoțește la vânătoare pe Marele Soare, coioții și bizonii preriei se vor culca la picioarele lor... roști indianul cu glas dintr-o dată răgușit de emoție.

— Ei, haide, nu exagera! Oricum, Mare Soare, îmi face plăcere să descopăr că am în fața mea o persoană în care se îmbină fericit umorul și poezia!... constată Baptistine cu toată convingerea.

Încurajat, Marele Soare o apucă de mână.

— Rușinat, Marele Soare ar dori ca femeia cu plete de miere să ascundă în adâncul inimii sale supărarea hienei pentru felul cum s-a purtat cu ea! Marele Soare cunoaște obiceiurile din țara femeii cu plete de lumină și știe multe despre sufletul fețelor palide. Marele Soare a deprins limba femeii cu plete de lumină petrecând o vreme într-o misiune a unor buni călugări capucini. El respectă unele fețe palide, dar se și teme de lăcomia lor. De aceea Marele Soare Paducas și-a pus în gând să sperie fețele palide ca acestea să nu mai pună piciorul pe meleagurile noastre și să lase poporul meu să trăiască în pace, după legile lui... Dacă femeia cu plete de lumină tace și păstrează în inima ei supărarea vulpii izgonite din bârlogul ei, Marelui Soare nu-i vor ajunge toate zilele vieții lui de coiot viteaz pentru a se căi...

Indianul vorbea cu un accent bolovănos, nelipsit de un anume farmec. Cu un zâmbet fermecător, bun să vâre în păcat toți sfinții Paradisului, Baptistine clătină din cap:

— Dar nu sunt de fel supărată, Mare Soare... Recunosc că în timpul zilei nu mi-a fost ușor, iar seara, când v-am văzut că aprindeți rugul acela, o cam băgasem pe mână, dar acum mă simt minunat... Acum știu că Marele Soare are o inimă bună, curată și dreaptă!

Un mârâit de satisfacție tâșni din gâtul Marelui Soare.

— Femeia cu plete de aur nu se înșală... într-adevăr, Marele Soare iubește dreptatea și cinstea... tocmai de aceea nu prea are cugetul împăcat știind că trebuie să-și calce cuvântul dat...

— Cum așa, Mare Soare?

Baptistine clipea des, prefăcându-se a fi nedumerită. Amețit de fulgerele albastre ale ochilor ei, indianul amuți o clipă.

— Nu vrei să-mi spui? E o taină? se alintă Baptistine.

— Marele Soare a hotărât să nu o dea înapoi pe femeia cu plete de aur țăpului bătrân și urât mirositor care trebuie să sosească dintr-o clipă în alta și...

Baptistine îl întrerupse bătând fericită din palme:

— Oh, Mare Soare, cât de modest și de generos ești! Picior de Lemn este o bestie... Ferește-te să ai de-a face cu el, o să-ți pricinuiască numai necazuri. Vai, Mare Soare, te ador! Poftim, uite cât de recunoscătoare îți sunt!...

Două țocăituri sonore dovediră că Baptistine îl sărutase pe amândoi obraji pe indian. Zăpăcit, acesta nu îndrăznea să creadă că o asemenea minune i se putuse întâmpla. Profitând de fâstâceala lui, șmecherița își urmă neabătut planul.

— Încă din prima clipă când l-am văzut pe Marele Soare am înțeles că sufletul lui nobil nu se putea înjosi să facă pe placul unor câinoase fețe palide și să dea pe mâna lor pe

bunii mei prieteni cu piele neagră... Oh, Mare Soare, fețele palide din depărtata mea patrie de peste mări și țări sunt oameni cinstiți și curajoși aidoma bravilor tăi războinici Paducas... Nu toate fețele palide sunt ticăloase... Spune, prea-bunule Mare Soare, nu-i așa că ai să te înduri și ai să-l salvezi din ghearele Lunii Negre pe omul cel alb care mă întovărășea?

Cu brațele întinse, Baptistine implora mila indianului. Buclele blonde îi încadrau îngereste obrazul luminat de un zâmbet supus. Marele Soare o privea vrăjit. Un geamăt surd se auzi din pieptul lui și, nemairezistând ispitei, Marele Soare o îmbrățișa cu patimă pe Baptistine în timp ce buzele lui murmurau cuvinte stranii, probabil declarații de iubire în limba paducas.

— Rhaa... femeia cu plete de miere mi-a aprins sângele, de cum i-am văzut ochii de peruze.

Indianul o culcă pe Baptistine pe pielea de țap. Tânăra îl cuprinse drăgăstos cu brațele pe după gât.

— Mare Soare, pentru ca prima noastră noapte să fie cu adevărat binecuvântată... rogu-te, eliberează-l pe omul alb din ghearele Lunii Negre...

Marele Soare se încruntă. Depărtându-se de Baptistine o privi bănuitor. Se vedea cât de colo că nu se lăsa dus de nas și, oricât ar fi dorit-o pe Baptistine, știa să își păstreze luciditatea.

— Așadar este adevărat, omul cu ochi verzi este armăsarul iepei cu coamă aurie!

Baptistine negă energic din cap.

— Da de unde, Mare Soare?... este... este fratele meu de lapte și nimic mai mult, de asta țin la el și mă doare sufletul să îl știu în puterea acelei vrăjitoare blestemată... fie-ți milă de el... află că... nenorocitul este cam slab de înger... ei, da, săracul nu e întreg la minte... doctorii noștri au făcut și ei ce-au putut pentru el, dar... rămâne un biet bolnav... Acum înțelegi, Mare Soare, de ce trebuie să veghez asupra lui? Deși e fratele meu mai mare, eu, sora lui mai mica, îi port de grijă de când mă știu... Te rog, Mare Soare...

Sinceritatea Baptistinei ar fi înduioșat și pietrele, iar Marele Soare era, se vedea treaba, un familist, pentru că sări pe dată în picioare și, întinzându-și brațul deasupra tinerei femei, rosti solemn:

— Marele Soare dorește ca femeia cu plete de aur să aibă sufletul senin în noaptea întâlnirii ei cu taurul îndrăgostit... Va porunci credincioșilor lui războinici să îl adăpostească la loc sigur pe bărbatul cu ochi verzi.

Satisfăcută, Baptistine zâmbi galeș, întinzându-se ca o pisică.

— Aștept cu nerăbdare întoarcerea Marelui Soare!

Rămasă singură, Baptistine se întinse pe spate și începu să ronțăie un porumb fiert. Era destul de mulțumită de cum decurgeau lucrurile, deși se întreba cum avea să o scoată la capăt cu indianul. Închise ochii, nădăjduind ca o dată mai mult destinul să îi întindă o mână de ajutor...

— Ai merita să te las cu taurul tău îndrăgostit, trădătoare!

La auzul acelui glas, Baptistine deschise speriată ochii. Floris o smuci brutal de mână, silind-o să se ridice de jos.

— Păi... eu...

— Da, știu, după toate-toate ai mai vrea să-ți și mulțumesc!... Haide, vino... și mai ales, nu face zgomot...

Floris o trase după el. Ieșiră tiptil din colibă. Floris sări peste trupul Marelui Soare.

— Dumnezeule, l-ai omorât! gemu Baptistine.

— Nu prea ești originală, de fiecare dată spui același lucru... Doar l-am adormit nițel pe amorezul tău!... mârâi Floris enervat.

Exasperarea îi creștea din clipă în clipă, direct proporțional cu ingratitudea. Cu promptitudinea câștigată de îndelunga lui practică în materie, târî în grabă corpul Marelui Soare în întunericul de sub stâlpii de susținere al colibeii și îl acoperi cu un morman de crengi. Apoi o apucă din nou de mână pe Baptistine și o luă la fugă spre marginea satului. În urma lor, focul din vatra satului se consuma lent. Din mormanul de jăratec se înălța când și când o flacăra scurtă la lucirea căreia se zăreau trupurile indienilor doborâți de băutură și de cina prea copioasă, după cum dovedea sforăitul lor zgomotos.

Floris se îndrepta spre poienița unde știa că se află prietenii lor de culoare. Luna tocmai se ascunsese îndărătul unor nori negri și amenințători.

— Au! împiedicându-se de o cracă, Baptistine se trezi în brațele lui Floris. Aflat încă sub influența afrodisiacului, Floris o strânse năvalnic la, piept.

— Aha! Asta înseamnă că Julia n-a apucat să-l zăpăcească! își spuse Baptistine fericită.

Un foșnet de frunze uscate îl puse în alertă pe Floris. Se desprinsese de Baptistine și se întoarse fulgerător spre stânca de după care tocmai țâșnea spre ei o umbră. Ager ca o panteră se azvârli într-acolo și îl prinse de gât pe atacator.

— A..., a..., a... aoleu, maică, măicuța mea! horcăia nenorocitul sub strânsoarea de clește a lui Floris.

— Tu ești, Jeannot?

— Flois... plințes micuț este cu tini... bun... vini lepede după mini!

Fără să mai piardă vremea cu întrebări de prisos, cei doi tineri îl urmară pe agerul flăcău spre o potecă abruptă. Floris o ținea din nou strâns de mână pe Baptistine. În suiş alunecau la tot pasul și grohotișul se surpa sub picioarele lor. Ocoliră un mal surpat și ajunseră pe versantul de deasupra poienii.

— Plieteni noștri sunt aici! șopti Jeannot, arătând spre intrarea unei grote.

Fantome negre se foiau în bezna nopții. Bărbații înfășurau cu cârpe copitele cailor.

— Nu lipsește nimeni? întrebă Floris în șoaptă.

Hannibal și Măceș le ieșiră în întâmpinare.

— Nu, Flois... Blavo Jannot, noi neliniștit pentlu plințes micuț și pentlu tini... acum voi aici, noi toți plecăm!

— Trebuia să fi plecat fără noi! spuse Floris.

— Dlept cine ne iei, Flois? îl bătu Jeannot pe umăr.

— Drept niște seniori, prieteni! murmură admirativ gentilomul.

Prea adesea de-a lungul vieții îi fusese dat să constate reacția oamenilor în fața primejdiei, ca să nu știe că în locul lor mulți alții nu ar fi pregetat să pornească la drum, lăsându-i baltă.

— Femei și copii plecat mai demult cu locotenent Padel și Nago. Ajungem din ulmă la ei!

Negrii încălecară câte doi pe caii neînșeuăți. Floris sări în spinarea ultimului armăsar și, întinzând mâna Baptistinei, o săltă ca pe un fulg și o așeză în spatele lui. Mai întâi porniră la pas, ca să nu facă zgomot. Copitele învelite în cârpe nu scoteau nici un sunet pe poteca bolovănoasă. De abia când ajunseră pe firul văii îmboldiră cu călcâiele în burtă caii care se lansară în galop întins. Între timp cerul se limpezise și luna le lumina calea ca-n palmă.

Baptistine își petrecu strâns brațele pe după gâtul lui Floris. Se lipea de el și tânărul simțea cum îi tresaltă sânii în ritmul galopului. Ar fi dat orice să se poată opri să îi mângâie trupul încordat ca un arc. În loc de asta își îmboldea și mai nebunește calul.

Fugarii galopau de vreo jumătate de ceas când deodată din umbra unui perete stâncos se desprinseseră câteva mogâldețe.

— Hei, stăi, șini săntărăți? se auzi un glas tremurător de' femeie.

— Nu flică la tini, Tonton, noi suntem!

— Da... prințesa unde-o hi, blegilor, să nu dea dracu' s-o fi lăsat acolo, că... se rățoi Néné.

— Ce-ați făcut cu porumbița mea? se neliniști bătrâna Elisa, pe care Nago de abia izbutea să o țină în spinarea calului său.

— Sunt aici, dragele mele, nu vă fie teamă, nu scăpați voi de mine așa ușor...

— Țe păcat! se pițigăie răutăcios Emilie.

Floris își îndreptă calul înspre ea. Emilie se făcu mică la pieptul locotenentului Pradel.

— Domnișoara de Belle-Isle înfruntă adversitățile destinului cu un curaj admirabil de care, din păcate, nimeni nu pare a fi conștient, remarcă veninos locotenentul.

— Oh, Feliț, Feliț! Țe drăguț din partea ța ța mă aperi...

— Ia te uită, pe locotenentul nostru îl chemă Feliț! comentă ironic Baptistine.

Ușurat să constate că logodnica lui părea să își fi găsit o pereche pe măsură, Floris socoti că era mai prudent să bată în retragere. Trase de frâu și își întoarse calul în loc, nu

înainte ca Baptistine să apuce să zvârle o răutate fostei sale rivale.

— Ești cam ciufulită, draga mea! Vezi dacă nu știi să te piepteni singură?!!

— Ștorpie!...

— Zi-i 'nainte prințesă, nu te lăsa, bine-ai atins-o pe ploșnița asta cu fumuri!...

Bărbații se priviră cu înțeles. Muierile n-aveau decât să se ia la gâlceavă cu altă ocazie. Acum nu era vreme pentru așa ceva. Dând pintenii cailor, Floris porni ca vântul înspre Soare-Răsare.

— Dacă totul se desfășoară conform planului, în zori suntem pe malul râului Arcansas, își spuse el, încercând să nu se gândească la Baptistine, a cărei prezență îi înfierbânta până la delir simțurile. Ca și cum ar fi ghicit ce se petrecea cu el, Baptistine își lipea obrazul de omoplații lui. Răsuflarea ei fierbinte pătrundea prin zdrențele cămășii, biciuindu-i sângele.

— Slab de înger! Auzi colo, asta a găsit ea de cuviință să spună despre mine sălbaticului ăla de indian!

Floris încerca din răspuțuri să se monteze împotriva Baptistinei. Rezultatele erau minime. Ca să-și ostoiască dorința nebună de a o cuprinde în brațe trebuia să inventeze altceva.

Răsăritul soarelui îl găsi în aceeași stare de extremă agitație și ațătare. Neavând încotro, fugarii se opriră pentru popas. Sleși de oboseală, caii trebuiau lăsați să își tragă sufletul.

Ca o fiară pregătită să își atace prada, Floris n-o slăbea o clipă din ochi pe Baptistine, spre hazul fetelor de pe Pont-Neuf. Coapsă Veselă și Néné își dădeau coate, chicotind cu înțeles. După ce se întinse de-i trosniră oasele, Baptistine schiță câțiva pași spre o tufă de mure. Cu ochii sticlind lubric, Floris se luă după ea. Baptistine se lăsă în genunchi să culeagă un pumn de fructe. Cu pași de lup, Floris se apropie de ea și o cuprinse în brațe pe la spate. Surprinsă, Baptistine se întoarse și își lipi fruntea de pieptul lui.

— Oh, Floris, Floris...

Glasul ei era atât de tandru și de blând, încât Floris se rușină pentru pornirile-i animalice.

— Dacă te-ai fi atins de străina aceea, nu te mai iertam niciodată! șopti Baptistine cu un zâmbet angelic și, desfăcându-se binișor din îmbrățișarea lui, o luă la fugă spre tovarășele lor de drum. Floris o urmă posomorât.

— Ticăloasa mică... a ghicit totul și acum se distrează pe seama mea.

Tocmai încălecau, când Măceș strigă îngrozit:

— Pliviți... acolo!

Din urmă se apropia cu mare viteză un nor de praf stacojiu.

— În galop! răcni Floris, vindecă instantaneu de chinul lui erotic.

Strigăte sălbatice răsunau pe deasupra preriei. Paducașii hăuleau dezlănțuit. Floris știa că sclavii luaseră toți caii din sat. Probabil că Marele Soare își chemase în ajutor vecinii risipiți pe flancul muntelui.

Se auzeau împușcături răzlețe. Din goana calului, Floris întoarse capul. În fruntea indienilor galopau Julia de Mengden și Marele Soare.

— Să ne despărțim! urlă Floris.

Hannibal și Măceș îi pricepură intenția. Urmați de vreo douăzeci de femei și copii cotiră fulgerător spre apus, îndreptându-se spre albia secată a unui râu, în vreme ce Floris, Jeannot, Pradel și ceilalți își continuă goana spre est. Floris se felicita pentru tactica lui. Lăsându-i în plata Domnului pe Hannibal, Măceș și ceilalți, indienii se luară după grupul condus de el. Nu mai încăpea nici o îndoială, Paducașilor puțin le păsa de negri; altul era țelul lor.

Sumbru, Floris îi strigă peste umăr Baptistinei:

— Marele Soare al tău ține morțiș să își încheie noaptea!

— Ca și Julia ta! replică răutăcios Baptistine.

Nu era nici momentul, și nici locul să se certe, cu atât mai mult cu cât urmăritorii câștigau pas cu pas teren.

Floris deslușea vocea stridentă a Juliei:

— Prindeți-i de vii, îi vreau vii!...

Caii fugarilor începeau să dea semne de oboseală. Floris își îmboldi disperat armăsarul

simțindu-l că înmoaie galopul. Bietul animal era numai spume. Deodată îl podidi sângele pe urechi și după câteva fuleuri șovăielnice se năruî la pământ. Jeannot se opri și el.

— Salveaz-o tu! zbieră Floris luând-o în brațe pe Baptistine cu intenția de a o pune pe calul flăcăului. Prea târziu. Paducașii se aflau la o azvârlitură de băț. Orice împotrivire era zadarnică. Indienii își încordară amenințător arcurile. Floris se așeză înaintea Baptistinei ocrotind-o cu propriul trup. Singura și derizoria lui armă de apărare erau pumnii. Avea să înfrunte săgețile cu pieptul gol. Marele Soare ridică brațul.

— Ha, victorie, ha!... jubila Julia Mengden cu un zâmbet hain.

De astă dată victimele nu aveau cum să-i mai scape. Un trosnet de armă o amuți. Calul i se cabră înspăimântat. O pată purpurie se lățea pe cămașa diaboliceî făpturi. Ochii cenușii îi fulgerau cu ură pe Floris și pe Baptistine.

— O să mi-o plătiți, nemernicilor... gemu ea furibund, prăbușindu-se pe gâtul armăsarului.

Spre marea mirare a lui Floris, Marele Soare și paducașii își înfrânară caii și rămaseră locului. Un pâlț de călăreți se apropia vertiginos amenințându-i pe indieni cu puștile lor. Floris răsuflă ușurat. Erau Adrien, Feodor, Li Kang, Grégoire, Ciceron, dar și Gaëtan D'Artaguet, Populus de Protais și... toți foștii logodnici al Baptistinei: contele Jéodard Castillon du Rocher, Ernaudau de Gastagnac și Yann Le Gallic. Pentru prima oară de la debarcarea sa în Louisiana, Floris le adresă acestora din urmă un zâmbet amical.

Indienii se regroupau. Doi războinici luară de căpăstru calul Juliei...

Pușca lui Adrien încă fumega.

— Sunteți teferi, frățioare? strigă tânărul conte de Villeneuve-Carames.

Chipul lui calm dovedea că nu era de fel impresionat de fapta comisă. O împușcase pe Julia drept pedeapsă pentru toate fărădelegile ei.

— Pe cai! porunci contele de Villeneuve-Carames.

Marele Soare pornise de unul singur spre ei, în galop.

Adrien duse pușca la ochi.

— Nu... nu, Adrien, nu trage!

Auzind strigătul disperat al Baptistinei, Adrien luă degetul de pe trăgaci. Marele Soare înainta acum la pas. Se opri și înălță lancea deasupra capului său împodobit cu pene.

— Fețele Palide nu mai au a se teme de noi.... Răsplătită fie femeia cu plete de aur pentru strigătul ei mărinimos... de-acum poate părăsi nestingherită, împreună cu oamenii ei, ținutul indienilor Paducas...

Tânăra căpetenie schiță un gest vag înspre zarea pe a cărei linie tremurată, ca într-un miraj, părea că unduiește ceva...

Baptistine dădu să se apropie de indian. Floris o apucă de plete și o trase scurt înapoi.

— Oh, Mare Soare, îmi pare sincer rău de întorsătura pe care au luat-o evenimentele... În sfârșit, îți mulțumesc pentru cina de aseară, m-am simțit minunat, ai fost o gazdă fermecătoare!

Marele Soare duse mâna la inimă, se înclină adânc, și, întorcându-și calul în loc, se înapoie semeț la războinicii săi și cu toții porniră în galop spre așezările lor pitulate în inima munților roșietici.

— Ei, ce ziceți? Un adevărat gentilom! exclamă Baptistine suind pe calul lui Adrien.

Singura care îi ținu isonul fu Tonton.

— Asta da bărbat! Ferice de nevestele lui! turnă ea gaz peste foc.

Floris o fulgeră mânios.

Néné și Coapsă Veselă îi regăsiseră cu încântare pe Gaëtan și Populus. Grégoire o îmbărbăta pe Elisa. Georges-Albert ȝopăia pe umărul stăpânului său. Ciceron se îmbrățișa cu Jeannot. Floris se urcă pe același cal cu Jeannot. Din mers Adrien îi explică lui Floris cum de le dăduse de urmă.

— Eram absolut convinși că vei alege calea spre răsărit, frățioare... Cu acești domni m-am întâlnit la Băton Rouge... mi-au jurat bunele lor intenții față de tine și de Baptistine și ne-am oprit cu toții la han...

— La Papa Lardo? îl întrerupse Floris zâmbind.

— Întocmai... l-am luat pe departe la întrebări. Și ne-a pomenit de un grup de soldați, apoi de un călăreț solitar cu ochi verzi și bucle negre. Am înțeles pe dată că era vorba de tine, frățioare.

— Dar italianul știa că am pornit spre răsărit, pe urmele soldaților.

— E adevărat, Floris, dar uiți că sunt fratele tău? Te cunosc eu! râse triumfător Adrien salutându-l ceremonios cu tricornul.

Lui Floris nu-i ardea însă de glume. Alb ca varul, privea țință înainte.

— Dar pe ăștia îi cunoști?

Ajunseseră pe malul râului Arcansas. Floris o ciupi de braț pe Baptistine:

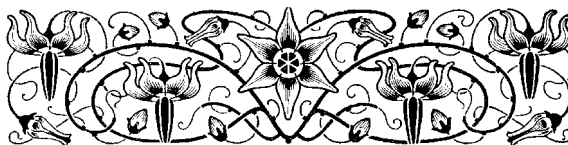
— Acum înțelegi de ce indianul tău a făcut pe generosul? În fața lor era un pluton de vreo sută de soldați care se desfășura cu repeziciune în trăgători, tăindu-le calea. Să fi făcut stânga-mprejur nu avea sens. Însemna să cadă iar în mâinile indienilor Paducas. Un căpitan de străjeri se apropie agale, urmat îndeaproape de oamenii săi.

— Domnilor, din porunca Excelenței Sale, guvernatorul Louisianei, vă arestez. Aveți amabilitatea de a ne preda femeile și negrii spre a fi judecați de tribunalul din Noul Orléans.

— Și dacă refuzăm? fulmină Floris.

— În acest caz, domnule, avem ordin să vă împușcăm! La un semn al ofițerului soldații ridicară arma la umăr. Fugarii erau încercuiți. Nu le mai rămânea decât să se predea.

Baptistine se întoarse spre Floris. Ochii lor se întâlniră o clipă, dar ca să nu îi dea timp să vadă cât era de disperat, tânărul întoarse capul într-o parte. Interpretând greșit gestul lui, Baptistine se făcu pământie la față. Cu mișcări automate, de somnambulă, descălecă de pe calul lui Adrien și se îndreptă lent spre soldații regelui.

Partea a treia

MAREA CALAMITATE

Capitolul XXII

De câteva zile ploua mărunț și rece. Vântul de miază-noapte șuiera sinistru. Cuțitul lui te pătrundea până la oase. Înfrigurată, Baptistine își potrivea șalul pe umeri. Hornul de la sobă era înfundat. Blidul cu linte nefiartă, cina ei din acea seară, rămânea înghețat, în schimb fumul înecăcios răbufnea în încăperea cu fiece nouă rafală de vânt. Tușind și lăcrămând, Baptistine se apropie de fereastra zăbreălită, fără geam, și își lipi fruntea de fierul rece. Ochii ei triști priveau fără să vadă câmpia pustie, peste care la noapte avea să cadă iarăși bruma. Aici anotimpurile se succedau altfel și se arătau mult mai aspre decât în dulcea a Franță. Baptistine se înfioră cuprinsă de un tremur nervos. Își frecă palmele, tropăi în loc și își înfășură mai strâns șalul în jurul trupului, dar tot nu se încălzi. De frig, i se învinețiseră până și buzele. Totuși, refuza să se lase pradă disperării chiar dacă iarna sosise pe neașteptate, de pe o zi pe alta, fără perioada de acomodare cu frigul a toamnei. Aici nu exista toamnă. Iar iarna se instalase de trei luni... trei interminabile luni în care Baptistine se văzuse târâtă din post în post de-a lungul Mississippi-ului și al afluenților acestuia.

Separată de prietene și de tovarășii de drum, n-avea nici cea mai vagă idee despre soarta lor, după cum nu primise nici un semn de viață de la Floris și Adrien. Poate că asta o și durea cel mai tare. Oare zăceau și ei azvârliti într-un fund de temniță? Sau poate că guvernatorul îi exilase pe cine știe ce insulă pustie, dacă nu cumva... Alungându-și gândurile negre, Baptistine oftă și își aranjă cu un gest mașinal buclele blonde pe care cu oarecare efort izbutise să și le coafeze de una singură, după ce își confecționase „moațe” din tivul rochiei. În clipa despărțirii, Floris îi dăduse de înțeles că soarta ei îl lasă rece. Asta însemna că în ipoteza în care domnul de Vaudreuil s-ar fi milostivit de cei doi frați și i-ar fi eliberat Floris se reîntorsese fericit în brațele nenumăratelor lui iubite, iar Adrien se afla negreșit în drum spre Franța, părăsindu-și sora vitregă în voia sorții...

Ca să își desțepenească degetele amorțite de frig, Baptistine pianotă pe marginea ferestrei notele unui marș. Inactivitatea o exaspera. De afară, de după un gard viu de măceș, cineva începuse să îngâne tăgănat un cântec de o sfâșietoare tristețe. Dincolo de gardul de țepi se afla un sat de indieni Natchez. Melopeea era în ton cu tristețea Baptistinei. Două lacrimi grele se prelinseră pe obraji palizi al captivei.

Cineva răsucea o cheie în broasca de la ușa temniței. Baptistine își șterse grăbit ochii. Ca în fiece seară înainte și după cină, își făcu apariția temnicerul ei, căpitanul d'Etcheparre, însoțit de doi soldați.

— Ați isprăvit de mâncat, doamnă? întrebă căpitanul pe un ton neutru.

— Nici nu am început, domnule, linteă asta nu se poate mânca.

— Sunt dezolat, doamnă, acesta este regimul deținuților de la Fort Toulouse!

— Ca un oștean conștiincios ce sunteți, domnule, nu mă îndoiesc că vă supuneți ordinelor care vă cer să mă lichidați prin înfometare! replică agresiv Baptistine.

— Îmi fac datoria și tocmai de aceea prefer să nu dau curs ironiilor voastre doamnă!

Căpitanul d'Etcheparre își însoți cuvintele de un gest care indica soldaților săi să ia blidul cu supă și, întorcându-se pe călcâie, porni spre ușă.

Clocotind de furie neputincioasă, Baptistine strânse pumnii și, ca să nu izbucnească în plâns, își înfipse unghiile în palmă, până la sânge. Îl ura de moarte pe acel basc brutal și nemilos care, după cum băgase ea de seamă, se purta câinește și cu indienii din sat. În trei luni de captivitate nu izbutise să îi dibuie nici o slăbiciune omenească, deși se străduise din răsuputeri să îi înmoaie inima, simulând rând pe rând iubire, disperare, tandrețe, furie, revoltă, lacrimi, crize de nervi, ba chiar leșinuri. Totul se dovedise inutil. Bascul nu marșase nici la avansurile și nici la amenințările ei. Până la urmă Baptistine optase pentru ironie și dispreț glacial, în ton cu temperatura din fort.

Când să treacă pragul, căpitanul întoarse capul și îi spuse peste umăr:

— Ah, era să uit, doamnă, vă rog să vă pregătiți de drum, mâine în zori plecăm!

— Iarăși, exclamă Baptistine. Și încotro, mă rog?

— Nu am primit ordin să vă dezvălui destinația noastră, doamnă... Pregătiți-vă și basta!

— Și dacă refuz? se oțărî Baptistine, trântindu-se ostentativ pe salteaua murdară, din paie putrede, de pe patul din scânduri noduroase.

— Atunci, cu tot regretul, vă previn că voi fi nevoit să fac uz de forță, doamnă!

— De-abia aștept s-o văd și pe asta! Sunt chiar curioasă cum veți proceda! răspunse batjocoritor Baptistine, întorcându-se cu fața la perete.

Căpitanul închise ușa după el și răsuci de două ori cheia în broască. Oftând amar, Baptistine se acoperi cu pledul ferfenițit și închise ochii. Oricât își frământa creierii, nu izbutea să priceapă atitudinea guvernatorului. În sine ei aproape că regreta că Floris nu îl omorâse când îl pocnise cu vaza în cap. De ce prefera Vaudreuil să o târască din fort în fort în loc să o aducă de-a dreptul la judecată la Noul Orléans, și să isprăvească o dată bâlciul?... Ceva din raționamentul guvernatorului îi scăpa. Era clar că acesta temporiza aducerea ei dinaintea instanței. Dar ce anume, doar el singur știa...

Baptistine încerca să socotească timpul pe degete. Va să zică, după ce o arestase, d'Etcheparre poruncise soldaților lui să ducă grosul prizonierilor la Noul Orléans, în timp ce, însoțit de numai cincisprezece dintre străjerii lui, traversa râul Arcansas și o instala pe Baptistine la Fort d'Orléans, pe malul fluviului Missouri. Petrecuseră acolo trei săptămâni, apoi se ivise un sol cu ordinul ca Baptistine să fie transferată la Saint Louis, într-un bastion de la confluența Mississippi-ului cu Missouri. Baptistine începuse să se creadă Masca de Fier. Era tratată cu mult respect, dar avea regim de prizonieră de stat. Sejurul la Saint Louis durase doar câteva zile după care coborâseră cu o plută pe cursul Mississippi-ului până la Insula Testoașelor, unde d'Etcheparre o închisese pe Baptistine în fortul Proudhomme. Câțiva plantatori încercaseră să ia legătura cu ducesa de Belle-Isle, dar fuseseră categoric respinși. Nu mai încăpea nici o îndoială: Baptistine avea regim de pușcăriaș!

Singurul lucru pe care izbutise să îl obțină de la temnicerul ei fusese să îi aducă o ladă cu haine, ca să își poată înlocui rochia indiană, zdrențuită de atâta purtare. În schimb, rugămintile ei de a se spovedi unui preot rămăseseră fără ecou. Până la urmă i se îngăduise să meargă la biserică, strașnic păzită și cu chipul acoperit de văluri. În timpul slujbei nu avea însă voie să adreseze nimănui cuvântul. Oricum, acela era singurul moment plăcut al captivității ei, deși tristețea și fervoarea disperată a comunității indienilor creștinați aveau darul să o deprime încă și mai rău.

În fiecare zi, Baptistine făcea un tâmbălău nemaipomenit, cerând să fie dusă în fața unui tribunal.

— În locul vostru, doamnă, eu nu aș fi atât de grăbită, ricana d'Etcheparre.

După ce o mutase pentru o săptămână la Fort Maurepas, pe malul lacului Pontchartrain, d'Etcheparre pornise iarăși la drum. Poruncise oamenilor săi să ocolească Bâton Rouge și navigaseră la vale până la Fort Condé, la vărsarea râului Mobile, apoi

urcaseră pe firul afluentului Alibamous până la Fort Toulouse, unde se aflau acum.

— Și mâine o luăm iarăși din loc... dar de ce, de ce tot periplitul acesta istovitor? se întreba a mia oară Baptistine.

Nu izbutea cu nici un chip să adoarmă, deși între timp se încălzise chiar prea tare. Sări jos din pat, își scoase șalul, fusta și boleroul. Se pregătea să se culce la loc, când deodată de afară se auzi un soi de tropăit. Camera Baptistinei se afla la etajul al doilea, într-unul din cele patru bastioane fortificate în stil Vauban⁴¹, adică în semilună. Edificiul din bârne și cărămidă era înconjurat de un gard înalt prevăzut cu o pasarelă din scânduri pe care patrulau zi și noapte străjerii. Camera Baptistinei dădea cu spatele la râu și cu fereastra la câmpie. Afară nu se vedea nimic. Luna tocmai se ascunsese îndărătul unor nori amenințători, prevestitori de zăpadă. În pofida beznei, Baptistine intuia că dincolo de pasarelă se petrecea ceva. Vântul de miază-noapte se mai domolise și gerul se mai înmuiase. Obișnuindu-și treptat ochii cu întunericul, Baptistine desluși în beznă sumedenie de umbre înghesuite unele în altele.

— Indienii din sat! murmură mirată Baptistine.

Întreaga comunitate părea să se fi adunat acolo. Bărbați, femei și copii, se strâneau unii în alții, tropăind fără o vorbă. Tăcerea lor era cu atât mai impresionantă.

Deodată Baptistine clipi speriată. O pălălaie roșietică se înălțase spre cer. În spatele gardului de măceș, undeva în apropierea satului indian, ardea ceva. Flăcările luminau ca ziua. Nu, nu mai încăpea nici o îndoială: focul nu izbucnise în apropierea satului, ci chiar în sat. Cineva incendia metodic colibele indienilor Natchez. Femeile începură să geamă înăbușit, în vreme ce bărbații își smulgeau din păr bentițele împletite cu pene, în semn de doliu.

— Gata, am isprăvit cu voi nespălaților, gata, valea, luați-o din loc sau vă ciuruiesc târțile! urlă în noapte glasul căpitanului d'Etcheparre.

— Nemernicul, șopti Baptistine încleștându-și degetele de zăbrelele ferestrei.

Însoțit de câteva gărzi, bascul se apropiase în galop de ceata indienilor. Soldații învârteau deasupra capului torțele cu care tocmai incendiaseră satul. D'Etcheparre își ridică în aer cravașa.

— Plecați, satul vostru nu mai există... n-ați vrut să mă credeți pe cuvânt... ștergeți-o de aici, duceți-vă spre izvoarele Alibamous-ului! Acolo e locul vostru!

La auzul acestor cuvinte, unul din natchezi, după toate aparențele căpetenia lor, făcu un pas înainte și îl înfruntă cu mândrie pe basc.

— Poate că Marele Frate Alb nu știe că cei din neamul meu au trăit în satul Mărul Alb cu mult mai multe luni decât firele de păr din capul lui și că oasele străbunilor noștri...

O salbă de împușcături curmă vorba indianului. La un semn al lui d'Etcheparre, soldații își descărcaseră armele în aer ca un prim avertisment, iar acum ținteau în plin ceata indienilor.

— Valea, să nu vă mai prind pe aici, plecați încotro vedeți cu ochii, numai să fie cât mai departe! tună căpitanul.

Baptistine era indignată la culme. După ce le incendiaseră satul, bruta aceea îi alunga pe nefericiții săteni ca pe niște fiare sălbatice.

— Nu vă lăsați terorizați... e un abuz! Începu să zbiere Baptistine de după zăbrelele celulei.

Auzind-o, căpitanul și soldații ridicară, ca la comandă, privirile spre ea. Profitând de stupefacția lor, Baptistine continuă să își clameze patetic solidaritatea.

— Bravi natchezi... căpitanul nu are căderea să vă gonească. Dreptatea este de partea voastră, satul este al vostru... Sunteți niște oameni liberi și curajoși... Ripostați... Apărați-vă... Atacați-i! Nemernicule! Incendiatorul! Brută! Am să te denunț! Am să te denunț! Am să te reclam regelui! Voi spune tot ce am văzut, domnule d'Etcheparre!

Baptistine îl amenința pe basc țintind un deget acuzator înspre el. Indienii începură să se agite și să vocifereze. Căpitanului începea să îi miroasă a răzmeriță. Făcu semn soldaților să îi țină la respect pe indieni, cu arma la ochi și degetul pe trăgaci și descălecând în grabă o luă la fugă spre fort.

⁴¹ Vauban, Sebastien Le Preste, Mareșal al Franței (1633-1707), a perfecționat sistemul de apărare al orașelor.

— Răzbunați-vă, răzbunați-vă, bravilor natchezi! Nu vă lăsați îngenunchiați! continua să strige Baptistine, în vreme ce d'Etcheparre și trei soldați pătrundeau în trombă în celula ei.

— Ah, nu! fură ultimele cuvinte ale prizonierei înainte de a fi smulsă de la fereastră, legată fedeleș și azvârlită pe pat, cu un căluș în gură.

— Ați înnebunit, doamnă? Sălbaticii ăștia sunt în stare să ne scalpeze! tună căpitanul aplecându-se deasupra ei.

Tânăra fată se zbătea ca un pește pe uscat. Ochii ei ca peruzelele implorau. De piatră să fi fost și tot ți se înmuia inima:

— Hoooooh!

Căpitanul d'Etcheparre îi pricepu dorința.

— Jurați că nu le mai spuneți nici o vorbă indienilor?

Baptistine clipi în semn de încuviințare. Bascul îi scoase cu delicatețe călușul din gură.

— Pen... pentru ce le-ai incendiat satul? Întrebă pe nerăsuflăte Baptistine.

Căpitanul se ridică alene de lângă ea. I se păruse Baptistinei, sau privirea lui întârzia pe formele ei evidențiate de cămășuța subțire de pânză?

— Pentru că așa am primit ordin, doamnă!

Vocea căpitanului era ușor alterată. De oboseală... sau cumva, de emoție?

— Cum, domnule, ați primit ordin să dați foc satului? Dumnezeu! Bine, dar pentru ce motiv?! exclamă Baptistine.

— Nu am ordin să vă comunic motivul, doamnă! replică sec bascul, apropiindu-se de fereastră pentru a observa cum evolua situația în afara fortului.

Indienii se împrăștiu agale. Satul Mărul Alb continua să ardă mocnit. Căpitanul se întoarse spre Baptistine și o privi îngândurat. O cută adâncă îi brăzda fruntea.

— Presupun, doamnă, că mă urâți de moarte... vă rog, totuși, să țineți seamă că sunt doar un biet militar care își îndeplinește datoria... Nu știu și nu vreau să știu de ce anume sunteți acuzată, știu doar că răspund de soarta voastră în fața Excelenței Sale guvernatorul și prin el, în fața Majestății Sale Regele! Încercați să vă odihniți, doamnă, peste trei ceasuri pornim la drum...

Baptistine holbă ochii uluită. Cu o blândețe de care nu l-ar fi crezut niciodată capabil, bascul o acoperi cu pătura și părăsi grăbit încăperea.

Un imperceptibil zâmbet de satisfacție înflori pe buzele Baptistinei. Așadar, căpitanul d'Etcheparre se dovedea și el un bărbat ca toți ceilalți. Nu era de piatră, cum îl crezuse până atunci. Iată că lăsase să se vadă că prizoniera îi tulbura simțurile. În inima tinerei fete renăștea speranța. Fericită, adormi buștean.

Convoiul prizonierei călătorea de câteva ceasuri bune. Trecuseră prin vadul râului Alibamous. S-ar fi părut că se îndreptau spre vest. Aveau să se oprească iarăși în vreun fort sau... ținta lor finală era Noul Orléans? Baptistine ardea de nerăbdare să afle răspuns la această chinuitoare întrebare.

Vremea se mai încălzise. Nu mai ploua și un soare palid străpungea ici și colo norii tot mai subțiri. Hurducăită într-o caleașca prăpădită, cu arcurile rupte, Baptistine se căznea zadarnic să zărească ceva printre scândurile pe care căpitanul le bătuse peste ferestrele portierei. Încercările ei erau oricum inutile. Traseul ales de bascul ocolea cu grijă orice așezare omenească.

Se apropia de amiază când domnul d'Etcheparre porunci soldaților săi să descalce și să lase caii să se odihnească. Soldații aprinseseră un foc și puseră la încălzit ceaunul cu fiertură de bob și slănină. Nările Baptistinei erau plăcut gădilate de efluvii de cafea, rachiu și tutun. Bărbații din colonie începuseră să se deprindă să pufăie din pipă, ca indienii. Furioasă că numai pe ea o lăsau închisă, ca un șoarece într-o cursă, Baptistine începu să lovească cu pumnii în portiera bătută în cuie.

— Deschideți! Deschideți-mi! Vreau să ies să-mi dezmoțesc și eu picioarele...

Cum nimenea nu părea să o audă, Baptistine se hotărî să facă tăraboii, țipând, izbind cu umerii și cu picioarele în portieră.

— Ajutor! Săriți! Ajutor!

Portiera se deschise aproape instantaneu. Neliniștit, căpitanul d'Etcheparre își strecură capul în caleașcă.

— Ce vi se întâmplă, doamnă?

La auzul acelei întrebări, Baptistine îi aruncă o privire asasină.

— Cum ce mi se întâmplă, domnule? Mi se întâmplă să-mi fie foame, sete și rău, în coșciugul ăsta ambulant!...

— Regret, doamnă, dar din motive de securitate nu am voie să... să...

Un urlet sălbatic tăie vorba ofițerului. Acesta tresări și se întoarse să vadă ce se petrece. Un soldat de-al lui se prăvălise la pământ cu o săgeată înfiptă între omoplați.

— Aaah! Alți doi oșteni cădeau secerăți. Strigătul de luptă al indienilor răsună de jur împrejurul taberei. Francezii erau înconjuțați.

— Adăpostiți-vă! Fiecare să-și ia în primire postul!

Căpitanul d'Etcheparre alergă spre subalternii lui, încercând să încropească apărarea convoiului. În zăpăceala generală uită să mai închidă portiera de la caleașcă. Cu iuțeală de pisică, Baptistine profită de ocazie și sări în tufișuri. Târându-se pe burtă, se ascunse între roți. Ceea ce vedea printre picioarele cailor în galop nu era deloc vesel. Hoarde de indieni Natchez cu însemnele războiului pictate pe chip și pe piept se învârteau în cercuri tot mai strânse împrejurul ei. Baptistine își mișcă îngrozită pumnul. Acești indieni pacificați, în sufletele cărora bunii călugări iezuiți semănaseră sămânța creștinismului, păreau cu mult mai fioroși, în revolta lor, decât sălbaticii Paducas... Căpetenia satului Măr Alb chemase în ajutor toți natchezii din împrejurimi. În total erau vreo două-trei sute de războinici pe când detașamentul bascului număra doar douăzeci și cinci de soldați.

— Ce i-o fi trebuit idiotului ăstuia de căpitan să îi provoace? Își spuse Baptistine, care nu știa dacă să își blesteme zilele pentru a fi picat într-o capcană de unde nu știa dacă mai scapă cu viață, sau să se bucure că atacul îi oferea nesperata șansă de a se eclipsa discret...

Deocamdată situația era cam albastră... Soldații trăgeau în draci... Natchezii cădeau secerăți de pe cai, dar în locul celor răpuși veneau mereu alții și alții, în număr tot mai mare.

Cercul indienilor se strângea văzând cu ochii. Deodată căpetenia Mărului Alb scoase un strigăt gutural. La auzul acelui semnal, natchezii își ridicară simultan caii în două picioare și se aruncară dintr-un salt în ultimul „careu” al francezilor care se apărau acum cu baionetele. Vaierale de agonie se amestecau cu urletele de victorie, de ură și de groază. Toporiștile indiene sfărâmau țeste, retezau gâturi și membre într-un vâlmășag de trupuri, dominat de un miros înecăcios de fum și sânge. Caii se cabrau și nechezau asurzitor. Francezii se apărau cu energia disperării. Un grenadier cu cinci săgeți înfipse în spinare străpunse cu baioneta doi indieni care răsplătiră zburându-i capul de pe umeri. Prinzându-l din zbor, cu un chiot de bucurie un al treilea războinic îl înfipse în vârful lăncii și începu să plimbe în galop trofeul printre combatanți. Rezemați cu spatele de caleașcă, trei elvețieni se apărau vitejește, blestemând în dialectul lor. Șiroind de sânge se clătinau pe picioare dar nu se dădeau bătuți, doborând orice indian le trecea prin preajmă. Măcelul era de nedescris. În doar câteva minute, pașnica luncă a râului Alibamous se preschimbă într-o câmpie a morții și răzbunării.

Un soldat alsacian care în vremea captivității Baptistinei se oferise întotdeauna să îi îndulcească traiul făcându-i mărunte servicii, se prăbuși în iarba înaltă, cu beregata despicată de la o ureche până la cealaltă. Din carotida retezată sângele țâșnea ca dintr-un izvor, udând learcă pe Baptistine, care încremenise, necutezând nici să respire... Terorizată de acel masacru inutil, declanșat de o stupidă nedreptate, Baptistine închise ochii. Dinspre liziera pădurii se auzeau răcnete neomenești: natchezii luaseră prizonieri doi străjeri francezi și îi scalpau de vii, mânuind cu abilitate cuțitul... Toboșarul căzuse și el în mâna indienilor care îl legaseră de un copac și se distrau să-l ciopârțească cu de-amănuntul. Auzindu-l cum urlă, Baptistinei i se ridică părul măciucă...

— Nu vă temeți, doamnă, n-am să-i las să vă prindă de vie! La auzul acestui glas sepulcral, Baptistine deschise ochii. Cu arcada despicată, căpitanul d'Etcheparre se furișase până la ea sub caleașcă și îi proptea în tâmplă țeava pistolului încărcat.

— Adio, doamnă!

Baptistine se rostogoli pe o parte.

— Ai înnebunit, dobitocule?! Ce-ți veni? Nici nu mă gândesc să mor! protestă în șoaptă tânăra.

Bascul o apucă de umeri:

— Nu aveți încotro, doamnă, ne-a sosit ceasul!

În ochii căpitanului lucea o sticlire dementă. Baptistine se smulse furioasă din încheștarea lui.

— Ți-o fi sunat dumitale! Dacă nu i-ai fi scos din minți cu tâmpenia aceea, nu s-ar fi ajuns aici! Știi ceva? Eu, una, m-am săturat de dumneata!

Doi natchezi se târau spre caleașcă. Căpitanul d'Etcheparre își ridică pistolul și le zbură creierii cu două gloanțe trase de la câțiva centimetri distanță.

Amețită, Baptistine își șterse obrazul stropit de sângele celor doi.

Bascul se apropie de ea.

— O să murim oricum, doamnă, dacă nu astăzi și aici, mâine sau în zilele imediat următoare, cosiți de Marea Calamitate!... Se apropie... Auziți-o cum vine!...

Deocamdată Baptistine nu auzea decât vacarmul bătăliei. În câteva minute, ultimul supraviețuitor avea să fie lichidat fără milă. Căpitanul horcăia spunând cuvinte fără noimă. Deodată se repezi la Baptistine și o luă în brațe, lipind-o cu spatele de sol.

— Trei luni m-ai chinuit... de trei luni îmi doresc să te țin în brațe, să îți mângâi trupul... acum sunt fericit!... o să mor, dar o să mor deodată cu tine...

Buzele căpitanului căutau febril gura Baptistinei. Scârbită, aceasta se zbătea încercând să se elibereze, dar căpitanul o ținea ca într-o menghină.

— Cretinule! Dementule! Nu știi să vorbești decât de moarte!... Idiotule... Lașule! izbucni Baptistine în culmea exasperării și, degajându-și în sfârșit mâna stângă, îl plesni cu furie peste obraz. Livid, ofițerul îi dădu drumul.

— Doamnă, nimeni n-a îndrăznit vreodată să acuze de lașitate un basc! Aflați că vă iubesc ca un nebun și vă voi dovedi-o pe loc... Vedeți luminișul acela? O să-i atrag pe toți indienii într-acolo... ca să, vă dau răgazul să fugiți în direcție opusă, spre perdeaua aceea de stejari... Ascundeți-vă acolo până după căderea nopții și cerul să vă aibă în paza lui... Adio, doamnă...

Înduioșată, Baptistine simți că îi dau lacrimile. Mai că-i venea să nu îl lase pe bietul căpitan să se sacrifice pentru ea. Întinse chiar mâna să îl oprească, dar acesta apucase să iasă de sub caleașcă și, ridicându-se în picioare, răcnea ca un leu:

— Haaah! Sălbaticilor... maimuțelor... Haaah! Veniți aici să vedeți cum se luptă și moare un basc!

Trăgând cu amândouă pistoalele deodată, căpitanul îi seceră pe indienii din imediata lui apropiere și o luă la goană, ca un taur împuns de tăun, spre luminișul cu pricina.

— Ua-ua! Ua-ua! Ua-ua!

Ferm convins că principalul său dușman încerca să îi scape, căpetenia Mărului Alb își ridică sulita îndemnându-și războinicii să îl urmeze. Natchezii îi lăsaseră baltă pe cei câțiva răsculați care încă le mai țineau piept cu ultimele puteri și se repeziră pe urmele bascului. Ajuns în mijlocul luminișului, acesta se întoarse brusc și azvârlind pistoalele descărcate trase sabia din teacă și se aruncă asupra urmăritorilor săi. O clipă uluiți de acel neașteptat atac, indienii ripostară violent. Îngrozită, Baptistine văzu cum zeci de sulite se înfingeau în trupul căpitanului ce continua să se lupte cu disperare. Indienii se buluceau care mai de care în jurul lui. Acum era momentul ca Baptistine să profite de neatenția lor. Natchezii se răzbunau cu deliciu pe cel ce le incendiase satul. Nu erau nici oboșiți, nici sătui de sânge. Dimpotrivă, Legea învingătorului le cerea să adune cât mai multe scalpuri.

Baptistine își scoase într-o clipită fusta greoaie de stofă și, rămasă într-un jupon scurt până la genunchi, se strecură pe burtă printre copitele cailor până în apropiere de perdeaua de stejari unde o rupse la fugă cât o țineau picioarele, fără să privească înapoi. Alerga nebunește, ca un animal hăituit, cu forțe înzecite de formidabila ei voință de a supraviețui. Undeva în urmă indienii chiuiau victorios...

Baptistine nu îndrăzni să se miște decât după căderea nopții. Cocoțară pe o cracă în vârful unui arbore, tremura ca varga, minunându-se singură cum de izbutise să suie până acolo. Groaza îi dăduse fără îndoială aripi. Multă vreme după ce se refugiase în copac auzise urletele dezlănțuite ale natchezilor. Într-un târziu se depărtaseră. Baptistine bănuia că indienii îi luaseră cu ei pe cei câțiva supraviețuitori spre a-i arăta în satele lor, ca trofeu de război. Prefera să nu se gândească la soarta crudă a acelor nenorociți care aveau să plătească pentru un ordin absurd dat de cine știe ce inconștient.

De cocoțat se cocoțase Baptistine în pom cât ai clipi, dar de coborât nu mai era de loc simplu, mai ales pe întuneric... Se lăsă să lunece binisor în jos centimetru cu centimetru. Fiece trosnet de creangă îi îngheța sângele în vene și încremenea minute în șir cu inima bătând să-i spargă pieptul, nu alta... Rezemându-se când în brațe când în picioare, cum făcea în copilărie, când se cățara în livada de la Mortefontaine, ajunsese în sfârșit pe creanga cea mai de jos, de unde sări sprinten pe pământul afinat. Își zdrelise până la sânge mâinile, brațele și picioarele. Și le șterse cu juponul și încercă să se orienteze în pădure, ca nu cumva să o ia înapoi spre Alibamous. O lună palidă lumina vag pădurea. Auzind un clipocit de apă, porni într-acolo. O cucuvea țipă prin apropiere, sperind-o de moarte. Baptistine simți că o lasă și nervii și puterile. Îngenunchind la poalele unui copac, își puse capul pe o buturugă acoperită cu o perniță moale de mușchi și începu să suspine ca un copil. Nu își mai dorea decât să moară, întocmai ca nefericitul acela de basc, și pentru prima dată viața i se părea absurdă și cu neputință de îndurat. Și din nou gândurile îi zburau spre Floris. Numai el era de vină. Numai din pricina lui se afla acolo singură, flămândă și fără apărare, într-o țară necunoscută.

Plângându-și propria soartă, Baptistine se târî până la pârlăiașul ce susura printre copaci. Bău cu nesaț apă curată și rece ca gheața și, în ciuda frigului, își spălă obrajii, mâinile și pulpele însângerate care o usturau cumplit. Dându-și seama că leșina de foame, își spuse că poate totuși merita să încerce să supraviețuiască. Pentru aceasta, cel mai cuminte ar fi fost să încerce să ajungă la Noul Orléans unde, fără să se lase prinsă de soldații regelui, să își caute prietenii. Pe urmă... pe urmă avea să vadă...

Baptistine privi cerul și se orientă după stele, cum o învățase Jeannot în Golful Mexic, la bordul *Frumoasei din Louisiana*.

Răsăritul soarelui o găsi îndreptându-se cu pași hotărâți spre sud-vest. Ruptă de oboseală, înainta ca un automat, fără să mai aibă puterea să ocolească băltoacele datorate ploilor torențiale din ultimele zile. Se împiedica și cădea peste rădăcini și hățișuri inextricabile, dar se ridica și pornea mai departe. Trestii îi răneau pieptul și obrajii. Deodată încremeni. Era sigură că auzise pași. Se lipi cu burta de pământ. Da, nu se înșelase. Cineva se apropia fredonând un cântec. Baptistine ciuli urechea:

„De când mi-ai ieșit în cale

Tra, la, la, la, la...”

Cântărețul amuți cu gura căscată de uimire. Era un flăcău cu păr blond ca paiul de orez și obraji îmbujorați de țaran sănătos. Ochii lui mari și albaștri o priveau stupefiat pe Baptistine care, hirsută, în zdrențe, cu trupul și chipul însângerat, se ridica anevoie din mărăcinișuri.

— Iertare... domnule, eu... eu... aveți cumva... articula cu ultimele puteri Baptistine prăbușindu-se leșinată în iarba udă de roua dimineții.

Capitolul XXIII

— Hei, mumucî, cum îi?

— D’apăi știu eu cum i-o hi, că n-o mișcat!

— N-o trăziși?

— D’apoi nu, prea răspiră lin puicuța!

— Biata dă ia!

— D’apăi da... da’ nu-i consult, Valmir, s-o ținem ași, dac’o hi cu betesugul șela?

— Ei, și tu, mămucî... îi o făptură a Domnului și prea’i luminoasă la chip să hie bolândă...

— Aiasta nu vra să zăcă nic... Și-ai mai auzât Valmire?

— Șici în sat or hi iar doi morți dî vârsat... parc’ n-am hi suferit distuli pân’amu, ni’o mai vin’t și calamitatie aiast’!

Între timp Baptistinei se trezise pe jumătate. Auzea dialogul celor doi fără să-l înțeleagă însă. Întredeschise pleoapele. O femeie robustă, cu o bonetă albă pusă peste părul cărunt, se foia în jurul vetrei. Salvatorul Baptistine stătea la o masă confectionată probabil de mâna lui, din drugii de lemn. De altfel întreg mobilierul îi dovedea

îndemânarea, inclusiv crucifixul agățat pe perete deasupra căminului. Încăperea, cu pământ pe jos, era sărăcăcioasă, dar totul strălucea de curățenie.

Baptistine se întinse leneș în alcovul ei. O aromă îmbietoare, de supă de varză, îi mângâie plăcut nările. Se ridică în poponeț pe salteaua umplută cu iarbă de mare uscată și, cu un zâmbet fermecător, își anunță gazdele că revenise la viață...

— Bună dimineața!

— Ia'n ti uitî, mămucî, o învîiet. Cum îi, hai? exclamă flăcăul.

— Ia'n zî, maicî, n'oi hi avînd boleșnița șeia? Hai?

Femeia se apropie de Baptistine ștergîndu-și mâinile bătucite și crăpate de muncă, cu șorțul de pânză prins în brâu...

— Oh, nu, doamnă, sunt sănătoasă tun... îmi este numai foame... îndrăzni să mărturisească Baptistine după o scurtă ezitare.

Flăcăul cel blond se apropie de patul musafirei cu un blid de lemn umplut „ochi” cu o supă deasă.

— Oh, vă mulțumesc, domnule!

Baptistine înghițea hulpav fiertura, fără să mai aștepte să se răcească. Nu pusese nimica în gură de două zile și i se părea că în viața ei nu gustase ceva mai delicios. Nici măcar celebra supă de picior de lemn a regelui nu se putea compara cu acea senzațională zeamă de varză. Sub privirile înduioșate ale gazdelor sale, lăpăi totul, până la ultima picătură, ca o mătă flămândă.

— Mai vraî un bliduleț? o întrebă stăpîna casei cu un surâs încurajator.

Baptistine clătină timid din cap.

— Sunteți prea amabilă, doamnă, dar nu îndrăznesc să abuzez de bunătatea voastră!...

Flăcăul pufni în rîs, în vreme ce femeia căruntă îi turna încă un polonic de supă în blid.

— Ei, mamzel, nu-ți bati capul, la noi ște-i în gușî, șî'n capușî! o sfătui el prietenos.

Baptistine se încruntă ușor, încercînd să prindă sensul exact al vorbelor lui. Între timp femeia îi adusese blidul aburind. Baptistine îl goli iarăși, privindu-și pe sub sprîncene binefăcătorii. După accentul cu care vorbeau, bănuia că se află în locuința unor acadieni stabiliți de puțină vreme în colonie. Parcă auzise ceva despre drama lor, dar cum nu avusese niciodată de-a face cu vreunul dintre ei, nu dăduse atenție celor relatate.

— Ti-ai împănat?⁴² întrebă femeia.

— Ei, mămucî, dă-i pași, merji încî încetișor⁴³, spuse băiatul așezîndu-se iar la masa de butuci.

— Nu, nu, mă simt perfect, vă asigur!

Baptistine sări jos din pat. Începea să se obișnuiască cu dialectul gazdelor sale care foloseau expresii străvechi de pe timpul bunului rege Henric⁴⁴. În pensionul ursulinelor, unde nu învățau decât domnișoarele de sînge albastru, și mai târziu, la Versailles, Baptistine nu avusese prilejul să audă un asemenea grai. În schimb la țară, la Mortefontaine, unii țărani și unii boiernași scăpătați, dar de foarte veche viță nobilă, încă păstrau acel limbaj colorat, probabil destul de apropiat de limba franceză originală. Baptistine însă nu era o mare specialistă în lingvistică. Tot ce o interesa, pe ea era să se poată înțelege cu acei oameni atât de cumsecade și să afle mai ales unde se afla și care mai era situația prin împrejurimi.

— Întâi de toate trebuie să vă mulțumesc pentru a mă fi salvat, vouă, domnule, și desigur vouă, doamnă... Pe mine mă cheamă... ăăă... Jeanne, da: Jeanne Le Normant! afirmă prompt Baptistine, nițeluș rușinată de minciuna gogonată pe care le-o turna acelor bravi țărani, dar socotind pe bună dreptate că era mai prudent să nu pomenească numele de Belle-Isle, Gongibourno, Bourguignon și Villeneuve-Caramay, care ar fi adus imediat pe capul lor poliția și armata regelui.

— Vivat, mamzel Jeanne! Io îs Valmire Domengeaux, și aiasta-i mămuca, amîndoi

⁴² — Ți-ai venit în fire?

⁴³ E încă suferindă.

⁴⁴ Henric al IV-lea.

mântuiți de furia gâtițelor roșii⁴⁵... Pi tătuțu' l'om pierdut pân'să culegem păpușoiul... Da' tu, Jeanne, pi tini și vânt ti-o adus în mlaștina șeia?

Baptistine se așază în fața lui Valmire, în vreme ce doamna Domengeaux rămase în picioare, cu brațele încrucișate peste șorțul de bucătărie. Amândoi așteptau cu nerăbdare explicațiile fetei. Aceasta nu se lăsă rugată de două ori:

— Păi... să vedeți... mă dusesem să-mi vizitez fratele, încartiruit în garnizoana de la Fort Toulouse, pe malul Alibamous-ului. Tocmai plecam spre Noul Orléans, când am fost atacați de natchezii răsculați. Mă cutremur de groază să vă spun, dar cred că indienii au măcelărit toți soldații... Eu am scăpat cu viață datorită căpitanului care le-a distras atenția natchezilor... Ce grozăvie... am alergat toată noaptea ca să mă depărtez de locul acela blestemat... când m-ai găsit dumneata, domnule, eram la capătul puterilor... mă ascundeam... mi-era teamă că ești tot un indian, încheie Baptistine, fără să le spună că cel puțin tot atât de frică îi fusese să nu dea peste soldații guvernatorului.

Adânc impresionați, Valmire și mama acestuia clătinară din cap. Baptistine combinase cu atâta abilitate adevărul și minciuna, încât cei doi nu se îndoiră nici o clipă de veracitatea spuselor ei.

— D'apăi și soartă vitrigă pi mititica aiasta! se vaită buna matroană. Maică Preșistî, și le-o hi vin't sălbațișilor șeia sări mășelărească pi criștini?

Baptistine își scutură buclele încâlcite și pline de noroi uscat.

— Nu e numai vina lor, doamnă, căpitanul de la Fort Toulouse le incendiase satul, din ce motive, nu știu...

Valmire și mama lui se priviră cu înțeles.

— D'apăi, va'zâcî, o ajuns și la Alibamous. Pânî la noi, pi valea Mobileului, îi un pas. Valeu, mumucî, și ni fașim?

Tonul lui Valmire exprima o adâncă neliniște...

— Dar nu înțeleg: de ce vă este teamă? exclamă Baptistine.

— Cum nu știi?

Mimica nedumerită a tinerei fete era mai elocventă decât orice răspuns.

— Nu ți'or spus 'nica, la Fort Toulouse? insistă mirat Valmire.

— Oh, în fort circulau atâtea zvonuri! replică ambiguu Baptistine, care nu le putea mărturisi că temnicerii nu obișnuiau să dea explicații și informații prizonierilor lor.

Doamna Domengeaux se închină de mai multe ori, își privi fiul ca pentru a-i cere permisiunea să vorbească și, coborând fără să vrea glasul, spuse:

— Puicuț dragî, te-ai hi izbăvit dintr-un iad ca sî ti prăvălești în aialtul... d'apoi în mai tăti satili or hi... lumîa zâși că ar hi înșeput la indieni... la Pontchartrain or crăpatără doișpi d'apăi șacă nu intri și nu iese musca di colo... da' dijeaba, ți-o spui io, când s-o fași primăvarî și când o sî arzî iarî soarili, atunci să ti țâi, atunci a hi Marea Calamitati... 'aracan di noi!

Doamna Domengeaux își făcu trei cruci.

Baptistine căscă ochii mari.

— Dar... ce înseamnă asta... ce este Marea Calamitate? întrebă ea, din ce în ce mai nedumerită.

Valmire își duse un deget, la buze.

— Sst, mamzel Jeanne, nu-i cazul să grăim cu glas tari, di aista ninorosiri.... sa nu atrajem duhurili răii... ori o să ni năpădească și pi noi așilea... di trii luni o dat vărsatu'n sclavi și'n satili pieilor roșii, bag sama că di așeea o și pus căpitanu' de la Port Toulouse foc la culcușurili salbațișilor.

Valmire Domengeaux coborâse într-atât glasul, încât Baptistine de-abia dacă-l mai înțelegea.

— Vărsatu'?

— D'apăi da, mamzel Jeanne, vărsatu' negru... vâru' mieu Alcibiade, salvat și el mintenaș de mânia gâtlejurilor roșii, o aflat dă la un sclav liberat că a din urmă Mare Calamitate o bântuit amu' două zăși di ani... șică o hi vint cu corăbiili, din Africa... cân' ti apucî, ti ia un trimurișu cu fierbințealî și apăi ti ritiază o dureri piști șeafă și când ti-apucî vărsatu' negru, apăi atunși îi jali, ti paști coasa Babei Știrba și hârlețu' șioclului.

⁴⁵ Englezi.

În încăpere se așternu o tăcere apăsătoare. Nu se auzea decât trosnetul vreascurilor în vatră și bolborositul ceaunului atârnat deasupra focului. Baptistine se foi enervată pe scaun. I se părea că gazdele sale se arătau din cale afară de timorate și de pesimiste. Pe ea toate istoriile acelea cu fierbințeli și vărsături o lăsau rece. Pentru ea, cea mai grozavă primejdie avea chipul soldaților guvernatorului.

— Ascultați-mă, domnule Valmire și doamnă Domengeaux, eu spun să nu vă pierdeți cu firea, deocamdată sunteți sănătoși tun și, slavă Cerului, mi se pare că aveți, ca și mine, o constituție de fier, iar bolesnițele nu se prind decât de slăbănogii care o duc toată viața dintr-un beteșug în altul... important este să nu te gândești la rău, și răul te ocolește... Și dacă nu ești în apele tale, bei o fiertură de rădăcini de bumbac și a doua zi nu mai ai nici pe dracul...

Încrederea și optimismul Baptistinei erau contagioase. Îmbărbățați de vorbele ei, cei doi acadieni se apucară să trebăluiască.

Doamna Domengeaux pregătise pentru Baptistine un hârdău cu apă fierbinte în care fata se îmbăie fericită. Mai întâi își curăță sângele închegat de pe zgârieturile fără număr care îi vrăstau trupul din cap și până în călcâie, apoi își spală cosițele năclăite și ele de sângele curs asupra-i în clipele masacrului din pădure și la urmă se îmbracă cu o fustă neagră lungă și un bolerou împrumutate de la buna gazdă, pentru că rochia ei era toată numai zdrențe.

Baptistine ardea de nerăbdare să plece spre Noul Orléans, deși se simțea încă slăbită, iar acadienii insistau să mai adaste câteva zile în casa lor.

Valmire se dusesse până în satul vecin, să vândă niște ouă, dar se întorsese mofluz. Miliții alcătuite din localnici înarmați păzea cu strășnicie intrările. Cu toate că molima părea să bată în retragere, nemişcându-se nici un caz de boală, sătenii preferau să rămână izolați. Nimeni nu avea voie să părăsească și nici să pătrundă în așezarea lor.

— Ați văzut, ce v-am spus eu?... lumea face din țânțar armăsar! spuse triumfătoare Baptistine.

Se însera... Baptistine se sui lângă doamna Domengeaux în patul dublu din lemn de nuc, sculptat de fiul acesteia, în vreme ce, înfășurat într-o pătură groasă de lână, Valmire se culca în fața căminului. Baptistine intuia că prezența ei îl tulbura pe tânărul acadian, care nu-și găsea nici locul și nici somnul. Bine crescut, nu îndrăznea să privească în direcția patului în care doamna Domengeaux adormise de îndată, sforăind de se cutremurau lemnele în vatră... În lumina jucăușă a flăcărilor, Baptistine zărea capul blond, tuns perie, al salvatorului ei. Flăcăul îi amintea într-un anume fel de Floris. Baptistine se foi în ciudată pe salteaua de zegras. De ce își amintise iarăși de egoistul acela? Ce, el se gândea la ea? Dacă nu ar fi uitat-o, ar fi încercat să îi dea de urmă, și, încăpățânat cum îl știa, ar fi găsit-o... Ah, Floris... Floris... Fără să-și dea seama, începu să hohotească.

Valmire ciuli urechea și, ridicându-se în capul oaselor, șopti:

— Șă'ai pățat, mamzel Jeanne?

Baptistine își șterse nasul încercând să-i răspundă printre sughițurile de plâns.

— Nimic... adică... da, adică nu... în sfârșit, mulțumesc domnule Valmire, sunt emoționată că mi-ai salvat viața...

— D'apăi nu, mătăluți al răzbit singurică la liman, și io îs tari fericit câ... câ... i

Bietul băiat se bâlbâia fâstăcit.

— Și eu sunt fericită! îi răspunse sincer Baptistine.

Simplitatea acadianului o înduioșa. Nu se mai simțea singură și părăsită. După câteva zile petrecute în casa noilor săi prieteni, începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai înțelept să rămână pentru totdeauna alături de ei. La ce bun să se întoarcă într-o lume crudă și ostilă, când putea fi atât de fericită și de împăcată cu sine, bucurându-se de darurile simple ale vieții? O seonda pe doamna Domengeaux la gospodărie și la treburile mărunte ale minusculei ferme. Uneori, îl întovărășea pe Valmire, care trudea din greu pe ogorul lui sau îl ajuta să dea de mâncare la porci și să hrănească orătăniile, să cosească lucerna pentru iepuri și să pregătească hrana vițelului. Acea existență tihnită și senină îi umplea sufletul de o calmă fericire. Îi asculta pe Valmire și pe mama lui istorisind odiseea alungării lor din Acadia... Noua Franță, un paradis cu o atât de tragică soartă.

Află astfel că Acadia fusese descoperită în 1497 de John Cabot sau, mai corect spus, de Giovanni Cabotto și de fiul acestuia, Sebastian, cum preciza doamna Domengeaux, căreia numele englezești îi zgâriau auzul.

— Noi suntem franțoji, afirma răspicat Valmire, explicându-i că Acadia fusese colonizată în 1604, cu încuviințarea lui Henric al IV-lea, de către „Musiu” Pierre du Guast, Seigneur de Monts.

— D’apăi ai noștri moși or vin’tără din dulșea Franță ca să distălăneascî iste pământuri... Le’or sămănat și ș’or stuchit bojoșii pi jer și arșâți ca sî facî din pustietăți șelea o frumușă di țări, mamzel Jeanne, pi șinstea me dacă vî mint, Acadia era tătî un juvaier, da’dișe era așe? Ei? D’apăi pentru că acadienii or săpat, sămănat, plivit, or săcerat, trăierat și stivuit paili, di la crăpat di zăuă și până-n fapt di siarî, și taman pintru aiasta ni-or azvârlit afarî din casili noastreși ni-or prigonit blăstămații șeia di iăngliezi...

Cu lacrimi în ochi, Baptistine mai află că în 1713, ca urmare a păcii de la Utrecht, marele rege⁴⁶ pierduse definitiv Acadia, lăsându-i pe acadieni să se descurce cum puteau cu ocupanții englezi.

— Opsprăzăși mii di catoliși, mamzel Jeanne, oamini blânzi și cu frica lui Dumnăzău, harniși și șinști... n-am vrutără să jurăm credinți reformaților... iănglezii or botizat Acadia noastră Noua Scoție. D’apăi di undi până undi, c-o hi, c-o păți, la urmă tâlharul șela di guvernator iănglăz o hotărât să nu ni mai lasî să grăim în graiul nost’ strămoșăsc și, dac’o vâz’t că niși așa nu ne ghini di hac, s-o pus pi „Marili diranjament”... voia să ni diportezi în Massachusets în Pensylvania, or în Georgia... O ușis puzderii di lumi, o risipit cămini... o dispărât famillii... D’apăi noi, acadienii, mamzel Jeanne, eram taman ca niști ogari di vânătoari amușinând mirosu’ dă franțuz!... Cu mâmuca și tătuțu ni-am luat pișiorili la spinări și om miers... om miers, fără să ni pesi di furnișili șeli roșii, di purișii, di păduri, di coioți... D’apăi, om ajuns ‘aișea; d’apoi pi bieru tătâne-miu l’om pierdut, s’o prăpădit în brațili noast’ și-apăi ni-om obișnuit cu viața di aișea... franțojii di aișea îs tari cumsăcadi... și-apoi o vrut Șeriul să-mi ieși în cali, mamzel Jeanne... d’apăi și matali n-ai dormit pă rozi... Las’c’am prișeput... și-amu ți-or mășălărit și frățioru... d’apăi, dacă hi să-ți hotărăști soarta, mamzel Jeanne, io, hm... io... perlimpinpinul⁴⁷ matali m-o dat gata... dacă ai vra...

Valmire isprăvise de muls vaca. Se apropie de Baptistine. Așezată cu genunchii la gură la poalele unui stejar proaspăt înfrunzit, fata își ridică privirile spre el. Flăcăul era chipeș și bine legat la trup. Cu mâinile în șold și cu picioarele bine înfipite în pământ, o privea întrebător. Pe Baptistine declarația lui o emoționase, dar nu voia ca el să ghicească asta. După cum nu voia să recunoască atracția pe care acel băiat sincer și dintr-o bucată, fără complicații și orgolii, o exercita asupra sa. Valmire îngenunche lângă ea. Baptistinei i se puse un nod în gât. Ar fi dat orice să se arunce în brațele lui, să își reazeme capul de umărul lui lat și protector, să respire cu nesaț mirosul lui bărbătesc, în care mireasma fânului se amesteca cu aroma de tutun, și să se lase în voia lui.

— Manzel Jeanne, dișe nu spui ni’c?

Baptistine schiță un vag surâs. Acadianul se aplecă spre ea și o luă de mână.

— Mamzel Jeanne, șe s-o mai lunjim? îmi plași, ești o fătuță frumoasă, bunî la suflet și nu ți-i frică dă ni’c, și nici dî muncă... io zăc că ni-om potrivi să fașem casă bunî împruni, tu și io, d’apoi, se zăși? D’apoi, dacî ti învoiești să ni cununăm, atunci ar hi să punem pirostriili di Paști, și mă jur că din toată sărășia noast’ tăt’om fași un bal ș’un ospăț pi șinști...

Băiatul îi zâmbea drăgăstos. Obrajii rumeni îi erau parcă mai îmbujorați ca de obicei. Cu sufletul la gură aștepta răspunsul Baptistinei. Aceasta se ridică alene de jos. Îi era îngrozitor de rușine... Așadar, Valmire îi oferea numele, onoarea și viața lui, pe când ea jinduia pur și simplu să se lase în voia brațelor sale puternice, ca orice vagaboandă... Baptistine făcu câțiva pași și își plimbă melancolic privirea de jur împrejur cât vedeai cu ochii. Clătină energic din cap și pletele de culoarea mierii i se revărsară pe umeri.

— Nu, Valmire, nu se poate... te implor... iartă-mă... ești o ființă minunată... dacă... dacă aș fi fost liberă, cu siguranță că ți-aș fi spus „da, vreau să mă mărit cu tine”...

⁴⁶ Ludovic al XIV-lea.

⁴⁷ farmec (în limba acadiană — n.a.).

numai că trebuie să-ți mărturisesc că... iubesc un alt bărbat... iartă-mă, poate ar fi trebuit să ți-o spun de la bun început, ca să nu-ți dau speranțe deșarte... Nu știu nici eu de ce îl iubesc... nu vreau să-l iubesc, și totuși, asta e... Tu ești bun ca pâinea caldă... pe când el este rău, închipuit, brutal, pretențios, infidel și... și nici măcar nu știu dacă mă iubește cu adevărat ori vrea să mă cucerească din capriciu, ori ca să-și satisfacă vanitatea... oricum ar fi, trebuie să dau de urma lui... a lui și a celorlalți... prieteni... evadați, ca și mine... Te-am mințit, Valmire... sunt o prizonieră evadată... Numele meu adevărat este...

Baptistine povesti îndelung, spunând întreg adevărul acadianului care nici nu se miră, nici nu se indignă. El însuși supraviețuitor al unui univers dislocat de nebunia oamenilor, se simțea cu atât mai apropiat de Baptistine și îi înțelegea drama.

Într-un târziu, Baptistine tăcu și închise ochii. Valmire tăcea și el. Cu capul îngropat în mâini. În grajd vițelul mugea de zor, nemulțumit că nimeni nu-i dă de mâncare. Se făcuse târziu. Soarele sta să apună. Baptistine simți că Valmire o ia de umeri și o întoarce spre el. Deschise ochii.

— Trebuie să vă părăsesc, Valmire... Am fost foarte fericită lângă voi, dar de-acum trebuie să plec spre Noul Orléans... Numai acolo pot afla vești despre el... spuse Baptistine cu lacrimi în glas.

Valmire o privea cu duioșie.

— Di amu înaiti, ăi hi sora mia, Jeanne!... D'apăi io tot Jeanne ți-oi zâși... ascultă... eu nu rabz să nu ti știu mizericordioasă⁴⁸... mâni, când s-o crăpa dă ziuă, i-oi zâși mămucăi că merem să vindem păpușoiu' nost, rădicăm pânzele, ieșim în larg și socotesc io că după vreo opt zâli di tras la rami, om ajungi la orașul șela.

Uluită de acel limbaj marinăresc, Baptistine cască ochii mari. Dinaintea lor câmpia se întindea ca-n palmă, până hăt, departe, în zare.

— Dar bine Valmire... până la Mississippi e cale lungă... și pe urmă, de unde să luăm noi o corabie?...

Acadianul o privi năuc. Deodată pricepu și se puse pe râs.

— Oh, ho, ho, ho, ho, Oh, ho, ho, ho, ho, d'apăi, Jeanne, în graiul nost', al acadienilor, să ridiși pânzili vra să zicî că pleși... și „ieșind în larg” vra să zăcesc sî traversăm câmpia... știi... grânele unduiî ca valurili mării... și „tras la rămi” vra să zăcă că merji țapăn... Oh, ho, ho, d'apăi să vedi că vii di la oraș, frumoaso... frumoasă coz și amărâți... arăcan di tini... nu vreau sî dai apă la șoariși... d'apăi ai pierdut pe frățâne-tu și șerul țe-o dat în loc altul, pi mini... prișepi? Nu mai ești singurică pi lume... prișeputu-m-ai?

Valmire Domengeaux o zgâlțâi cu blândețe pe Baptistine. Tandrețea lui o îmbărbăta. Ridicându-se pe vârfuri, fata îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Da, Valmire, am priceput... Oh, Valmire,... dacă ai ști cât te iubesc!

Și spunând acestea, Baptistine își lipi buzele de obrazul lui.

Roșind ca o fecioară, acadianul o îndepărtă cu blândețe fermă.

— Ah, nu, aiasta nu... Jeanne... ti voi dușe la șei de'o fost mai norocos ca mini... da' nu ti juca cu focul, că niși io nu îi hi di piatră și niși un sfânt n'oi hi!

Și întorcându-i spatele, flăcăul se îndreptă cu pași apăsați spre grajdul scund.

A doua zi în zori, Baptistine și Valmire își luau rămas bun de la doamna Domengeaux. Buna acadiană se învoise fără să protesteze ca fiul ei să o însoțească pe tânăra fată. Cei doi trăgeau după ei un măgar încărcat cu saci de porumb. În prima zi a călătoriei, merseră cu pas voinicesc. Baptistine era în culmea fericirii. Cu puțină imaginație își putea închipui că se află în Isle-de-France, cu un prieten din copilărie. Valmire avea grijă de toate. El alegea itinerariul, el îndemna măgarul, el făcea de mâncare, el pregătea culcușul pentru înnoptat. Cu Baptistine se purta posac, dar atent.

— Oh, Valmire, privește ce luminoase sunt stelele în noaptea asta. Vezi, în partea aceea tot cerul e mai luminat... Știi, când eram mică îmi doream să pot urca până la boltă, să iau de acolo o stea și să mi-o agăț în păr, ca zânele... oftă Baptistine.

Cu brațele puse sub cap, stătea întinsă pe o pătură, pregătindu-se de culcare. Peste zi temperatura crescuse simțitor. Vara era la un pas. Ca mâine Louisiana avea să fie iarăși încinsă de soarele necruțător al tropicelor. O boare de pământ reavăn se ridica în aerul

⁴⁸ Nefericită.

încă umed. Vântul mângâia crengile înverzite ale stejarilor. Valmire se așezase cu spatele la Baptistine, la câțiva pași distanță. Prefăcuta lui indiferență o scotea din sărite. Atâta puritate sufletească nu mai pomenise. Un duh al răului o îndemnă să-l zgândăre. Camaradereasca lui tandrețe începuse să o exaspereze. Cu mișcări imperceptibile se apropie de Valmire. Acesta rămase neclintit. Rușinată de stratagema ei, o podidi plânsul și, fără să își dea seama ce face, întinse mâna să i-o pună pe umăr. Valmire tresări ca ars cu fierul roșu. Baptistine crezu că vrea să îi vorbească, să o consoleze. Când colo, flăcăul se năpusti ca un nebun asupra ei și începu să o mângâie și să o sărute bezmetic, cuprins de o furie erotică pe care Baptistine nu o mai cunoscuse decât în brațele lui Floris, în singura lor noapte de dragoste.

— Sunt un monstru, își spuse Baptistine, în timp ce se lăsa moale în mâinile lui. Își dădea seama că ar fi trebuit să se împotrivească, să reziste, dar nu mai avea putere. Dimpotrivă, se simți frustrată când, trezindu-se din delirul lui de o clipă, Valmire sări în picioare. Privea îngrozit cerul.

— Privești, Jeanne... d'apăi săgur, nu stelili luminau șeriul!

La orizont cerul se înroșise. Baptistine se ridică și ea, încă amețită de neașteptatul lui atac. Ici-colo, pălălaia unor incendii străpungea întunericul nopții.

— Stăi să văz ce-o hi! spuse Valmire cățărându-se cu agilitate într-un stejar bătrân. Dincolo de albia râului Mobile, spre Pontchartrain, ardeau trei sate. Valmire sări jos din copac și începu să strângă în grabă paturile.

— Ei, ce-ai văzut? îl întrebă mirată Baptistine.

Valmire o ținti o clipă, neliniștit.

— Musai să o șterjem, drăguța mia Jeanne... nu-mi miroasă a glumî...

— Dar la ce-au dat foc... la satele indienilor?

La această întrebare a Baptistinei, Valmire clătină din cap, clădind paturile în spinarea măgarului.

— D'apăi io zâc că nu, ard satili colonilor, frumoaso.

Baptistine păli.

— Și... și ast-ce ce înseamnă, Valmire?

— Că ni-o părăsit bunul Dumniăzău... Cum o dat o leacă di călduricî, s-o împrăștiet Calamitatiea... Trebă să ridicăm ancora și să o luăm amu noaptia pân bălți și mlaștini, până n'apucă să închiză tăti drumurili... Gata mi-ești?

Valmire o apucă de mână ca s-o tragă după el. Baptistine tresări și își încleștă degetele de ale lui.

— Valmire, aș vrea să-ți spun că... începu Baptistine.

Era neliniștită, ațâțată și propria ei purtare o nemulțumea. Pe de o parte se bucura că între ei nu se petrecuse nimic, pe de alta regreta că Valmire nu știuse să profite de situație.

— De'amu să nu-ți mai hie niciodatî teamă di mini, drăguța mia Jeanne. D'apăi rogu-te, mă iartî, mi-o luat diavolu' mințili, 'nie 'sară... nu ti temi pentru fișioria ta, cum să profit io di ninoroșirea ta, da' șe-s io, animal... gata, merjem?

— Da, Valmire... mergem! spuse apăsător Baptistine urmându-și prietenul.

Planul lui Valmire nu era rău. Tinerii se deplasau pe timp de noapte și ocoleau micile localități. Cu cât se apropiau de Mississippi, cu atât mai furios băntuia epidemia. O singură dată încercase să se apropie de un sat german, dar fuseseră întâmpinați cu gloanțe.

— Cine sundeți foi, bedeți-bă de drum! le strigase un glas bărbătesc cu un puternic accent saxon.

— Aveți bolnavi în sat? întrebă Baptistine.

— Nu vă brivește!... Cărați-bă!

Îndemnul fusese însoțit de o nouă salvă de cartușe expediate în crengile sălcilor. Valmire și Baptistine preferaseră să se retragă. De altfel nu le lipsea nimic. Ziua, înainte să adoarmă ascunși în desișul pădurilor, Valmire întindea capcane pentru iepuri, așa că hrană aveau din belșug. După incidentul din prima noapte, între Baptistine și Valmire se stabiliseră raporturi frățești. Se împlineau zece zile de când plecaseră de la fermă și pe Baptistine începea să o ajungă osteneala. Colac peste pupăză, i se rupseră încălțărilor.

Când vedea că nu mai rezistă, Valmire lua pe umerii lui încărcătura măgarului și o urca pe ea în spinarea animalului, ca să îi mai cruțe picioarele.

Ocolul lacului Pontchartrain le luă trei nopți încheiate. Baptistine zări de la distanță Fortul Maurepas, unde căpitanul d'Etcheparre o ținuse captivă pentru scurtă vreme. Amintindu-și de bietul basc, Baptistinei i se înmuie inima. La urma urmei se afla în viață numai și numai datorită lui.

— Nefericitul băiat, aș fi putut să mă port mai frumos cu el, gândi ea, dispusă ca totdeauna la amare remușcări.

Vocea lui Valmire o smulse din visare. Flăcăul priponise măgarul și se apropia zâmbind.

— Vin' să-ți arăt șiva!

Baptistine îl urmă. Valmire ridică crengile unei sălcii pletoase. Un miros pătrunzător de nămol încins și de putreziciune îl izbi în față. Roiuri de maringuini hămesiți se năpusteau asupra lor. Buhaii de baltă și broaștele orăcăiau de zor în mocirla infectă. Deodată Baptistine scoase un strigăt de bucurie. Sub clarul de lună, la o azvârlitură de băț, lucea Noul Orléans.

Capitolul XXIV

Orașul părea pustiu. Câțiva câini urlau a moarte. Baptistinei, lui Valmire și măgarului nu le ieșiseră în cale decât fantome: cerșetori pitiți în umbra zidurilor, spărgători de profesie hălăduind prin casele părăsite și, ici-colo, câte un sclav înfometat, părăsit de stăpânii săi.

Dinspre Piața Armelor răsună un bocet jalnic. Urcând într-acolo, pe strada Chartes, tinerii distingeau acum și cuvintele melopeei:

— Milă... Dumne'eu... Milă... Milă pentlu noi, bieți negli... milă... milă... Bunu' Dumne'eu...

De după colțul pieței se ivi un negru bătrân cu plete colilii. Opintindu-se din greu, trăgea după el un cărucior în care se aflau azvârlite de-a valma cinci-șase trupuri țepene. Chipurile morților erau încremenite într-un rânjet de suferință. Gurile larg căscate păreau că strigă neauzit. Un sânge negru și gros le mânjea buzele.

— Ce grozăvie! murmură Baptistine, lipindu-se instinctiv de Valmire care o cuprinse afectuos pe după umeri.

Se lumina de ziuă. Era limpede: Noul Orléans fusese evacuat. În oraș rămăseseră doar câțiva amărâți. Porțile tavernelor și ale magazinelor erau zăvorâte. Ferestrele și balcoanele de fier forjat erau baricadate. Ca să evite contaminarea, Valmire și Baptistine își legaseră câte o batistă peste nas și peste gură.

— Ar hi mai ghini să ridicăm pânzele! o sfătui Valmire

— Așteaptă...

Cu toată scârba pe care i-o inspira, Baptistine se luă după bătrânul negru. Acesta tocmai intra într-o somptuoasă casă cu două etaje de unde ieși după câteva clipe târând după sine leșurile unei metise și ale unui copil, spasmodic încleștate unul de celălalt.

— Halolo... Mâam Caba... Cocul ți-au căzut... halolo Mâam Caba... cocul ți-au căzut... Ah, și fusta ți-a căzut, halolo, Mâam Caba, lumânalea-i să mi-o stingi...

Bătrânul cânta cât îl țineau bojocii acel cântec nelipsit din repertoriul de petrecere al sclavilor, fără să ia seama la Valmire și Baptistine. Aceasta îl așteptă să arunce morții în vârful tragicei piramide de trupuri din șaretă și abia după aceea i se adresă cu timiditate:

— Spune-mi, bunule om, știi cumva încotro s-au dus locuitorii orașului?

La auzul acelei întrebări, bătrânul nici măcar nu catadicsi să se întoarcă spre Baptistine. Cu o mână tremurândă își șterse sudoarea de pe frunte și șopti ca pentru sine:

— Molți... molți... au mulit... toți mulit... molți... molți... molți, fredona bătrânul.

Baptistine simți că i se taie picioarele. Se rezemă de peretele unei căsuțe elegante, zugrăvită în trandafiriu, ca o bomboană fondantă.

— Dumnezeule, ce spui... au murit toți locuitorii?

— Halolo mon coco... au dansat cu Caba... au dansat... bum, dum, au dansat cu

Caliba, bum, dum, he, he!

Bătrânul păru să observe abia acum prezența fetei și ridicând brațul voi să-i mângâie pletele blonde. Baptistine țipă îngrozită.

— Nu, nu mă atinge!

Bătrânul rânji lăsând să i se întrevadă gingiile sângerânde și limba tumefiată și plesnită. Valmire îl îmbrânci la o parte și o luă pe după umeri pe Baptistine care încremenise cu ochii holbați de groază.

— Vină, Jeanne, aista îi zărghit di tăt!

Tinerii se depărtară în goană, trăgând măgarul după ei, în vreme ce bătrânul se înhamă la macabra lui șaretă.

— E îngrozitor... îngrozitor! murmură Baptistine lăsându-se să cadă pe marginea fântânei din Piața Armelor. Valmire, i-ai văzut gura însângerată? Ce oroare, înseamnă că și el e bolnav. Și m-a atins... Dumnezeuule!

Acadianul încuviință posomorât.

— D'apăi da,... sărmanul di iăl, până 'ni sară s-o zâs cu iăl. Stai. Nu, Jeanne, nu bia apă!

Valmire o opri la timp pe Baptistine care își apropiase gura de șipotul fântânei.

— Să intrăm aișea!

Tânărul acadian o trase pe Baptistine înspre o clădire somptuoasă cu porțile larg deschise legănate de zefirul de dimineață. După ce prigoniră măgarul în curticica interioară, cei doi tineri se baricadaseră în interiorul casei. Alți vizitatori, cu intenții mai puțin oneste, îi precedaseră — dovadă sertarele sparte, cuferele răvășite și hainele zvârlite în dezordine pe parchet. Baptistine se închise în budoar ca să se îmbrace cu lucruri curate. Își trase peste cap o cămășuță, un jupon și o rochie din pânză înflorată. În bucătăria de la parter se aflau provizii berechet, cât pentru a rezista unui asediu de mai multe luni.

Baptistinei îi era o foame de lup. Puse mâna pe o roată de brânză, în vreme ce Valmire ataca o bucată de slănină sărată. După o dușcă zdravănă de rom își răcoriră gâtul cu câte o portocală. Valmire o convinsese pe Baptistine că, pentru a se feri de epidemie, nu trebuiau să bea decât alcool. Festinul îl încheiară cu un borcan de dulceață de cartofi dulci.

— Dă-o pe gât, Jeannette!

Valmire umpluse iarăși paharul Baptistinei. Cu ochi strălucitori și obraji îmbujorați, aceasta se cam amețise. Nu era obișnuită cu alcoolul și, obosită cum era, simțea că începe să plutească. Râdea fără motiv, își scutura buclele, își înmuia întruna buzele în rom și îl asculta pe Valmire povestindu-i anecdote acadiene. Deodată băiatul tăcu și o privi lung.

— Și frumoasă iăști, Jeanne! șopti el și luând-o de mână îi mângâie ușor degetele.

Baptistine se înfioră. Era singură pe lume, pe o insulă pustie, cu băiatul acela frumos și blând. Acesta se ridică brusc de pe taburetul lui și se apropie de Baptistine...

— Jeanne... Jeannetuță...

Glasul flăcăului se înecă brusc. Se aplecă spre Baptistine și o luă în brațe. Amețită, tânăra își lipi capul de pieptul lui. Îi vâjâiau urechile și bucătăria se învârtea cu ea. În al nouălea cer, zâmbea cu ochii pe jumătate închiși. Valmire îi puse mâna pe frunte. Deodată Baptistine avu impresia că o privea neliniștit. Mâinile lui o pipăiau febril.

— Jeanne, Jeannetuță, și-i cu tini?

Baptistine întinse brațele. Doi ochi verzi o priveau țință și binecunoscutele bucle negre îi mângâiau obraji.

— Oh, Floris... Floris... te-ai întors! murmură extaziată Baptistine.

Bucătăria valsa împrejurul ei. Simți că Valmire o ia în brațe și urcă scările spre dormitorul de la primul etaj. Se lăsă îngrijită ca un copil mic. Valmire îi scoase rochia de pânză înflorată. Rămăsă doar cu o cămășuță subțire și în jupon, Baptistinei începură să-i clănțâne dinții.

— Ammm... am... băut... prea... prea mult! repeta ea întruna.

Își simțea maxilarele încleștate, ca de carton, și tremura ca varga. Valmire o acoperi cu o cuvertură. Baptistine întredeschise ochii. Un soare cald și blând pătrundea prin fereastra deschisă. Valmire o închise și trase jaluzelele. Dintr-o dată Baptistine se simți

mai bine. Zâmbi tandru prietenului și adormi pe loc.

Se vede treaba că dormise nu glumă, pentru că deschizând ochii observă că afară era întuneric beznă. Dădu să se ridice, dar un junghi ascuțit o fulgeră în șale. Așteptă câteva clipe și încercă iarăși să se miște dar aceeași durere insuportabilă o săgeta ca un cuțit. Neliniștită, își pipăi trupul cu mâinile. Pieptul și pânțelele îi erau năclăite de sudoare. Șuvițe de păr i se lipiseră de fruntea asudată. De spaimă i se înnodă stomacul.

— Nu sunt bolnavă! Nu sunt bolnavă! repetă Baptistine cu glas tare încercând să-și stăpânească tremurul nervos. Ce proastă sunt! Probabil că abia acum iese oboseala din mine. O să mai dorm nițel și o să-mi revin.

Baptistine închise ochii. Un cer de foc părea că îi încinge fruntea.

— Cu siguranță că îmi este foame, își spuse tânăra, din ce în ce mai speriată. Un lucru era cert: îi era sete. Buzele umflate îi ardeau, iar limba, umflată și ea, o durea. Încercă o ultimă dată să se ridice din pat și trebui să renunțe. În casă domnea o tăcere mormântală.

— Valmire... Valmire... strigă Baptistine, dar nu-i răspunse nimeni.

Spaimei inițiale începea să-i ia locul groaza de a se afla singură, într-o casă străină, ținută la pat de o suferință necunoscută... oare, chiar necunoscută? Nu. Într-o străfulgerare de luciditate, Baptistine pricepu că se îmbolnăvisese de vărsat negru. Își trecu limba peste gingiile umflate și dureroase și i se păru că simte în gât un gust dulceag, de sânge. Se înecă și începu să tușească. Oare acadianul o părăsise în voia sortii?

Timpul trecea chinuitor de încet. Din răstimp în răstimp Baptistine își pierdea cunoștința. Scurte momente de veghe alternau cu lungi perioade de cețoasă letargie. Nu-i era nici mai rău nici mai bine decât după ce se trezise prima oară. Auzi ceasul din turnul catedralei bătând de unsprezece (apoi de unsprezece și un sfert). Clopotul răsunase lugubru, de parcă ar fi bătut în dungă. Deodată Baptistine tresări. Era sigură că ușa de la intrare se deschisese. Nu se înșelase. De jos se auzeau voci. Baptistine încercă să se facă nevăzută sub pături. Dacă în casă pătrunseseră niscaiva borfași, era mai mult ca sigur că aveau să-i sucească gâtul ca unui pui de găină. Un geamăt de durere se strecură printre buzele ei sângerânde. Un junghi mai violent decât cele de adineauri îi fulgera șalele. Baptistine își întoarse cu greu capul spre ușa întredeschisă. Prefera să-și privească ucigașii în față. Pe coridor se ivi o geană de lumină. Cineva urca scările cu o lumânare în mână. Trei siluete se opriră în prag șopocăind între ele.

— D'apăi io nu știu cum să fașem?

— Lasă tăticu', se descurcă fetele, doar soră-ta îi de-a noastră, mânca-te-ași! Hai Bănuț, curaj, ce dracu!

La auzul aceluia glas, Baptistine oftă ușurată.

— Tonton... draga mea Tonton!

Valmire intră în cameră însoțit de cele două borfașe. Baptistine se simțea prea rău ca să mai stea să se întrebe unde și cum le găsisese Valmire pe prietenele ei. Încercă să suradă, dar zâmbetul ei semăna mai degrabă a grimasă de durere. Tonton și Bănuț se apropiară de pat și încremeniră descoperind chipul stacojiu și ochii injectați de sânge al Baptistinei.

— Nu... nu vă apropiați... sunt... sunt... contagioasă! șopti cu multă greutate Baptistine.

Bănuț ridică din umeri. Tonton își suflecă mânecile...

— Prințesă, în orașul ăsta contagioase's și mâțele, da' nouă nu ne e frică, nu-i așa Bănuț? Nu piere dracu' cu una cu două! Am scăpat noi de ciumă ba și de holeră în pușcăria hoților, nu-i așa Bănuț? întrebă Tonton.

Bănuț pufni în râs. Înaltă și planturoasă, cu piept bogat și brațe zdravene, era o ființă plăcută și Baptistine îi era tare dragă, chiar dacă în peregrinările ei se bizuise mai mult pe Tonton.

— Ha, ha, las' pe noi, prințesă, te vindecăm noi! Gata, la treabă! Băiatu', fugi și încălzește o găleată de apă.

Bănuț era aproape la fel de înaltă ca Valmire. Luându-l frumușel de umeri, îl împinse afară din cameră și se reîntoarse lângă pat să o ajute pe Tonton. Împreună dezbrăcară bolnava. Văzându-i pielea roșie ca racul opărit, se priviră lung. În jurul taliei Baptistine

purta un lănțisor de care atârna un medalion de metal cu niște semne ciudate.

Tonton îl examina cu mirare:

— Dac’o fi vreun talisman, apăi acum ar fi cazul să-și arate puterile, altfel n-o văz bine pe mititica noastră!

Cele două borfașe o fricționară pe Baptistine cu rachiu și îi schimbă cămașa și așternutul. Contactul cu rufăria și cearșafurile răcoroase o mai alină. Părul lipit de ceafă și de frunte îi ținea însă îngrozitor de cald. Tonton se apucă să i-l împletească în două cozi, în vreme ce Bănuț făcea ordine prin cameră. Valmire aduse o vadră cu apă fierbinte. Tonton umplu o cănuță cu ulei de ricin, peste care stoarse o lămâie și turnă puțină apă caldă:

— Dă asta pe gât, prințesă!

Tonton și Bănuț îi ridicară capul, obligând-o să bea scârboasa poțiune. Baptistine simțea că i se întoarce stomacul pe dos. Asuda de zor, dar nu avea încotro. Trebui să bea tot, până la ultima înghițitură.

— Și fași, i-o hi mai ghini? șopti Valmire neliniștit.

— Sigur, sufletele, în trei zile joacă tontoroii! răspunse Tonton cu convingere.

— Da... da... mer... merci.. mă... mă simt mult mai bine dra... dragele mele. Oh... sunt... așa... de fericită că... Val... Valmire v-a găsit.

Bănuț apropie lumânarea de bolnava al cărei obraz se congestiona văzând cu ochii. Tonton se aplecă și îi șterse cu blândețe fruntea transpirată.

— Nu mai vorbi, prințesă... efortul te leșină... Caută să pui bila pe cinci!...

Baptistine de-abia dacă mai putea ține ochii deschiși. Pleoapele umflate o usturau și flacăra lumânării îi irita corneea. Totuși insistă:

— Dar... cum... ce... s-a... întâmplat?

Tonton se așeză pe marginea patului, la picioarele ei, și începu să i le maseze.

— Bun, cască bine urechile și p’ormă arde-i un pui de somn, ca un prunc de țâță, prințesa mea... Car’va-zică, împăiatul ăla de guvernator ne-a vârit pi tăti la pension... P’ormă să vezi circu’ dracului, îi mânca în fund să ne judece da’ nu știau ce s’ facă dup’ aia cu noi... Și-atunci, prințesă, țin-te bine, dobitocii ăia s’or hotărât să ne mai arz’ o dată cu fierul roșu, parc’ n-am fi fost deja ‘nsemnate, să te strici de răs, nu alta, vedea-i-ași la cimitir, nemernicii!...

Tonton își ridică fusta, imitată pe dată de Bănuț.

Valmire făcu ochii mari.

— Dumnezeule... bietele... de voi! gemu Baptistine văzând florile de crin săpate în carnea prietenelor ei. Unul dintre semne era foarte vechi și aproape șters de trecerea vremii, în schimb celălalt era de dată recentă, dovadă că nu se cicatrizase carnea și de pe pielea arsă încă nu căzuse coaja.

Bănuț prelua ștafeta povestirii.

— Pagubă-n ciuperce, prințesă, ne doare-n cot... Asta a fost floare la ureche... Dup’ judecată, guvernatorul și capsomanii lui și-or zis c’ cel mai potrivit loc pentr’ noi este la bordel... auzi colo, îndrăzneală, da’ ce credeau mamelucii ăia impotenți? Că-n felul ăsta or s’ pună laba pe noi li se năzărea lor? Ei bine, nu, aveam noi ac d’ cojocul lor... Până una alta însă ne-or trimis în pensiune la madam Gobal... Acolo o dat de noi din întâmplare șmecherul ăsta de Valmire... Nu-i prost acadianu’... căuta o muiere să te îngrijească și o vin’t la bordel!

— Oh... eu...

Baptistine era violacee la față și începea să facă spume la gură.

Tonton îi puse mână pe frunte.

— Nu te enerva, prințesă, nu merită. La madam Gobal ne-am simțit ca niște regine... mai întâi pentru că toți s-au... vreau să spun că orașul s-a golit ca prin farmec, clienți neam, și oricum nu i-am fi acceptat, doar știi că ne-am făcut fete cuminți ș’ vrem să ne mărităm cu oameni d’ treabă.

Valmire, de care uitase toată lumea, asculta cu urechile făcute pâlnie. Cele auzite îi revelau existența unei lumi fabuloase, pe care cu siguranță că doamna Domengeaux ar fi respins-o. În ciuda febrei și a durerilor chinuitoare, Baptistine încerca să nu piardă șirul povestirii.

Întrebă cu glas stins:

— Și... și... celelalte... unde sunt?

— Ah, nu-ți bate capul! Coapsă de Aur și Néné au plecat cu iubiții lor d'Artaguette și Protais... se află pe undeva pe lângă Bâton Rouge. Croșetă, Bébé și Peștișor, s-au întâlnit la madam Gobal cu trei văcari, fermieri din Arkansas. Sătui de atâta singurătate prin pustietățile lor, veniseră în peșit. La ceasul ăsta cred că și-or fi și pus pirostriile... Fustiță i-a sucit capul unui soldat, și singură Știuca a rămas de bună voie la madam Gobal... zice că grășana o să crape și o să preia ea afacerea... Vezi, nu trebuie să fii îngrijorată pentru noi, fiecare s-a descurcat și lumea ne-a lăsat în pace... Acum tu trebuie să te vindeci. Aici n-o să te caute nimeni fiin'că orașul e părăsit. Toată lumea bună a șters-o pe plantații și toat' casele unde' or-fost bolnavi or ars. Dormi liniștită...

Convinse că Baptistine, adormise, Tonton și Peștișor se pregăteau să iasă în vârful picioarelor. Bolnava gemu.

— Tonton nu pleca... mai spune... și... și... sclavii?

Buna femeie se întoarse din prag.

— Se aude cum că Hannibal, Caton și cei din grupul lor or ajuns în nord și îs liberi. Pe Jeannot, Măceș și pe toți cei arestați deodată cu noi, otrava aia de Emilie i-a pus iar în lanțuri, voia chiar să-i spânzure pe unii dint' ei, da' s-a lăsat cu un tămbălău de pomină. Știi, frati-tu, Adrien, și... și Floris, din fundul pușcăriei lor au făcut pe dracu'n patru și i-au răscumpărat.

Baptistine încercă să se ridice într-un cot.

— I-au... i-au...

— Mda, lumea zice că și-ar fi dat întreaga avere zgripturoaicei de Emilie pentru răscumpărarea negrilor... singur Jeannot a rămas în mâinile lor. Porcii de judecători n-au vrut să-i dea drumul cu nici un chip. Se zice că l-ar ține în lanțuri la Bâton Rouge... Mă-nțelegi, cu molima asta, toți au tulit-o care încotro și fiecare își vede de treburile lui, așa că deocamdată ne-au uitat... Gata, acum tragi un pușor de somn și mâine o să te simți mai bine...

Tonton dădu să iasă, pe urmele lui Bănuț și Valmire.

— Tonton... și... și... EL...? oftă Baptistine...

— Lasă... nu-ți bate capul... se descurcă el... pentru că s-a dus... cu Bănuț... dar lasă...

Creierul înfierbântat al bolnavei nu mai recepționa nici un mesaj din afară. Un lichid vâscos îi gâlgâia în gât. Baptistine scoase un țipăt înăbușit. Un val de sânge negru îi țâșni pe gură. Tonton și Bănuț se repeziră să-i ridice capul și să i-l susțină. Rușinată și scârbită, își umplu piepții de la cămașă și cearceafurile cu cheaguri negricioase.

Pe deplin încredințată că urma să moară, își pierdu cunoștința.

Capitolul XXV

În zilele următoare, starea bolnavei se agravă. Nu-și mai dădea seama de nimic. Pielea îi căpătase o nuanță galbenă verzuie, specifică cumplitei boli. Limba și gingiile îi sângerau abundent. Vărsa întruna sânge închegat și avea violente hemoragii nazale care o sleiau, adâncindu-i coma. Din zi în zi mai toridă, căldura îi sporea și ea suferințele.

De două ori pe noapte, pe sub ferestrele ei trecea căruța cu morți. Era singurul zgomot al străzii, căci puținii localnici rămași în oraș se baricadaseră în locuințele lor și n-ar fi ieșit afară pentru tot aurul din lume. Tonton și Bănuț văzuseră multe la viața lor și totuși, de câte ori auzeau scârțâitul sinistru al roților, se înfiorau la gândul că poate peste nu mult timp aveau să fie silite să predea ciocililor trupul chinuit al bieteii lor binefăcătoare. Refuzând să se dea bătute, bravele fete o îngrijeau pe Baptistine cu extraordinar devotament. Din ceas în ceas o schimbau și îi spălau rufele și cearșafurile maculate de sânge. Din fericire, casa în care se refugiaseră fugarii oferea toate comoditățile necesare.

Tonton izbuti, numai ea știa cum, să-l aducă în consult pe ultimul medic rămas în Noul Orléans. Ceilalți plecaseră la țară, unde îi îngrijeau pe colonii și pe nobilii refugiați pe plantații.

— M-aș mira să mai trăiască două zile! conchise sceptic medicul, înfundându-și mai

adânc pe cap masca, după ce o consultase pe Baptistine care ajunsese piele și os.

Într-adevăr, chipul ei cadaveric și respirația șuierătoare nu prevesteau nimic bun.

— Pe toți dracii, ce ești dumneata: felcer sau gropar? Îl repezi furioasă Tonton.

— Așa e, recomandă și dumneata ceva, acolo, o poțiune ori vreun leac băbesc, că doară n-ai venit pe daiboj. Ia te uită la el? Grozavă meserie, n-am ce zice! Vii, te uiți, pa și pusi și gata, da' plata ai știut să ți-o iei? se oțărî amenințătoare Bănuț.

Doctorul își ridică brațele spre cer. De dimineața până seara vedea murind atâta lume, încât viața și moartea începeau să i se pară lipsite de importanță.

— Îmi pare rău... nu mai este nimic de făcut!... I-ați dat ulei de ricin amestecat cu suc de lămâie? Bun... administrați-i-l în continuare... din păcate, în fața acestei stranii maladii, știința noastră se dovedește neputincioasă.

— Of, de ce-a căzut pe noi pacostea asta, numai vărsatul negru ne lipsea!, replică Tonton.

La auzul acelor cuvinte, medicul care sta să iasă se întoarce din prag, își ridică pe jumătate masca, lăsând să i se întrezărească ochii injectați, vădind primele semne ale bolii.

— Este mâna lui Dumnezeu, doamnă, care ne pedepsește acum pe toți... Da, Marea Calamitate a venit din Africa, o dată cu primul transport de negri, ca să ne sature de comerțul cu sclavi... Cât despre bolnava noastră, dacă aveți la îndemână, încercați să-i dați să bea șampanie. Adio, doamnelor, sper ca măcar pe voi să nu vă întâlnesc prea curând pe lumea ailaltă!...

Scuturat de friguri, medicul coborî cu pași șovăielnici scara.

— Bietul de el, dacă știam că e și el bolnav nu-l mai beșteleam, oftă Bănuț.

— Sper că nu aiura când ne-a pomenit de șampanie? Se întrebă Tonton mirată.

Răcoliră toată casa, cu pivniță cu tot, fără să găsească măcar o singură sticlă de vin spumos. Bănuț, care nu se da bătută cu una cu două, așteptă să se însereze și plecă în oraș, luându-l cu ea pe Valmire. Două ceasuri mai târziu se întorceau cocoșați sub povara a doi saci imenși, plini ochi cu sticle de șampanie.

— Șampanie din cea mai scumpă, oferită gratis de guvernator! glumi Bănuț care se aprovizionase fără jenă direct din pivnițele palatului marchizului de Vaudreuil.

Baptistine avea fălcile încheștate. Ca să-i poată turna în gură câteva picături de șampanie, fetele fură nevoite să îi întredeschidă dinții cu lama unui cuțit. La început bolnava scuipa tot ce se chinuiau ele să îi picure pe limbă. Cu răbdare îngerească, Tonton și Bănuț o țineau de fălci și îi turnau în gâtlej șampanie, lingură după lingură... Spre marea lor satisfacție, Baptistine înghiți parte din lichidul acidulat, după care își pierdu din nou cunoștința. Borfașele reluară operația la fiecă două ore. În următoarele trei zile, starea bolnavei rămase staționară. Nu ieșea din comă decât ca să înghită câteva lingurițe de șampanie.

Într-una din dimineți, Valmire nu se mai putu ridica din pat. Chipul îi era stacojiu, ochii injectați și junghiuri cumplite îi cutreierau șalele. Bănuț se așeză la căpătâiul lui. Boala tânărului acadian evolua mai rapid decât la Baptistine, atingând aproape imediat faza critică a vomismentelor negre și a gălbejii. Disperată, Bănuț îi administra aceeași medicație ca și Baptistinei: ulei de ricin, lămâie și șampanie. Îi spăla cu gingășie trupul legănându-se cu iluzia că este stăpâna acelei case și că își îngrijește bărbatul sub acoperișul cuibușorului lor.

Într-o noapte Baptistine se trezi cu certitudinea că îi sunase cel din urmă ceas. Prin jaluzelele întredeschise, o lună spectrală își furișa razele reci. Pe strada plină de gropi se apropia șareta ciocililor. Osia scârțâia sub povara cadavrelor. Baptistine ar fi vrut să țipe. Șareta se opri sub fereastra ei.

— Scoateți-vă morții, scoateți-vă morții! poruncea o voce sumbră.

Baptistine își încheșta degetele de cearșaf. Ochii holbați de groază cercetau camera necunoscută în care se afla. Mintea ei încețoșată nu izbutea să-și amintească cum de ajunsese acolo. Lumina tremurătoare a unei lumânări îi dezvălui prezența unui bărbat așezat într-un fotoliu. Cu capul dat pe spate, părea că doarme.

— Scoateți-vă morții, scoateți-vă morții!

— Nu... nu... nu vreau!

Baptistine se agăță de pat, cu un urlat de spaimă.

Bărbatul din fotoliu sări ca ars. Umbra lui imensă se aplecă deasupra bolnavei. Baptistine nu izbutea să-i deslușească chipul. Era o fantomă. Întindea mâna spre ea. Baptistine i-o respinse, cutremurată.

— Nu... nu... nu vreau! Nu vreau!...

Strigătul i se înecă în gâtlee. Bărbatul o pironea cu privirea. Avea ochii verzi... verzi...

— Liniștește-te... Liniștește-te...

O mână cu degete reci mângâia fruntea bolnavei.

Baptistine îndrugă ca prin vis.

— Și tu... ești mort... plec cu tine!

Pleoapele i se închiseră încetitor. Bărbatul se repezi să-i asculte inima. Se speriasse degeaba. Respirația regulată dovedea că Baptistine adormise.

Cocoșii vesteau apropierea zorilor când Baptistine se trezi. Deschise cu teamă ochii. Bărbatul nu se mai afla în fotoliu. Baptistine se suci pe-o parte și, cu un gest mașinal, voi să-și dea părul peste cap. Spre stupoarea ei, mâna nu găsea părul. „Ce tâmpenie!” își spuse. „Nu mai sunt eu. Nu cumva am murit?”. Sub degetele descărnate nu găsea decât un cap de băiețel, tuns chilug.

— Regret, iubita mea, dar a trebuit să te radem în cap. La auzul acelui glas, Baptistine tresări și deschise larg ochii.

— FLO... RIS!

Aplecat deasupra ei, tânărul o privea drăgăstos și îngrijorat. Un val de fericire încălzi inima Baptistinei: Floris... Floris... nu era o fantomă și nici un vis. Era acolo, lângă ea, în alcov.

— Vrei să bei ceva? îi propuse el grijuliu.

Baptistine scutură din cap. Nu, nu voia nimic. Se simțea bine și n-o mai dureau nimic. Pentru a suta mia oară, Floris îi puse mâna pe frunte. Și pentru prima oară o simți răcoroasă.

— Ai scăpat, Baptistine! șopti el cu o tandrețe de care nu l-ar fi crezut niciodată capabil.

— Ne-ai tras o spaimă a-ntâia, azi noapte, da! acum ești la fix, uf, bine c-ai lepădat culoarea aia de canar, de-mi venea leșin numai ce mă uitam la tine! De-acuma, gata, la muncă! Hai să pui la loc tot ce-ai dat jos, că o muiere fără oleacă de pernițe pe ea e ca mâncarea fără sare! Nu-i așa, neamule? făcu Tonton cu ochiul lui Floris, așezând lângă pat un bol cu supă fierbinte.

Baptistine îi privea năucită. Încă n-avea putere să-i chestioneze. Floris îi luă mâna și și-o lipi de obraz. Tonton îi dădea cu de-a sila supa aburindă. În viața ei nu mâncase ceva mai gustos. Închise ochii și adormi ținându-l de mână pe Floris.

Acea dulce convalescență se prelungi câteva zile. Vorbea puțin și se lăsa schimbată și hrănită de Tonton. Floris rămânea ceasuri întregi lângă ea, tăcut și senin. Baptistine îl ținea de mână și somnola întremându-se rapid. Conștientă de efortul supraomenesc pe care dinamicul Floris îl făcea asumându-și acel rol sedentar de infirmieră, profita cu ipocrizie de starea ei. Intuiția îi șoptea să joace cartea fragilității.

Într-o dimineață, pe când Tonton deretica prin cameră, Baptistine murmură:

— Aș vrea o oglindă, buna mea Tonton.

— Aha, ei, de'acu chiar că te-ai vindecat, prințesă mică! răspunse cu bucurie Tonton și, lăsând jos cârpa și găleata, scoase dintr-un buzunar o oglinjoară rotundă și i-o întinse.

Baptistine oftă înspăimântată descoperind chipul unei străine scheletice și palide, care se holba cu oroare la părul tuns băiețește.

— Sunt hidoasă! constată Baptistine.

— Ia te uită la ea! N-aveam încotro, prințesă, buclele ți-erău așa de năclăite de sânge că a trebuit să te tundem. El a mânuit foarfeca. Ha, ha, să fi văzut ce-i mai tremura mâna... ha, ha, i se rupea inima nu alta după mândrețea ta de plete, ha, ha!

— Unde... unde s-a dus, de ce m-a părăsit? întrebă Baptistine cu egoismul bolnavilor care se cred centrul universului.

— Soilește alături. E lat de oboseală... Nici nu s-a clintit de lângă tine douăș'pe zile și douăș'pe nopți!

— Am zăcut atâta? exclamă uluită Baptistine.

— D'apăi da și ce ne-ai mai speriat. De câte ori te apucau vărsăturile credeam că dai

ortu' popii.

Tonton o hrănea ca pe un copil, silind-o să înghită o fiertură de porumb îndulcită cu sirop de arțar. Baptistine împinse cât colo lingurița și se ridică în capul oaselor.

— Cum Tonton... și el m-a văzut în halul ăla... Dumnezeule... m-a văzut... hăm... vomitând? Oh! De ce nu l-ai gonit din cameră, nu trebuia să-l lași, o certă Baptistine.

— Ei asta-i acum? Știi că-mi plăci? Domnișoara face pe cocheta. Ei bine, află că te-a ținut în brațe, ca pe un prunc, te-a spălat și te-a îmbrăcat, ajutat bineînțeles de mandea, d'apăi să știi că e un domn... jos pălăria... Nu ne-am prea înțeles noi doi cândva, dar acu' p'onoarea mea, n-am pomenit de când mama m'a făcut un gagic care să se poarte așa cu o muiere... Știi ce? Dacă ești „deșteaptă”, pe tigrul ăsta îl pui cu botul pe labe cât ai zice „pește!” Ascultă-aici la mine, că dacă nici eu nu m-oi pricepe la bărbați, atunci nu se mai pricepe niciuna... Cine are urechi de auzit, aude! Asta e! Și-acuma gata, la treabă, trebuie să halești ca să te pui pe picioare, porumbița mea... Haide, hop, o lingură pentru Tonton... o lingură pentru Bănuț. O lingură pentru... Bun, vorbești de lup și lupul la ușă... M-am topit, dom'le Floris, m-am topit! spuse Tonton și, cu mult tact, se făcu nevăzută.

Baptistine împinse într-o parte cana cu supă și castronul cu terci de porumb, ca să-l privească pe Floris, care intra în cameră, după ce în prealabil bătuse timid în ușă. De-abia acum Baptistine realiza cât de slab și de palid era și el. Gândindu-se că pe timpul bolii descoperise probabil unde ținea talismanul lui, roși ca un mac.

— Cum te simți astăzi, Baptistine? o întrebă tânărul așezându-se la picioarele ei.

— Mult mai bine, Floris. Curând am să mă pot ridica din pat, răspunse fata cu glas stins.

Ar fi vrut ca Floris să vină mai aproape, dar el se încăpățână să stea la picioarele patului. I se părea ei, sau era mai distant ca până acum? Parcă i-ar fi fost gândurile în altă parte. Baptistine își lăsă capul pe pernă și, rușinată, își acoperi ochii cu mâinile.

— Tocmai am aflat de la... că... că m-ai văzut într-o stare, nu prea... vreau să spun... trebuie să fi fost tare urâtă... într-o... știi... eu...

Floris îi aruncă o privire malițioasă. Binecunoscuta și exasperanta lui privire ironică...

— Drept e că puțini dintre amoretzii tăi te-ar fi recunoscut! Hai, mănâncă tot, dacă vrei să te vindeci mai repede.

Spunând acestea, Floris se apropie de Baptistine, luă cana de pe noptieră și, ținându-i cu blândețe capul, o sili să bea zeama de carne. La atingerea degetelor lui un fior de fericire o străbătu pe Baptistine. Docilă, bău totul, până la ultima înghițitură.

Floris se aplecă spre ea. Uluită, Baptistine crezu că avea să o sărute. Când colo, Floris se mulțumi să îi șteargă buzele cu un șervet de pânză ca o infirmieră model. Apoi își reluă locul la picioarele patului, de unde o contempla zâmbind. Stânjenită, Baptistine întoarse capul într-o parte.

— Nu... nu te uita la mine... sunt... sunt încă hidoasă...

Floris îi aranjă cuvertura pe picioare.

— Mie îmi plăci', și așa... îmi amintești de o fetiță insuportabilă... știi tu, o scorpie mică și capricioasă, căreia nu-i puteam refuza nimic!...

Floris se ridică prudent de pe marginea patului. Murea să o strângă la piept și să o alinte. După ce se temuse că o pierde, acum, când o știa vie și în afară de primejdie, reîncepea să se poarte cu precauție. Știa că de cum avea să își recapete forțele, Baptistine era în stare să îl chinuie ca pe hoții de cai.

Se priviră în tăcere, tulburați, nehotărâți, neștiind ce carte să joace, tinere fiare orgolioase, ambiționând fiecare să-l domine pe celălalt. Baptistine optă pentru tactica blândeții și a diplomației.

— Floris... oh, Floris... am atâta nevoie de puterea ta!

Nici că putea găsi frază mai potrivită. Floris se apropie din nou de ea. Luând-o delicat de mână se jucă îndelung cu degetele ei și i le sărută, fără să-i răspundă.

Baptistine oftă decepționată.

— Unde ai fost, Floris?

— Cum unde, în camera de alături!

— Nu acum... când mă țineau închisă și mă cărau din fort în fort... mă gândeam deseori la tine și... și...

Floris își adânci privirea autoritară în ochii ei.

— Și te întrebai de ce nu vin să te salvez, așa-i?

Baptistine se mărgini să dea din cap.

— Și erai supărată pe mine că nu vin?!

La acea întrebare directă, Baptistine se făcu mică de tot sub pătura ei:

— Mă întrebam doar dacă îți făceai griji pentru soarta mea!

Floris se încruntă.

— Halal întrebare! Cum să nu-mi fi făcut griji? Numai că ție nu ți-a putut trece nici o clipă prin cap că scumpul tău marchiz de Vaudreuil ne-a arestat și pe noi... Individul se pricepe să plătească polițe... la urma urmei îl înțeleg, e și el om... Așa că și noi, ca și tine, am stat o vreme la zdup și de cum am izbutit să evadăm, am pornit în căutarea ta... numai că, despărțindu-mă la un moment dat de Adrien, din pricina molimei am pierdut orice posibilitate de a mai intra în legătură cu el, cu Feodor, cu Li Kang și cu Georges-Albert... Habar n-am pe unde or fi rămas blocați... Asta e... Acum știi tot... mă rog, aproape tot...

Baptistine pălise.

— Dumnezeule, Adrien... să nu i se fi întâmplat ceva!

Floris zâmbi și o bătu pe umăr.

— Nu te neliniști pentru el, Baptistine... Nu-i vine nimeni de hac, cu una cu două și, apoi, nu uita, cu el se află și prietenii noștri... Ca mâine ne pomenim cu ei în oraș, dar să treacă nebunia asta. Până să izbucnească molima... acum două luni, te căutasem la Fort Rosalie, Maurepas și Fort Louis... n-avea rost să mai alerg ca nebunul în lungul fluviului cercetând bastion după bastion... riscam să rămân și eu blocat... așa că am decis să mă întorc aici și să stau ascuns până ce voi primi vești de la ceilalți... Eram convins că Adrien ni-l va trimite pe Georges-Albert... Din păcate însă molima s-a întezit și guvernatorul a poruncit evacuarea orașului... evident, în măsura posibilului... caselor contaminate îi s-a dat foc... și uite-așa... conchise trist Floris.

Baptistine se ridică în capul oaselor.

— Da... știu... și pe noi ne-au atacat indienii Natchez după ce soldații le-au ars satul!

Floris se înfiora gândindu-se prin câte primejdii trecuse biata fată. Îi luă din nou mâna într-a lui.

— Scumpa mea, slavă Cerului că ai ajuns până aici și că totul s-a sfârșit cu bine... povestește-mi și mie cum ai izbutit să scapi de indieni...

— Ah, a fost cumplit... de fapt sunt singura supraviețuitoare... Natchezii au masacrat întreg detașamentul, noroc de bietul căpitan care m-a ajutat să fug, cu prețul vieții lui!

Floris se posomorî brusc. Baptistine își mușcă buzele dându-și seama că iarăși o luase gura pe dinainte. Floris se ridică de pe marginea patului și începu să se plimbe agitat prin cameră, ca un leu în cușcă. Oprindu-se lângă fereastră, își încrucișă brațele și spuse fără să o privească:

— Colosal, draga mea, uitasem că ai darul să susciți asemenea devotamente oarbe... Observ că de astă dată te-ai ales cu un scalp oferit de bună voie torționarilor, asta da performanță... felicitările mele!

Ochii verzi scăpărau amenințător.

Baptistine încercă să o dreagă.

— Ce te-a apucat?... căpitanul, care era foarte bătrân, ținea să își salveze toboșarul... un copil de doisprezece ani, se grăbi să adauge Baptistine.

Întăritat, Floris n-o mai asculta. Într-o răbufnire de gelozie se întoarse spre ea și strigă:

— Și fiindcă tot veni vorba, poate aflu și de unde te-ai pricopsit cu acadianul ăsta pe care Bănuț îl îngrijește mai ceva ca pe un logodnic?

La auzul acelei vești, Baptistine își mușcă pumnul.

— Doamne, ce spui, Valmire e bolnav?

Floris ricana.

— Câtă creștinească milă... nu e cazul să disperi, flăcăul e zdravăn ca un taur și după cum sugerează biberonul cu șampanie pricep că se va vindeca înaintea ta... mai ales că, în delirul lui, a dezvăluit lucruri foarte interesante!

— Ah, da? răspunse cu prefăcută indiferență Baptistine, înfruntând privirea inchizitorie a lui Floris.

— Ba chiar palpitante... draga mea. Nu vrei cumva să afli ce strigă Valmire ăsta? Păi strigă cam așa: „Jeanne, Jeanne, te iubesc, ești frumoasă, la noapte vei fi a mea”... ca să respect întru totul adevărul, ei spune „a mia”. Mă întreb cine-o fi Jeanne asta? insistă Floris fără să o slăbească din ochi.

Pe Baptistine o cuprinse o imensă descurajare. Își dădea seama că n-aveau să se poată înțelege niciodată. Îndurerată, se întoarse cu spatele la perete. Mirat că nu-i replicase cu o înțepătură, conform obiceiului, Floris se apropie de ea. Muțenia și paloarea ei îl calmară brusc. O apucă cu delicatețe de bărbie și îi întoarse capul spre el.

— Baptistine... Baptistine... nu te simți bine?

Două lacrimi grele se prelinseră pe obrajii supti de boală ai fetei. Îi era lehamite să răspundă. La ce bun?

Tocmai atunci intră în cameră Tonton, care înțelegea dintr-o privire că nimerise în plină dramă.

— Uite ce e, dom'le Floris... te poftesc s-o cruți... mai ales că și domnia ta de-abia te-ai pus pe picioare! Hai, valea, du-te de te culcă și faceți pace amândoi, că doară aveți toată viața înainte să vă dondăniți!

Tonton îl împinse frumușel afară din cameră pe Floris. Când îl văzu ajuns în prag, Baptistine îl opri cu un strigăt nelineștit:

— Floris... Floris... e adevărat ce spune Tonton?... și tu ai fost bolnav?

Floris se opri în ușă și încuviință din cap.

— De ce nu mi-ai spus până acum? îi reproșa blând fata.

— Oh, mi-era teamă să nu te îngrijorezi... am fost atins printre primii de febra asta blestemată... dar, precum vezi, am scăpat cu bine!

Baptistine zâmbi cu infinită recunoștință, împreunându-și mâinile.

— Oh, Floris... și te-ai obosit atâta veghindu-mă pe mine când tu însuși erai convalescent! Oh...

Fu cât pe ce să-i spună „iubitule”, dar se opri la timp.

— Oh, bietul meu Floris, și tu n-ai avut pe nimeni să te îngrijească; cum te-ai descurcat?

Dintr-o dată, grăbit să părăsească încăperea, Floris răspunse peste umăr:

— Oh, am stat la țară.

Baptistine sări ca arsă:

— La Emilie de Belle-Isle!

— Da' de unde, ce-ți veni?

Era rândul lui Floris să facă fețe-fețe.

— De altfel, n-are nici o importanță, conchise el, tulind-o ca din pușcă.

Furioasă Baptistine aruncă cu perna după el și se trânti pe saltea cu fața scăldată în lacrimi.

— Oh, îl urăsc, îl urăsc. Îl urăsc!

— Poftim, șterge-ți lacrimile și nasul.

Buna Tonton o legăna ca pe un copil, mângâind-o și consolând-o.

— S-a vindecat, prințișoara mea, n'mai are nici pe dracu'. Ți-am spus c'nu merită s'te amărăști... face pe nebunu' taman fin'că-i sfârâie călcâiele dup'tine da' n'știe cum să țin-o zăcă... d'nu te-ar iubi n'ar fi gelos ca un turc!

— Hâ, hî! Mă iubește! Halal dragoste, n-am ce spune, protestă Baptistine între două hohote de plâns.

— T'iubește ca un nebun... și tu pe el, prințesă... știi, eu nu-s decât o biată trențăroasă dă pe Pont-Neuf... drojdia Parisului; ce mai, da' am ochit d'cum l-am văz't că între voi e o poveste veche și nu-i ni'c de făcut... dragostea'i ca boala... hai, prințesă, uscă'ți oc'sorii, ce doamne iartă-mă, pun'te pe picioare, și fii iar Baptistine a noastră ș'o s'vezi cum îl pui cu botu' p'labe pe hoțomana' ăsta. O s'joace cum al s'cânți tu, ai s'vezi!

Baptistine smiorcăi și își privi prietena.

— Chiar crezi ce spui, Tonton?

— D-apăi cum, frumoasa mea?

— Spune, Tonton, pe plantația cui a stat cât a fost bolnav?

Tonton ridică din umeri.

— La Marie-Blanche de Pontalba!

— Oh! La una din amantele lui, și cutează să-mi facă mie reproșuri! se indignă Baptistine.

Tonton o ajută să își schimbe cămașa.

— Fii înțeleaptă, prințesă... ăștia-s bărbații... ei au dreptul la tot și noi la nimic. Prefă-te că nu bagi de seamă dac'vrei s'ai pace.

Tonton era o mare filozoafă și Baptistine își propuse să mediteze la sfaturile ei.

În zilele următoare Baptistine reîncepu să se alimenteze normal. Îi era întruna foame și recupera văzând cu ochii. Curând se dădu jos din pat. Floris avea în continuare grijă de ea, o ajuta să coboare scara, o culca pe iarbă în grădinița din spatele casei, unde măgarul lăsase toți portocalii fără frunze. Amândoi tinerii se prefăceau a fi uitat discuția lor furtunoasă. Instauraseră un soi de *statu quo*, evitând cu grijă orice disensiune.

Obrajii Baptistinei începeau să prindă culoare și buclilele scurte îi scânteiau în soare. În camera lui de la parter, Valmire se însănătoșea și el. Numai că într-una din nopți prinse a răcni cu disperare. Bănuț leșinase, fulgerată de primele simptome ale bolii. Și tot biata Tonton trebui să o îngrijească, Valmire și Baptistine fiind încă prea plâpânzi pentru așa ceva.

Uneori Baptistine se așeza la fereastră și privea orașul pustiu. Arareori, câte un sclav traversa pe furiș Piața Armelor, cu câte o căldare de apă din vecini. Căinii turbați urlau la lună. Noul Orléans devenise o așezare fantomă. Alimentele începeau să fie și ele o problemă. Floris, care își asumase sarcina aprovizionării, pierdea ceasuri întregi până izbutea să facă rost de câte o găină, de câteva prepelițe sau rațe sălbatice, cumpărându-le sau schimbându-le pe obiecte de preț.

Într-o dimineață plecă după târguieli mai devreme ca de obicei. De regulă se întorcea pe la ceasurile unsprezece, ca să cineze⁴⁹ împreună cu Baptistine. Auzind că orologiul bate de unu și jumătate, Baptistinei i se strânse inima. Nu se mai întâmplase ca Floris să întârzie.

Se afla în bucătărie. De când se mai înzdrăvenise ținea să pregătească singură masa. Din ziua precedentă le mai rămăsese puțină supă de varză. În camera ei, Bănuț se simțea prea rău ca să poată înghiți ceva. Baptistine îi servi pe Tonton și pe Valmire și se căzni să îmbuce și ea, prea îngrijorată ca să-i tihnească mâncarea. Ca să-i treacă timpul și, mai ales, ca să nu mai audă clopotul din turla catedralei, spălă vasele și se apucă să frece cratițele, tăvile și ceaunele. La cinci după-masă Floris încă nu se întorsese. Baptistine începu să se întrebe dacă nu cumva avusese vreun accident sau dacă nu fusese arestat. Pe la șapte începu să își spună că o părăsise pentru o altă femeie. Da, asta era, se săturase să tot facă pe infirmiera și o lăsase să se descurce cu prietenii ei. Gândul că din nou îl pierduse îi tăie picioarele și se lasă moale pe un taburet din bucătărie. De când cu boala, Baptistine se schimbase. Devenise mai puțin veselă și zburdalnică. Rămânea deseori cu ochii pironiți în gol și vedea viitorul în culori din ce în ce mai sumbre.

Se înnopta, când ușa de la intrare se deschise cu zgomot. Sleită de așteptare și de neliniște, Baptistine nici nu mai avu putere să se ridice și să îi iasă în întâmpinare lui Floris. Acesta pornise în sus pe scări când deodată zări umbra Baptistinei, în bucătăria luminată de razele lunii.

— De ce stai de una singură pe întuneric? o întrebă el mirat.

Baptistine se ridică încet și străduindu-se să își stăpânească tremurul vocii, șopti:

— Cre... credeam că n-ai să te mai întorci!

— Ai înnebunit, Baptistine? Cum să-ți treacă prin minte așa ceva?

Floris părea de-a dreptul supărat. Baptistine tremura. Își îngropa obrazul în mâini. Cu căpșorul ei cârlionțat, de băiețel, părea încă mai delicată și fragilă. Înduioșat, Floris se apropie de ea în timp ce în sinea lui gândea cu îngrijorare: Dee Domnul ca sănătatea să nu-i fie iremediabil zdruncinată... oare să-i spun acum sau să mai aștept câteva zile?

O luă în brațe și îi mângâie blând cârlionții.

— Scumpa mea, sunt aici, nu trebuie să-ți mai fie niciodată teamă... n-am să mai plec

⁴⁹ În secolul XVIII, cina se servea la amiază, supeul spre ceasurile șase ale serii, iar medianoche-ul, noaptea târziu.

niciodată de lângă tine fără să te anunț, ți-o jur... hai, liniștește-te, așa... așa.

Cu ochii închiși, Baptistine se ghemui la pieptul lui ca o pisicuță. Ceva, totuși, o tortura. În cele din urmă, nemairezistând, îndrăzni să îl întrebe timid:

— Dar... unde-ai fost, Floris?

Într-un context diferit, orgoliosul nici nu ar fi catadicsit să îi răspundă. Prea independent și prea obișnuit să zboare din floare în floare, culegând polenul acolo unde i se oferea, nu ar fi acceptat pentru nimic în lume să dea explicații unei domnișoare. De astă dată însă, nu avea încotro, chiar dacă știa că lovitura avea să fie dură. Strângând-o mai tare în brațe, spuse pe un ton voit detașat:

— Am fost până la plantația vicontesei de Pontalba...

Așteptă o clipă să vadă cum va reacționa Baptistine. Spre mirarea lui, fata tăcu resemnată.

— Bineînțeles că acum o să-mi declare că o iubește... gândi ea.

— Trebuie să-ți spun totul, Baptistine, n-am încotro... la ea m-am îmbolnăvit... dar nu eram singur... mă însoțeau Grégoire. Elisa și Ciceron... Ciceron e pe vindecate!... rosti cu greu Floris.

Baptistine își ridică fruntea spre el. Nu pricepea nimic. În întuneric ochii verzi al lui Floris luceau ciudat. Baptistine simți o picătură fierbinte pe obraz. Ridică mâna. Obrajii lui Floris erau uzi de lacrimi.

— Floris... Floris... spune-mi adevărul... ce se întâmplă? murmură Baptistine, răscolită de suferința lui.

— I-am îngropat astăzi după amiază, iubita mea... în parcul vicontesei Marie-Blanche.. te... te rog să nu te simți vinovată și să nu ai remușcări... Numai eu și cu Adrien suntem de vină, ar fi trebuit să le poruncim să rămână în Franța, la Mortefontaine.... Grégoire și Elisa erau prea bătrâni... inima lor n-a mai rezistat la boală... am făcut totul ca să le alin suferința... Știi, acum pot să îți spun... m-am dus zilnic să-i văd... au fost minunat îngrijiți la Marie-Blanche de Pontalba... nu plânge, te rog, nu...

Baptistine suspina înăbușit. Nu-i venea să creadă... Grégoire și Elisa... morți... ei care o crescuseră de mică... n-avea să mai audă niciodată glasul Elisei... „Fii cuminte, porumbița mea... ai grijă... porumbița mea... ești așa de frumoasă... micuța mea porumbiță...”

Deodată Baptistine își înălță fruntea.

— Oh, Floris, și Adrien... Adrien unde e?

— Nu știu... dar de cum te vei vindeca, pornim în căutarea lui! promise Floris.

În durerea ei, Baptistine nu se putu împiedica să nu remarce că lui Floris puțin părea să-i pese de ce avea să se întâmple cu „Pontalba”.

Rămaseră multă vreme îmbrățișați, vorbind în șoaptă despre copilăria lor de la Mortefontaine, despre bunii și devotații lor slujitori. Li se părea că rămăseseră orfani pentru a doua oară și această tragedie comună îi lega și mai mult.

Un zgomot surd produs la primul etaj îi smulse din nostalgia evocărilor. Leșinase Tonton. Vântată la față, frigea ca un cărbune încins. Baptistine se instalează la căpătâiul ei și o îngriji cum știa că făcuse Tonton cu ea. Floris gătea pentru toată lumea. Pe deplin vindecat, Valmire supraveghea convalescența lui Bănuț. Șampania făcuse minuni pentru toată lumea și Baptistine spera să o salveze și pe Tonton. Numai că în cazul ei, maladia se dovedi fulminantă.

— Luptă, draga mea Tonton, luptă! o implora Baptistine căznindu-se să îi dea cu de-a sila „leacurile”. Numai că Tonton nu lupta cu boala. Dimpotrivă: s-ar fi spus că se lasă în voia ei, dacă nu cumva toate suferințele fizice și morale îndurate de biata fată, în mizeria de pe Pont-Neuf și în cloaca de pe vapor, nu îi slăbiseră organismul.

— S’a zis cu mine... ține steagul sus... prințesă! fură ultimele ei cuvinte lucide înainte de a intra în comă și a-și da duhul cu un spasm violent, vărsând un ultim jet de sânge negru.

Împietrită, Baptistine nu voia să accepte crudul adevăr... Tonton... Tonton a ei... prietena ei de hoinăreală pe mări... Totul se prăbușea în jurul ei... Nu voia ca trupul minunatei Tonton să fie luat de șareta ciocliilor. Ca să îi facă pe plac, Floris săpă o groapă adâncă în grădinița din spatele casei, la rădăcina unui portocal. Baptistine puse între mâinile prietenei sale o rămurică de măslin, îi înveli cu nesfârșită dragoste trupul într-un

cearșaf și Floris o înmormântă, cu inima strânsă.

Câteva zile mai târziu, după ce în prealabil spălară cu multă apă podelele și mobilierul din toată casa, Floris, Baptistine, Valmire și Bănuț părăseau Noul Orléans.

Cei patru tineri făcuseră rost de o plută. O luară pe Mississippi în sus, spre Bâton Rouge, unde Floris și Baptistine sperau să afle vești despre Adrien.

Capitolul XXVI

— Ce viață de câine! bodogăni Georges-Albert.

Hăinuțele îi erau ferfeniță. Își făcu vânt cu tricornul scofâlcit ca vai de lume, și-l puse la loc pe cap ca să se apere de arșiță și își văzu de drum. Încotro se ducea? Nici el nu știa. Maimuțoiul lui Floris se afla într-o dispoziție execrabilă. De cincisprezece zile nu găsisese strop de alcool să pună în gură, ca să nu mai vorbim că de încă și mai de demult pierduse urma stăpânului său, Adrien, și a tovarășilor lor de drum. Piciorușele începeau să refuze a-i mai da ascultare. Cizmulițele i se găuriseră. Ce-i drept, acel respectabil animal pierduse obișnuința de a se deplasa pe jos, fiind mai totdeauna transportat de către Floris și Adrien fie pe umăr, fie în coburi.

— Of, ingrați mai sunt oamenii! M-au lăsat în plata domnului și s-au spălat pe mâini. Credeam că or să alerge să mă caute. Ei, ași, ți-ai găsit!... Bun... nu mă prea simt bine... drace, sper că nu m-am molipsit și eu de boala aceea galbenă, puah! Ce oroare! Dacă-mi cade blănița s-a zis cu mine! Ce țară nenorocită! Nu ești niciodată liniștit... uragane, inundații, molime, ca să nu mai vorbesc de țăntări și alte lighioane! Ah, ce dor mi-e de Paris... Parisul meu, cât îl regret! Nu mă mai prindei pe aici... Eu sunt un adevărat parizian, asta e... Dacă mai ajung vreodată pe Pont-Neuf, pe cuvântul meu de maimuță că nu mă mai las dus de-acolo! Ah! Parisul...

Oftând amar, Georges-Albert se piti într-un câmp de tutun.

Adormi buștean sub frunzele late și se trezi bine dispus, dar cu un imens gol în capul stomacului. Începea să-l roadă foamea. Porni din nou la drum. Deodată se opri și amușină avid aerul. Nu, nu se înșela, o aromă plăcută îi gădila nările. În fața lui, spirale subțiri de fum se înălțau în văzduh. Se apropia de o așezare omenească. Un grup de bărbați înarmați, soldați și negustori, păzeau cu strășnicie intrarea. Georges-Albert se apropie pe furiș ca să îi audă ce vorbeau.

— La Noul Orléans încă bântuie cu furie?

— Da, în schimb în Arkansas și Illinois s-a terminat.

— Și la sălbateci?

— Ah, ah, măcar de ne-ar scăpa de ei vărsatul negru!

— Oh, de ce vorbiți așa? Nu-i frumos. Sunt totuși făpturi ale lui Dumnezeu.

— Așteaptă numai să pici în mâinile lor și atunci să te vedem ce mai spui! Nu, domnule Joseph, natchezii, charkașii și cherokezii sunt, niște fiare. Nu te poți înțelege cu ei... Guvernatorul a avut de o mie de ori dreptate să le incendieze satele... Bine că am scăpat de ei!

— Am auzit că supraviețuitorii ar fi pornit spre Florida?

— Ha, ha, cu atât mai bine, să le ducă și spaniolilor molima!

— Domnule locotenent, noi ce facem?

— Vă las doi soldați care să păzească drumul împreună cu câțiva dintre voi! Nu lăsați pe nimeni să intre în Bâton Rouge decât dacă vă dovedește că nu este bolnav și nu vine dintr-o zonă atinsă de epidemie... Alungați fără milă pe cei din Noul Orléans... N-au decât să se ducă în pădure și să aștepte acolo până trece calamitatea!

— Spuneți-ne, domnule locotenent, este adevărat că guvernatorul intenționează să se instaleze aici?

— Da, o să vină de la Pontchartrain, unde situația s-a stabilizat. Excelența sa se va instala în locuința burgmeisterului.

— Va să zică, până se drege treaba la Noul Orléans, Bâton Rouge devine capitala Louisianei!

— Păi o merităm! Vedeți dacă am fost vigilenți? Am avut cele mai puține cazuri de boală.

— Bun! Acum știți ce aveți de tăcut. Păziți cu strășnicie intrarea în oraș... Noi pornim spre Mississippi...

Locotenentul și ostașii lui se depărtară. Georges-Albert se plictisise să mai aștepte. Ferindu-se de caraule, se strecură într-un lan cu porumb și porni glonț spre casele de la periferie.

Un miros delicios de prepeliță la proțap îl făcea să saliveze de poftă. Traversă o curticică pustie și se apropie cu pași de lup de o ușă întredeschisă. Aruncă o privire discretă înăuntru. Norocul era de partea lui. În bucătărie nu era nimeni. Un castron aburind trona pe masa lungă din lemn geluit. Dintr-un salt, Georges-Albert își băgă botuțul și labele în tocănița fierbinte. Phii! Era mai gustos decât tot ce-ar putea închipui. Georges-Albert alegea cu grijă bucățelele cele mai bune. O carafă cu Frontignan părea pusă acolo anume pentru plăcerea lui.

— Ah, simt că renasc! Își spuse maimuțoiul golind fericit recipientul.

O lovitură peste ceafă îi întrerupse paradisiaca delectare. Se clătină pe piciorușe și se întoarse furios, gata să riposteze agresorului, dar încremeni stupefiat. O pereche de palme usturătoare completă surprinzătoarea agresiune.

— Tâlharule, hoțule! Te dezvăț eu să furi de prin castroane!

Georges-Albert ar fi vrut să se apere, dar simțul onoarei și galanteriei îl împiedicau să o facă. O superbă maimuțică, ceva mai scundă decât el și îmbrăcată cu o rochiță trandafirie, îl fulgera cu priviri mânioase.

— Vă asigur, doamnă, că mă judecați greșit! Nu sunt un hoț, ci un călător rătăcit... care își caută tovarășii, de drum!

Impresionată de manierele elegante ale interlocutorului ei, tânăra maimuțică amuți. De la Floris și Adrien, ca să nu mai vorbim de împăratul Chinei⁵⁰, sau de Prea Iubitul, Georges-Albert deprinsese un pospai de etichetă.

Din camera alăturată se auzeau glasuri.

— Vino repede... să nu dea stăpânul peste noi!

Noua cunoștință a lui Georges-Albert îl trase după ea într-o curticică. Se ascuseră după niște chiupuri înalte pline ochi cu grăsime de urs și făcură cunoștință.

Marinette era o tânără maimuțică din Africa. Fusesse adusă de un marinăr și dăruită hangului din Bâton Rouge în schimbul unei datorii. Georges-Albert se înduioșă de soarta ei vitregă. Marinette se grăbi să îl liniștească. E drept, uneori îi era dor de pădurea africană, de copaci și de familia ei, dar hangulul Papa Lardo și Mama Lardo se purtau frumos cu ea. O hrăneau bine și nu-i pretindeau decât să le distreze clienții.

— Și dumneata? De unde vii? Întrebă Marinette, dornică să știe cu cine stătea de vorbă. Georges-Albert nu avea nimic de ascuns. Se grăbi să o liniștească pe Marinette. Cu limbajul lui colorat îi istorisi toate peripețiile, lăsându-i desigur pe un plan secundar pe Floris și Adrien. Uluită, Marinette află astfel că Georges-Albert era prieten intim cu împărăteasa Rusiei și cu regele Franței, că el și nu altcineva câștigase bătălia de la Fontenoy și că îl avea în buzunar pe guvernatorul Louisianei! Desigur, pentru moment nu era decât un biet refugiat fără acoperiș, și fără lețcaie, pentru că se rătăcise de prietenii lui, dar de cum va da de ei își va regăsi splendoarea de odinioară.

— Hai cu mine să văd ce pot face pentru dumneata, spuse Marinette, luându-l de lăbuță.

Cele două maimuțici intrară în han.

— Ah, Papa Lardo! strigă Mama Lardo! Privește!... avem două maimuțe!

— Pe Fecioara din Como! De unde l-a mai scos Marinette și pe ăsta? Șterge-o, părosule, valea!

— Nu ți-e rușine, Papa Lardo? Bietul animal pare sfârșit de oboseală?

— Ei, femeie, doar nu vrei să păstrăm și macacul ăsta!

Jignit de moarte, Georges-Albert îl privi furios.

— Doar în noaptea asta, Papa Lardo!

— Pe Sfântul Justinian, o gură mai mult de hrănit! Fie, dar numai pentru o noapte.

Opt zile mai târziu Georges-Albert se afla tot acolo. Papa Lardo și Mama Lardo

⁵⁰ A se vedea *Floris, cavalerul de Petersburg și Frumoasa din Louisiana*.

observaseră că prezența celor două maimuțele le dublaseră numărul clienților, golind crâșma rivalului lor, care, cu câteva zile înainte de izbucnirea molimei, avusese neobrăzarea să se instaleze la intrarea în oraș.

Georges-Albert se arăta devotat trup și suflet noilor săi stăpâni și mai ales Marinettei, de care se îndrăgostise până peste urechi. Descrețea frunțile tuturor cu giumbușlucuri, era sensibil cu toată lumea, fermeca pe oricine punea piciorul în han și, totuși, din zi în zi, devenea tot mai nervos, căci Marinette îl ducea cu zăhărelul.

Cocheta îl ațâța cât era ziulica de lungă, pentru ca la căderea nopții să se culce cuminte la picioarele Mamei Lardo, în vreme ce Georges-Albert, mofluz, se ducea să doarmă pe un snop de paie din grajd, unde se frământa până în zori fără să poată închide ochii. Îl enerva grohăitul porcilor din cocina alăturată, dar mai ales îl chinuia amorul. De cum se întindea pe paie începea să făurească planuri machiavelice de seducere a dulcineei.

Cam asta era situația în dimineața când patriarhalul Bâton Rouge se umplu brusc de puzderie de soldați. Papa Lardo și Mama Lardo își frecau fericiți mâinile. Afacerile aveau să prospere.

Georges-Albert porni spre centru să afle ce se mai petrecea prin oraș. Era zi de târg. În piața din fața bisericii locuitorii se înghesuiau care mai de care. Epidemia aparținea de-acum trecutului. Localnicii se îmbărbătau reciproc. Ultimii trei bolnavi erau pe vindecate. Soldații aduseseră și ei vești îmbucurătoare. Peste noapte guvernatorul se instalase în casa burgmeisterului. N-avea să se întoarcă la Noul Orléans decât după ce capitala avea să fie cu desăvârșire curățată de ultimele focare de infecție și după asanarea emanațiilor putride.

Georges-Albert se strecura printre picioarele trecătorilor fără ca nimeni să-i dea vreo atenție. Lumea căsca gura, conversa, comenta evenimentele. Bărbații își învârteau pe deasupra capului săbiile, bastoanele și pălăriile de vânător, sau, în cazul celor sus-puși și al soldaților cu uniforma peticită, tricornul. Femei gătite cu rochii de mătase ieșeau din casele scunde, fără etaj, urmate de câte o slujnică. Erau doamnele din suita guvernatorului. Localnicele din Bâton Rouge, îmbrăcate cu fuste negre și bonete din pânză albă, le priveau cu admirație și respect, ascultându-i cu gura căscată pe lacheii galonați care, din vârful buzelor, catadicseau să le ofere cu zgârcenie câte o informație. Deodată, un freamăt cuprinse mulțimea. Marchizul Rigaud Cavaignol de Vaudreuil se ivise în balconul casei burgmeisterului. Lumea începu să-l aclame.

— Trăiască guvernatorul!

— Trăiască marchizul!

— Trăiască domnul de Vaudreuil!

— Trăiască Louisiana!

— Trăiască Bâton Rouge și locuitorii lui! răspunse cu diplomatie guvernatorul, declanșând o explozie de entuziasm. Bărbații chiuiau și își aruncau în sus pălăriile din blană de castor și tricornurile.

— Da' agitați mai sunt oamenii pe aici! își spuse Georges-Albert cățărându-se pe o tarabă cu varză roșie și bostani.

Doi țărani în vestoane negre și nevestele lor cu bonete de pânză albă stăteau cu spatele la el, astupându-i vederea. Enervat, maimuțoiul sări pe un butoi cu broaște țestoase.

Din balcon, domnul de Vaudreuil făcu semn să fie lăsat să vorbească. Mulțimea amuți respectuos.

— Bravi locuitori al urbei Bâton Rouge, întreaga colonie admiră curajul cu care ați înfruntat aceste vremuri de restriște. Ați luptat vitejește cu Marea Calamitate. Orașul vostru a înregistrat cel mai mic număr de morți... Vă felicit personal pentru acest frumos rezultat.

Guvernatorul făcu o pauză, spre a lăsa răgaz auditoriului său să îl aplaude.

— Ura!... Ura! Trăiască guvernatorul!

— Mulțumesc, prieteni... Loialitatea voastră îmi merge drept la inimă... Tocmai de aceea sunteți primii cărora vă dezvălui vestea. Majestatea sa a numit un nou guvernator al Louisianeii.

— Oooh! o exclamație de mirare țâșni din zeci de piepturi.

Guvernatorul se prefăcu a nu fi observat și își continuă imperturbabil discursul.

— ...În persoana domnului d'Abbadie care urcă în aceste clipe cursul Mississippi-ului, aducând vești proaspete din Franța... Vă mărturisesc, prieteni, că mi se rupe inima să părăsesc Louisiana tocmai în aceste clipe grele.

— Ipocritul! mârâi în sinea lui Georges-Albert.

— ...Oricum, îmi voi împlini datoria de guvernator până în ultima clipă, veghind la respectarea ordinii și a disciplinei... Bravii noștri soldați au capturat câțiva borfași și dezertori care nu au știut să țină piept sălbaticilor și răsculaților. Acești oameni fără lege și credință vor fi judecați aici, în fața voastră, de către un tribunal de urgență. Locuitori din Baton Rouge, o spun sus și tare, ordinea trebuie menținută cu orice preț pe timpul și până la încheierea mandatului meu.

După această declarație fermă și fără drept de replică, domnul de Vaudreuil salută o ultimă dată mulțimea în delir și se retrase din balcon, în vreme ce lumea striga de zor:

— Trăiască domnul de Vaudreuil! Trăiască guvernatorul!

Popularitatea marchizului era indubitabilă... Localnicii se pregăteau să asiste la judecată ca la un spectacol. Pe o estradă de lemn ridicată peste noapte, își făcură apariția șase judecători. Străjerii scoteau pe rând prizonierii dintr-un furgon acoperit cu o prelată. Nefericiții, rași în cap, purtau lanțuri la mâini și la picioare. Pe chipurile lor se afla întipărită o expresie de posacă resemnare. Cu toții știau ce soartă îi așteaptă. Unul singur înfrunta dârș privirile mulțimii: un negru african.

Georges-Albert îl recunosc pe dată pe Jeannot, credinciosul slujitor al Baptistinei. Dacă maimuțoiul ar fi fost mai puțin absorbit de priveliștea pieții, ar fi băgat de seamă că una dintre tărâncile din fața lui își încleștase brusc degetele de brațul bărbatului ei. Acesta îi înconjură protector umărul cu brațul, ca pentru a o liniști.

Judecătorii chemau arestații unul câte unul. Deocamdată, era rândul unui soldat elvețian, cu uniformă în zdrențe.

— Sergent Bleusse, te aflai în garnizoana de pe Insula Țestoaselor când a izbucnit epidemia?

— Ba, bomnule Budecător!

Accentul elvețianului stârni ilaritatea publicului.

— Liniște! strigă enervat unul din judecători. Împreună cu câțiva soldați trădători, ai profitat de situație ca să vă răsculați, l-ați ucis pe căpitanul vostru, domnul Duroux, și ai dat iama în magazia cu făină! Nu nega! Ce ai de spus în apărarea dumitale?

— Băi, bomnule budecător... pentru băină... ne-a bost și nouă boame.

— Ah, da? Și fiindcă v-a fost foame l-ați asasinat ca niște lași pe bietul căpitan Duroux? fulmină judecătorul îndreptând spre el un deget acuzator.

Elvețianul se cumpăni pe picioare.

— Bu eram bingur, bomnule budecător și bomnul Buroux era bău (elvețianul voise să spună „râu”. Lumea se prăpădea de râs.), zi becinstit, bătea boldații, boi ne-am blânz buvernatorului zi...

Judecătorul lovi cu pumnul în masă, întrerupându-l pe nefericitul elvețian.

— Ajunge, apărarea dumitale te înfundă și mai rău. Pentru jaf și asasinat, vei fi pedepsit conform Codului penal al armatei... vei fi așezat într-un sicriu de stejar și tăiat în două cu fierăstrăul, de viu!

— Bu... Bu! Azutor! urla elvețianul, în vreme ce haidamacii armatei îl târau spre o pădurice vecină, pentru a împlini groaznică sentință.

Câteva femei își plecară capul, îngrozite, în schimb bărbații găseau că verdictul fusese drept.

Deodată, un glas masculin rupse ironic tăcerea:

— Suntem sălbatici sau civilizați?

Cei prezenți priviră consternați.

— Cine... cine a îndrăznit?

— Cine a vorbit? fulmină judecătorul.

Cu căciulile și bonetele trase pe ochi, cei patru țărani din fața lui Georges-Albert se foiau încercând să descopere, ca toată lumea, pe neobrăzatul care îndrăznise să protesteze.

Georges-Albert îl dibuise dar, șiret și inteligent ca întotdeauna, nu se clinti de pe

butoiul cu țestoase.

— Gata cu comentariile! Să fie adus următorul! porunci furios judecătorul.

Doi alți soldați dezertori fură condamnați la trasul pe roată. Un hoț de biserici fu trimis la ștreang. În sfârșit, veni rândul lui Jeannot.

Flăcăul privea mulțimea fără ostentație, dar cu demnitate. Își încrucișase brațele pe piept și aștepta. Lanțurile îi atârnau până deasupra genunchilor.

— Înaintea epidemiei te-ai răsculat și ai fugit cu sclavii ducelui de Belle-Isle! tună unul din judecători.

— Paldon, misiu judecăt看, eu elam om libel! protestă Jeannot.

— Tu liber? Ha, ha... Și numărul ăla de pe brațul tău de unde îl al? întrebă răutăcios judecătorul.

— Cândva am fost sclav, admise Jeannot, dar la mini cumpălat și libilat o male plințes.

— Apărarea nu are temei... prințesa era o intrigantă, iar băiatul nu posedă acte doveditoare pentru răscumpărarea lui! comunică unul dintre judecători colegilor săi. Aceștia încuviințară din cap.

Jeannot nu se dădea bătut. Explică din nou:

— Hâltii lămas la plantația Belle-Isle, misiu judecăt看 și apăi malii senioli Misi de Villeneuve și de Poltejoye vlut cumpălat la mine pentru libelat a doua oală, apoi misiu judecător Noul Orléans nu vlut!

— Destul, vorbești mult și prost! îl repezi unul din membrii tribunalului.

Ceilalți dădură din cap.

— Da nu pricepem nimic din păsăreasca ta...

— Negroteii ăștia au un accent imposibil!

Auzindu-i, Jeannot își bombă torsul.

— Dacă misiu judecăt看 volbit limba țării mele din Aflica... făcut și el gleșeli și tot satul mulit de lăs!

Replica lui Jeannot stârni un imens hohot de râs.

— Destul! Liniște! Liniște!

— Tăcere sau evacuez piața, amenință primul judecător.

Ca prin farmec se așternu o tăcere mormântală.

— Întrucât negrul Jeannot nu posedă acte care să îi dovedească eliberarea... întrucât nici un proprietar nu a putut dovedi că este stăpânul lui... acest tribunal, din dorința de a-și arăta bunăvoința și clemența, acceptă să îl cedeze pe negrul Jeannot ca sclav și ca ajutor gâdelui municipal, care s-a oferit să îl cumpere cu o sută optzeci de piaștri de carton...

Acel tribunal de excepție știa să profite, nu glumă! De ce să condamne la moarte un negru care putea fi revândut, cu atât mai mult cu cât nu făptuise nici o crimă...

Jeannot urlă răgușit:

— Missi judecătoli... Jeannot nu gâde... Bunul Dumnezeu nu vlut așa ceva... nu bine... Nu, misiu judecătoli... nu face asta... Vă implol, misi judecătoli...

Dar nimeni nu-i mai asculta protestele.

În piață lumea se dădea grăbit la o parte din calea unui bărbat înalt și musculos. Era gâdele din Noul Orléans, venit la Bâton Rouge din porunca expresă a guvernatorului. Sui cu pași hotărâți pe estradă, pipăi brațele lui Jeannot și rânji satisfăcut. Flăcăul părea zdravăn și avea să îi poată stăpâni pe condamnați.

— Mulțumesc, înălțimea Voastră, băiatul e sănătos și o să-mi fac bine treaba cu el.

Auzindu-l, Jeannot zbieră ca scos din minți.

— Nu... nu... niciodată, Jeannot niciodată gâde! Ajută la salac neglu, Bunule Dumnezeu! Dă-i culaj!

Și înainte ca soldații să apuce să schițeze vreun gest, Jeannot smulse toporișca de la brâul unui pădurar aflat în primul rând de spectatori și o înălță deasupra mesei judecătorilor.

— Aaaaaaah! urlară în cor magistrații, semănându-și perucile pe jos. Toporișca şuieră prin aer, abătându-se ca o ghilotină peste încheietura mâinii stingi a lui Jeannot. Sângele țâșni din ciotul mutilat stropindu-i pe judecători și pe cei din preajmă. Mâna cu degete zgârcite rămase agățată în lanț pe masa de lemn.

— Jeannot, nu, nu! se auzi un țipăt de femeie.

Negrul tresări, privi năuc deasupra mulțimii și se prăbuși leșinat.

— S-a automutilat!

— Negrul și-a tăiat mâna!

— Dumnezeuule, ce curaj pe el!

— N-a vrut să fie gâde!

— Oh, mi-e frică, e semn rău!

Lumea se agita impresionată. Un chirurg se apropie în goană, deschizându-și trusa. Gâdele îngenunchease lângă cel care refuzase să îi devină colaborator. Nimeni pe lume nu-l mai putea sili acum pe Jeannot să fie ajutor de gâde. Ca să lege condamnării îi trebuiau două mâini.

— Aduceți-mi iute niște tăciuni!

Rana trebuia cauterizată pentru stoparea hemoragiei. Localnicii se îmbrânceau. Fiecare voia să se apropie să vadă. Femeile făceau crize de nervi. La ordinul unuia din magistrați, soldații improvizară un cordon ca să poată ține piept tălăzuirii.

Deodată, din mijlocul mulțimii răsună un glas sonor de bărbat.

— Libertate pentru sclavi! Dați-i libertatea! Și-a câștigat-o!

Entuziasmată, lumea începu să scandeze:

— Libertate pentru negru! Libertate!

Magistrații încercară să facă stânga-mprejur, dar omenirea era prea compactă. Soldații nu mai făceau față. Încă o clipă și situația devenea explozivă. Fereastra de la balconul burgmeisterului se deschise cu zgomot. Ca la un semn, toți cei din piață ridicară capul într-acolo. Guvernatorul se ivi în cadrul ferestrei și făcu un semn cu mâna.

— Dacă acest om supraviețuiește automutilării, îl declarăm liber și... ca răsplată pentru curajul lui neobișnuit, îi acordăm titlul de comandor⁵¹ de plantație.

— Uraaa! Trăiască guvernatorul! strigară localnicii.

— Foarte bine, atuncea luați-l... luați-l de aici. E liber... negrul vostru...

Spumegând de furie, primul magistrat începu să-și strângă hârtoagele stropite cu sânge. Colegii lui se repliau grăbit spre casa burgmeisterului. Populația, calmată, le făcu loc să treacă.

Deodată, același glas masculin tună:

— Actele... semnați actele doveditoare!

Zadarnic căuta primul judecător să deslușească direcția de unde venea glasul. În fața lui nu vedea decât chipuri ostile de țărani, vânători și soldați.

— Da... da... ACTELE! ACTELE! Dați-i negrului actele, reclamară în cor țăranii, pricepând intenția necunoscutului.

Dacă judecătorii nu semnau nimic, nefericitul băiat rămânea pentru tot restul vieții lui un sclav fugar, pasibil oricând de vânzare.

— Poftim... semnez, luați dovada! strigă exasperat judecătorul, mângălind în pripă un proces-verbal de constatare.

Jeannot își venea în fire. O țarancă îngenunchease lângă el și îi luase capul în poală, în vreme ce doi tineri viguroși îl țineau nemișcat.

— Strânge din dinți, fiule! îl sfătui cu bunătate medicul, strecurând o fâșie de pânză între dinții lui Jeannot.

Acesta părea că nu aude nimic. Transfigurat, o privea în extaz pe tânăra țarancă. Un zâmbet lumină trăsăturile lui crispate de durere.

— Mi... cuț... plin...

— Ssst... menajează-ți forțele!

Țaranca puse un deget pe buzele sclavului. Chirurgul apropie de rană fierul înroșit.

— Aaaaah!

Jeannot tresăltă de durere. Un miros grețos de carne prăjită umplu piața.

— Haideți... circulați... nu mai e nimic de văzut... s-a isprăvit bâlciul!

Soldații împrăstiau mulțimea de gură-cască. Femeile plecară cele dintâi. Acasă le așteptau treburile gospodăriei. Pe drum fiecare comenta cu aprindere întâmplările acelei neobișnuite dimineți, cum nu mai trăise nicicând patriarhala urbe. Bâton Rouge era un loc liniștit. Cele petrecute aveau să înflăcăreze multă vreme imaginația copiilor care se

⁵¹ Supraveghetor.

jucau de pe acum de-a tăiatul mâinii.

Chirurgul își strânse trusa cu instrumente, feșele și pansamentele. Hemoragia se opri.

Câțiva pădurari confecționară în grabă o brancardă și culcară pe ea trupul lui Jeannot, care leșinase pentru a doua oară.

— D'apăi, îl luăm și-l grijim la mămur' acas'! spuse un acadian împingându-și cușma pe ceafă. Era un băiat blond, cu ochi albaștri și chip deschis și sincer. Soldații încuviințară în tăcere. Oricum, pentru ei negrul acela scandalagiu nu prezenta nici un interes.

Acadianul băgă în sân actele lui Jeannot și ridică brancarda împreună cu tovarășul său, un zdrahon cât o prăjină de înalt cu umerii ușor căzuți. Nevestele lor înfoltite în șaluri îi urmară cu ochii plecați sub bonetele de pânză cu boruri largi.

Cele două perechi traversau piața în care nu mai rămăsese nimeni. Nimeni, în afară de Georges-Albert. Acesta își înfundă tricornul pe cap și o luă pe urmele acadienilor.

În biroul burgmeisterului, domnul de Vaudreuil făcuse explozie. Dând frâu liber supărării, le trăgea un perdaf nemaipomenit celor șase magistrați care stăteau pâșavi, cu nasul în pământ.

— Ce să mă fac cu voi, domnilor! V-am cerut să îmi organizați o judecată exemplară și era să mă pomenesc cu o răzmeriță. Mii de trăsnete!... E cu puțință să fiți atât de nepricepuți? Am fost la un pas de răscoală. Tocmai acum, când spiritele sunt încinse și stăm pe un butoi cu pulbere... Și doar vă avertizasem... Mână de fier în mânășă de catifea, hai? Pe fundalul ăsta agitat, cum or să reacționeze cei din Louisiana când vor afla de ordinul regelui? Nici nu îndrăznesc să mă gândesc!

Furios, domnul de Vaudreuil se apropie de fereastră, dădu într-o parte perdeluța de muselină și aruncă o privire spre piața din mijlocul orașului.

Cei patru țărani acadieni se depărtau cu brancarda lor în direcția fluviului. Guvernatorul se încruntă, cuprins de o adâncă perplexitate. Cercetă cu atenție statura celui mai înalt dintre țărani și mersul țărănuței de lângă el și își frecă bărbia, căznindu-se să-și lămurească impresia de familiaritate pe care i-o inspirau cele două siluete.

— Femeia asta... Bărbatul ăsta...

Deodată, marchizul Rigaud Cavaignol de Vaudreuil slobozi o înjurătură și se plesni cu palma peste frunte.

— Ei sunt!

Guvernatorul tocmai zărise un maimuțoi care țopăia pe lângă ziduri, urmărind de la oarecare distanță cvartetul acadienilor. Sub privirea uluită a magistraților, domnul de Vaudreuil se năpusti pe balcon cu intenția de a porunci străjerilor să-i aresteze pe acadieni. Ridică brațul. În aceeași clipă dinspre cheiuri se auzi un strigăt:

— O corabie, excelență! Se apropie o corabie!

Domnul de Vaudreuil privi în josul fluviului. Printre insulițele înverzite se șteau pânzele unei nave. Marchizul șovăi imperceptibil. Cvartetul dădu colțul pieței și se făcu nevăzut. La urma urmelor, ce rost avea să-i mai urmărească cu răzbunarea lui? Oricum, sosea noul guvernator. Era mai cuminte să „uite” scandalul cu marea ducese și să gândească la drama care sta să se declanșeze!

Capitolul XXVII

Papa Lardo număra pentru a treia oară șuncile afumate din cămară. Nu mai încăpea nici o îndoială: un hoț șterpelise două din ele și dăduse iama în proviziile de vin, ulei, untură de urs, dovleci și fasole. Hangiul gemu înfricoșat. Dacă rezervele lui continuau să se topească în acel ritm infernal, mai avea puțin și dădea faliment.

Ferm decis să își apere averea agonisită cu destulă trudă, Papa Lardo se înarmă cu o pușcă și se puse la pândă, dar cum infernul este pavat cu bune intenții și soarele era destul de fierbinte, în pofida orei matinale, hangiului i se făcu sete. Cu o seară înainte, țărani îi vânduseră un butoiș de sparge-mate⁵². Papa Lardo își turnă un păhărel, apoi

⁵² Cidru.

un al doilea. După al treilea, sforăia fericit pe rogojina lui de papură.

Atâta aștepta Georges-Albert. Îi făcu semn Marinettei și cele două maimuțele se strecurară înăuntru prin fereștriuca de aerisire. Aleseră cu grijă un clapon fript, o duzină de ouă proaspete, o plăcintă și un castron cu raci fierți. Puseră totul într-un sac și se făcură nevăzuți pe acolo pe unde veniseră. Urmă de Marinette, Georges-Albert o alergă țopăind spre Mississippi. Luând-o în sus pe malul fluviului, după vreun sfert de ceas ajunseră la o căbănuță pitulată printre trestii. Georges-Albert șuieră scurt. Ușa de la intrare se deschise discret.

— A sosit Georges-Albert... N-ai avut necazuri, bătrâne?

În prag se ivise Floris. Georges-Albert îi sări vesel în brațe, în vreme ce Marinette se repezea să îi sărute pe Baptistine și pe Jeannot. Pe mal trosni o creangă sub pașii cuiva. Valmire și Bănuț se întorceau și ei. Își petrecuseră noaptea sub o salcie pletoasă. Deși ciuruiți de țânțari, păreau pe deplin fericiți. Nu același lucru se putea spune despre Floris și Baptistine. Aceasta din urmă nu se ocupa decât de Jeannot. Bietul băiat fusese cât pe ce să se prăpădească de pe urma amputării... Ciotul brațului ardea ca focul, dar cu un devotament extraordinar, Baptistine îi schimbase ceasuri la rând pansamentele și îi pusese cataplasme cu ierburi pe tâmpile. Îngrijirile ei dăduseră roade. În pofida căldurii înăbușitoare, rana nu se gangrenase și Jeannot revenea încetișor la viață.

— Bea asta, Jeannot, și încearcă să și mănânci ceva.... forțează-te... nu, nu te mișca... Așteaptă, am să-ți fac o pernă... Floris, te rog adună niște frunze și pune-le în șalul ăsta... Așa... ți-e mai bine, Jeannot?

Bravul băiat surâdea recunoscător.

— Melsi, plințes micuț... tu salvat la Jeannot a doua oară... Melsi, Floris, fală tini, eu pieldut elam!

Floris nu răspunse. Posomorât, o observa pe Baptistine în timp ce îl îngrijea pe rănit. Gesturile îi erau pline de tandrețe și afecțiune și din zi în zi Floris devenea mai bănuitor și mai neliniștit. Mândrul seducător suferea în tăcere, descoperind chinul geloziei.

Petrecuseră în ascunzătoarea lor opt zile, singura legătură cu restul lumii fiind asigurată de Georges-Albert și Marinette.

— Ce-ai mai aflat, Georges-Albert? Întrebă Floris, mușcând cu pofta dintr-o aripă de clapon.

O serie de mimici expresive, completate cu scâncete, îi dădură de înțeles că de la sosirea noului guvernator orașul se înțesase de lume. Odată primejdia epidemiei trecută, colonii, proprietarii de plantații și curtenii își părăseau refugiile din împrejurimile Noului Orléans și se grăbeau să facă temenele succesorului marchizului de Vaudreuil. Se zvonea că adusesese vești extraordinare. Deocamdată, cei doi guvernatori rămăneau închiși în locuința burgmeisterului, rezolvând probleme administrative curente și pregătind viitorul coloniei.

— Ai dat de urma lui Adrien? Întrebă Floris.

Georges-Albert clătină necăjit din cap. În ciuda anchetei minuțioasă întreprinsă împreună cu Marinette, care se dovedea excepțional de ageră și descurcăreță, Georges-Albert nu izbutise să prindă nici un fir. Tânărul conte de Villeneuve-Caramery, Feodor și Li Kang păreau să se fi volatilizat.

În schimb... Georges-Albert îl trase discret pe Floris în păpuriș ca să-l înștiințeze că Jéodard Castillon du Rocher, Ernaudand de Gastagnac și Yann Le Gallic tocmai sosiseră în oraș. Floris se încruntă. Logodnicii Baptistinei se aflau din nou pe urmele lor.

— Nici ciuma n-o să mă scape de ei! mârâi gentilomul.

Georges-Albert îi dădu de înțeles că mai avea și alte știri. Vicontesa Marie-Blanche de Pontalba sosise în seara precedentă la bordul unei plute, ca și Carlotta, declarând sus și tare că în Noul Orléans nu mai era de trăit. Amândouă trăseseră la hanul lui Papa Lardo. Pe de altă parte, marchiza de Vaudreuil o trimisese pe tânăra sclavă Bossi să-l întrebe pe hangiu și pe mușterii acestuia dacă nu auziseră de soarta marchizului de Portejoye! Frumoasei Arthémise de Vaudreuil puțin îi păsa de mazilirea guvernatorului, dorindu-și, după cât se vede, o partidă de table!

— Drace! se scărpină în ceafă Floris.

Cu toate cele trei amante ale lui grupate în Bâton Rouge, spațiul de manevre se cam îngusta. Seducătorul zâmbi măgulit și își privi amuzat vesta de postav țărănesc. Ideea să

se reîntâlnească cu Arthémise în acele circumstanțe, și mai ales în acea ținută era destul de insolită.

Baptistine tocmai îl ajuta pe Jeannot să iasă din cabană. Flăcăul se rezema cu brațul valid de umărul plăpând al tinerei fete. Floris întoarse capul agasat. Începea să se sature de rolul de îndrăgostit nefericit și de infirmier, ușă de biserică.

— Mă duc în oraș! declară Floris pe un ton ce nu admitea replică.

Baptistine se întoarse nedumerită spre el.

— Dar bine, Floris... de ce să te expui inutil? E primejdios... dacă te recunoaște cineva?

Ochii verzi scăpărară mândru.

— Doar n-o să mucegăim aici până la capătul zilelor... Trebuie să aflu ce se petrece... Oricum, voi nu vă clintiți de aici până nu mă întorc!

— Floris... Floris... ai grijă! îl imploră Baptistine.

Floris o privi mirat. Baptistine îl privea cu adorație. Fu tentat să rămână, dar o dată mai mult orgoliul se dovedi mai puternic decât rațiunea și se făcu nevăzut printre trestii.

* * *

— Poate să fie urmările febrei galbene, dragule, îl consolă marchiza de Vaudreuil.

Pentru a treia oară Floris încerca să își dovedească bărbăția, fără să izbutească însă. Asemenea rușine marele seducător nu mai pățise în viața lui.

— Ai dreptate... încă nu am ieșit din convalescență, se scuză el ridicându-se în capul oaselor.

De la etajul de deasupra se auzea ecoul unor voci înfuriate.

— Ce se întâmplă? întrebă Floris.

Doamna de Vaudreuil, înălță plictisită ochii spre tavan.

— Oh... soțul meu se ceartă cu domnul d'Abbadie... de când a venit așa o țin... amândoi sunt negri de supărare!

Marchiza îl privi ironic pe Floris și pufni în râs.

— Știi, dragul meu, ținuta asta de acadian te prinde de minune... ce idee să vii la mine îmbrăcat așa... hi, hi, habar nu ai ce pică avea pe tine... acum însă... ești mai nevinovat ca Joseph... Pentru numele lui Dumnezeu, dragule... fă ceva, doar ești tânăr, e păcat de dumneata... încearcă să iei niște făină de crocodil, se pare că ar fi foarte bună pentru... pentru... hi, hi în sfârșit, pentru necazul dumitale...

Marchiza își bătea joc de el pe față. Floris se strădui să își păstreze o expresie demnă, singura posibilă în situația dată. Se grăbi să-și încheie vesta. Îi tremurau degetele. Știa el bine care era necazul lui. Toți crocodilii din lume nu l-ar fi putut ajuta. „Floris, ai grijă, ai grijă...” Vocea ticăloasei îi răsună încă în urechi. De, Floris se știa grav atins. Un singur lucru îl putea vindeca. Ea. Zâna luminoasă, inconștientă, flușturistică, trăsniță, infidelă, singura femeie pe care nu știa de unde și cum să o apuce. Da fiecare dată când credea că a pus șeaua pe ea, îi luneca din mâini, fugea, dispărea. Ardea de nerăbdare să se întoarcă la cabana din mlaștină. Floris se înclină respectuos deasupra degetelor marchizei.

— Draga mea, voi încerca să mă retrag la fel de discret cum am venit.

— Și cum te-ai manifestat aici, îl ironiză doamna de Vaudreuil.

De astă dată, cam întrecuse măsura. Cât era ea de marchiză, Floris tare mai avea chef să-i tragă o chelfăneală zdravănă. La etajul de deasupra se trânti o ușă și pași precipitați coborâra scările. Afară, în piață, se auzea rumoare. Floris ridică un colț al perdelei de muselină și privi cu prudență printre jaluzelele lăsate. Dinspre fluviu adia o briză călduță.

— Veniți, oameni buni, să aflați vestea cea mare...

Un herald chema populația. Lumea se aduna în goană. Seniorii și doamnele din înalta societate părăseau în grabă căsuțele modeste unde se instalaseră „cu chirie”. Întreg orașul părea adunat sub balconul primarului. Marchiza își trase pe ea o rochie înflorată de indiană și se alătură lui Floris.

— Oh, Doamne... ce plictiseală... Să te ții scandal când vor afla vestea! oftă marchiza.

— Ce veste?

— Ei, dragule, așteaptă și ai să afli... Eu m-am saturat până în gât... de opt zile nu aud decât asta... Bărbatul meu și cu domnul d'Abbadie au învățat pe dinafară scrisoarea

Regelui, dar tot nu s-au dumirit!

Frumoasa Arthémise își înăbuși un căscat și se duse să ia o bomboană de pe noptiera din lemn de trandafir.

— Și ce-a putut să scrie Frérot ca să le dea atâta bătaie de cap acestor domni?

— Ei, dragule... Prea lubitul a cedat colonia vărului său, regele Spaniei!

— Cum?

Floris se năpusti la marchiză și o întoarse cu fața spre ei. Cutioara cu bomboane se rostogoli pe parchet.

— Vai, dragule, fii mai stăpânit... uite ce-ai făcut! Îl certă frumoasa Arthémise îngenunchind să strângă bomboanele.

În piață lumea începea să aclame.

— Trăiască guvernatorii! Trăiască guvernatorii!

— Vă mulțumim, prieteni,... vă mulțumim... hâ... hâ... Domnul d'Abbadie, noul nostru guvernator, până la sosirea... în sfârșit... până la... ăăă... va da citire scrisorii și ordinului dat de Majestatea Sa în septembrie anul trecut...

— Uraaa! Trăiască Regele! Trăiască Majestatea Sa! Trăiască guvernatorul!

Vocea monocordă a noului guvernator începu să citească:

„Întrucât printr-un act anume întocmit la Fontainebleau, la 3 septembrie, am cedat, din propria Noastră voință, prea scumpului și iubitului Nostru văr, Regele Spaniei, și urmașilor și moștenitorilor săi, în deplină proprietate, pur și simplu și fără nici o excepție, întreg ținutul cunoscut sub numele de Louisiana!...”

Mulțimea urlă într-un singur glas.

— Cum?

— Nu se poate!

— Ce-a spus?

— A cedat Louisiana!

— Stați să ascultăm!

— Rușine Franței!

— Regele e nebun!

— Mai citiți o dată!

— E o greșeală!

— Nu se poate!

— Liniște, liniște, oameni buni! Își spărgea pieptul marchizul de Vaudreuil.

Un răpăit de tobă restabili un simulacru de tăcere.

Domnul d'Abbadie își relua lectura, cu glas tremurat:

„... întreg ținutul cunoscut sub numele de Louisiana ca și Noul Orléans și insula pe care este așezat acest oraș, și întrucât printr-un alt act întocmit la Escorial și semnat de Regele Spaniei Majestatea Sa catolică a acceptat cesiunea mai sus menționatei țări, vă poruncim ca la primirea prezentei să anunțați populația și să încredințați de drept în mâinile guvernatorului sau ofițerului numit de Regele Spaniei, sus-numita țară și colonie a Louisiane, cu toate anexele ei, orașe și insule dependente de Noul Orléans... Așa cum se află ele în ziua sus-numitei cesiuni, dorind ca pe viitor ele să aparțină Majestății Sale catolice. Vă poruncim în consecință...”

Floris simți că se înăbușe de furie.

— Insula Noul Orléans! Incredibil, draga mea, dar Frérot nici măcar nu cunoaște situația topografică a acestui oraș, ca să nu mai vorbesc de valoarea acestei țări pe care o face cadou altuia, cum te-ai descotorosi de o jucărie de care te-ai plictisit... dar ce Dumnezeu păzesc consilierii lui de la Versailles? Au privit ei vreodată harta Louisiane? O hartă desenată cu sângele și osemintele francezilor...

Ochii verzi fulgerau de indignare. Pe balcon, domnul d'Abbadie continua să se adreseze mulțimii pe un ton plângăreț, implorând poporul să înțeleagă motivele regelui, conjurându-l să aibă încredere în el și să nu-i îngreuneze misiunea, și așa mai mult decât ingrată, până la venirea spaniolilor... oricum, totul va rămâne ca înainte... Guvernatorul

spaniol va fi înțeleghător...

Marchiza de Vaudreuil se rezemă de umărul lui Floris.

— Oh, dac-ai ști cât sunt de fericită că mă întorc la Versailles. Ce binecuvântare să revăd sala oglinzilor și cancanurile de la curte... ai să-mi lipsești, chiar dacă în dimineața asta n-ai avut nici un chef de mine... las-că te-am ghicit eu... ți-e gândul în altă parte... vezi, ce bine s-a potrivit totul, plec la țanc... ei hai, liniștește-te... zău nu pricep ce-ți pasă că Louisiana este de acum a spaniolilor... din partea mea, n-are decât să fie a oricui, și a...

— Marelui Mogul! ricană Floris.

— Exact! Gândește-te la treburile tale, Floris, și lasă idealismul... coboară cu picioarele pe pământ... Și înainte de toate, pune-te la adăpost... Parcă văd că cei din colonie se vor revolta în numele Franței... și iar o să se lase cu scandal... Oh, dragule, voi bărbații sunteți imposibili! Pleci? Ai dreptate, profită de agitația generală și eclipsează-te... O să-mi lipsești, frumosule Floris...

Marchiza îi întinse mâna. Gentilomul i-o sărută galant.

— Adio, Arthémise... n-am să uit niciodată ce minunat jucai table!

— Adio! șopti marchiza, cu ochii scăldați în lacrimi, deschizând precaut ușa camerei.

Coridorul era pustiu. Floris își înfundă pe ochi pălăria de acadian, își cocoșă spinarea și porni spre scara de serviciu. La parter, o ușiță dosnică dădea spre o ulicioară lăturalnică. Floris apăsă încetisor clanța când deodată cineva îl trase de mânecă. Se întoarse gata să trosnească un pumn insolentului care îndrăznea să îl oprească din drum.

— Misiu Flois... Misiu Flois... tu aduci aminti... dacă Mâam marchiză plecat, tu cumpălat la mini!

Drăguța Bossi îl implora pe Floris, cu lacrimi în ochi. Tânărul șovăi o clipă. El însuși nu era decât un proscris; cum să o ajute pe biata sclavă. Nefericita se agăță de brațul lui, căzând în genunchi.

— Ti log... nu vleau ialăși vândut la mini, fiică nimelit la stăpâni lăi...

Floris privi de jur împrejur. Îi venise o idee năstrușnică. În biroul burgmeisterului nu era nimeni. Pe masa lungă de lemn se îngrămădeau aruncate de-a valma peceti, suluri de hârtie și documente. O apucă de mână pe Bossi și o trase după el în birou.

— Spune repede care e numele tău de botez... câți ani ai și unde te-ai născut, dacă știi bineînțeles!

Sub privirile holbate ale tinerei negrese, Floris înmuie pana de gâscă în călimară și cu o superbă scriere caligrafică întocmi un act de răscumpărare pe numele negresei Bossi, în vârstă de optsprezece ani, fiica sclavilor Congo și Mariton, ambii decedați, etc, etc.

Floris își încheie capodopera imitând semnătura burgmeisterului de pe un alt act găsit pe masă. Încălzi puțină ceară și sigilă documentul cu pecetea orașului Bâton Rouge.

— Ține... frumoasa mea... ascunde-te până la plecarea guvernatorului de Vaudreuil și după aceea n-ai decât să arăți acest document... de-acum ești o ființă liberă, Bossi!

Floris se îndreptă spre ieșire.

— Oh, Misiu Flois... ia cu tîni la Bossi... Bossi nu știe unde ascuns... ti log...

Se agăță de brațul lui Floris tremurând ca frunza. Cum să aibă inima să o refuze?

— Bine... la urma urmei, o complicație în plus sau în minus chiar nu mai contează... Hai, vino!

Bossi își aruncă pe umeri un șal și îl urmă pe Floris cu mersul ei unduit. Floris dădu colțul. Ar fi putut să se îndrepte direct spre fluviu, ocolind piața, dar era curios că vadă reacția populației. Lumea era năucită, stupefiată de incredibila veste. Cei doi guvernatori se retraseră din balcon. Străjerii discutau cu țăranii. Colonii înstăriți încercau să liniștească spiritele. În schimb, câțiva gentilomi îi incitau pe soldați la revoltă. Următ de Bossi, Floris își croia drum printre diferitele grupuri care nu dădeau nici o atenție acadianului.

— Dumnezeule, spaniolii... nu pot să cred! exclamă o femeie.

Floris tresări. Era vicontesa. Marie-Blanche de Pontalba. Tânărul se temu o clipă că îl recunoscuse, dar frumoasa Marie-Blanche tocmai se lipea de brațul lui Ernaudan de Gastagnac. Aceasta o sărută ușor pe tâmplă.

— Oh, prietene, ce tristețe... ce sfârșit lamentabil pentru Louisiana!

— Dar ce început frumos pentru noi, Marie-Blanche, șopti tânărul căpitan de cavalerie ușoară.

Expresia lor fericită nu lăsa umbră de îndoială. Floris pricepu că Marie-Blanche se consolase rapid. Deopotrivă ușurat și vexat își văzu de drum.

— Nu ne lăsăm ocupați!

— Nu ne supunem spaniolilor! O să-i primim cu tunuri și șrapnele, strigau cu înflăcărare soldații.

— Suntem francezi... suntem și rămânem francezi! Trebuie să ne apărăm independența! răcnea o femeie.

Floris ocoli acel grup gălăgios dar brusc, își înfundă până pe sprâncene pălăria și făcu stângă împrejur, ca să nu dea nas în nas cu contele Jéodard Castillon du Rocher care o ținea tandru pe după umeri pe Carlotta.

— Pff... draga mea, spaniolă, franceză sau chineză, pentru mine Louisiana va rămâne locul unde te-am cunoscut și iubit... Și unde vom rămâne împreună până la sfârșitul vieții noastre!

Carlotta îl privi cu recunoștință. Pe inelarul frumoasei quarterone strălucea o verighetă de aur. Așadar Jéodard pe care într-atâta îl urâse Floris, se căsătorise cu Carlotta! Și la urma urmei de ce nu? Asta și era farmecul Louisiane! Asta era lumea Nouă! Lumea se certa, se iubea, se căsătorea și își uita trecutul de dragul prezentului, fără să își facă griji pentru viitor.

Ceva mai departe, Juliette de La Buissonnière se ținea de mână cu Yann Le Gallic. Floris oftă. Ce n-ar fi dat ca în locul acestuia să se fi aflat Adrien...

Într-un colț al pieței, câțiva gentilomi discutau cu înflăcărare. Floris îi recunoscuse printre ei pe prietenii săi Gaëtan d'Artaguette și Populus de Protais. Șovăi dacă să-și deconspire prezența. Ce doi gentilomi fulminau.

— Suntem trași pe sfoară, oameni buni! La arme! Trebuie să protestăm, să ne răsculăm! Doar n-o să ne lăsăm oferiți pe tavă dușmanilor, ca o turmă de oi! răcnea d'Artaguette.

Populus îi ținu isonul.

— Suntem mințiți... oameni buni! În nord am pierdut Noua Franță!... Englezii au atacat ca șacalii Fortul Duquesne⁵³ și vor să pună mâna pe întreaga Louisiana... să-i lăsăm oare să ne răpească pas cu pas, țara? Țara noastră cucerită cu prețul vieții compatrioților noștri ale căror morminte sunt presărate în tot ținutul?! Ce suntem noi? Niște vițeți? Trebuie să reacționăm, să trimitem un sol la Versailles, să îl obligăm pe Rege să revină asupra hotărârii sale!

— Da... da... are dreptate!

— Să numim un reprezentant al colonilor!

— Să închiriem o corabie!

— Oh, Doamne, fie-ți milă de noi!...

Lui Floris i se strânse inima. Durerea locuitorilor Louisiane era reală. Bărbații și femeile nu pricepeau cum de Regele se putuse dispensa de ei cu atâta dispreț. Rațiunea de Stat, deficitul imens cauzat de colonie bugetului, toate războaiele și tratatele semnate la Versailles nu li se păreau motive îndreptățite pentru o asemenea măsură radicală.

— Ce părere aveți de bărbații noștri, ei? Nu-i așa că zic bine?

Coapsă de Aur și Néné îi interpelau pe cei din jur, fluturându-și mândre degetele pe care strălucea câte o verighetă nou-nouță.

Floris zâmbi în sinea lui. Nu mai trebuia să se teamă pentru viitorul borfașilor. Gaëtan și Populus făcuseră o alegere cum nu se poate mai înțeleaptă. Nevestele lor aveau să fie mame exemplare, îngrijindu-și cu extraordinar devotament progeniturile și soții. Ba chiar era de prevăzut că aveau să devină excesiv de puritane și burgheze...

Floris se lămurise. Făcu un semn discret lui Bossi și amândoi coborâră spre fluviu.

Strecurându-se prin păpuriș, Floris se întreba ce avea să se întâmple în oraș. Dacă populația se răscula, se simțea tentat să ia parte la răzmeriță. În același timp însă,

⁵³ Viitorul Pittsburg.

gentilomul avea simțământul nelămurit că nu se mai putea face nimic. Cauza era dinainte pierdută, și faptul consumat.

Privirea lui Floris îmbrățișa priveliștea majestuoasă a fluviului. În zare, plantațiile de indigo se confundau cu albastrul cerului.

— Spuni, misiu Flois, nu bini vinit spanioli aici? Întrebă Bossi, alergând cu pași mici după el.

— Nu știi, Bossi! Mi se pare că un mecanism imens s-a pus de-acum în mișcare... Țara asta este atât de frumoasă, Bossi... atât de frumoasă...

O tristețe surdă îi cuprinsese inima.

— Da, misiu Flois, foarte frumoasă... și și mai frumoasă de când Bossi libelă!

Negresa zâmbea pipăindu-și pergamentul ascuns în sân. Floris o apucă de umeri.

— Ești liberă... înțelegi? Liberă! Câmpiile astea sunt libere... ascultă-mă bine ce-ți spun, țara aceasta va fi liberă... și eu sunt un om liber... Hai, vino!

Floris porni iarăși cu pași mari. Bossi de-abia se putea ține după el. Se apropiau de cabană. Dinăuntru nu se auzea nici păs. Ca să nu își sperie prietenii, Floris strigă încetișor.

— Baptistine... sunt eu... Baptistine...

Nu-i răspunse nimeni.

Capitolul XXVIII

Împins de o neagră presimțire Floris împinse ușa cu piciorul. Cabana era goală.

Floris o îmbrânci cât colo pe Bossi și o luă la goană ca scos din minți spre malul fluviului, unde se ciocni de Valmire și Bănuț, care se întorceau de la pescuit cu câțiva peștișori înșirați pe o sfoară.

— U... unde... unde este... Baptistine? se bâlbâi Floris, alb ca varul.

— D'apăi în cabană! răspunse mirat Valmire.

— Nu este... și nici Jeannot nu-i acolo!

— Ciudat... erau colea, când ne'om dus la gărlă, nu-i așa Valmire? spuse Bănuț.

Floris nu observă tandrețea cu care tânăra i se adresa acadianului. Îngrijorat la culme, se tot întreba:

— Unde s-or fi putut duce? Doar...

Un țipăt îngrozit îi tăie vorba... Bossi dăduse cu ochii de Jeannot care dormea la umbra unui boschet în floare. Georges-Albert și Marinette îl apărau cu conștiinciozitate de țânțari și de muște, mânuind fiecare câte o frunză mare de nufăr în chip de evantai. Auzind-o pe Bossi, Jeannot tresări speriat.

— Nu-i nimic, nu ti uita, o să tleacă! spuse bravul băiat.

Bossi rămăsese cu ochii holbați la ciotul bandajat al mâinii mutilate. Între timp, Floris, Valmire și Bănuț se apropiaseră și ei. Jeannot zâmbea fericit. Bossi se fâstâcise toată. Floris făcu prezentările.

— Adevălat că singul tăiat blațul la el? Întrebă în șoaptă negresa.

Auzise de la slujitoarele marchizei toată tărășenia, dar nu știa că e vorba de bietul Jeannot. Săracul de el, îhî, îhî... începu să se smiorcăie Bossi.

— Să-l îngrijești cum se cuvine, este un erou al Louisiane, răspunse Floris tot în șoaptă.

Jeannot avea auzul fin.

— Ba nu, tu, Flois, ești elou... fălă tine, Jeannot, pieldut... dacă Flois nu stligat foarte tale „Libeltate, Libeltate!”

Jeannot voia să îi povestească lui Bossi, cu lux de amănunte, toate câte se întâmplaseră. Lui Floris însă nu-i ardea să-l asculte. Îl bătu pe umăr ca să îl întrerupă o clipă.

— Spune, bătrâne, știi cumva unde s-a dus Baptistine?

— Plințes micuț fațe baie!

Și Jeannot arătă cu mâna spre o buclă a fluviului, ascunsă privirilor de către o perdea de stejari.

— E nebună? Or s-o mănânce crocodilii! răcni Floris, luând-o la goană.

Valmire voi să se ia după el. Bănuț îl opri.

— Lasă-i, Valmire... ei sî șeartă, ei sî'mpacă... bieți copii, sîmt și ei nevoia să rămîni singuri.

Floris nici nu simțea trestiile care-i plesneau fața. Alerga din răspuțeri, așteptându-se să audă din clipă în clipă urletele Baptistinei, sfâșiată de aligatori.

— Inconștientă... iresponsabilă... descreierată!

Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Ah, avea să îi tragă o săpuneală să o țină minte. Odată și odată cineva trebuia să îi bage mințile în cap. Cum să dispară așa, fără să spună o vorbă cuiva? Floris începea să își aducă aminte de toate câte avea să îi reproșeze. Spaima pe care o trăise îl făcea să devină nedrept. Deschise gura, gata să o facă cu ou și cu oțet, dar ajungând pe malul fluviului încremeni, brusc împlânzit. Zâmbi înduioșat, fascinat. Goală pușcă, Baptistine se zbenguia în apa limpede cu spatele la el. Floris nu își putea lua ochii de la talia ei mlădioasă. Pe pielea sîdfie picăturile de apă străluceau ca niște diamante. Pe parcursul cumplitei ei maladii, Floris uitase cât de frumos și de perfect proporționat îi era trupul, cât de delicat și totuși plin de nuri.

Un stol de becațe săgeta cerul. Baptistine le urmări cu privirea și, întorcînd ușor capul spre mal, îl zări brusc pe Floris. Cu un țipăt de spaimă se cufundă în apă până la bărbie.

— Ce cauți aici? Întrebă ea cu reproș.

— Ce cauți tu, de una singură, în apă? Să nu mai faci imprudențe din astea, vrei să te... să te...

Floris nu mai știa ce vroia să spună. Se apropie de undele cu reflexe aurii. Rochia Baptistinei era trîntită pe un pietroi.

— Du-te, lasă-mă să mă îmbrac... vin îndată după tine, spuse rugător Baptistine.

Floris clătină din cap.

— Nu. Mai întâi trebuie să îmi restitui ce-i al meu!

Mirată, Baptistine făcu ochii mari, înăbușindu-și un chicotit ațâțat. Floris își scoase cât al clipi vesta și încălțărilor. Baptistine îi întoarse spatele și înotă spre mijlocul apei. Floris își azvârli hainele peste ale Baptistinei și plonjă cu capul înainte, gol, puternic, mușchiulos, impetuos, trup tânăr de bărbat focos, debordînd de vitalitate. Din câteva braseuri viguroase o ajunse din urmă pe Baptistine. Aceasta voi să se depărteze dar nu mai avea picior. Floris o prinse în brațe. Toate reproșurile pe care intenționa să i le facă i se șterseseră din minte. Trupul ei aluneca lângă al lui, ca o algă. O prinse și o ținu strîns lângă el, întărziind cu mâinile pe mijlocelul tras prin inel. Baptistine se zbătu, gemînd abia auzit.

— Floris, nu, Floris.

Tânărul zâmbi, agățîndu-și degetele de lanțul petrecut pe după mijlocul fetei.

— Dă-mi drumul, Floris... dă-mi drumul! protestă Baptistine pufnind fără să vrea în rîs. Drept răspuns, Floris trase de lanț.

— Hoață mică... ai venit să îmi furi medalionul ăsta în toiul nopții... Pot să știu și eu de ce?

O expresie amuzată se ivi pe chipul răzvrătit al Baptistinei.

— Pentru că așa am avut chef, Floris...

Răspunsul ei simplu îl lăsă fără replică. S-ar fi putut gândi la orice, numai la așa ceva nu, deși era la mintea cocoșului. Avusese chef și îl luase: asta era Baptistine! Expiră ca o focă și se băgă la fund. Baptistine nu încercă să mai scape. Floris ținea acum în palmă medalionul de metal: talismanul reginei Guzrati, bătrîna matroană a țiganilor. Își lipi obrazul de sîinii rotunzi și aurii ai fetei. Tâșni din nou la suprafața apei ca să respire. Se priviră o clipă, gîfîind. Floris o cuprinse mai strîns în brațe.

— Uitasem că doamna nu face decît ce are ea chef!

Baptistine se zbătu ca o crăpceană și cu o mișcare grațioasă izbuti să se desprindă din încheștare.

— Da, așa este. Acum, de pildă am chef să înot! îi replică ea pe un ton fals indiferent și se depărtă fericită.

Avusese timp să observe strălucirea din ochii verzi al fiarei. Floris o prinse din nou, apucînd-o fără menajamente de chica de băiețel.

— Unde fugi, sălbăticiune!?...

Baptistine ar fi vrut să se lipească de pieptul lui bronzat, să îi muște umărul, să își înfigă dințișorii de lupoaică însetată în gâtul lui, acolo unde se vedea pulsând artera. Se priviră lung, frumoși, tineri, îndrăgostiți, neștiind cum să-și mărturisească iubirea.

— Vino aici să îți leg talismanul! spuse posac Floris.

— Oh, mi-l dai mie? se alintă Baptistine.

— Da... fiindcă ai râvnit la el... îți aparține... dar numai pentru că ți-l ofer eu în dar! țină să precizeze Floris.

Degetele bronzate îi petrecură talismanul pe după gâtul lung și alb, întârziind pe ceafă, mângâindu-i-o ușor. Apoi buzele lui Floris atinseră abia simțit vârful urechii, pe când mâinile coborau spre sâni rotunzi. Baptistine închise ochii. Știa că dintotdeauna destinul ei fusese legat de al lui. Își lăsă capul pe spate. Ar fi vrut să se împotrivescă, să nu-l lase să triumfe atât de ușor. În urechi îi răsunară ultimele cuvinte ale biete Tonton: „Ține steagul sus, prințesă!” Oh, nu, nu o să lase să îi scape frumosul Floris. Avea să îl îmblânzească pe orgoliosul seducător, îl iubea, Doamne cum îl iubea! Mâinile lui Floris coborau în lungul coapselor în vreme ce buzele sorbeau, una câte una, picăturile de apă de pe obrazul fetei, apropiindu-se imperceptibil de buzele ei. Peste o clipă avea să fie pierdută. Avea să o ducă pe mal, ca pe o pradă sigură, și pe urmă avea să plece din nou, cu nasul pe sus, cum făcuse de dimineată. Și, de fapt, unde fusese până atunci, pe unde umblase? Intuiția îi șoptea Baptistinei să nu pună întrebări, dar nici să nu cedeze. Atinse talismanul agățat acum de gâtul ei și se desprinsă ferm din îmbrățișarea masculină.

— Oh, mulțumesc, Floris... sunt nespus de fericită că mi-ai dăruit această medalie norocoasă... sunt chiar foarte mișcată!

Candidă și demnă, alerga de-acum spre râu, ușoară și sprintenă ca un elf. Floris strânse pumnii. Îi venea să o trântască acolo, pe nisipul ud. În loc de asta, se mulțumi să murmure printre dinți, cu un zâmbet admirativ:

— Scorpie, vrei să mă treci pe sub furcile tale caudine!

Era el însuși o fire prea dârză ca să accepte slăbiciunile. Îi plăceau oamenii de caracter și Baptistine, slavă Domnului, avea cât zece. O privi cum se îmbracă, cum îi trimite o sărutare din vârful degetelor și cum se îndreaptă printre trestii, spre cabană.

Floris adastă câteva minute în apa răcoroasă ca să își limpezească gândurile, apoi o urmă pe Baptistine.

Cele trei femei pregăteau cina. Floris le povesti tuturor cele aflate în târg.

— Louisiana spanioli? Ah, vai da' și cumpliți lovituri a sorții, după blestemații șeia di ienglezi, cu și ne-om trezi pi cap? se vaită cu amărăciune Valmire.

Bănuț îl consolă cu un sărut și îl trase la culcare ceva mai la o parte, sub un palmier. Floris ar fi vrut să facă același lucru cu Baptistine, dar cu aerul cel mai firesc din lume, aceasta își întinse cuvertura în cabană, lângă Bossi; Georges-Albert și Marinette porniră spre han, promițând să revină a doua zi, cu un nou sac de provizii.

În drum spre Bâton Rouge, mai norocos decât stăpânul lui, Georges-Albert izbuti să învingă ultimele reticențe ale alesei inimii sale. O ținea de mână pe Marinette. Apunea soarele. Marinette era tulburată. Fin psiholog Georges-Albert intuia că era momentul să dea asaltul final. În fața lor se înălța un sicomor cu coroană primitoare. Insinuant, ca șarpele primordial, Georges-Albert îi propuse Marinettei să suie până-n vârf pentru a admira de acolo priveliștea orașului. Frumoasa maimuțică nu se mai lăsă dusă din cuibul primei sale nopți de dragoste. Își pierdu fecioria pe o creangă stufoasă și adormi fericită în brațele lui Georges-Albert. În zori acesta deschise ochii și își bombă satisfăcut torsul de mascul. După o clipă ciuli urechile. Se auzeau văicăreli și exclamații zgomotoase. Un convoi de bărci și plute suia pe cursul fluviului. Soseau spaniolii.

— Tii, da' grăbiți mai sunt ăștia! Parcă n-ar fi trebuit să coboare din Pirinei! mormăi Georges-Albert, neîntrecut în materie de geografie.

Dinspre oraș răsunară focuri de armă. La instigațiile gentilomilor, locuitorii din Bâton Rouge îi împiedicau să debarce pe noii ocupanți. În fruntea insurgenților. Georges-Albert îi recunoscă pe dată pe Gaëtan și pe Populus.

— Sunt nebuni de legat! mormăi Floris ascultând cu atenție relatarea lui Georges-Albert. Vestea nu era de natură să îl înveselească. Nu închise o clipă ochii, având de ales

între sforăitul infernal al lui Jeannot și asaltul maringuinilor de afară. Preferase să rămână în cabană și ar fi jurat că Baptistine îl auzise frăsându-se în fân, deși și acum, proaspătă și trandafirică ca o camelie, pregătea de mâncare de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Floris îi aruncă o privire posacă. Singurul punct câștigat era prezența lui Bossi care preluase rolul de infirmieră a lui Jeannot. Total subjugată, negresa îl îngrijea, îl alinta, îl hrănea.

Atrași de aroma cafelei, Valmire și Bănuț intrară și ei în cabană. Borfașa ținea timid ochii plecați.

— Au sosit spaniolii! îi informă pe dată Floris.

Valmire ridică din umeri. Încurcat își trecea greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Avem și noi o vestă... D'apăi uiti și-i... Jeanna și io, ni punim pirostriili!

— Jeanna? ridică bănuitor din sprincene Floris.

Bănuț făcu un pas înainte.

— Iaca-șă mă cheamă. Jeanne Vigneron... Țasta mi-i numele de botez... Bănuț mi-or spus pe urmă, pe Pont-Neuf... când... când eram a mai prima la șterpelit pungile cu bani... Da' Valmire o spus că m'îartă și dacă el mă vra, oi fi muierea lui... țin la tăvăleală, nu mi-i frică de muncă... așa că asta e... adio și n-am cuvinte, prințesa mea... O să-ți duc dorul... și tu, Jeannot, fire-ai să fii tu de ciocolatiu... Hâ, hî, ești un tip pe cinste, dom'le Floris... hai să-mi tragi un pupic, Georges-Albert.

Bănuț se despărți pe rând de toată lumea, cu ochii strălucitori de fericire. Își găsisese un bărbat. Unul adevărat. Avea să devină o doamnă... Doamna Domengeaux.

— Chiar nu mai puteți rămâne o vreme cu noi? îl imploră Baptistine pe Valmire, cu lacrimi în ochi.

— Țț... Mămuca o hi ș'asa tari spărietă ș'apăi dac'or vintără spaniolii, musai s'ne găsească acas', ș'apăi ie di sămănat păpușoiul!

Valmire și logodnica lui, Jeanne Vigneron, își strânseseră trențele și le încărcară pe măgăruș. Floris și Baptistine își petrecură prietenii preț de vreun sfert de leghe, apoi se despărțiră cu emoție. Baptistine îi privi cum se depărtau printre trestii de zahăr până îi pierdu din vedere.

— Vino, iubirea mea, să ne întoarcem, murmură răgușit Floris.

Baptistine se lăsă moale la pieptul lui, fragilă și vulnerabilă.

— Oh, Floris... Floris...

Ce mângâietor știa să îi rostească numele când voia.

Cu două degete, Floris îi ridica bărbia spre el. Buzele ei i se ofereau, pietroase și proaspete ca o cireasă. Îi venea să o muște. Înfrânându-și pornirea brutală, se aplecă și abia atinse gura atât de jinduită.. Castitatea acelui sărut o înfioră pe Baptistine. În sfârșit se purta cu ea așa cum își dorise dintotdeauna și nu ca un soldățoi arogant și vanitos. Dându-și capul pe spate își încolăci brațele pe după gâtul lui. Ochii verzi o priveau de parcă acum o vedeau pentru prima dată.

— Trebuie să îți cer iertare, Baptistine... șopti Floris... am fost un caraghios... tot timpul cât Valmire a fost bolnav, când în delirul lui striga „Jeanne”, am crezut că pe tine te chema...

Vanitosul își pleca rușinat privirea, mângâind căpșorul blond rezemat de pieptul lui.

Baptistine deschise gura, gata să exclame:

— Păi nici nu te-ai înșelat! Pe mine mă striga! La vremea aceea Valmire nu știa că pe Bănuț o cheamă Jeanne!

Din fericire tăcu la timp, amintindu-și cât de gelos și cât de certăreț putea fi Floris. Nu avea nici un rost să îl provoace inutil. Prefera să ofteze și să facă pe năpăstuita.

— Te iert Floris... cu toate că de atâtea ori m-ai acuzat pe nedrept!

Șmechera clipea ofensată, hotărâtă să speculeze în folosul ei situația. Îl privi pe sub sprâncene.

Rușinat, Floris căzuse în plasa întinsă de șireata ingenuă.

— Iartă-mă, scumpa mea, iartă-mă...

O strânse iarăși la piept apoi, luându-i capul între mâini, o privi lung de parcă ar fi vrut să citească în azurul ochilor nevinovați. Inocența privirii ei îl zăpăcea. Cum de o putuse bănuși și mai cu seamă acuza de atâtea blestemății? Numai un nebun sau un monstru s-ar

fi comportat astfel. Deodată nu se mai putu stăpâni și o sărută pătimaș. În picioare, uitând de toate și de starea lor de proscriși fugari și de spanioli și de guvernatori, se sorbeau cu nesaț unul pe celălalt. Tremurând de fericire, Baptistine era gata să cedeze și să renunțe la înțeleapta ei hotărâre, lăsându-se în voia lui pe acea plantație de trestie de zahăr, ca o femeie oarecare...

Sigur pe forța lui de seducție, Floris o trăgea pe nesimțite spre iarba mătăsoasă din umbra unui boschet. „Ține steagul sus. prințesă!” Cu o ultimă tresărire de luciditate, Baptistine avu puterea să se smulgă din pasionata lor îmbrățișare.

Tânărul o privi surprins. Baptistine se depărtă câțiva pași și oftă adânc ca să își recapete stăpânirea de sine... Privi cerul și își scutură căpșorul tuns băiețește. Nu... nu avea să îi îngăduie să o trateze ca pe toate celelalte amante ale lui. O privire și, hop! Fiți recunoscătoare doamnelor că vă fac onoarea să vă acord omagiul meu. Floris se apropie iar de Baptistine, cu intenția de a o lua din nou în brațe. Fata îl înfruntă, mititică și fragilă pe lângă statura lui de uriaș.

— Nu, Floris... Orice ai crede tu despre mine, nu sunt femeia care să îți cedeze la margine de șanț!

Tristă, frumoasă și atât de pură, Baptistine părea că întruchipează însăși demnitatea ultragiată. Scăldată în razele soarelui semăna cu o madonă. Floris nu se simțea în stare să îi țină piept. Renunțând la orice orgoliu, pronunță în sfârșit cuvintele pe care de atâta amar de vreme le aștepta tânăra fată.

— Te iubesc, Baptistine... ești singura mea dragoste... toate celelalte femei n-au avut nici o importanță, scumpa mea... au fost vâlvătăi trecătoare... fantome... nu trebuie să te mai temi de amintirea lor... le-am dat de mult uitării pe toate...

Nu era chiar într-un totu adevărat, căci Elisabeta, prea iubita lui țarină, îi lăsase pe suflet o cicatrice de neșters, dar aici, în Louisiana, și în brațele Baptistinei, cufundându-se în ochii ei senini, Floris bastardul, Romanovul respins de Rusia, își uita groaznicul trecut.

Baptistine fu cât pe ce să se lase înduioșată.

— Iartă-mă Baptistine... pentru prostia mea... nu-mi vor ajunge toate zilele vieții mele ca să te fac să uiți ce-ai avut de îndurat din pricina mea... Ne-am ciocnit, ne-am sfâșiat, dar de-acuma gata, s-a sfârșit... Am fost un monstru...

Vanitosul se justifica spășit, umil, în fața celei căreia îi recunoștea în sfârșit autoritatea de regină a inimii sale. Baptistine își plecă în grabă ochii ca Floris să nu-i vadă licărul victorios din irișii azurii. Tânărul interpretează gestul ei ca o abdicare și o îmbrățișă pătimaș. Să îi reziste acum ținea de eroism, dar Baptistine avea stofă de mare strateg. Încă nu sosise momentul să „coboare steagul”. Îl respinse ferm, proptindu-i amândouă brațele în piept.

— Am... suferit nespus din pricina ta, Floris... și ai fost mai mult decât nedrept cu mine... Dă-mi timp să mă reobîșnuiesc cu tine... să învăț să te iubesc... Inima mea îți aparține dintotdeauna, dragostea mea... dar fii blând și răbdător până la... până la...

Glasul lui Baptistine se frânse. Învins, masculul isprăvi din proprie inițiativă propoziția:

— ...până la căsătoria noastră, Baptistine!

Și își pecetlui promisiunea cu un sărut cast pe frunte!

Se reîntoarseră la cabană în tăcere, ținându-se de mână ca doi logodnici cuminți. Din timp în timp se opreau, se sărutau, și apoi își vedeau de drum, amețiți de prea-plinul dragostei lor.

— Poate că m-am înșelat... mititica de ea... ce greu trebuie să fi fost să reziste avansurilor tuturor acelor masculi... dezgustători mai sunt bărbații, cum văd o femeie se poartă ca animalele... Nu e vina ei... atât de tânără și de nevinovată s-a trezit azvârlită în lume, de una singură, fără nici o apărare... de-acum înainte nu are a se mai teme de nimic... am să o ocrotesc! își spuse Floris înduioșat și dintr-odată necruțător cu speța masculină.

Următoarele trei zile le petrecură ca într-un vis. Uitând cu desăvârșire de primejdiile care îi pășteau, uitând de Adrien și de toate, pescuiau, se scăldau și se sărutau din zori și până în seară. Intransigentă, Baptistine nu se învoia să fie a lui decât după cununia religioasă. De fapt Floris nici nu pretindea altceva, împăcat că în cele din urmă avea să

își poată ține jurământul făcut Dragonului Albastru. Rolurile se inversaseră. Acum Baptistine pune condiții. Floris se ținea după ea ca un cățeluș și profita de orice răgaz ca să o ia în brațe, să o sărute și să o mângâie. Stocică, Baptistine se smulgea în ultimul moment din îmbrățișare și fugea chicotind.

În cea de-a patra zi, simțind că turbează, Floris porni spre Bâton Rouge în căutarea unui preot, a unui călugăr, a oricărui sfânt părinte care să le poată da binecuvântarea.

Târgul era în mare fierbere. Biserica era baricadată. Vrând să o ocolească prin spate, Floris dădu nas în nas cu Gaëtan d'Artaguette și Populus de Protails. Se îmbrățișară călduros, fără ca cei doi gentilomi să pară mirați de ținuta sărăcăcioasă de acadian a marchizului de Portejoie. Trăiau vremuri tulburi și știau că Floris fusese pus sub urmărire de către autorități. Soldații spanioli patrulau împreună cu gărzile franceze, străduindu-se să restabilească ordinea. Ocupanți și ocupați încercau să normalizeze situația. Gaëtan și Populus îl traseră după ei pe Floris. Hanul lui Papa Lardo devenise focarul rezistenței locale. Cei doi îl puseră la curent cu cele petrecute. Domnul d'Abbadie urma să plece la Noul Orléans pentru a trece conducerea Louisianei în mâinile guvernatorului spaniol, Don de Ullva, despre care se zvonea că ar fi o fiară.

— O fiară spaniolă! conchise cu umor Populus.

— Îți dai seama, Portejoie, acest Ullva a interzis biciuirea negrilor în piața publică pe motiv că soția lui însărcinată nu suportă să îi audă zbierând! se indignă Gaëtan.

— Și a cerut să îi fie adusă o doică din Cuba, nu care cumva pruncul lui să sugă sânge francez!

Floris asculta cu detașare incriminările încrâncenate ale prietenilor săi, de parcă aceștia ar fi vorbit o altă limbă. Prin fereastra joasă vedea undele leneșe ale Mississippi-ului. Simțea că se înăbușe. Avea nevoie de spațiu și de libertate de mișcare și mai ales nu avea nici un chef să completeze împotriva unui spaniol al cărui prim decret îi inspira o deosebită simpatie. Observându-și prietenii care se încingeau din ce în ce, Floris își dădu seama, o dată mai mult, de prăpastia ce îi despărțea. Ei rămăseseră aristocrați, iremediabil marcați de ambianța de la Versailles, pe câtă vreme Floris făcuse tabula rasa cu trecutul, dând uitării origine, paternitate și educație. Cu fiecare zi se simțea tot mai legat de acel ținut, de acele locuri, de parcă ar fi trăit acolo de când lumea.

— Fii de-ai noștri, Portejoie... Ne pregătim să organizăm rezistența franceză... Avem trebuință de oameni ca tine! îl rugau Gaëtan și Populus.

Floris se gândi o clipă ce să le răspundă și într-un târziu se hotărî:

— Prieteni... țara aceasta se îndreaptă spre... un măreț destin independent... Francezi... Spanioli... Englezi, cu toții vor fi măturați de vântul libertății... Și voi îmi propuneți să mă bat pentru o colonie... la ce bun... nu vă dați seama că este anacronic?

Gaëtan și Populus făcură ochii mari.

— Dar... bine, Portejoie... e vorba de o colonie a noastră, a francezilor!

Floris ridică din umeri.

— Ei și... vreți să depindem în continuare de rege, care, bietul de el, habar nu are ce se întâmplă aici, izolat în singurătatea cabinetului său secret? Nu... dacă vreți să mă alătur vouă pentru o luptă, atunci haideți să ne luptă pentru libertate!

Floris se înflăcărase la rândul lui și ochii verzi îi scăpărau profetic.

— De ce să nu facem din Louisiana o republică unde să se adăpostească toți asupriții lumii și unde toți cetățenii indiferent de culoare, negri, roșii sau albi să fie egali în fața legii... Să declarăm Noul Orléans capitală a acestei noi republici și port liber... Să alegem un protector care să guverneze secondat de patruzeci de consilieri aleși de popor?...

Floris nu observase că în han se lăsase o tăcere mormântală. Conjurații îl ascultau încremeniți.

— Dar... dar... Portejoie... o republică... presupune... presupune... ce ne propui tu este... este o revoluție! se bâlbâi d'Artaguette.

— Ei și? replică semeț Floris.

— Nu... nu, noi vrem să rămânem francezi și supuși ai regelui, murmurară nemulțumiți câțiva din cei prezenți.

Populus îi puse mâna pe umăr.

— Gândește-te bine, Portejoie... dacă fratele dumitale s-ar afla aici, crezi că te-ar sfătui să gândești așa?

Floris îi răspunse cu toată sinceritatea:

— Nu știu... cinstit să fiu, nu știu... Aș da orice să îi pot cere părerea, din nefericire i-am pierdut urma... el ar ști cu siguranță cine dintre noi are dreptate... și parcă înclin să cred că mi-ar înțelege punctul de vedere... Dar cine știe pe unde o fi?

Floris își îngropă obrazul în palme. Da, în clipele de cumpănă absența lui Adrien îl durea încă mai tare. Clătină îndurerat capul.

— La izbucnirea molimei se afla în ținutul Apalaș, parcă așa țin minte! își dădu cu părerea Populus.

Floris ridică fruntea.

— De unde știi?

Populus se codea să răspundă.

— Te rog, spune-mi adevărul! insistă Floris.

— Un sergent mi-a povestit că izbutise să evadeze dintr-un sat de natchezi rebeli care îl luaseră prizonier pe contele de Villeneuve-Carames și pe oamenii lui, un cazac și un chinez...

Floris își împinse cât colo taburetul.

— Mulțumesc... vă mulțumesc prieteni... dacă dau de Adrien, poate că ne vom alătura luptei voastre... dacă nu, vă urez oricum mult noroc!

Pentru orice eventualitate, Floris păstrase, bine ascunsă în carâmbul cizmelor, o pungă cu galbeni. Se apropie de Papa Lardo și îi șopti la ureche:

— Bunule hangiu, nu cumva al niscaiva cai de vânzare?

Italianul bondoc și jovial îl privi cu maliție.

— Ah, pe Fecioara din Como, te-am recunoscut, domnule... ce vremuri tulburi. Santa Madonna... da, pentru un senior ca domnia ta am doi cai strașnici, tocmai cumpărați de la un spaniol, adică, mă rog, luați în schimbul unei datorii, mă înțelegeți... deh, oameni suntem...

Papa Lardo îl trase după sine pe Floris spre grajduri. Un nechezat bucuros se auzi dinăuntru. Iapa lui alezană, dispărută în noaptea uraganului, își ciulea urechile spre el. Emoționat să o regăsească, Floris îi mângâie coama aurie. Miraculoasa reîntâlnire era de bun augur. Plăti hangiului fără să se tocmească și sări în șa cu deliciul călărețului îndelung privat de tovărășia unui cal.

Conjurații și spaniolii aveau prea multe pe cap ca să îl mai bage în seamă pe acadianul care ieșea din Bâton Rouge la pas, trăgând după el, de căpăstru, un murg de toată frumusețea.

Se lumina de ziuă.

— Așadar, nu vii cu noi? întrebă pentru cea din urmă oară Baptistine.

Credinciosul tovarăș de aventură își petrecu brațul valid pe după umerii frumoasei Bossi.

— Nu, plințes micuț, Bossi și Jeannot libeli datolită la Flois și la tini... Jeannot comandol de plantație... el iubește la loculile astea... Adio, plințes micuț... Mult noloc... să găsești pe flatele la tini, Adien... La livideli... Adio Flois... Adio plințes micuț...

Vocea lui Jeannot rămase în urmă.

Floris și Baptistine se depărtau în galop. Georges-Albert își reluase locul preferat, în coburii stăpânului său, în vreme ce Marinette se instalase în spatele Baptistinei care încăleca bărbătește. Galopară toată dimineața fără să schimbe o vorbă. Undele argintii ale Mississippi-ului se pierdeau hăt departe în zare. Curând nu se mai văzură, pentru că cei doi călăreți intraseră într-o pădure imensă, parcă fără de sfârșit. Floris era conștient de durerea Baptistinei și îi respecta muțenia. Spre prânz le ieși în cale un izvor. Se opriră să adape caii și să îi lase să se odihnească. Baptistinei nu-i ardea să mănânce.

— Oh, Floris, crezi că îl mai găsim în viață pe Adrien? întrebă deodată Baptistine cu glasul întretăiat de suspine.

— Auzi întrebare! Bine înțeles că da... hai, scumpa mea, mănâncă!

Floris vorbea cu dezinvoltură ca să o îmbărbăteze, deși în sinea lui se îndoia de reușita expediției lor. Ferocitatea de care dăduseră dovadă mai toți indienii răsculați în timpul

Marii Calamități nu-i lăsa prea mari speranțe.

O ajută să încalece și îi trebui toată voința din lume ca să se înfrâneze și să nu o îmbrățișeze pătimaș. Se mulțumi să îi sărute în treacăt părul ca mierea. Dacă aceea îi fusese dorința, avea să i-o respecte până ce aveau să întâlnească un slujitor al Domnului, numai că zadarnic scruta Floris orizontul, nu se zărea nici urmă de clopotniță, de parcă Louisiana ar fi fost cel mai păgân ținut de pe fața pământului.

Călătoriră până la căderea nopții, fără să întâlnească țipenie de om. De când plecaseră, Baptistine nu avusese nici o vorbă, nici un gest drăgăstos pentru Floris.

— Cam câte leghe crezi că am făcut? îl întreabă ea pe un ton neutru în timp ce la flacăra focului aprins de Floris încălzea într-un ceaunel niște fasole cu slănină.

— Păi... vreo douăzeci... caii au galopat bine... mă duc să îi bușumez!

Floris se depărtă, scoase șeile de pe cai și începu să îi frece cu conștiinciozitate în vreme ce cu coada ochiului o urmărea pe Baptistine care pregătea pledurile pentru noapte.

Georges-Albert și Marinette se cățăraseră de-acum pe craca unui sicomor. Păsările tropicale tăcuseră, ostenite de concertul lor de peste zi.

Floris și Baptistine se așezară unul în fața celuilalt. Baptistine evita să îl privească. Arbora din nou obișnuită ei expresie rece și indiferentă. Acel duș scoțian îl stupefia. Mâncă fără o vorbă, împinse blidul într-o parte și abia atunci constată cu glas tare:

— E prima oară, Baptistine, când suntem cu adevărat singuri, unul cu altul!

Ea nu îi răspunse. Întorcându-i spatele se duse fără o vorbă spre cuvertura ei. Floris începea să se întrebe dacă îl iubea cu adevărat sau totul fusese doar o comedie. Își aprinse o pipă și se lăsă pe spate pe covorul de mușchi. Deasupra lui, în înalt, strălucea Steaua Polară. Floris închise ochii, exasperat. Baptistine i se părea mai depărtată decât toate planetele. Îl ducea de nas, fericită să îl tortureze cu cochetăria ei, cum făcuse cu toți bărbații. Floris oftă și dădu să se ridice într-un cot.

Două brațe încolăcite pe după gâtul lui îl ținură locului.

— Floris... Floris, dragostea mea...

Capitolul XXIX

— Scap steagul... scap steagul! își spuse Baptistine îmbătată de iubire.

Nu mai putea. Castitatea impusă de ea de atâta amar de zile, devenise inumană.

— Și dacă după ce obține ce și-a dorit se întoarce iarăși la nenumărate lui amante? se întreabă, cu un ultim dram de luciditate Baptistine în timp ce se lăsa în voia simțurilor, cu buzele lipite de ale lui Floris, într-un sărut fără sfârșit.

Amândoi sorbeau cu lăcomie parfumul de flori al respirației lor. El își înfîșea degetele în buclele ei scurte și mătăsoase, iar ea își plimba mâinile peste pletele lui cărlionțate. Deodată el își desprinsese buzele de ale ei și se depărtă, privind-o uimit. În lumina jarului ce sta să moară, ochii Baptistinei luceau ireal, ca două peruzele imense. Așadar, el, nerăbdătorul, vulcanicul, avusese dreptate să aibă răbdare și să aștepte. Micuța lui zână, spiridușul lui blond venise de bună voie la el.

Baptistine îi înțelese greșit privirea. Încolăcindu-și din nou brațele pe după gâtul lui, voi să își lipească iar buzele de ale lui, murmurând abia auzit:

— Sunt a ta... fă ce vrei cu mine!

Oricât de bine îl cunoștea ea pe Floris, tot nu s-ar fi așteptat la o reacție atât de furtunoasă. Cu un mârâit leonin, o luă pe sus ca pe un fulg și alergă cu ea spre patul de frunze pregătit pentru noapte, culcuș regal, princiar, vegheat de coroana bogată a unui stejar, ocrotit de o perdea de lăstăriș. Parcurseseră un drum lung și greu ca să se regăsească în sfârșit față în față, singuri, în acea pădure din Lumea Nouă. Aveau să se nască pentru a doua oară, acolo, pe pământul înmiresmat.

— Ce frumoasă ești, Baptistine, șopti Floris cu buzele albite de emoție.

Stăpânindu-și neastâmpărul, o dezbracă cu gesturi voit tărăgănite. Pe Baptistine o furnicau fiori din creștet până-n tălpi. Un nod dureros i se pusese în gât. Floris îi rezemase capul de o pernă din frunze moi și o mângâia blând. O ținea sub el, prizonieră, supusă, amezită, murmurând vorbe de dragoste. Nu-și mai aparținea. Era toată a lui. Dar

Floris nu voia să se grăbească. Prea îndelung tânjise după ea, în ceasurile-i fără somn, când o pândea și îi scăpa mereu printre degete ca argintul viu... Tânărul mascul nerăbdător ceda acum pasul îndrăgostitului care descoperea cu mirare că suprema bucurie nu era să-și împlinească propria plăcere, ci să o prelungească pe a ei. Baptistine gema încetișor. Îi venea să plângă de fericire și își pierdea răsuflarea sub mângâierea mâinilor lui experte. Floris îi scoase încetișor cămașa, o aruncă în iarba deasă și ridicându-se în genunchi, se dezbracă de a lui. Baptistine întinse brațele spre torsul puternic, cu mușchii bombați. Cicatricele de pe coaste și de pe umeri jucau sub degetele uimite să descopere la suprafața lor o piele mătăsoasă, ca de nou-născut.

Floris se lăsă într-un cot și o privi lung. Vechea și chinuitoarea obsesie îl săgeta iar, otrăvindu-i sufletul.

— Oare câți bărbați au ținut-o în brațe, la fel ca mine, acum?

Dorința se dovedea însă mai puternică decât gelozia. Mâinile îi lunecară sub pantalonul bufant de țaran ales de Baptistine drept confortabilă ținută de călătorie. Tânăra fată întinsă pe patul de frunze se oferea singurului bărbat de pe pământ. Bărbatul ei... cel pe care îl așteptase dintotdeauna...

Rămaseră multă vreme unul lângă celălalt, incapabili să articuleze un cuvânt. Le era teamă ca vorbele să nu sfarme vraja. Perfecțiunea iubirii lor îi speria. Într-un târziu, Floris strânse la piept căpșorul blond. Oare se săturase să îl mai chinuie? Își plimbă cu delicatețe degetul pe conturul delicat al obrazului ei. Baptistine își ridică spre el ochii albaștri în care se citea eterna întrebare a femeii îndrăgostite: „Am fost la înălțime?” Floris zâmbi înduioșat. Baptistine îi oferise o desfătare fabuloasă. Avusese de-a face cu prea multe femei în viața lui ca să nu știe să le recunoască imediat pe cele cu vastă experiență în domeniu. Baptistine îl iubise cu un soi de tulburătoare inocență.

Floris își amintea că până mai adineaori o bănuise de cele mai cumplite fapte. Ar fi vrut să o chestioneze, dar avu tăria și înțelepciunea să se abțină. Baptistine torcea la pieptul lui ca o pisică îndrăgostită. Răcoarea nopții începea să le înfloreze trupul. Se acoperiră cu o pătură și adormiră, unul în brațele celuilalt.

Se treziră în zori, încă mai înfometați de dragoste. Se priviră lung în lumina viorie. Baptistine zâmbi și se lipi de el, fierbinte, vibrând ca o coardă prea întinsă. Floris se încruntă. Provocarea ei îl neliniștea. Ridicându-i mâinile deasupra capului și ținându-i-le de sol, o cercetă cu o atenție aproape dureroasă. Ochii lui verzi, întunecați, sondau cu disperare irișii albaștri în căutarea răspunsului la chinuitoarea întrebare care, iată, îl obseda de cum răsărea soarele... câți... câți bărbați trecuseră prin viața Baptistinei după noaptea lor de la Fontenoy? Nu cumva cu câteva ceasuri în urmă îi jucase comedia inocenței?

Baptistine era prea deșteaptă și prea fină psiholoagă ca să nu intuiască ce se petrecea în mintea lui. Întoarse capul într-o parte și îi șopti cu tristețe:

— Ce să fac pentru ca să crezi că te iubesc și să nu îți mai pese de nimic altceva?

— Să îmi spui adevărul! tună Floris.

Baptistine se pregăti să vorbească. Bine, dacă asta voia, dacă prin asta punea punct trecutului și îl îngropa pentru totdeauna, avea să îi mărturisească aventurile cu Yann Le Gallic și cu Fokker Diavolul... Nu era nici o filozofie... bărbații aceia nu lăsaseră nici o urmă în sufletul ei... cu Yann se răzbunase doar... mă rog, aproape că o făcuse... iar Fokker Diavolul o siluise... mă rog, aproape...

Baptistine se încruntă. De fapt lucrurile nu stăteau chiar așa. Ei drăcie, cum să-i explice vanitosului asta că fusese nițeluș îndrăgostită de bărbații aceia... doar așa un pic... dar că în tot acel timp continuase să îl iubească pe el... Of, ce complicat era totul... La urma urmei se trezise în mijlocul mării, nefericită, singură și fără apărare și pentru toate astea de vină numai el fusese; așa că...

Și Valmire? îi șopti conștiința... pe acadian ea încercase să îl vâre în păcat... și, ca să fim drepți, Marele Soare, dacă nu intervenea Floris la timp... of, ce complicat e totul, oftă bosumflată Baptistine.

Rezemat într-un cot, cu sprâncenele încruntate, Floris o aștepta să se explice.

— „Ține steagul sus, prințesă!” îi șopti în urechi glasul bunei Tonton.

Baptistine își înfipse privirea de aqua-marină în ochii amenințători al gelosului.

— N-am fost decât a ta Floris... După noaptea noastră din Franța, nu am aparținut nici

unui alt bărbat. Știu, toate aparențele sunt împotriva mea... și totuși sunt nevinovată.

Spunând aceasta, Baptistine aproape credea că acela era adevărul.

— Și căsătoria ta cu piratul Fokker Diavolul? mârâi Floris, neîncrezător.

Baptistine își luă o expresie îndurerată.

— Dar Floris, aceea a fost o căsătorie de formă, făcută de ochii Fraților de pe Coastă!

— De formă? Eu sunt informat că a fost pe deplin consumată! ricană Floris.

— Nici vorbă... cum altfel, când bietul Fokker era un biet estropiat... Un glonț de muschetă îl atinsese într-un anume loc... pricepi ce vreau să spun, da?

— Cum, Fokker era scopit? exclamă uluit Floris. Atunci de ce petreceai ceasuri întregi închisă în cabina lui de pe *Frumoasa din Louisiana*?

— Ca să joc domino! răspunse Baptistine pe tonul cel mai serios din lume.

Păsările tropicale începeau să se trezească cu triluri vesele.

Floris izbucni într-un homeric hohot de râs. Numai Baptistinei îi putea trăsni prin cap un asemenea răspuns. Auzi colo, să joace domino. Să fi aflat oare cum jucase el table cu marchiza? Baptistine rămânea cea mai imprevizibilă, cea mai surprinzătoare și insesizabilă femeie de pe pământ... Va să zică nu avea să știe niciodată cu precizie adevărul. Singura lui certitudine rămânea dragostea lor. Incorrigibilul seducător era robii trup și suflet Baptistinei. Cu un gest de proprietar o trase oftând spre el.

— Iubita mea...

Deasupra lor, un triumfal răsărit de soare aurea pădurea.

* * *

În zilele următoare își continuară drumul spre valea Apalașului. Galopau cizmă lângă cizmă și din când în când lăsau caii la pas ca să își povestească mii de nimicuri, ca toți îndrăgostiții din lume. Georges-Albert și Marinette le dădeau pace, preocupați de propria lor idilă.

Existența lor căpătase un nou ritm. În fiecare noapte se regăseau pe patul de frunze. În brațele lui Floris, Baptistine învăța să devină o adevărată femeie. De fapt nu îl mințise decât pe jumătate. De-abia acum descoperea deliciile voluptății. În fiecare seară i se dăruia cu sporită patimă. Gelosul Othello își dădea seama de metamorfoza ei și, emoționat, o iubea și mai nebunește. Sub cerul liber, la capătul lumii, în pustietățile populate doar de fiarele codrilor și de păsările înaltului, Baptistine devenea femeia lui, jumătatea lui întru bine și rău.

Galopau de câteva ceasuri bune când deodată se auziră glasuri aspre. Pe malul unei ape, în jurul unui foc aprins, făceau popas câțiva indieni. Floris făcu semn Baptistinei să se ascundă într-un desigur împreună cu Georges-Albert și Marinette, apoi înaintă de unul singur, ridicând brațul în semn de prietenie.

Un strigăt bucuros țâșni din piepturile indienilor.

— Youlakimataha! Youlakimataha!

Pantof Roșu, Pantof Verde, Pantof Galben, Azuriu, Trandafiriu și Negru alergau desculți spre el.

Încântat să reîntâlnească fiii Părosului, Floris o strigă pe Baptistine, făcu prezentările și Pantofii își luară pe sus prietenii spre tabăra lor.

Dintr-un ceaun cu fiertură de miriapozi dreasă cu furnici și omizi, festin refuzat categoric de Georges-Albert și Marinette, Floris și Baptistine, mai puțin mofturoși, se îndestulară, ascultând cele povestite de indieni.

Din cei doisprezece Pantofi rămăseseră în viață doar șase. Incendiat în timpul Marii Calamități satul Părosului, de lângă Bayou de Gentilly, arsese până în temelii. Supraviețuitorii hotărâseră să emigreze spre răsărit.

— Marele Frate Alb cu Privire de Smarald i-a părăsit și el pe ai săi, pentru a se refugia împreună cu Femeia de Lumină spre Soare Răsare? Întrebă politico Pantof Roșu, care după moartea Părosului preluase conducerea clanului.

Enervat de privirea, după gustul lui prea insistentă, cu care Pantof Roșu o cerceta pe Baptistine, Floris preferă să pună imediat lucrurile la punct.

— Femeia de Lumină este a mea, Pantof Roșu...

La auzul acelor cuvinte, pe Baptistine o inundă un val de fierbințeală.

— Da, citesc asta. În ochii ei, Youlakimataha, inima ei este curată și nu bate decât

pentru tine!

Baptistine își rezemă fruntea pe umărul lui Floris, șoptindu-i abia auzit:

— Ce zici, dragostea mea, ce bun psiholog e Pantof Roșu?

— Las' că știu eu, i-ai făcut farmece ca să spună ce-ți convine ție! replică Floris pe același ton, mângâind-o fericit pe obraz.

— Cu ce îți putem fi de folos, Youlakimataha?

— Mare Pantof Roșu, femeia mea și cu mine ne aflăm aici întrucât suntem în căutarea fratelui meu de sânge Adrien... dispărut în zilele Marii Calamități... Pantof Roșu, care își iubește într-atât frații, va înțelege durerea și neliniștea pricinuită mie de această despărțire... De când mă aflu separat de fratele meu drag, mi-a pierit liniștea...

Pantof Roșu, Pantof Verde, Galben, Azuriu, Trandafiriu și Negru își clătină cozile împodobite cu pene. Educați în spirit de clan, vibrau la necazul lui. Pantof Roșu se ridică în picioare. Cu sunete guturale dădu câteva scurte dispoziții indienilor săi și se reazează lângă Floris.

— Până la Lună nouă, toată suflarea natchezilor, din munții Apalași și până în golful Sfântului Duh⁵⁴, vor afla că îți cauți fratele cu plete aurii... dacă nu l-au mâncat sângeroșii șerokezi, nu l-au scalpat fioroșii Chauanoni și nu l-au dat ca ofrandă furnicarilor roșii șireții Chatkas... blâzii Natchez or să dea de urma lui. Dacă Youlakimataha vrea, putem porni împreună spre țara Soarelui Răsare.

Baptistine îl privi neliniștită pe Floris. Amintirea „blândeții” indienilor Natchez răsculați era încă vie în sufletul ei. Floris o îmbărbăta strângând-o ușor de mână. Degetele fragile ale fetei fremătau prizoniere, supuse, în palma stăpânului ales de ea.

Lângă el știa că nu are a se mai teme de nimic. De-acum înainte el avea să ia deciziile, iar ea avea să îl urmeze docil.

— Mulțumesc prea bunului Pantof Roșu, femeia mea și cu mine ne alăturăm cu bucurie celor din mărețul trib al natchezilor.

— Dar nouă, nouă nu ne cere nimeni părerea? mârâi botos Georges-Albert.

Marinette îl potoli de îndată, mușcându-i tandru urechiușa.

Era metoda cea mai eficientă de a-l calma...

* * *

Zilele treceau și de nicăieri nu sosea nici o veste despre Adrien. Pantof Roșu și ai săi își trimiseseră în patru zări mesajul, prin limbajul rotocoalelor de fum. În fiecare seară Floris se suia pe câte un vârf de colină și scruta orizontul în așteptarea „răspunsului” sălașelor sau taberelor de natchezi din împrejurimi. Dar cerul înroșit de razele apusului rămânea curat ca lacrima.

Floris și Baptistine apreciau confortul indian. La capătul obositoarelor etape cotidiene se refugiau în cortul din piele de bizon pus la dispoziția lor de către Pantof Roșu și savurau în intimitate bucuria de a se regăsi unul în brațele celuilalt.

Clima era din ce în ce mai dulce și începea să se simtă adierea mării. Pe deasupra pădurilor milenare, cerul căpăta deseori o culoare verde-albăstrie. Plantele exalau un parfum ațâțător. Floris și Baptistine erau frapați de corespondența dintre splendoarea exuberantă a peisajului și propria lor exaltare sufletească. Purificați de orice umbre ale trecutului, se îndreptau încrezători spre un nou destin. O mână nevăzută părea să îi împingă spre un ținut de vis. Din ce în ce nutreau convingerea că Paradisul se afla la un pas de ei, nu în ceruri ci acolo, pe pământ, în acea miraculoasă Lume Nouă.

Într-o noapte, Floris visă că Adrien pescuia pe malul Oceanului, întindea brațele spre el și îl striga cu un zâmbet fericit:

— Vino, Floris... te aștept... vino, frățioare! În spatele lui berbeci de spumă se tălăzuiau în soare. Stropii lor estompară chipul lui Adrien.

Floris se trezi înspăimântat, cu certitudinea că Adrien murise, își șterse sudoarea care îi șiroia pe frunte și pe gât. Baptistine scânci în somn și se lipi de el. Floris o îmbrățișa cu disperare, mulțumind o dată mai mult Cerului pentru binecuvântarea de a o avea alături.

⁵⁴ În sudul Floridei.

Capitolul XXX

— Iată peninsula de la Soare Răsare, Youlakimataha!

Pantof Roșu arată spre celălalt mai al râului Apalaș, unde mesteceni argintii foșneau în bătaia vântului călduț. Floris își miji ochii și făcu semn Baptistinei să îl urmeze. Tinerii urcară în lungul apei preț de un sfert de leghe, tot căutând un vad. Apalașul se răsucea în meandre leneșe dar prea adânci spre a putea fi traversate cu piciorul. Nerăbdător ca de obicei, Floris își lansă iapa în galop întins. Baptistine îl imită. Știa că viața ei avea să se desfășoare de-a pururi pe urmele prea impetuosului ei soț... dacă voia să o mai ia de soție... Floris nu mai pomenise nimic de căsătorie. Baptistine încercă să alunge ghimpele de îndoială care îi rănea inima. Fiece zi, fiecă noapte o lega și mai definitiv de Floris. Nu putea să îi privească umerii lați și spatele fără să i se înnoade stomacul de emoție.

Floris galopa spre un golfuleț. Ridică brațul.

— Vino, am găsit!

Stăvilită de stânci și bancuri de nisip, apa se învârtea în bulboane oferind un loc de trecere ideal. Floris își îndemnă alezana să pășească prudent, pentru a verifica trănicia terenului, când, deodată, din imediata lor apropiere se auzi un urlet:

— *Parad... Parad!*⁵⁵

— Dumnezeule, spaniolii, murmură Baptistine.

Vreo zece soldați și câțiva civili călare pe măgari se iviseră din păduricea de mesteceni. Soldații aveau armele ținute asupra celor doi călăreți. Fulgerător, cum îi era obiceiul, Floris cântări situația. Dacă ar fi fost singur, ar fi dat pinteni iepei, s-ar fi depărtat galopând în zig-zag și ar fi scăpat cât ai bate din palme de spaniolii care, după cât de prăpădiți arătau, nu aveau cum să fie niște trăgători de elită. Dar cu Baptistine alături, situația se complica.

Zâmbi angelic, descălecă și ieși în întâmpinarea sergentului.

— *Holal!*⁵⁶

— *Francés?* întrebă sergentul, mutându-și bănuitor privirea de la Floris la Baptistine.

— *No!* răspunse Floris cu toată convingerea.

Baptistine îl privi mirată neînțelegând unde voia să ajungă.

— *Inglès?* își continuă sergentul interogatoriul.

— *No...* Spanioli!

La această afirmație a lui Floris, sergentul cel dolofan căscă ochii mari.

— *No entiendo! No entiendo!*... tu mincinos... voi francés, voi venit de la Louisiana...

Soldații îi înconjurară pe dată pe cei doi străini cu murmure agitate. Se vedea cât de colo că erau ferm încredințați că puseseră mâna pe niște spioni. Cei doi nu mai aveau scăpare.

— Întocmai, sergent... doamna și cu mine venim din teritoriul spaniol... Louisiana aparține acum Majestății Sale catolice Regele Spaniei... ei, da, asta este... să nu-mi spuneți că nu știți?... N-am nici o vină și nici voi, de altfel... În concluzie, doamna și cu mine suntem supuși fideli al Regelui Spaniei...

Baptistine observă că Floris nu spusese „soția mea”, ci „doamna”. Enervată se plesni peste ceafă, omorând un țânțar obraznic, și își făcu vânt cu batista, canalizându-și resentimentele împotriva mărginirii spaniolilor.

Acei jalnici și osteniți urmași al conchistadorilor nu știau dacă să creadă cele auzite și nici dacă era cazul să se mire, ori să fie mândri.

— *Fabuloso!*

— *Increibile!*

— *Viva Espana!*

— *Arriba el Rey!*

— *Sst... sst... calma... calma... tranquilos!*

Bărbatul care rostise aceste ultime cuvinte dădu pinteni măgarului său și se apropie de cei doi străini. Înveșmântat în negru, din cap până în picioare, avea o înfățișare austeră și distantă, dominându-și evident tovarășii de drum. Îl cercetă atent cu privirea

⁵⁵ Opriți-vă.

⁵⁶ Salut!

pe Floris, se uită în treacăt la Baptistine și își întoarse ochii cercetător asupra gentilomului.

— Afirmția făcută de dumneata, domnule, este extrem de serioasă. Poți să o repeți cu mâna pe crucifix?

— De bună seamă, domnule! răspunse Floris fără umbră de ezitare.

Sergentul și soldații se închină cu grabire când bărbatul în negru scoase de sub haină o cruce mare de argint. Necunoscutul o sărută cu adâncă pioșenie și o ridică în direcția lui Floris. Acesta înălță brațul drept.

— Jur pe Domnul Nostru Iisus Christos și pe onoarea mea de gentilom că Louisiana a intrat în stăpânirea Regelui Spaniei și că prin urmare, deși francez de origine, mă supun cârmuirii și jurisdicției spaniole!

Bărbatul în negru păru satisfăcut. Băgă crucea în sân, își închise tunica până în gât și întinse un deget acuzator înspre Floris.

— Dacă ai mințit, te așteaptă focul veșnic al Gheenei... Care îți este numele, domnule?

Pe Floris începea să îl plictisească tot acel interogatoriu. Își îndreptă mândru spatele și răspunse pe un ton disprețuitor:

— Sunt marchizul de Portejoie, domnule, și nu-mi stă în fire nici să mint, nici să mă las chestionat de fi-te-cine...

Soldații mârâiră furios.

— *Impudente!*

— *Que atrevido!*⁵⁷

— *Verguenza, caballero!*⁵⁸

Bărbatul în negru își ridică mâna cu degete lungi, aristocratice și făcu semn soldaților să tacă.

Floris tresări. Pe degetul mijlociu al necunoscutului strălucea un imens ametist.

— Sunt arhiepiscopul de Cádiz și mă aflu în Florida pentru a vizita parohiile și a-i evangheliza pe sălbateci... Răspunsul meu te mulțumește, vanitosule?

Prelatul îi întinsese mâna lui Floris. Acestuia nu îi mai rămânea decât să îngenuncheze și să sărute piatra viorie. Floris nu fusese niciodată din cale afară de bisericos. De astă dată însă, în timp ce își pleca fruntea în fața reprezentantului lui Dumnezeu, înțelese că prin el se împlinea voia destinului.

Luând-o de mână pe Baptistine, șopti respectuos:

— Monsignore, cerul v-a scos în calea noastră... o iubesc pe femeia aceasta, suntem logodiți și vrem să ne cununăm, dar de la Bâton Rouge și până aici nu am găsit nici un preot. Vă învoiți să ne dați binecuvântarea și să ne uniți prin sfânta taină a căsătoriei?

Arhiepiscopul tocmai se pregătea să îi răspundă când un urlet sălbatic îi împietri de groază pe toți.

— Haii... haii... moarte, fețelor palide.... Eliberați-i pe Youlakimataha și pe Femeia de Lumină!

Văzând că Floris și Baptistine întârziaseră din cale afară, Pantof Roșu și al săi dăduseră ascultare îndemnurilor lui Georges-Albert și porniseră pe urmele lor. Dând cu ochii de Floris și Baptistine îngenunchiați dinaintea spaniolilor, crezuseră că aceștia îi luaseră prizonieri și arcurile lor întinse se pregăteau să își sloboadă săgețile otrăvite în piepturile prelatului și ale suitei sale.

— Nu... nu... Pantof Roșu, potolește-ți războinicii! strigă Floris sărind în picioare.

— Vino aici cu femeia ta, mare Frate Alb, și lasă-ne să îi scalpăm pe ceilalți.

Încântați de perspectiva de a-și demonstra îndemânarea cuțitelor pe țestele spaniolilor, cei șase Pantofi și tot clanul lor țopăiau vesel. Trebuie spus că Georges-Albert și Marinette împărtășeau entuziasmul natchezilor.

— Dar nu e cazul, măreț frate Pantof Roșu, sunt prieteni de-ai noștri... nu vă fie teamă... și, vă rog, nu-i atacați!

Floris se îndreptă cu precauție spre natchezi, vorbindu-le cât mai blând cu putință. Cu chiu cu vai, izbuti să îi potolească, în vreme ce arhiepiscopul de Cádiz, încrezător în virtuțile propagandei, începu să distribuie în stânga și în dreapta crucifixuri de lemn.

⁵⁷ Ce îndrăzneală!

⁵⁸ Rușine, cavalerie!

Prețiosul dar îi incintă în așa măsură pe indieni, încât îi invită pe spanioli la cină. Cât ai clipi, femeile Natchez se apucară să pregătească o supă de corb.

Între timp, Floris și Baptistine îl puneau la curent pe arhiepiscopul de Cádiz cu mersul evenimentelor. În urmă cu trei luni, împlinind un legământ făcut Fecioarei Maria, prelatul debarcase în golful Sfântului Duh și se pornise să inspecteze așezările izolate și schiturile călugărilor misionari.

— Ce părere ai de toate astea, domnule marchiz?

— Ca să fiu sincer, monseniore, nu cred că va dura mult.

Arhiepiscopul se încruntă. Floris se grăbi să explice:

— Țara asta este mult prea imensă... mult prea depărtată de Europa și mult prea plină de vitalitate, monseniore, ca Spania să o poată păstra sub dominația ei.

— Vrei să spui că Franța o va recuceri? mârâi nemulțumit cardinalul.

— Nu, monsignore... nimeni nu o va recuceri și nimeni nu o va putea păstra, nici măcar englezii... Europa e prea bătrână... prea obosită și uzată... Are prea multe probleme ca pe deasupra să se poată ocupa de un asemenea teritoriu nemărginit... Foarte curând, țara aceasta va fi liberă, monseniore, și tocmai de aceea țin să mă căsătoresc aici, pe pământul ei! conchise cu gravitate Floris, luând-o de mână pe Baptistine.

Arhiepiscopul clătină din cap.

— Ești o persoană cam bizară, domnule marchiz... Cele spuse de domnia ta ar trebui să îmi displace profund și cu toate acestea mă încântă... Poate că ai dreptate... deși mi s-ar rupe inima să știu că Florida nu mai este a spaniolilor... Vă voi cununa la ceasul vecerniei, conchise prelatul, retrăgându-se pentru o lungă rugăciune...

— Floris... Floris... Floris, dragostea mea!

Baptistinei îi venea să cânte și să plângă de bucurie. Previziunile politice ale lui Floris o lăsau rece. Pe ea o interesa un singur lucru: avea să se mărite cu el, de-adevăratelea.

— Floris de Portejoie, de bună voie și nesilit de nimeni primești să o iei de soție pe Baptistine de Villeneuve-Carames, aci de față?

Vocea lui Floris răsună ferm, reverberându-se până de cealaltă parte a râului..

— Da, monsignore!

— Baptistine de Villeneuve-Carames, de bună voie și nesilită de nimeni primești să îl iei de soț pe Floris de Portejoie, aci de față?

Un stol de rațe traversa cerul. Baptistine ridică privirea spre ele. Floris întoarse capul spre ea. Ochii li se întâlneau și fulgerător își amintiră de cele două ceremonii la care mireasa rămăsese fără mire.

Amândoi erau emoționați, dar Baptistine nu mai putea nici măcar să articuleze.

Mirat, arhiepiscopul își repetă întrebarea.

— Baptistine de Villeneuve-Carames, primești să îl iei de soț pe Floris de Portejoie, aci de față?

Baptistine își plecă ochii, nu îndejuns de repede ca Floris să nu apuce să vadă că i se umeziseră de fericire.

— Da! Da, monsignore... da!

Floris îi luă mâna, își scoase șevaliera de aur și i-o petrecu pe degetul inelar. Îi era prea mare. Baptistine o scoase și și-o puse pe degetul mijlociu.

— Vă declar uniți prin sfânta taină a cununiei.

— Ura! Bravo! Bravissimo!

Soldații spanioli își aruncau pălăriile în aer. Crezând că asta era obiceiul la fețele palide, indienii își azvârliră și ei penele spre cer după care îi poftiră pe toți cei prezenți să fumeze pipa păcii. Georges-Albert își șterse pe furiș o lacrimă și mușcă urechiușa Marinettei. Și lui i-ar fi plăcut să le fie oficializată dragostea, dar nimeni nu se gândise să le propună așa ceva. O dată mai mult, maimuțoiul bodogăni în sinea lui pe seama ingratitudinii și a egoismului uman și, ca să se consoleze, se repezi să onoreze festinul de nuntă pregătit de indieni.

— Ești fericită? șopti Floris, strângând-o în brațe pe Baptistine.

— N-aș fi visat nicicând nuntă mai frumoasă! îi răspunse ea cu toată sinceritatea.

— Dacă tu, cu vasta ta experiență în domeniu, afirmi asta, atunci așa trebuie să fie! nu se putu abține să nu-i relice Floris.

Baptistine îl privi cu reproș.

— Răule... promite-mi că de azi înainte n-ai să mă mai tachinezi...

Floris o sărută pe frunte și, privind-o drept în ochi, rosti grav:

— Ai dreptate, promit, dar și tu jură că ai să îmi spui întotdeauna adevărul...

— Dar, dragostea mea, asta am făcut și până acum! protestă Baptistine.

Floris preferă să n-o mai lungească și îi închise gura cu un sărut.

A doua zi în zori își luară rămas bun de la spanioli. După ce îi binecuvântă o ultimă dată, arhiepiscopul de Cádiz le înmână un permis de liberă trecere.

Floris, Baptistine și prietenii lor indieni se aflau acum în ținutul Floridei. Atmosfera sărată anunța vecinătatea mării. Ibiși aurii cu pene purpurii în vârful aripilor se bălăceau în mlaștinile deltei. Egrete albăstrui zburăteau pe deasupra pâlcului de călăreți. Soarele era fierbinte, dar razele lui nu pârjoleau pielea.

Spre ceasurile patru ale după amiezii, Pantof Roșu ridică brațul și convoiul se opri în loc. Dând piteni calului se apropie de Floris și Baptistine, spre a le arăta volutele de fum albicios ce se înălțau pe cer în fața lor.

— Blânzii natchezi trimit răspuns despre fratele feței palide.

Floris păli... Adrien... Oh, Adrien... Nu cuteza să întrebe ce anume spunea mesajul.

În schimb, Baptistine se repezi nerăbdătoare la Pantof Roșu.

— Ce spun semnalele?

Cu un gest imperial, căpetenia natchezilor porunci fraților săi să suie într-un chiparos cu trunchiul scorjit. Cei cinci Pantofi se cățără cât ai clipi. Din câteva salturi, Georges-Albert și Marinette le-o luară înainte, ajungând până în vârf.

— Drace, ce-o mai fi vrând să însemne și asta? se scărpină în ceafă maimuțoiul, împingându-și tricornul pe frunte.

Volutele de fum se succedau ritmic. Cei cinci Pantofi le numără și coborâră să comunice cele aflate Pantofului Roșu, sușotind îndelung cu el.

— Oh, nu-mi place... nu-mi place de fel... bietul Adrien... ce-o fi pățit? se întreabă Georges-Albert instalându-se cu Marinette în șareta indiană pe care și-o alesese drept domiciliu temporar. Nici nu îndrăznea să privească spre stăpânul lui care, alb ca varul, își mușca buzele.

— Spune-mi adevărul, Mare Șef! îl imploră Floris pe Pantof Roșu.

Indianul își clătină capul împodobit cu pene. Pe chipul lui hieratic nu se putea citi nimic. Ridicând brațul, făcu semn celorlalți să pornească mai departe.

— Nu fi nerăbdător, ca cei din rasa ta, peste trei zile, vei afla totul, Youlakimataha!

Floris își încleștă pumnii. Deși îi venea să spargă capul indianului, știa că este inutil să insiste.

— Lasă-l în pace, Floris, nu mai scoți nimic de la el! murmură împăciuitoare Baptistine, mângâindu-i degetele care tremurau de furie. Amândoi dădură piteni cailor, și se depărtară, urmăriți de privirea enigmatică a indianului.

Natchezii se îndreptau acum direct spre sud. Floris nu mai îndrăznea să întrebe nimic, convins că Pantof Roșu nu îndrăznea să îi mărturisească moartea fratelui său.

Convoiul traversa nesfârșiți codri de arțari și sicomori. Uneori Floris și Baptistine suiau până în vârful câte unei coline. În depărtare scânteiau apele verzui ale Golfului Mexic, smarald fermecat care îi atrăgea ca un magnet.

În cea de-a treia zi, Floris galopa în fruntea convoiului. Incapabil să își stăpânească nerăbdarea dădea piteni alezanei, pornea ca o săgeată înainte și se reîntorcea lângă ceilalți, exasperat de mușenia indienilor.

Soarele se afla la zenit, când Pantof Roșu întinse brațul spre un golf cu marginea înspumată de talazurile oceanului.

Floris apucă mâna Baptistinei și și-o lipi de inimă.

— Oh, dar locul ăsta l-am mai văzut odată... în vis!

Pantof Roșu își privi cu înțeles frații.

— Du-te într-acolo, Youlakimataha, și Pasărea Măiastră îți va dezvălui adevărul despre fratele tău!

Floris și Baptistine nu așteptară să li se spună de două ori. Biciuiți, la sânge, caii lor porniseră ca din pușcă.

— Hei, pe noi cui ne lăsați? Așteptați-ne!...

Georges-Albert și Marinette țopăiau indignați în șareta indiană. Prea târziu! De-acum Floris și Baptistine se aflau departe. Vântul sărat le biciuia obraji. Aerul mirosea amețitor a leandru și iasomie. Copitele cailor începeau să se afunde în nisipul auriu al plajei. Orbiți de reverberația luminii, Baptistine și Floris duseră mâna la ochi.

Visau oare? Erau victimele unui diabolic miraj?

La auzul tropotului de cai, o siluetă de la marginea oceanului încărcat cu berbeci de spumă se întorsese spre ei.

Floris și Baptistine galopau prin apa sărată. Copitele cailor stârneau jerbe de diamant. Silueta se definea tot mai clar. Un bărbat cu pieptul gol și pantalonii suflecați deasupra genunchilor ținea în mână un năvod îngreunat de pești multicolori.

— Floris... Baptistine... strigă deodată bărbatul scăpând năvodul din mâini.

Un urlat sălbatec izbucni din pieptul lui Floris.

— Adrien... Adrien...

Floris și Baptistine descălecară pe nisipul ud. Era prea frumos să fie adevărat. Și dacă totuși visau?

— Floris... Baptistine... frățioare... dragii mei!

Adrien, calmul Adrien plângea de bucurie. Incapabili să rostească un cuvânt, cei trei tineri se îmbrățișau, râdeau, plângeau, se priveau și iar se îmbrățișau. Adrien își săruta nebunește sora în vreme ce îl strângea la piept pe Floris. La rândul ei Baptistine mângâia buclele aurii ale fratelui său, îi săruta barba roșcovană și stufoasă ca a rusnacilor de pe Volga. Toți trei prelungeau la maximum acea clipă a regisirii. Pentru ei timpul se oprise în loc.

— Veniți cu mine! spuse într-un târziu Adrien, trăgându-i după el pe Floris și Baptistine spre păduricea de sicomori care mărginea golful. Strâns îmbrățișați, se îndreptară spre o modestă cabană din bârne de lemn. Brusc Floris și Baptistine încremeniră. În pragul cabanei se ivise o superbă femeie cu păr negru și bogat, lung până aproape de călcâie. Ochii ei ușor migdalați priveau cu un zâmbet tandru spre tânărul conte de Villeneuve-Carames. Desprinzându-se o clipă din brațele fraților săi, acesta o apucă de mână pe frumoasa indiană care părea ușor intimidată, o trase afară din casă și, luând-o protector pe după umeri, făcu prezentările:

— Ea este soția mea, Rouă de Trandafir!

Inflexiunea drăgăstoasă a vocii lui Adrien îl lămură pe Floris că fratele său își găsise cu adevărat fericirea și liniștea sufletească. Din privirea viorie dispăruse în sfârșit acea dezabuzare indiferentă instalată după moartea primei sale iubiri, divina prințesă Yasmina.⁵⁹

Adrien îi privea pe Floris și Baptistine cu neliniștea îndrăgostiților dornici să afle ce impresie face aleasa inimii lor. Frații îl liniștiră cu un surâs încântat. Rouă de Trandafir le plăcea.

Seara, la lumina focului de vreascuri, vegheați de frumoasa și tăcuta indiană, cei trei tineri începură să depeze firul peripețiilor trăite de când nu se văzuseră.

Plecat în căutarea Baptistinei, Adrien căzuse fulgerat de febra galbenă într-un sat de indieni Natchez, înrudiți cu feciorii Părosului. Refugiindu-se de epidemie și părăsindu-și în grabă colibele incendiate de către soldații guvernatorului, aceștia îl luaseră cu ei pe bolnav, improvizând o targa din crengi. La început Feodor și Li Kang își oblojiseră cu devotament stăpânul, dar curând fuseseră și ei doborâți de cumplitul flagel, Adrien rămânând în grija frumoasei fiice a căpeteniei tribului. Rouă de Trandafir se îndrăgostise de Adrien de cum îl văzuse pe podul de la intrarea în Noul Orléans, când el și prietenii săi părăseau în grabă orașul. Deși trecuseră atâtea luni de la acel fugar schimb de priviri, Rouă de Trandafir nu-l dăduse uitării. În mâinile ei blânde, Adrien renăscuse, redobândindu-și o dată cu sănătatea, și plăcerea de a trăi. Prințesa indiană îl vindecase de rănila trecutului și de mizantropica lui disperare, oferindu-i întreaga și curata sa dragoste. Ce-i drept, nu fusese de loc ușor să obțină de la tatăl ei încuviințarea de a o

⁵⁹ A se vedea *Floris, cavalerul de Petersburg*.

lua de soție, dar încăpățânat cum era, sfârșise prin a câștiga bătaia, cununându-se de două ori cu fata: o dată conform ritualului indian, și o dată în rit creștin, cu oblăduirea unui călugăr spaniol stabilit într-o pădure din împrejurimi.

Cum nu își putea aduce soția în lumea civilizată și nici nu se îndura să o lase singură, după ce cazacul și chinezul se restabiliseră pe deplin de pe urma bolii, sfârșise prin a-i trimite pe ei spre Noul Orléans cu misiunea de a da de urma fraților lui.

— Dar pe ei unde i-ați lăsat? întrebă cu bruscă îngrijorare Adrien. Doar ei v-au adus până aici, nu?

— Nu, frățioare. Te-am găsit cu ajutorul bunilor indieni Natchez care au trimis mesaje de fum în cele patru zări, către toți frații lor de sânge. Au rămas în urma noastră. Îi așteptăm să pice dintr-o clipă în alta!

Se înnoptase de mult și tinerii tot nu isprăviseră de povestit. Aflând marea veste a căsătoriei lui Floris cu Baptistine, Adrien sări în sus de bucurie.

— Vezi, Floris, până la urmă ți-ai ținut jurământul făcut Dragonului Albastru.

— Da, frățioare... dar să știi că nu a fost de loc ușor, oftă Floris privind cu coada ochiului spre Baptistine care o ajuta pe Rouă de Trandafir să pregătească cina.

Un mârâit furios le întrerupse confidențele. Georges-Albert și Marinette soseau pe jos. Discreți, după ce își împliniseră misiunea, natchezii făcuseră cale întoarsă spre pădurile lor de nepătruns, însărcinându-le pe cele două maimuțici să spună adio din partea lor marelui Youlakimataha și Femeii de Lumină.

În căbănuța construită de Adrien și Rouă de Trandafir dormiră cam înghesuiți și cam pe sponci. Cel mai nemulțumit se arătă desigur Georges-Albert, care a doua zi căska de îi trosneau fălcile.

Punându-l să îi dea o mână de ajutor, Floris se apucă încă din primele ceasuri ale dimineții să construiască o cabană pentru el și soția lui. Și, înduplecat de revendicările indignate ale lui Georges-Albert, care refuza categoric să mai împartă culcușul cu altcineva decât cu Marinette, Floris le confecționa și lor o cușcă spațioasă, pe o cracă de sicomor, unde cei doi să își poată adăposti efuziunile amoroase.

* * *

Pentru cei patru tineri, următoarea lună se dovedi fără doar și poate cea mai tihnită din întreaga lor existență. Trăiau aproape în pielea goală, ca sălbatecii, pescuind, scaldându-se, rumenindu-și trupurile la soare și iubindu-se sub razele argintii ale lunii.

Rouă de Trandafir se dezbăra treptat de timiditatea ei excesivă deprinzându-se să îi aprecieze și să se apropie de acești frați picați din cer. Dacă exista paradis pe pământ, cei patru tineri îl descoperiră.

Și totuși, într-o bună zi, Floris observă că Baptistine căzuse pe gânduri. Absentă la conversația celor din jur rămăsese cu privirile în gol, cufundată într-o visare din care nimeni și nimic nu o putea scoate. A doua zi plecă să se plimbe de una singură. Înebunit de grijă, Floris o căută pretutindeni, fără să dea de ea. Se întoarse după câteva ceasuri, încă mai absentă. Nu catadicsi să răspundă la reproșurile lui Floris, închizându-se într-o totală muțenie.

Baptistine reflecta! Neliniștit, Floris nu știa cum să reacționeze. Total ignorant în materie de psihologie feminină, se duse să se sfătuiască cu Adrien.

Acesta îl bătu pe umăr:

— Nu te frământa, frățioare. Se vede treaba că e tânără, îi plac rochiile frumoase și probabil că își dorește să plece la Noul Orléans dacă nu chiar la Versailles. Întoarceți-vă în Franța... averea mea îți aparține, Floris!

— Vrei să spui că nu vii cu noi?

— Nu frățioare... mă simt bine aici... rămân cu Rouă de Trandafir... Aristocrații snobi nu ar accepta niciodată o indiană în anturajul lor, chiar dacă ea este infinit mai demnă să poarte o coroană decât mulți dintre ei... asta este... nu îmi pare rău, crede-mă... m-am obișnuit cu viața de aici și nu aș mai renunța la ea pentru nimic în lume... Tu însă, du-te, pentru fericirea ta și a Baptistinei!

— O să ne întoarcem în Franța, dragostea mea! murmură în seara următoare Floris, la urechea soției lui.

Baptistine se ridică într-un cot și își lipi buzele de umărul lui mățâsos, dornică să îl iubească, la orice ceas din zi și din noapte.

— În Franța, Floris? De ce?

— Pentru că aici te plectisești!

Baptistine se ridică fără o vorbă din patul lor de frunze. Zorile aurii se înălțau deasupra Floridei. Fluxul oceanului urca foșnind spre cabana lor.

— Vino să îți arăt ceva.

Floris știa că dacă Baptistinei îi intra ceva în cap, era inutil să o contrazică. Se îndreptau spre pădurea de sicomori, înfiorându-se ușor de aerul răcoros al dimineții. Merșeră câteva minute bune, apoi Baptistine exclamă:

— Privește, dragostea mea!

Baptistine îi arată o dală de piatră de pe care o mână grijulie îndepărtase mușchiul verzui.

— Am descoperit asta alaltăieri, adăugă cu mândrie Baptistine.

Floris se apropie. Pe mica placă se afla gravat un text în limba spaniolă. Floris traduse direct:

„Aici au debarcat în anul de grație 1540 Hernando de Soto și tovarășii săi... Acum pornesc spre necunoscut. Fie ca Dumnezeu să îi aibă în sfânta lui pază.”

— Inscripția are mai bine de două sute de ani... Dumnezeule!

Tinerii tăceau tulburați, cu gândul la acei bărbați curajoși care puseseră pentru prima oară piciorul pe acele meleaguri, pornind să descopere Louisiana!

Baptistine rupse cea dintâi tăcerea. Își rezemă capul de umărul soțului ei, odinioară tovarăș de joacă al copilăriei, cel căruia i se dăruise trup și suflet.

— Floris, oh, Floris... ne-a fost dat să găsim un loc binecuvântat!

— Vino, spuse el, trăgând-o pe nisipul calduț.

Se iubiră cu frenezie în vreme ce răsăritul de soare incendia orizontul. Rămaseră multă vreme culcați pe spate lângă dala de piatră. Glasul cristalin al Baptistinei se înălța deodată cu primele triluri de privighetoare.

— Aici vom înălța orașul din legenda noastră!

Floris o privi, ca să afle dacă vorbea serios sau glumea.

Vorbea serios. Ochii de peruzea îl priveau cu încredere.

Floris începea să priceapă că se însurase cu un adevărat fenomen. O strânse la piept, spunând mai în glumă, mai în serios:

— Bine, scumpa mea, din dragostea pentru tine voi ridica întâi și întâi poarta de aur... Prin ea nu vor putea trece decât cei cu sufletul neîntinat, altminteri va fi vai de ei!... Săgeata de diamant le va răpi sufletul!

Floris declama cu emfază străvechea legendă ucraineană.

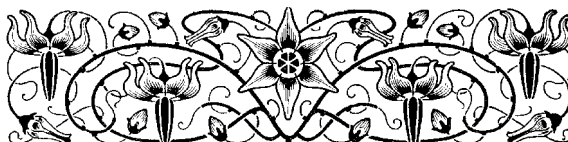
Baptistine îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Da, Floris, va fi orașul nostru!

— Bine, atunci îi vom spune Mortefontaine sau Baptistineville... sau...

Baptistine lăsă capul pe spate privind-l printre gene.

— Nu, Floris... tu ești fiul țarului, orașul se va chema... Sankt-Petersburg.

EPILOG

Un an mai târziu, Sankt-Petersburg-ul din Golful Mexic număra doi locuitori mai mult: un băiat dolofan de nouă livre, Pierre de Portejoie, și o fetiță cu obraz de piersică, Eulalie de Villeneuve-Caramey.

Un drum nisipos traversa acum pădurea de sicomori și câțiva nou-veniți își construiseră căsuțe din bârne în vecinătatea tinerilor ctitori.

Noii coloni erau Feodor, Li Kang și Ciceron. Plecați în căutarea Baptistinei și a lui Floris, credinciosul cazac și micuțul chinez nu îl găsiseră la Noul Orléans decât pe Ciceron, neconsolat de pierderea frumoasei Bossi. Câteva luni mai târziu se întoarseră, având plăcuta surpriză de a da cu ochii de Floris și Baptistine. Dar ca în orice paradis, exista și o hibă: Feodor își cărase după el dulcineea, doamna de Sainte-Hermine, cea mai înrăită bârfitoare din Lumea Nouă!

Sankt-Petersburg-ul din Florida se trezea în fiecare dimineață o dată cu cocoșii și, cât era ziulica de lungă, locuitorii lui munceau fără oprire. Își lărgeau locuințele, semănav grâne, pescuiau și îngrășau porci.

Georges-Albert nu se putuse obișnui cu acel stil rustic, preferând, să se retragă în liniștea pădurii unde împreună cu Marinette își creștea cei doi nou-născuți, Louis și Elisabeta, numiți astfel în amintirea Regelui Franței și a Țarinei. Lui Georges-Albert îi plăcuse întotdeauna să se mândrească cu relațiile lui sus-puse!

De cum venea seara, Floris o lua în brațe pe Baptistine și o ducea până la țărmul Golfului Mexic, unde contemplau cu nesaț zborul pescărușilor pe deasupra berbecilor de spumă.

Năbădăioșii amanți de pe Mississippi se priveau zâmbind. Uneori Floris scruta imenșii ochi albaștri știind că nu are a se mai teme de nimic. Baptistine nu îi mai ascundea nimic... în sfârșit, aproape nimic.

Rezemându-și tâmpla de umărul lui, ofta fericită.

— Floris... Floris, dragostea mea!

* * *

Romanul care se încheie aici este ultimul dintre cele patru care constituie ciclul „Floris”

CUPRINSUL

Partea întâi – NOPTILE DE LA NEW ORLÉANS

Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X

Partea a doua – AVENTURIERA

Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul XXI

Partea a treia – MAREA CALAMITATE

Capitolul XXII
Capitolul XXIII
Capitolul XXIV
Capitolul XXV
Capitolul XXVI
Capitolul XXVII
Capitolul XXVIII
Capitolul XXIX
Capitolul XXX

EPILOG

* * *

Actriță de teatru și televiziune, Jacqueline Monsigny și-a descoperit vocația literară la 35 de ani, izbutind performanța de a deveni în foarte scurt timp o autoare de renume internațional, cu tiraje în continuă ascensiune pe toate meridianele Globului.

Tipărite în milioane de exemplare, romanele ei de capă și spadă au impus-o ca pe un nou Dumas.